

ကလေးစာပေ

ဝိန်ဝိန်
စိန်စိန်
အဂ္ဂါန် နှင့်
မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစောဦး စိတ်ကူးဦးစွဲစာပေ ၈၅ ဒဂုံလမ်း တာဝေး
ပုံနှိပ်သူ - အိမ်ထောင် စိတ်ကူးဦးစွဲပုံနှိပ်တိုက် ၁၁၇၉ မိုးရိပ်လမ်း ရန်ကင်း
မြက်ဆုတ်ပေးသူ - မုတ်သန်
၂၀၁၄ မတ်လ ပထမအကြိမ် အုပ်စု ၅၀၀
ထုတ်ဝေရေး ၃၀၀၀ ကျပ်

၀၉၀-၀၉

အရက်နှင့်ပစ္စည်းဝတ္ထုစာပေများ

မိန့်မိန့် - ခရီးကုန်းစိတ်ကူးဦးစွဲစာပေ ၂၀၁၄၊

စာမုက်စာ ၃၅၂၊ မုက်စာ ၁၂-၅ စင်တီ × ၁၈-၅ စင်တီ

(၁) အရက်နှင့်ပစ္စည်းဝတ္ထုစာပေများ

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အရက်

နှင့်မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

စိန်စိန်

ဘဝမအကြိမ်

မာတိကာ

၁။ အရှက်	၁
၂။ အောင်နိုင်	၅၃
၃။ ချစ်ငြိုး ချစ်မာန်	၁၅၇

အရှက်

(၁)

သည်နေ့မှာ အဖိတ်နေ့ဖြစ်သည်။

သီလရှင်များ အားလုံးလိုလို ဆွမ်းဆန်ရပ်ရန် ထွက်ခွာသွားကြပြီမို့ 'သီရိမာလာ' ကျောင်းတိုက်ဝင်းကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်၍ နေလေသည်။

အချို့သောဧရပ်များမှာ တံခါးအလုံပိတ်ကာ သော့တန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ဧရပ် နှစ်ဆောင်သုံးဆောင်လောက်မှာသာ ဆွမ်းဆန်မရပ်နိုင် သော အဖွားအို တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ကျန်ရစ်သည်။ သည်ဖွား သီလတို့မှာလည်း စိပ်ပုတီးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်တိတ်နေတတ်သည်မို့ လှုပ်ရှား ဟန်ကို အမြင်အတွေ့နည်းလှစွာသည်။

မဟာရန်ကုန် နယ်နိမိတ်အတွင်း အစွန်အဖျားတစ်နေရာမှာ ချောင် ကျကျတည်ရှိနေသည်မို့လည်း ကားသံလူသံမှစ၍ ကင်းဝေးပြတ်လပ် နေသည်။

အညိုသည် ပုသိမ်ထီးကလေးကို ပိတ်လိုက်ကာ အုတ်တံတိုင်း များ ကာရံထားသော ကျောင်းတိုက်၏ ခြံဝင်းတံခါးကျယ်ကြီးကို ဖွင့်ဝင် လိုက်၏။ ပင်ချင်းဆက်ကိုင်ချင်းယှက်မျှ စီတန်းအုပ်မိုးနေကြသော သရက် ပင် ပိန္နဲပင်တို့၏အရိပ်ကို ခိုဝင်လိုက်ရသောအခါ ပင်ပန်းနွမ်းလျမှုများ လျော့ပါးကာ အေးမြလန်းဆန်းသွားလေသည်။

နေပူကျဲကျဲတွင် လမ်းခပ်ဝေးဝေး လျှောက်လာရသည်မို့ နဖူးစပ်တွင် စို့နေသောချွေးဥကလေးများကိုပင် သည်နေရာရောက်တော့မှသာ လက်ကိုင်ပုဝါငယ်ဖြင့် သုတ်နိုင်အားတော့သည်။

အညိုသည် စရပ်တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် ကျော်လွန်၍ လာခဲ့၏။ သူ့ပခုံးမှာ ချိတ်လွယ်လာခဲ့သော ကချင်လွယ်အိတ်အနီကလေးထဲမှ လိမ္မော်ရည်ပုလင်းနှစ်လုံးကို စမ်းမိသောအခါ ဆရာဘုရားနှင့် ဖွားလေးဘုရားကို တစ်ပုလင်းစီကပ်လှူရန် သတိရသွားသည်။

‘ခုအချိန်မှာ ဖွားလေးဘုရားတော့ အိပ်ပျော်ချင်ပျော်နေမှာ ...’

ထိုအတွေးနှင့်အတူ အညိုသည် ဆရာဘုရား၏ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဆီသို့ အလျင်မြေဦးလှည့်လိုက်၏။ ဆရာဘုရား၏ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရှေ့တွင် အဖြူရောင်ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အညို၏ မြေလှမ်းများ အနည်းငယ်တုံ့နှေးသွားသည်။ သည်ကားမှာ ဆရာဘုရားကို လာပင့်သောကား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ဧည့်သည် ရောက်ကောင်းရောက်နေမည်။ သို့သော် ဧည့်သည်ရောက်နေလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ လိမ္မော် ရည်ပုလင်းကပ်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်စရပ်ကိုယ်ပြန်မယ့်ဟာပဲ’ဟု တွေးရင်းနှင့် ဆက်လက် လျှောက်သွားမြဲလျှောက်သွား၏။

‘ဟော အညို....’

တံခါးဝတွင် ဖိနပ်ကလေးချွတ်ထားခဲ့ပြီး အတွင်းသို့ဝင်မိလျှင် ဝင်မိချင်းပင် ဆရာဘုရားက လှမ်းခေါ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဆရာဘုရားသည် သူထိုင်နေကျ ကြိမ်ထိုးပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် မတ်မတ်ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ညိုညိုဝဝ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြီး တပ်ထားပုံမှာ ခန့်ညားနေသည်။

အဆိုပါ သီရိမာလာကျောင်း တိုက်အုပ် တိုက်ပိုင် ဆရာဘုရားကြီး ဒေါ်စရဏ၏ ရှေ့မှောက်တွင်ကား မီးခိုးရောင်ပိုးကြွလှုပ်ချည် ခပ်လတ်လတ်နှင့် အဝါနုရောင်အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျား ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် အပေါက်ဝသို့ ကျောပေးကာ တစ်ယောက်ထိုင်သင်ဖြူးကလေးပေါ်တွင် ကြုံကြုံထိုင်လျက် ရှိနေ၏။

‘တင်ပါ့ဘုရား’

အညိုက ဆရာဘုရားကို ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်တော့မှ ဧည့်သည်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ အညို ပထမဆုံးသတိပြုမိသည်မှာ ဧည့်သည်ယောက်ျား၏ ဝင်းအိ ညက်ညောသန်စင်နေသော အသားအရေ ဖြစ်၏။ ထိုနောက်မှာတော့ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော အညိုအား ဖော်ရွေ ညင်သာစွာ ကြိုဆိုသမှုပြုလိုက်သည့် အပြုံးကလေးဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း နှစ်ရပ်ကြောင့်ပင် မပိန်မဝ မနိမ့်မမြင့်နှင့် လှလည်းမလှသော၊ အရပ်လည်းမဆိုးသော သည်လူ၏ရုပ်ရည်မှာ ကျက်သရေအတော်ရှိသည်ဟု အညိုက မှတ်ချက်ချမိ၏။

သူနှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာမှာလည်း အလိုလို ပြန်လည်ပြုံးလိုက်မိလျက် သား ဖြစ်သွားသည်။

နောက်မှ ဆရာဘုရားကို ပြန်လည်သတိရမိကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လျက်၊ ဟိုး...နောက်ပါး ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှာ ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ပြီး ဆရာဘုရား၏ နောက်ဘက်ဘေးတိုက် ခပ်ယွန်းယွန်းမှ ဘုရားဆောင်တွင် သပ္ပာယ်စွာ မွမ်းမံ ပူဇော်ထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာဘုရားကိုလည်းကောင်း ရိုသေစွာ ဝတ်ဖြည့်ကန်တော့လိုက်ရသည်။

‘အတော်ပဲဟေ့ အတော်ပဲ၊ ရှေ့တိုးစမ်း အညို...’

ဆရာဘုရားက အမိန့်ရှိလိုက်မှ အညိုသည် ရှေ့နားသို့ အနည်းငယ် တိုးရွေ့လိုက်သည်။

‘အညို ဆရာဘုရားကို လိမ္မော်ရည်တစ်ပုလင်း ကပ်မလို့ပါ ဘုရား...’

အညိုက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ လိမ္မော်ရည် တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘နေပါ...နေပါ...’

ဆရာဘုရားက အနည်းငယ် ပြုံးယောင်ပြုကာ လက်ကာပြလိုက်သည်။ ‘ဟောဒီက တူတော်မောင် ယူလာလို့ကွယံ့ ဆရာဘုရားမှာ လိမ္မော်ရည် ပုလင်းတွေ ဒါစင်လိုက်ရှိနေပြီ၊ အညိုတို့ပွားလေးအတွက်သာ ယူသွား၊ နောက်ပြီးတော့ အညိုကိုပဲ ဆရာဘုရားက တာဝန်တစ်ခုပေးချင်တယ်’

‘တင်ပါ...ပေးချင်တဲ့ တာဝန်ကို အမိန့်ရှိပါ ဘုရား...’

‘အင်း... ဒီလိုကွဲ့... ဟောဒီက ကိုတင်မြင့်က ဆရာဘုရားရဲ့ တူအရင်းပဲ ... ဘီစီအက်စ် ဘွဲ့ရဝန်ကလေး တစ်ယောက်ပေါ့... အသက်က ၃၃ နှစ်ဆိုတော့ အညိုနဲ့ အတူတူလောက်ရှိလိမ့်မယ် ခုချိန်ထိတော့ လူပျိုကြီးပဲကွယ်...’

ဆရာဘုရားက ခပ်စူးစူးပြုံးကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုတင်မြင့်သည် ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးကာ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။ ဆရာဘုရားက မျက်နှာကို တည်တည်ပြင်၍ ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ တုတ်ပြီးနှောင်ပြီးတော့ ရှိပါတယ်။ သူ့နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘီကွန်းအောင်ပြီးသား၊ လက်ထောက် မန်နေဂျာ တစ်ယောက်ပဲ။ အခု အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အာရ်အေ နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေဆဲမို့ လက်ထပ်ဖို့ အချိန်စောင့်နေရတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဒါထက် အခုပြောမယ့် အကြောင်းထူးကတော့ ကိုမြင့်က ဗုဒ္ဓစာပေ အသင့်တင့် တတ်မြောက်ထားချင်သတဲ့ကွယ်၊ ခုအချိန်ရောက်မှတော့ သူ့ဆန္ဒက ရှိလာတယ်...’

‘ခုချိန်ရောက်မှ မဟုတ်ပါဘူး... ကြီးကြီးဘုရားရဲ့’

ကိုတင်မြင့်က ဆရာဘုရား၏ စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟိုတုန်းကလည်း ကိုမြင့် သင်ခဲ့ဖူးတာကို ကြီးကြီးဘုရားသိသားနဲ့ နောက်ပြီး အလုပ်ဝင်တယ်ဆိုရင်လည်း အလုပ်နဲ့ နပန်းသတ်နေရတာ အလုပ်ကချည့် လူကိုနိုင်နေတော့ ကိုမြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကြီးကြီးဘုရားကို တောင် ကိုမြင့် လာမတွေ့နိုင်လို့ ကြီးကြီးဘုရားဆီကိုသာ တစ်ခါတလေ ကားလွှတ်ပြီး အိမ်ကိုပင့်နေရတာလည်း နှစ်ပေါင်းပဲ ကြာလှပေါ့ကို၊ အခုမှ ကိုမြင့်ဌာနပြောင်းလိုက်ရတော့ အလုပ်ကလည်း အရင်ဌာနထက် နည်းနည်း သက်သာသွားတယ်။ အထက်လူ အောက်လူတို့ကလည်း ကိုမြင့်အပေါ်မှာ သက်ညှာကူညီကြတယ်မို့ ဒီစိတ်ကူးကို ကိုမြင့်ရလာပြန်တာပါ...’

‘အေးပါကွယ်... အေးပါ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ စောစောက ကြီးကြီးဘုရား ပြောခဲ့သလိုပဲ ကြီးကြီးဘုရား ကိုယ်တိုင်နဲ့ သီလရှင်များကတော့ နေဝါညဝါခွဲပြီး စာတက်စာချရတာမို့အချိန်အားမရှိပေဘူးကွဲ့၊ ခုလို အဖိတ်နေများမှာ ဆွမ်းဆန်ခံယူ ရက်ပေးရတာကိုတောင် မလွဲသာလို့ ပေးနေရတာ။ ကြီးကြီးဘုရား ကျောင်းတိုက်က စာပြန်ပွဲ အဆင့်ဆင့်တွေမှာ

နာမည်ကောင်းရနေတဲ့ အရှိန်အဝါကို ကြီးကြီးဘုရားက အလျော့မခံနိုင်ပေဘူး ဒီတော့...

တိုက်အုပ်ဆရာကြီး ဒေါ်စရဏသည် စကားကို ခဏရပ်ကာ အညှို့နှင့် ကိုတင်မြင့်ကို တလှည့်စီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

'မင်းအတွက် ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ဆရာတင်ဖို့ဝန်မလေးပါဘူး ဆိုရင်ဖြင့် ဟောဒီ အညှို့နဲ့မင်းကို အပ်ချင်တယ်'

'အို... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာဘုရားရယ်....'

သည်စကားကတော့ ကိုတင်မြင့်ထံမှ မဟုတ်ပေ။ အညှို့ကသာ ရှက်နိုးယောင်ကလေးနှင့် မဝံ့တဝံ့ ကန့်ကွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့တုန်း မိညှို့ရဲ့'

ဒေါ်စရဏက အလိုမကျဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။ အညှို့ကငြိမ်နေ၏။

'ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အညှို့ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာတင်ရဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးခင်ဗျာ'

ကိုတင်မြင့်ကပါ အညှို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ တိုက်ရိုက်မေးမြန်းသည်။

'ဟို...ဟို...အညှို့ကလည်း သိပ်ဓာတ်ထားတာ မဟုတ်သေးလို့ပါ.. ..'

'ဒါကတော့အေး.. ညည်းလောက်မှ မတတ်သေးလို့ သင်ခိုင်းတာပဲ ဥစ္စာ၊ မိညှို့က ကပ်သပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီနှစ်အတွက် ညည်းက စာမေးပွဲ မဝင်ဘဲ အနားယူထားတော့ အချိန်ပို အချိန်အားဆိုတာလည်း ညည်းပဲ ရနေတာပါ။ ကိုတင်မြင့်ကလည်း ညနေရုံးဆင်းတိုင်းတောင် နေ့ဆက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပျက်ကွက်ချင် ပျက်ကွက်ဦးမယ့်သူပါ။ ဒါကိုတော့ ညည်း မငြင်းစေချင်ဘူးအေး...'

'ဒီလို ဆိုရင်လည်း အညှို့မငြင်းဝံ့ပါဘူး ဆရာဘုရား...'

'အေး....အေး ကောင်းပြီ၊ ကိုတင်မြင့်ကို မိညှို့အကြောင်း နည်းနည်းပြောပြမယ် မိညှို့ကလေ.... ဒီကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဆံရှည်ဝတ်ကြောင့် သီလရှင်ပဲကွဲ့...သီလရှင်များ စည်ကမ်းအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်စွမ်း ရှိတယ်၊ စာပေပရိယတ္တိပဲ သင်ယူတယ်။ အဲ...ဆံပင်မရိတ်တာနဲ့ အဝါမဝတ်တာ ဓာတ်လောက်ပါပဲ။ ကျောင်းဆရာမလည်း တစ်ဘက်က လုပ်နေသူဆို

တော့ သူ မင်းကို စနစ်တကျသင်ပြနိုင်စရာရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုမြင့်က အညိုကို ဆရာလိုမှတ်၊ အညိုကလည်း ကိုမြင့်ကို တပည့်တစ်ယောက်လိုမှတ်ပြီး လိုအပ်ရာရာကို ညှိနှိုင်းသင်ပြကြပေါ့ကွယ်...

*ကိုမြင့်လာတဲ့ အခါတိုင်း ကြီးကြီးဘုရားကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ဝတ်ပြုဖို့ မလိုဘူး။ အညိုဆီမှာသာ တိုက်ရိုက်သွားသင်၊ အကြောင်းထူးရှိမှသာ ကြီးကြီးဘုရားဆီကို ဝင်ခွင့်ပြုမယ် ကြားပြီလား။ ကဲ...ကဲ...အညိုက အခုတစ်ပါယ် ဧရပ်ကို ခေါ်သွားပြီး ပြထားပေတော့ သွားကြ...သွားကြ

တိုက်အုပ်ဆရာကြီး ဒေါ်စရဏသည် မျက်လွှာချလိုက်ကာ ကုလားထိုင် လက်ရန်းမှာ စွပ်ထားတာ စိပ်ပုတီးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

အညိုနှင့် ကိုတင်မြင့်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နှင့် ဆရာဘုရားဒေါ်စရဏအား ဦးချကန်တော့ပြီးလျှင် ညင်သာစွာ ထွက်ခွာလာကြသည်။

အုတ်ခဲကို မွမ္မညက်ညက် ထုခင်းထားသော လမ်းနီနီကလေးများမှာ ပတ်ဝန်းကျင် ဧရပ်များဆီသို့ အမွှာမွှာခွဲထွက်လျက် ရှိနေ၏။ အညိုတို့ ဧရပ်ကလေးမှာ ကျောင်းဝင်းအစွန်လောက်တွင်ရှိနေသည်။ ဧရပ်ဟုခေါ်သော်လည်း စင်စစ်မှာ ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်သွပ်မိုးနှင့် သုံးပင် တစ်ထပ်အိမ်သပ်သပ် ရပ်ရပ်ကလေး တစ်လုံးသာဖြစ်သည်။

သုံးဆင့်မျှသော လှေကားကလေးကို တက်သောအခါ ဖိတ်ဖိတ်လက်လက်ရှိနေသော ကြမ်းပြင်အခင်းနှင့် သပ်ရပ်သော ဘုရားဆောင်ငယ်ကို အလျင်သတိပြုမိနိုင်သည်။ အတွင်းဘက်တွင်ကား အခန်းငယ်တစ်ခု ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခန်းငယ်နှင့်တကွ နံရံအားလုံးမှာ ဆေးဖြူသုတ်ထားကာ အခန်းနံရံပေါ်တွင်လည်း ဘုရားစေတီ ပန်းချီကား မျက်နှာပုံးနှင့် ပြက္ခဒိန်တစ်ခုကိုသာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အခန်းထောင့်တွင်တော့ ပေါ်ပလင် အပြာရင့်ရောင် အနားကွပ်နှင့် သင်ဖြူ ၃-၄ လိပ်မျှ ထောင်ထားသည်။

အညိုသည် သင်ဖြူလိပ်တစ်ခုကို ကိုတင်မြင့်အတွက် ဆွဲယူဖြန့်ခင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် 'ဗွားလေးဘုရား ဘယ်သွားနေပါလိမ့်၊ အညိုပြန်ရောက်ပါပြီ ဗွားလေးဘုရား' ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

*အေး...အေး...ဗွားလေးဘုရား ဒီမှာအညိုရေ...မသုခတို့ ဧရပ်က ပိတောက်ပန်းတွေ လာပေးလို့ ဘုရားပန်းလဲဖို့ လုပ်နေတယ်'

* ဪ...ဪ...ပိတောက်ပန်းတွေတောင် နောက်ဆုံးသုတ် ပွင့်
နေမှကိုး၊ လုပ်ပါ ဖွားလေးဘုရား၊ ဧည့်သည်ပဲ ဧကလေးထိုင်ရစ်ပါဦး
နော်...*

အညိုက သူ့ဖွားလေးဘုရား ခေါ်သော သီလရှင်ကြီး ဒေါ်စန္ဒီနှင့်
ကိုတင်မြင့်ကို တစ်ဆက်တည်းပြောပြီး နောက်ဖေးဆောင်သို့ ထွက်သွား
သည်။

* အို... ကိုမြင့်ဟာ ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဆရာမရဲ့
တပည့်တစ်ယောက်ပါ *

ကိုတင်မြင့်က ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသော အညိုအား လှမ်း
ပြောလိုက်သည်။ အညိုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရှက်ပြုံးကလေးနှင့်သာ
တစ်ချက်မျှ လည်ပြန် ပြန်ကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ဧကနေလျှင် အသက် (၇၀)ကျော်ခန့် ပိန်ပိန်ညိုညို သီလရှင်ကြီး
တစ်ပါးသည် ပိတောက်ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ထိုးစိုက်ထားသော တွံတေး
လက်ရာ မြေပန်းအိုး လှလှကလေးကို ကိုင်လျက် နောက်ဖေးဆောင်မှ
ထွက်လာသည်။

ကိုတင်မြင့်ကို မြင့်လျှင် မျက်ခန်းများတွန့်ရှုံ့ကာ မှန်ဝေသော မျက်စိ
များကို အားစိုက်လျက် ကြည့်ရှုပြီးနောက် မသိသာသူကို နှုတ်ဆက်သည့်
အနေနှင့် ပြုံးယောင်ပြုလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ကြုံကြုံ
သိုင် ရှိခိုးကာ အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ဘုရားပန်းကပ်လှူနေလေသည်။

အတန်ငယ်ကြာလျှင် အညိုလည်း နောက်ဖေးဆောင်မှ ပြန်ထွက်လာ
သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်မူ ယွန်းလင်ပန်းငယ်တစ်ချပ်တွင် လိမ္မော်ရည်ဖန်
ခွက်နှစ်လုံးထည့်ကာ ကိုင်ယူလာ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကိုတင်မြင့်၏ ရှေ့နားတွင် ယွန်း
လင်ပန်းငယ်ကလေးကို ချထားလိုက်ကာ မနီးမဝေးတွင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့
ကလေး သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

သီလရှင်ကြီး ဒေါ်စန္ဒီ ဘုရားပန်းကပ်လှူပြီး၍ ဧည့်သည်ဘက်သို့
မျက်နှာမူကာ လှည့်ထိုင်လိုက်တော့မှ အညိုသည် လိမ္မော်ရည် တစ်ဖန်ခွက်
ကို ယူဖူးကာ *သောက်လိုက်ပါဖွားလေးဘုရား*ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ကိုတင်မြင့်ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး 'ဦးတင်မြင့်လည်း သောက်ပါ
ရင်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဟောခင်ဗျာ... ဆရာမက ကိုယ့်တပည့်တစ်ယောက်ကို ဦးတင်မြင့်
ခေါ်နေရင်ဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မခံယူဝံ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ပြင်ပြီး
ခေါ်ပါလို့ တောင်းပန်ရတော့မှာပါပဲ'

'အို... အညိုကိုလည်း ဆရာမခေါ်ရင် အညိုနေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး
ဦးတင်မြင့်'

'ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ခင်ဗျာ...'

'အညိုပဲ ခေါ်ပေါ့'

'ကောင်းပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော့မိဘနဲ့ နှမတွေ
ခေါ်သလို ကိုမြင့်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... လိမ္မော်ရည်လေးလည်း သောက်လိုက်ပါဦး'

ကိုတင်မြင့်က လိမ္မော်ရည်ကို တစ်ကျွက်ချင်း နားနားနေနေ သောက်
လိုက်သည်။

'ဒါထက် စကားမစပ် အညိုညစာချက်ပြီးပြီလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်
အတွက် အချိန်တွေ လစ်ဟင်းကုန်ပြီလား မသိဘူး'

'အညို ညစာမစားပါဘူး ကိုမြင့်ရဲ့၊ ဒီကျောင်းရောက်ကတည်းက
ညစာမစားဘဲ နေလာတာ ၅ နှစ်ထဲကို ရောက်ပါပြီ'

'ဟင်... အဆန်းပါလား၊ ဒါနဲ့တောင် သီလရှင်မဝတ်သေးတာက
တော့ ပိုပြီးဆန်းတယ် ဆိုရမှာပဲခင်ဗျာ...'

အညိုက ရှက်သွေးစို့စို့နှင့် ပါးအို့ကလေး ရဲသွားသည်။ ခဏနေမှ
မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ အားယူပြီး ပြန်ပြော
လိုက်၏။

'အညိုလေ သီလရှင်ဝတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ငါးနှစ်ကျော်ပါပြီ
ကိုမြင့်ရယ်၊ ဒီနေ့အထိ မအောင်မြင်နိုင်သေးတာကတော့ အညိုလည်း
ရှက်ပါတယ်'

'အို...အို...ဒါဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး အညို၊ ဒီကိစ္စဆိုတာ
ဘဝ ဘဝက အညိုပါရမီ ပါလာဦးမှဖြစ်တာပဲ၊ အညိုက ဆံပင်နှုတ်
နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား...'

*ဟုတ်ကဲ့... ဒါလည်း အကြောင်းအပါအဝင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
နောက်ပြီးတော့ အညှိကတောင်ပေါ်ဝတ္ထုတွေလည်း ကြိုက်တယ်။ တစ်ခါ
ဘလေ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ... အညှိအလှူခံမစား
ရဲတာကတော့ အဓိက အကြောင်းပါပဲ*

အညှိက သူ့ဖြစ်အင်ကို သူ့ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

*ဪ... ဟုတ်ပေသား၊ အညှိ ဆရာမလုပ်တယ်ဆိုတာ ကြီးကြီး
ဘုရားတောင် ပြောလိုက်သေးတာပဲ။ ဘယ်ကျောင်းမှာလဲ အညှိ...*

*ကျောင်းမဟုတ်ပါဘူး ကိုမြင့်ရဲ့၊ ကလေး ၅ ယောက်ထဲကို ကျရှင်
ပေးတာပါ။ မနက် ၇ နာရီထိ နှစ်ချိန်ခွဲပြီး သင်ရပါတယ်။ ဒီအလုပ်အတွက်
လခ ၇၅ ကျပ် ရပါတယ်ရှင်။ ဖွားလေးဘုရားကလည်း ဆွမ်းဆန်မရပ်နိုင်တဲ့
အရွယ်မို့ ရံဖန်ရံခါ နာမကျန်းရှိတဲ့အခါများမှာဆိုရင် အညှိမှာရှိတဲ့ ရွှေတို
ရွှေစ ကလေးတွေကို ထုခွဲရတဲ့အထိ ဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီလိုဆင်းရဲတာကို အညှိမရှက်ပါဘူး*

အညှိ သည်နေရာတွင်တော့ အသံအောင်မာ ပြတ်သားစွာနှင့်ပင်
ပြောလေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် တွေတွေ
ငေးငေးကလေး ဖြစ်သွားသည်။

ကိုတင်မြင့်က သပြေညှိရောင် မာစရိုက်လုံချည်ကလေးနှင့် တက်
ဆွန် အဖြူလက်စက ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ဆင်ကာ နိုင်လွန်
အနက်ကြိုးနှင့် လက်ပတ်နာရီကလေး တစ်လုံးအပြင် အလှအပမုန်းခြယ်ထား
ခြင်း မရှိသော အညှိအား ကရုဏာမျက်လုံးများဖြင့် ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုနေမိ
သည်။

ဖွားလေး သီလရှင်ကြီး ဒေါ်စန္ဒီမှာ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ချထားခဲ့
ကာ ဝရန်တာသို့ သွားရောက်ထိုင်နေ၏။ အတန်ငယ်ကြာမှ အညှိ စကား
ပြန်ဆက်သည်။

*အညှိမှာ မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားတော့ အညှိတတ်ထားတဲ့ ၁၀ တန်း
ပညာကလေးနဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရယ်၊ လက်ဝတ် လက်စားကလေး
ပျယ်နည်းရယ်ပဲ ကျွန်ုပ်ရစ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုရင်လည်းမေမေရဲ့ အဒေါ်

အရင်းဖြစ်တဲ့ ဟောဒိဗ္ဗာလေးဘုရားပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးနားနားမှာ ရှိပါတယ်။ ရပ်ဝေးက ဆွေမျိုးတွေကိုတော့ အညှီကလည်း သိပ်မခင်ဘူး။ အညှီကိုလည်း သူတို့က မခင်ကြပါဘူး။

ဒါနဲ့ အညှီက ကိုယ်ပိုင်ဧရိယာလို့ သူများနဲ့ ရောနေရတဲ့ ဖွားလေးသီလရှင်အတွက်လည်း နေရာထိုင်ခင်းရပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးနိုင်အောင် အညှီလည်း တစ်နေ့မှာ သီလရှင်ဝတ်ရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ တိုက်အုပ်တိုက်ပိုင် ဆရာဘုရားဆီမှာ ခွင့်ပန်ပြီး မြို့ထဲက အညှီအိမ်ကလေးကို ဒီကျောင်းတိုက်ထဲ ရွှေဆောက်လိုက်ပါတယ်။ အခု ဒီကျောင်းရောက်လို့ ၅ နှစ်လောက်ရှိလာတဲ့ထိ သီလရှင်မဝတ်နိုင်သေးတာကတော့ အညှီရဲ့ သတ္တိကြောင့်မှု၊ ညံ့ဖျင်းမှုပါပဲ

ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ... ကိုမြင့်တော့ အညှီကို သီလရှင် တစ်ယောက်လို့ပဲ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်

အင်း...

အညှီက ယောင်အမ်းအမ်း ပုံသွင်နှင့် ကိုတင်မြင့်အား မော့မော့ကလေးကြည့်နေသည်။ ကိုတင်မြင့်က ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

တကယ်ဆိုတော့ လူတွေမှာ ရှိသင့်တဲ့ အခြေခံသီလက ငါးပါးထဲ ရယ်ပါ။ သူ့အသက်မသတ်နဲ့၊ သူ့ဥစ္စာမခိုးနဲ့၊ သူ့အိမ်ယာ မမှားနဲ့၊ မလိမ်နဲ့၊ အရက်သေစာ မသောက်စားနဲ့၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား အညှီ၊ ဒါတွေကို ကျူးလွန်ရင် ငရဲရောက်လိမ့်မယ်။ သီတာ ဆိုတာ၊ ကတာ၊ အမွှေးနံ့သာ လိမ်းကျံတာ၊ ညစာစားတာ အစရှိတဲ့ ပြုလုပ်မှုကလေးတွေကတော့ မြီးခြံနိုင်ရင် ရှောင်ကြည်နိုင်ရင် ကောင်းတယ်။ ကုသိုလ်ရတယ်။ မရှောင်ကြည်နိုင်ရင်လည်း ငရဲမကြီးတတ်ပါဘူး... မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီတော့ ကံငါးပါးကို လုံခြုံတယ်ဆိုရင် အညှီလည်း သီလရှင်၊ ကိုမြင့်လည်း သီလရှင်ပဲပေါ့...

အညှီက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

*ဒါထက် ဗုဒ္ဓစာပေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုမြင့် ဘာတွေ သင်ခဲ့ဖူးသလဲ

‘ဟိုး ၅ နှစ်ကျော် ၆ နှစ်လောက်တုန်းကတော့ ကြီးကြီးဘုရားဆီမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ကုန်လို့ သဒ္ဓါတောင် ဆက်တက်ခဲ့ဖူးပါတယ်...၊ အခုဆိုရင်ဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက် မေ့ကုန်ပြီလား မသိဘူး...’

‘မေ့တာက ပြန်နွေးလိုက်ရင် လွယ်ပါတယ်၊ အခု ဘာဆက်သင်မလဲ၊ အညို သဒ္ဓါကြီးတက်ပေးမယ်လေ...’

‘အညိုသဘောကျတာကိုပဲ သင်ပေးပါ၊ ဒါထက် အညိုကကော ဘယ်အဆင့်ထိ သင်ခဲ့ဖူးပါသလဲ...’

‘အညို ပထမငယ် အောင်ပါတယ်၊ အလတ်တန်းဆက်တက်မယ့် ဆဲဆဲမှာ နမိုးနီးယားဖြစ်ပြီး နှစ်လလောက် ဆေးကုယူလိုက်ရတာနဲ့ ဒီနှစ်စာဆက်မသင်ဘဲ အနားယူနေရပါတယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုဆိုရင် နက်ဖန်ကစပြီး ကိုမြင့် လာမယ်၊ ဥပုသ်နေ့ကလွဲလို့ ရုံဆင်းချိန်တိုင်း ဒီတန်းလာပြီး ကျောင်းဝင်းတံခါးမပိတ်မီလောက်မှာ ပြန်နိုင်ရင် တော်ပါပြီ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်...’

‘ဒါဖြင့် ကိုမြင့် ပြန်မယ်နော်...ဟောဒီက ဖွားလေးဘုရားလည်း ကိုမြင့်ကို တူလို့ သားလို့ တပည့်တစ်ယောက်လို့ အမှတ်ထားစေချင်ပါတယ်’

ကိုတင်မြင့်က အညိုကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဖွားလေးဘုရားကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ဝတ်ပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဖွားလေး ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဖွားလေးဘုရားက ခင်မင်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အေးတယ် ကိုမြင့်ရဲ့၊ စကားလည်းနည်းပါတယ်’

အညိုက ဖွားလေးဘုရားအတွက် ဝင်ပြောပေးသည်။ ကိုတင်မြင့် ဆင်းသွားသောအခါ အညိုသည် တအောင့်မျှ ရပ်ကြည့်နေ၏။ ခဏကြာလျှင် ကျောင်းတိုက်ကြီးဆီမှ ထွက်သွားသော ဂျစ်ကားအဖြူကလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

*

(၂)

မိုးသည် သံသံမဲမဲကြီး ရွာချ၍ နေ၏။ မိုးခြိမ်းသံ တဟီဟီ လျှပ်
ခွယ်တဝင့်ဝင့် ဖြစ်နေသည့်ပြင် လေကပါ သည်းသည်းထန်ထန် တိုက်နေ
ပြန်သောကြောင့် အညိုတို့ မြေးအဖွားမှာ တံခါးအလုံပိတ်ကာ ငြိမ်ကုတ်၍
နေကြရ၏။ အညို၏ လက်မှ နာရီကလေးကတော့ ညနေ ၅ နာရီခွဲဆီသို့
ပြည့်၍ နေပေပြီ...။

ဒီနေ့ ကိုမြင့် လာမှလာနိုင်ပါ့မလား

ဒီနေ့ ကိုမြင့် လာမှလာနိုင်ပါ့မလား

အညိုသည် ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်မှ စတင်ကာ မျှော်လင့်ငုံစား
သော စိတ်ဖြင့် တွေးမိနေသည်မှာ ၃-၄ ကြိမ် မကတော့ပေ။

ကိုတင်မြင့် တစ်ယောက် အညိုထံ စာသင်နေသည်မှာလည်း ကဆုန်
လဆန်းရက်မှ စတင်ကာ ယခု ဝါခေါင်လကုန်လုနီးသို့ပင် တိုင်လေပြီ။
သည်အတွင်းမှာ ကိုတင်မြင့်သည် စာသင်ရက် ၂ ရက်မျှသာ ပျက်ကွက်ခဲ့ဖူး
၏။ သူလာပြီဆိုတော့လည်း လက်ချည်းသက်သက်ဟူ၍ လာခဲ့သည်။

ပထမ စလာသောနေ့မှာ ရေခဲဓာတ်ဘူးတစ်လုံး ယူလာသည်။
ဖွားလေးဘုရားနှင့် အညိုတို့လို ညစာမစားသူများအဖို့ သစ်သီး အဖျော်
သောက်သည့်အခါ၊ ရေခဲအေးအေးလေးနှင့် သောက်သုံးရန်လိုအပ်ပါလိမ့်
မည်ဟုဆိုကာ အညို ငြင်းဆန်သည့် ကြားမှပင် အတင်းထားခဲ့သည်။

နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်ထိအောင် ဖွားလေးဘုရားလိုရာ
သုံးရန်ဟူ၍ ငွေ ၂၀ မျှစီ ကန်တော့ပြန်သည်တွင်ကား အညိုအတွက်
နှုတ်ငြိမ်၍ မနေသာတော့ပေ။

• ဒါတစ်ခုကိုတော့ အညှီကန်ကွက်ပါရစေ ကိုမြင့်၊ အညှီလေ သူများ ပေးစာကမ်းစာကို စားရမှာ အင်မတန် ဝန်လေးတတ်ပါတယ်။ အခု ကိုမြင့်က အညှီကို တိုက်ရိုက်ပေးကမ်းထောက်ပံ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဖွားလေးဘုရားကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုရမယ့် တာဝန်ကို အညှီက ယူထားတာပါ။ အညှီရဲ့ ဖွားလေးဘုရားကို အညှီသာ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုချင်ပါတယ်။ အညှီဆီက တာဝန်ကို ခွဲဝေပေးရတဲ့ သဘောမျိုးကိုတော့ အညှီ မကြည်ဖြူနိုင်ပါဘူး ကိုတင်မြင့်ရယ်။ အညှီ စိတ်ဆင်းရဲပါတယ်”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကိုတင်မြင့်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရှာ သည်။

• ကိုမြင့် အနေနဲ့ကတော့ ပြုရိုးပြုစဉ် တစ်ခုသာပါ အညှီ...။ ဘိုး ဘွားရိပ်သာနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ကြံ့ကြိုက်တဲ့အခါတိုင်း ကိုမြင့် စေတနာညွတ်နူး လှူဒါန်းတတ်ပါတယ်...။ ဒါကို အညှီက စိတ်ဆင်းရဲပါ တယ်ဆိုပြီး ပိတ်ပင်တာကိုတော့ ကိုမြင့်လည်း စိတ်ဆင်းရဲပါတယ်...”

• ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် အညှီလည်း စိတ်မဆင်းရဲအောင် ကိုမြင့်လည်း စိတ်မဆင်းရဲရအောင် ကြားချပြီး မျှမျှတတ ကျင့်သုံးကြရုံပေါ့ အညှီ...”

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ကိုတင်မြင့်သည် ငွေကြေးပစ္စည်းဟူ၍ မည် မည်ရရ ယူမလာတော့ပေ။ မုန့်ထုပ်၊ သကြားထုပ် စသည်တို့သာ တစ်ခါ တစ်ရံ ပါလာတတ်၍ အများအားဖြင့်မူ ဇီဝေါ၊ စပယ်၊ ယုဇန၊ ငွေပန်း စသည့် ပန်းအမျိုးမျိုးတွေကိုသာ အပွင့်လိုက်အနိုင်လိုက် တပွေတပိုက်ကြီး ယူယူလာ တတ်သည်။

သည်မျှကိုဖြင့် အညှီက မငြင်းမဆန်သာ လက်ခံယူငင်ရလေသည်။ အညှီတို့ ဘုရားစင်ကလေးမှာ ပန်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် လန်းဆန်းဝေမြိုင်နေသော အခါ ဖွားလေးဘုရားနှင့်တကွ အညှီရော ကိုမြင့်ပါ စိတ်ချမ်းမြေ့ ရွှင်ကြည် ကြရသည်။

သစ်ခွပန်းမျိုးစုံတွေကို တပွေကြီး တထွေးကြီး ကိုမြင့် ယူလာသော နေ့ကဖြင့် အညှီတို့ မြေးအဖွားမှာ အားရလွန်းစွာ ရွှင်မြူးနေကြသည်။

• ဖွားလေးဘုရားဖြင့်...ဒီပန်းမျိုးတွေကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးမိပါတယ် ကွယ်...”

စကားနည်းလှသော ဇွားလေးဘုရားကပင် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ပြော
ရှာသည်။

‘အညိုလည်း ဒီသစ်ခွပန်းမျိုးတွေကို စုံအောင် မတွေ့မိပါဘူး။ ကိုမြင့်
တို့ ခြံကြီးက ပန်းမျိုးစုံနဲ့ဝေမြင်ပြီး သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာနော်၊ ဒီသစ်ခွပန်း
တွေရဲ့ နာမည်တွေလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘အား... ဒါတော့ ကိုမြင့်လည်းမသိဘူး အညိုရဲ့၊ ကိုမြင့်ရဲ့ ညီမထွေး
ကလေး တင်တင်စိုးသာ မရ ကုပ်ကပ်ရှာ ဝယ်ရတာနဲ့ ဟိုလူဒီလူ အပူကပ်
ပြီး တောင်းရတာနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ရတာနဲ့ စုံလို့နေတာပဲ၊ နေဦးလေ...
တစ်နေ့မှ ညီမလေးစိုးနဲ့ အညိုကို တွေ့ပေးပါဦးမယ်’

တစ်နေ့တော့ ကိုတင်မြင့်သည် သူ၏ကတိအတိုင်းပင် သူ့ညီမ
လေးကို ခေါ်လာမိတ်ဖွဲ့ပေးလေသည်။

သခင်ခက်ကလေးလို ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းနေသော
ညီမလေးစိုးအား အညိုက ခင်တွယ်ရပြန်၏။

ညီမလေးစိုးက သူတို့ခြံကြီးသို့ လိုက်လည်ရန် ပူဆာတော့လည်း
အညိုက အလိုလိုက်ကာ လည်ပတ်ရသေးသည်။

ညီမလေးစိုးနှင့်တကွ ကိုမြင့်၏မိသားစုမှာ အညိုအား ခင်မင်ရွှင်ချို
စွာပင် ကြိုဆိုဆက်ဆံကြလေသည်။

ထိုမျှမက ညီမလေးစိုးက နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတစ်ခုကို
ကြည့်ရှုလို၍ သူနှင့် မမညို အတူကြည့်ရန် ကြိုတင်လက်မှတ် ဝယ်ထား
ကြောင်း၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ၃ နာရီခွဲပွဲအထိ လာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းပါ
မှာကြားလိုက်သေးသည်။

ဥပုသ်နေ့နှင့် တနင်္ဂနွေ တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ကိုတင်မြင့်ကိုလည်း
ထိုနေ့မှာ စာသင်ပေးရမည် မဟုတ်ပေ။

အညိုမှာ အားနာပါးနာနှင့် ခေါင်းညိတ်ခွဲရပြန်လေ၏။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမည့်နေ့တွင်တော့ ညီမလေးစိုးနှင့် ကိုမြင့်တို့က အညို
အား ကားနှင့်လာခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်မှာ ညီမလေးစိုးနှင့် အညို
ကို လိုက်ပို့ လာကြိုသည်မှလွဲ၍ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

‘ကိုကိုဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပေမယ့် သိက္ခာ အလွန်စောင့်

စည်းတယ် မမည့်... မမဝင်းနဲ့ ကိုကိုဆိုရင် လူကြီးချင်းသာ ကြည်ဖြူ။ သူတို့ချင်းလဲ နှစ်သက်လို့ စေ့စပ်ထားတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ နှစ်ယောက်ချင်းတွဲပြီး သွားလား လာလားမရှိဖူးကြပါဘူး။ ဒီခေတ်ထဲမှာဆိုရင် ကိုကိုရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံမျိုးဟာ အလွန်ရှားပါတယ်။ မမဝင်းဆိုရင်လည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ပညာအတွက်သာ ကြိုးစားနေတာပါပဲ။

တင်တင်စိုးက သူ့အကိုနှင့် သူ့ယောင်းမလောင်းမဝင်းဝင်း၏ အကြောင်းကို ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ပြောပြခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က အညိုတို့ ရုပ်ရှင်မှပြန်လာသောအခါ ကျောင်းဝင်းတံခါး ပိတ်ချိန်ကို မမိမှာစိုး၍ အညိုတစ်ယောက် အတော် သောကရောက်ရလေ သေးသည်။

သီရိမာလာကျောင်းတိုက်မှာ အတော်ပင် စည်းစနစ်ကြီးပေသည်။ ည ၇ နာရီတွင် ကျောင်းဝင်းတံခါးပိတ်ကာ အထွက်အဝင် လုံးဝရပ်စဲ ရလေသည်။

အရေးတကြီးကိစ္စမျိုး ရှိပါမှသာ ဆရာဘုရားထံ ခွင့်ယန်ကာ အချိန် တောင်းယူလေ့ရှိ၏။

‘တကယ်လို့သာ ကျောင်းတံခါးပိတ်ချိန်ကို မမီလိုက်ဖူးဆိုရင်တော့ ဆရာဘုရား ရှေ့မှောက်မှာ အညိုဟာ ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပါပဲ။ ကိစ္စကလည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်မဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ဖြစ်နေတော့ လျှောက်လဲပေးရမှာ မလွယ်ကူလိုက်တာ...’

အညိုက ညည်းညည်းညူညူကလေးပြောမိသောအခါ ကိုတင်မြင့် က ကားကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး မောင်းနှင်ပေးလေသည်။

‘နောက်ကိုဆိုရင် ၁၂ နာရီခွဲပွဲဘဲ ကြည့်တော့ပေါ့ အညို ကိုတင်မြင့်က သည်မျှသာ ပြောသော်လည်း တင်တင်စိုးကမူ ပါးကလေးကို အရစ်နှစ်စင်း ထင်သွားအောင် မဲ့လိုက်သည်။

‘အင်း မညို နေရတာကလည်း ထောင်ကျနေသလိုကြီးပဲ’

‘ဪ... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ စိုးလေးရယ်’

အညိုက အပြုံးယဲ့ယဲ့ကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကျောင်းတံခါး မပိတ်မီကလေးတွင် အချိန်မီ ရောက်ရှိသွားကြသည်မို့ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အညိုသည် မိုးသံလေသံ တဖြုန်းဖြုန်း တအုံးအုံးထဲတွင် နောက်ကြောင်း ပြန်၍ အတွေးကောင်းနေမိလေ၏။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ကားဟွန်းသံ မဟုတ်လား အညို...’

ဖွားလေး ဘုရားက အော်ပြောတော့မှပင် အညိုသည် ကားဟွန်းသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားမိတော့လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖွားလေးဘုရား၊ ကိုမြင့် လာနေပြီ...’

အညိုသည် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထသွားကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကိုတင်မြင့်သည် ခေါင်းစွပ်နှင့် မိုးကာအင်္ကျီကို ခြုံလွှမ်းကာ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဆွဲ၍ ကားထဲမှဆင်းလာသည်။

‘ကိုမြင့် နောက်ကျသွားတယ် အညို...၊ ရုံးက စာရေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးကလေး အပြင်းဖျားနေလို့တဲ့၊ သူ့မိန်းမက ရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းတာနဲ့ ကိုမြင့် လိုက်သွားပြီး ဆေးရုံတင်ပေးနေရလို့ပါ...’

ကိုတင်မြင့်က မိုးကာအင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ထားကာ ရောက်ရောက် ချင်းပင် ခွန့်ပန်စကား ဆိုလေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အချိန်ရသလောက်ပေါ့ ကိုမြင့်ရယ်...မိုးကလည်း အေးလိုက်တာ... ရေခွေးပူပူကလေး သောက်လိုက်ပါအုံးလား’

အညိုက လက်ဖက်ရည်ကရား ထည့်ထားသော ကြိမ်ခြင်းကလေးကို ချပေးလိုက်သည်။

ကိုတင်မြင့်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်၏။ ခဏနေတော့ ကိုတင်မြင့်က လက်ကိုင်သားရေအိတ်ကြီးထဲမှ စာအုပ်ကို ထုတ်ယူ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ စကြပါစို့ အညို...’

‘စတာပေါ့၊ မနေ့ကတက်ထားတဲ့ စာကိုပဲဆိုပြပါဦး’

ကိုတင်မြင့်က စာအုပ်ကိုကိုင်ကြည့်နေရာမှ ပိတ်လိုက်ပြီး အလွတ်ရွတ်ဆိုပြလိုက်သည်။

နအံမှို-အံမှို၊ အံ ဝိဘတ်ကြောင့် သဝိဘတ္တီနံ ဝိဘတ်နှင့် တကွ ဖြစ်ကုန်သော၊ တုမှမှာကံ တုမှအမှ သဒ္ဓါတို့၏ တေမေ - တေအပြု မေအပြုတို့သည်၊ နဟောတိ-မဖြစ်ကုန်။

ပုံစံကား ပသေယျာတ် ဝဿသတ် အာရောဂုံ သောမံ မြဝီတိ၊
အစရှိသည်တည်း။

အဟံ- ငါ သုတသောမ မင်းမြတ်သည်၊ တံ- သင်
ပေါရိ သာဒကို၊ ဝဿသတ်- နှစ်ပေါင်း တစ်ရာပတ်လုံး၊ အာရောဂုံ
- အနာမရှိသည်၏ အဖြစ်ကို၊ ပသေယျ - မြင်လိုပါ၏။

‘ဟုတ်ပါပြီ... တံကို ရုပ်တွကြစို့၊ ကိုမြင့် လိုက်ဆိုပြီး ရေးမှတ်
ပေါ့၊ အညိုချပေးမယ်...’

တံကို တုမသဒ္ဓါတည်း။ ကိုဟူ၍ အနက်ပေးသောကြောင့်၊
ကံအနက်ကို အလိုရှိရကား... ယံကရောတိ တံကမ္မံ ဟူသော
သုတ်ဖြင့် တုမှ သဒ္ဓါကို ကံအမည်မှည့်၊ ကမ္မတွေ ဒုတိယ ဟူသော
သုတ်ဖြင့် ကံအနက်၌ ဒုတိယာဇကဝုစံအံ ဝိဘတ်သက်၊ တေမေက
ဝစနေသုစ ဟူသောသုတ်ဖြင့် နောက် အံဝိဘတ် နှောင်းသောကြောင့်
ဝိဘတ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော တုမှ သဒ္ဓါကို တေပြုလိုလတ်သည်
ရှိသော် နအံမိဟူသော ဤသုတ်ဖြင့် မြစ်သောကြောင့် မပြုစေရာ။
တံ မမံမိဟူသော သုတ်ဖြင့် နောက်အံဝိဘတ်နှောင်းသောကြောင့်
ဝိဘတ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသောတံမှ သဒ္ဓါကို တံပြု၊ တံပြီး၏။

‘ဒါကို ဖျက်ပစ်ပြီး ကျေအောင် ပြန်တွက်ပေတော့’

‘နေပါဦး အညိုရယ်... နက်ဖြန်တော့ အားလုံးကျေအောင် ကိုမြင့်
လုပ်လာပါ့မယ်၊ မိုးသံလေသံတွေထဲမှာ အော်ပြောနေရတာ အညိုလည်း
ဝင်ဖန်း လှပါတယ်၊ သိန္ဓေ တဖြေးဖြေးပဲ ထားလိုက်ကြပါစို့...’

အကယ်ပင်လည်း မိုးသံလေသံတို့က ပြင်းထန်လှပေသည်။ သွပ်မိုး
ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်ကျနေသံမှာ ဆူညံလှသောကြောင့် သူတို့တစ်တွေ
မှာ အသံတစ်ဆုံးလောက်နီးနီး အော်ပြောနေကြရလေသည်။

သည်တော့လည်း အညိုက အကြည်အသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ
သည်။ ဖွားလေးဘုရားမှာ သူတို့အပါးတွင် သင်ဖြူးတစ်ချပ် ခေါင်းအုံး
တစ်လုံးနှင့် တုံးလုံးလဲ့ ပုတီးစိပ်နေ၏။

အညိုက အခန်းထဲမှ ဝှမ်းစောင်တစ်ထည်ကို သွားယူလာကာ ဖွား
လေးဘုရားကို ခြုံပေးထားလိုက်သည်။

‘ဪ... ကိုမြင့် မေ့နေလိုက်တာ အညို...’

ခဏနေတော့ ကိုတင်မြင့်သည် မိုးကာအင်္ကျီကြီးကို ခြုံလွှမ်းကာ ကားဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားပြန်လေသည်။ သူပြန်ရောက်လာ သောအခါ ပလပ်စတစ် စက္ကူပါးအိတ်ကြီးနှင့် ထည့်ယူလာသော စပယ်ပန်း တွေ ပါလာသည်။

ရှေ့ အညို... အလုပ်လုပ်ပေတော့...

အညိုက အပ်ဘူးထဲမှ အပ်ချည်စများကို သွားယူကာ ဘုရားတင်ရန် ပန်းကုံးများ ကုံးသိနေလေသည်။ ကိုတင်မြင့်မှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ ၏။ အတော်ကြီးကြာမှ မိုးအားလေအား လျော့ပါးသွားတော့သည်။

စောစောတုန်းက ကိုမြင့်တို့ ဆိုနေကြတဲ့ သုတသောမဇာတ်ကို ငါးရဲ့ငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီးထဲမှာ ကိုမြင့် ဖတ်ဖူးတယ် အညို...

အသီတိ နိပါတ်ထဲမှာပေါ့

ဖွားလေးဘုရားက ဝင်ထောက်ပေးသည်။

ဟုတ်ပါတယ် ဖွားလေးဘုရား၊ ဒီဇာတ်တော်ထဲမှာ လူသားစားနေတဲ့ ပေါရိသာဒမင်းဟာ မင်းပေါင်းတစ်ရာရဲ့ အသက်ကို သတ်ဖို့ဆဲဆဲမှာ ခုခေတ် အခေါ်နဲ့တော့ လက်ထောက်နည်းပြဆရာ ခေါ်မလားမသိ၊ ဇာတ်တော်ထဲ မှာတော့ ဆရာစောင်လို့ ဆိုတာပါပဲ၊ အဲဒီ...သူရဲ့ ဆရာစောင် ဖြစ်ဖူးတဲ့ သုတသောမမင်းကိုတော့ ဆရာဖြစ်ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကို ထောက်ထားပြီး အသက်ကို မသတ်ရုံမက ဆုလေးပါးကိုတောင် ပေးတယ်လို့ တွေ့ရဖူးပါ တယ်

ဒါဟာ လူတွေမှာထားရှိသင့်တဲ့ သစ္စာတရားပဲပေါ့...ကိုမြင့်ရဲ့...
အညိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့ ကိုမြင့်ကလည်း ဆရာဖြစ်တဲ့ အညိုပေါ်မှာ တစ်သက်ပတ် လုံး သစ္စာစောင့်သိရမယ်ဆိုတာကို တွေးမိလို့ပါ..

ကိုတင်မြင့်က မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည် ပြောသော်လည်း အညို ကတော့ ခပ်ရွန်းရွန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုရင် အညိုက သာဓု ခေါ်ရမှာပဲပေါ့...

တစ်ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်ဟန်ပြရာမှ လေရောမိုးပါ ထန်သည်း၍ လာပြန် သည်။

ကိုမြင့် ပြန်မှပဲ အညှို့၊ ရေဒီယိုကလည်း ဒီနေ့ညပိုင်းမှာ လေပြင်း တိုက်နိုင်ဖွယ်ရှိတယ်လို့ သတိပေးထားတယ်

ဟုတ်ပါရဲ့ အညှို့တပည့်လေးတွေ အိမ်ကတောင် ဒီနေ့ညနေ ဘုရား ဖူးဖိတ်ထားတာ ကားအကြို လွတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဆရာဘုရားဆီ ကလည်း သွားဖို့ အခွင့်ရပြီးသားပဲ၊ ဒါပေတဲ့... မိုးဆင်လေဆင် ကြည့်ပြီး သွားသင့်မှ သွားတော့မယ်...

ကြည့်ဦးပေါ့ အညှို့၊ လေနဲ့ မိုးက စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး ကိုမြင့် သွားမယ်နော်...

ကိုတင်မြင့်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆင်းသွားသည်။ အချိန်မှာ မှောင် ပြေနေ၏။ မိုးနှင့်လေကြောင့်လည်း ပို၍မှောင်နေသည်။ ကားထွက်သွားသည် ကို မျက်စိတ်တစ်ဆုံးလောက် ကြည့်နေပြီးမှ အညှို့သည် ဖွင့်ထားသော ခေါက်တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ လေက အားနှင့်ဝင်ကာ တွန်းကန်နေ သောကြောင့် တံခါးမှာ လွယ်လွယ်နှင့်ပိတ်မရတော့ပေ။ အညှို့သည် လေ အားနှင့် အပြိုင်လုကာ တံခါးပိတ်ရန်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြစ်နေ၏။

ဟဲ့... မီးတွေလည်း ဖွင့်မရပါလား၊ လျှစ်စစ်လိုင်းတွေ ပျက်ပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ တံခါးကလည်း ပိတ်လို့မရဘူးလား။ ဒါလောက် လေအား ကောင်းနေရင် လေထွက်ပေါက်ရအောင် ဖွင့်ထားတာပဲ ကောင်းတယ်အညှို့၊ မပိတ်နဲ့ မပိတ် နဲ့...

ဖွားလေး ဘုရားက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ရာမှ အညှို့ကိုပါ တစ်ဆက် ဘည်း လှမ်းအော်ပြောကာ ရေနံဆီမီးခွက်ငယ်ကို ရှာဖွေပြီး မီးထွန်းညှိရန် ကြိုးစားနေသည်။ လေက အားသန်လွန်းနေသောကြောင့် ဖွားလေးမှာလည်း မီးခြစ်ပင် ခြစ်၍မရနိုင်ပေ။

ဖွားလေးဘုရားနှင့် အညှို့သည် ဘာမျှမလုပ်ကြတော့ဘဲ အမှောင် ထဲမှာ စိတ်ပျက်လက်လျှော့စွာ ထိုင်နေလိုက်ကြလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာလျှင် သူတို့ဧရိပ်ကလေးထဲသို့ မိုးရေအစွတ်စွတ်နှင့် သီလရှင်ကြီးတစ်ပါး ပြေးတက်ခိုဝင်လာလေသည်။

မသုခလား

ဖွားလေးဘုရားက လှမ်းမေးသည်။

“တင်ဘုရား၊ တပည့်တော် မြို့ထဲကပြန်လာတာ ကျောင်းတံခါး ပိတ်ခိုနဲ့ကို ဖိရုံကလေးရှိတယ်။ ဘတ်စ်ကားက ဆင်းပြီး ဒီလမ်းကြားထဲ ဆင်မှာ ထီးဆောင်းလို့ကို မရဘူး။ လေရောမိုးရော အရမ်းဖြစ်နေတာပဲ။ တပည့်တော်တို့နဲ့ ဘယ်သိပ်ဝေးမလဲ နောက်နားက ဘတ်(စ်)ကားတစ်မှတ် တိုင် အလွန်မှာလေ။ အဲဒီမှာလည်း သောင်ပင်ကြီးလဲကျပြီး ကားတစ်စင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပိသွားသတဲ့။ သေမလား ရှင်မလား မသိဘူး။ မိုးထဲ လေထဲမှာ လူတွေကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ပဲ...”

ဆရာလေး ဒေါ်သုခသည် သူမြို့ထဲမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှကိုပါ တွတ် တွတ် တွတ်တွတ် ဆက်ပြောနေ၏။

“အဝတ်ရေစိုတွေ လဲထားလိုက်ပါအုံးလား မသုခ...”

ဖွားလေးဘုရားက အမှောင်ထဲမှာပင် ခါးဝတ်နှင့် အင်္ကျီတွေ၊ ကိုယ် ရုံတွေကို စမ်းယူရှာဖွေပေး၍ ဆရာလေး ဒေါ်သုခက စမ်းရမ်းပြီး လဲဝတ် နေသည်။

အညိုတစ်ယောက်ကတော့ သည်နောက်ဝိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘာတစ်ခုမျှ နားလည်သိရှိနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

ကားတစ်စီးနဲ့ လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ပိလိုတဲ့ ဟူသော အသိတစ်ခု တည်းကသာ သူ၏ရင်ကို လှုပ်ခါဆွဲမွှေလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဘုရား...ဘုရား... ကိုမြင့်များ ဖြစ်နေမလား”

သည်စိုးရိမ်မှုနှင့် အတူ ရင်သည် တဒိန်းဒိန်း လှိုက်ခုန်၍နေ၏။

“ကိုမြင့် မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ လွဲပါဖယ်ပါစေ။ အို ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာပါစေ ချမ်းသာပါစေ ကိုမြင့်လည်း မဟုတ်ပါစေနဲ့”

အညိုသည် စိတ်ထဲမှ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေရ လေ၏။ မိုးရောလေပါ ငြိမ်သက်သွားပြီး ဆရာလေးဒေါ်သုခ ပြန်ရန် နှုတ် ဆက်သွားသည်ကိုပင် ခေါင်းညိတ်ရုံမျှ ညိတ်ပြလိုက်နိုင်သည်။

သည်ညအဖို့ မီးဖွင့်မရတော့၍ ဖွားလေးဘုရားက မီးခွက်ကလေး ထွန်းညှိကာ ဖွင့်ထားသော တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ညဘုရား ဝတ်တက်ရန် မသွေးကြတော့ဘဲ ဧရပ်မှာပင် ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ပြီး အိပ်ရာ

၁၄ကြ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း သည်ညအဖို့မှာ အညို ကောင်းကောင်း
အိပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

‘မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ကိုမြင့်သာ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့
နောက်မိုးလင်းရင် ဆရာဘုရားဆီ သတင်းရောက်လာမှာပါပဲ’

သည်အတွေးနှင့် မှေးငိုက်စပြုလာစဉ်မှာပင် ဆရာဘုရား၏ ကျောင်း
ကြီးမှ တုံးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏ နံနက် ၄ နာရီ ထိုးပေပြီ...။

အညိုသည် ပြုမြဲဝတ်တိုင်း အာရုံဆွမ်းချက်ရန် အိပ်ရာမှလူးလဲထ
ကာ မီးခွက်ကလေးထွန်း မျက်နှာသစ်ပြီး မီးဖိုခန်းဝင်ခဲ့သည်။

သံဇကာ ကြောင်အိမ်ထဲတွင် မနေ့ညက မစောရီတို့ဇရပ်မှ လာပေး
ထားသော အုန်းသီးခြမ်းတစ်ခြမ်းကိုတွေ့ရလျှင် အညိုသည် သည်နေ့

အာရုဏ်ဆွမ်းအတွက် သာကူကျိုလိုက်ရန် သတိရလေ၏။ သို့နှင့် အသုင်ရှိနေ
သော သာကူဆံနှင့် သကြားများကို ထုတ်ယူကာ သာကူကျိုလေသည်။

သာကူအိုးကျလျှင် အညိုသည် မျက်နှာကို သနပ်ခါးရေကျွဲကလေး
ပွတ်လူးလိုက်ကာ အညိုနှင့် အနက်ကွက် မုဒုတဘက်ကလေးတစ်ထည်ကို

ခြုံလိုက်ပြီး ဖွားလေးဘုရားကို သွားနှိုးသည်။

ဖွားလေးဘုရား အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် အညိုတို့ မြေးအဖွား
သည် ဖန်းကန်လုံးငယ်တစ်ခုတွင် သာကူခပ်ထည့်ကာ ထိုပန်းကန်ကို လင်

ဖန်းငယ်တွင် ထည့်ကိုင်ပြီး ဘုရားကျောင်းခန်းမကြီးဆီသို့ ဆွမ်းတော်ကပ်
ရန် ထွက်ခွာလာကြ၏။

အခြား အခြားသော ဇရပ် အဆောင်ဆောင်တို့မှလည်း ဆွမ်းတော်
ကပ်ရန် သီလရှင်များထွက်ခွာလာကြသည်။ ၅ နာရီထိုး၍ ကြေးစည်ရိုက်

ခတ်လိုက်လျှင် သီလရှင်များ အားလုံးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို အရုဏ်ဆွမ်းကပ်
ကာ ဘုရားဝတ်တက်ကြရလေ၏။

သီလရှင် အပါး ၅၀ ကျော်ရှိသည်မို့ သူတို့အသံမှာ မြိုင်ဆိုင်နေကြ
သည်။ အညိုတစ်ယောက်သာလျှင် ဘဝင်မကျနိုင်သေးသော စိတ်သောက

ကြောင့် အသံပျော့ပျော့ကလေး ဖြစ်နေ၏။
သူတို့ဘုရားဝတ်တက်ပြီး၍ အသီးသီး ကိုယ့်ဇရပ် ကိုယ်ပြန်လာချိန်
တွင်တော့ အရုဏ်ကျင်း၍ နေရောင်ဝင်းဝင်းကလေး ထွက်လာပေပြီ။ မိုးရိပ်

မိုးငွေစင်ကြယ်နေသော သည်နံနက်ခင်းကလေးမှာ သာတောင့်သာယာပင် ဖြစ်နေ၏။

သော့ကိုင်တိုက်ကြပ် ဆရာကြီး ဒေါ်ဓမ္မဝတီသည်လည်း ကျောင်း ဝင်းတံခါးကြီးကို သွားဖွင့်လိုက်လေပြီ။

အညိုတို့ မြေးအဖွားသည် ဧရပ်ကလေးသို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဖွားလေးဘုရားက အိမ်ရှေ့ခန်း သင်ဖြူးကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ရစ်သည်။

အညိုက မီးဖိုခန်းဝင်ကာ မီးခဲငွေငွေဖြင့် တင်ထားခဲ့သော သာကူ အိုးမှ သာကူများကို ပန်းကန်နှစ်လုံးနှင့် ခပ်ယူလာပေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် အညိုတို့ဧရပ်ရှေ့တွင် ဝေါခဲ နဲ့ ထိုးရပ်လာ၏။

‘အောင်မယ်လေး အညိုရယ်၊ အခုမှပဲ ရင်အေးသွားရတယ်’

ထိုအသံနှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ပြာပြာလောင်လောင်ပြေးဆင်းလာသော ကိုတင်မြင့်ကို တွေ့ရတော့ အညိုမျှက်နှာကလေးမှာ ဝင်းပသွားလေသည်။

‘အို...အို... ကိုမြင့်ရယ်၊ အညိုဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ တစ်ညလုံး ကို အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘူး’

အညိုက တုန်တုန်ရီရီ မောမောပန်းပန်း လေသံကလေးနှင့် ဆီးပြော ရင်း လက်ထဲမှ သာကူပန်းကန်နှစ်လုံးကို ချထားလိုက်ရာ သာကူအနည်း ငယ်ပင် ဖိတ်စဉ်သွားလေသည်။

‘ဟင်... အညိုဟာကလည်း ပြောင်းပြန်ကြီးပါလား၊ စိတ်ပူစရာ တွေ့ရတာကဖြင့် ကိုမြင့်ပါ၊ အညိုအတွက်လေ စိတ်ပူလွန်းလို့ ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး ပြေးလာခဲ့ရတာ ခင်ဗျာ’

‘ဟော အဲဒါကိုကော အညိုက ဘယ်လိုနားလည်ရမှာပါလိမ့်’

‘ဒီလို.. ဒီလို အညိုရေ၊ မနက်က မိုးလင်းလင်းချင်း သတင်းစာ ကောက်ကြည့်လိုက်တော့ အညိုတို့ ကျောင်းနဲ့မနီးမဝေးမှာ မနေ့ညက လေ ပြင်းတိုက်ပြီး သောင်ပင်ကြီးလဲကျလို့ သုံးဘီးကားတစ်စင်းကို ပိသွားသတဲ့၊ ဒရိုင်ဘာမှာ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းသာရပြီး ခရီးသည်ဒေါ်ခင်ညိုဆိုတာ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားသတဲ့၊ ဒီသတင်းကို တွေ့တွေ့ချင်း မနေ့က ဘုရားဖူး ဖိတ်ထားတာကို အညိုသွားမလိုလိုပြောတာ သတိရပြီး၊ အညိုများပဲ ဖြစ်နေ

တွေ့သလားလို့ စိတ်ပူလွန်းလို့ ကားကို အပြင်းမောင်းပြီး ပြေးလာရတာ၊
အိမ်ကလူတွေတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့မိဘူး*

အင်း... အညို့နာမည်က ဒေါ်ခင်ညိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ကို

*သိနိုင်ပါဘူးဗျာ... သတင်စာတွေက တိတိကျကျ ဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်တတ်တာဆိုတော့ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ အညို့ကကော ကိုမြင့်အတွက်
ဘာများ စိတ်ပူစရာရှိနေတာမို့လဲ *

*ဒီလို ကိုမြင့်ရဲ့ အညို့က ရယ်သံ အစ်အစ်ကလေးနှင့် စပြောလိုက်
သည်။

*မနေ့ညနေက ကိုမြင့်ပြန်သွားပြီးစ သာသာလောက်မှာပေါ့။ မြို့ထဲ
ပြန်လာတဲ့ ဆရာလေး ဒေါ်သုခကပြောတာ။ အမှန်ကတော့ အခုကိုမြင့်
ဆွေခဲတဲ့ သတင်းပဲဖြစ်ပါလို့မိမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘတ်စ်ကားပေါ်က
စားစွန့်နားဖျား မြင်ခဲ့ရတာတော့ ဒီလိုပြောပါတယ်။ ကားတစ်စင်းနဲ့ လူ
တစ်ယောက် သစ်ပင်ပိလို့ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရသွားတယ်၊ သေမလား
ခွင်မလားပဲတဲ့။ အဲဒါ... အဲဒါ... ကိုမြင့်များ ဖြစ်နေမလားလို့ အညို့က
စိတ်ပူရတာပေါ့...*

*မင်းတို့ဟာတွေကလည်းကွယ် ... တစ်လောကလုံးမှာမှ မင်းတို့နှစ်
ယောက်ထဲရှိတာလို့ပဲ၊ စိတ်ပူတတ်ကြတာတွေက လွန်လွန်းတယ်...*

ဖွားလေး ဘုရားက ရိုးရိုးကြီးနဲ့ တဲ့တိုးပြောချလိုက်သောအခါ
ညီတင်မြင့်ရော အညို့ပါ ရှက်သွေးများ ဖြန်းကနဲကြွကာ မျက်လွှာချပြီး
ငိုခိုသက်သွားကြသည်။

*ကဲ ကဲ.... ရင်အေးသွားအောင် သာကူကလေး သောက်လိုက်ကြ
ပါဦးလား၊ အညို့က နောက်တစ်ခွက် သွားယူချည်ဦးကွယ်...*

ဖွားလေးဘုရား သည်လို ထပ်ပြောပြန်မှသာ အညို့နှင့် ကိုတင်မြင့်
မှာ ခေါင်းမော်လာရဲကြတော့လေသည်။

*

(၃)

မိုးကဖြင့် ပွဲတော်ရက်ကို ဖျက်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်ကွယ့်
ညို့ဆိုင်းနေသော မိုးသားတိမ်လိပ်ကြီးများနှင့် တဖွဲဖွဲကျနေသော
မိုးရေ မိုးစက်များကို မော်ကြည့်ကာ ဖွားလေးဘုရားက ပူပူပင်ပင်ပြော
နေသည်။

အညိုသည် သူ့တပည့်ကလေးများခြံမှ ခူးပေးလိုက်သော သစ္စာပန်း
များကို အရွက်ချွေကာ ဘုရားပန်းလဲနေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်
ချလိုက်လေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပန်းအမျိုးမျိုးတွေကို ဆောင်ယူပေးလာတတ်
သော ကိုတင်မြင့်အား သတိရနေသည်။

တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ရက် နီးကပ်လာသည်မှစ၍ ကိုတင်မြင့် မလာ
သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။ ကိုတင်မြင့် မလာသည်မှာ လူကြီး
မိဖတို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း နေ့ကောင်းရက်သာ အခါတော်ရွေးထားခြင်းကို
မလွန်ဆန်သာဘဲ မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝတို့ကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အညိုသိရှိထားပေသည်။

အညိုနှင့် ကိုတင်မြင့်တို့ နောက်ဆုံးတွေ့ရသောနေ့မှာ ညီမလေး
တင်တင်စိုး လိုက်ပါလာပြီး ၁၂-နာရီခွဲပွဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် လာခေါ်သွား
ကြသောနေ့ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့ကတွင်မှ အညိုသည် ကိုတင်မြင့်၏
ဇနီးလောင်းဖြစ်သော ဝင်းဝင်း၏ဓာတ်ပုံကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ၏။ ရိုးရိုး
ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။
အသက်မှာ ၂၅ ၂၆ ထက် ကျော်လွန်သေးဟန်မတူပေ။

အညို...သူတို့ဘဝမှာဖြင့် မိနဲ့ ဖနဲ့၊ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့၊ ဂုဏ်နဲ့ ဒြပ်နဲ့

ဝညာနဲ့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝကြပါပေတယ်၊ အားလုံးကုန် ချမ်းသာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ...'

အညိုက မေတ္တာပို့သဆုတောင်းနေလေသည်။ မိုးမှာ တဖွဲဖွဲရွာ နေဆဲပင် ဖြစ်လေ၏။

'အညိုရေ.... ဘုရားပန်းကပ်ရင်းနဲ့ ဆွမ်းတော်ပါ တစ်ပါတည်း ကပ်လိုက်တော့ကွယ်။ နောက်ပြီးရင် ဆွမ်းကို ဝင်သလောက်စားပြီး ဖွားလေး ဘုရား အိပ်နေတော့မယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖွားလေးဘုရားရဲ့၊ ခုမှ ၁၀ နာရီခွဲသာသာကလေး ရှိပါသေးတယ်'

သီလရှင်များမှာ ဆွမ်းကိုနေ့မွန်းမတည့်မီ ၁၁နာရီလောက်မှ စား တတ်သော ထုံးစံရှိသည်မို့ အညိုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်...၊ မိုးက တစ်စိစိခိုအေးနေတော့ ဖွားလေး အိပ်ချင်နေလို့ပါ'

'ဒါဖြင့်လည်း စားတာပေါ့ ဖွားလေးရယ်၊ အညို ဟင်းနွေးပြီး ဆွမ်း တော်တင်လိုက်ပါဦးမယ်'

မြေးအဖွားနှစ်ယောက်သည် နေ့လည်စာကို စောစောစားလိုက်ကြ ပြီးလျှင် ဖွားလေးဘုရားက အခန်းထဲဝင်ကာ စောင်ခြုံပြီး ကွေးတော့သည်။

အညိုမှာ ဘာလုပ်ရမလို့လို့နှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေ၏။ မြို့ထဲကို မသွားဖြစ်တာကြာပြီမို့ ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းဖတ်ရန်လည်း အသစ်မရှိပေ။

တံစက်မြိတ်မှကျနေသော မိုးရေမိုးစက်များကို အတန်ကြာငေးကြည့် ပြီးနောက် အညိုသည် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာကာ စာအုပ်စင်ကလေးပေါ်မှ မဖတ်ရတာကြာပြီဖြစ်သော ကျမ်းစာအုပ်များကို ဟိုပြောင်းသည်ရွှေ့ လုပ်မိ လေ၏။

'ဖွားလေးဘုရားကော အညို...'

ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလှသည့်အထဲမှ သူ၏နောက်ပါးမှ ကပ်ကာ သည်အသံကို ကြားရသောအခါ အညိုသည် ပျက်ခနဲ လန့်တုန်သွားကာ

'အို အမေ့ဟု ယောင်ရမ်း ဆိုမြည်မိလေ၏။ ပြီးတော့မှ အသံလာရာသို့

လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိသော ကိုတင်မြင့်ပင် ဖြစ်နေ
တော့လေသည်။

တော်တော်လန့်သွားသလား အညို

*ဟွန်း... ကိုမြင့်က အသံမှပြုမလာဘဲနဲ့ကို၊ ကားကော ဘယ်မှာရပ်
ထားခဲ့သလဲ၊ ကားသံတောင် အညိုမကြားမိခဲ့ဘူး*

*ကားမပါဘူး အညို...၊ ကား ဝပ်ရှောမှာ အပ်ထားရလို့ ဘတ်စ်
နဲ့ပဲ လာခဲ့တာ*

*ကိစ္စ အထူးရှိနေလို့လားဟင်၊ ဖွားလေးဘုရားတော့ အခန်းထဲမှာ
အိပ်နေပါလေရဲ့*

*ကိစ္စတော့ မထူးတထူးဘဲဆိုပါတော့၊ မင်္ဂလာဖိတ်စာလည်းပေးရင်း
အညိုကိုလည်း ကိစ္စတစ်ခုအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ*

*ဟင် ... အညိုကို တောင်းပန်ရမယ်လား၊ ဘာကိစ္စမို့ပါလိမ့်၊
ထိုင်ပါဦး ကိုမြင့်ရယ်*

အညိုက သင်ဖြူးတစ်ချပ်ကို ခင်းပေးလိုက်သော်လည်း ကိုတင်မြင့်
သည် သင်ဖြူးကို ရှောင်နင်းကာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်ခွာသွားပြန်လေ
သည်။

ဝရန်တာတွင် ဖြန့်လှန်းထားခဲ့သော သူမ၏ မိုးကာအင်္ကျီအတွင်းအိတ်
တွင် ထည့်ယူလာသော မင်္ဂလာဖိတ်စာနှင့် ကပ်ပြားဗူးငယ်ကလေးတစ်ခုကို
ထုတ်ယူပြီး ဖြန့်ဝင်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့မှပင် အညို ခင်းပေးထားသော သင်ဖြူးပေါ်မှာ လေးလေး
ပင်ပင်ကြီး ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

*ကဲ... ကိုမြင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဒါကလေး
ကိုလက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ချင်တာပါပဲ အညို*

ကိုတင်မြင့်က မင်္ဂလာဖိတ်စာကို သင်ဖြူးပေါ်မှာပင် ချထားကာ
ကတ်ပြားဗူးငယ်ကလေးကို အညိုထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အညိုက ရုတ်
တရက် လှမ်းမယူဘဲ စူးစမ်းလိုဟန်ရှိသော မျက်လုံးညိုညိုကြီးများဖြင့်
ကိုတင်မြင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကိုမြင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲတာ မြင်ချင်ရင်တော့ မယူနဲ့ပေါ့ အညို

ကိုတင်မြင့်က ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ထပ်မံပြောလိုက်တော့မှ အညို
က မျက်နှာကလေး ညှိုးကျသွားသည်။

သို့ရာတွင် သည်မျက်နှာထားကို ကိုတင်မြင့်အား မြင်စေလိုဟန်
မရှိဘဲ၊ ချက်ခြင်းပင် ပြုံးယောင်ပြုကာ ကိုတင်မြင့်လက်မှ ကတ်ပြားဗူး
ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဘာတွေများပါလိမ့် ကိုမြင့်ရယ်...အညို ကြည့်မယ်နော်’

အညိုက ရွှင်ရွှင်ကြည်ကြည်ကလေး ပြောကာ ကတ်ပြားဗူးငယ်ကို
ဖွင့်လိုက်သည်။ ပုလဲငယ်ရှစ်လုံးကို ရွှေဖြင့် နှစ်တန်းသွားစီခြယ်ထားသော
ဆံထိုးကလေးမှာ ကတ္တီပါအနက်ပေါ်တွင် ကြွရွှင်အိနေလေ၏။

‘ဟင်... အဖိုးတန်ပစ္စည်းပါလား ကိုမြင့်ရယ်၊ တကယ်ဆိုတော့
မင်္ဂလာဆောင်ရမယ့်လူကိုသာ အညိုကလက်ဖွဲ့ရမှာ၊ အခုတော့ ပြောင်းပြန်
ကြီးပါလား...’

အညိုက အားတုံ့အားနာ လေသံကလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောရာမှ
တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသွားဟန်ဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ကလေး ဖြစ်သွားပြန်လေ၏။

‘ဒါဟာ ကိုမြင့်က အညိုကို ဘယ်တော့မှ သီလရှင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်များလား ဟင်... အညိုကို ရှင်းရှင်းပြော
မိမ်းပါ ကိုမြင့်ရယ်’

‘အလိုလေး အညိုရယ်... ကိုမြင့်ကတော့ ဒီထိအောင် အတွေး
မပေါက်မိရပါလား၊ ဒီလို တွေးဖို့ဆိုတာကို အခုအညိုပြောမှပဲ သတိရပါ
ဘယ်၊ ကိုမြင့်လေ အညိုအတွက် အမြတ်တနိုးသုံးစွဲနိုင်တဲ့ အသုံးအဆောင်
တစ်ခုဖြစ်ဖို့ရယ်၊ အရှည်တည်တံ့နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်ဖို့ရယ်ကိုပဲ ဦးစားပေး
ရွေးချယ်ခဲ့မိတာပါ၊ နောင်ခါမှ အညိုမနှစ်သက်ရင် လွှင့်လို့ပဲ ပစ်ပစ်ပေါ့၊
အခုတော့ဖြင့် ကိုမြင့်ရဲ့ စေတနာကို ထောက်ထားတဲ့သဘောနဲ့ လက်ခံ
ထားလိုက်ပါတော့နော်’

အညိုက ခေါင်းကလေးကို ညိတ်သည်ဆိုရုံမျှ ညိတ်ပြုကာ ဘာမျှ
ပြန်မပြောတော့ဘဲ တွေ့တွေ့ကလေး ငေးနေတော့လေသည်။

မိုးမှာ တစ်စိတ်စိတ်စွေဖွဲ့၍ နေဆဲပင်ဖြစ်လေ၏။

ကိုတင်မြင့်ကလည်း ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရ မဟာထေရ်ကြီးသဖွယ် မျက်လွှာကိုချထားကာ အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်နေလေသည်။

မိနစ်ပေါင်းများစွာသည် သည်ပုံစံအတိုင်း ကုန်လွန်သွားလေ၏။

အညိုသည် ကြံ့ကြံ့ကလေး ထိုင်နေရာမှ ခြေထောက်တွေ ညောင်းတောင့်ကာ ဘယ်ညာပြောင်းလှည့်ရသည်မှာ သုံးကြိမ်မျှ ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။

ကိုတင်မြင့်ကား ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကိုချထားသလို မလှုပ်မရှားပင် ရှိနေမြဲရှိနေသည်။

အညိုသည် ရင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် အနေခက်သလို ရှိလာလေ၏။

‘ဘာပြောစရာ ရှိသေးသလဲ ဟင် ကိုမြင့်’

ကြာသည်ထက် ကြာလာသောအခါ အညိုက မနေနိုင်တော့ဘဲ စကားစ၍ ပေးလိုက်သည်။

‘ကိုမြင့် ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူးအညို၊ အညိုဟာ ကိုမြင့်ရဲ့ ဆရာပါ၊ ကိုမြင့်လည်း’

ကိုမြင့်၏ အသံမှာ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်၍ သွားကာ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

မိနစ်တို့သည် နာရီဖွဲ့၍ရလောက်ရုံထက် များစွာကျော်လွန်လာပြီ ဖြစ်လေ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာ တစ်ဖက်သောစရပ်ဆီမှ သီလရှင်တစ်ပါး၏ စာဖတ်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒဟန္တ သတ္တ ဝဿနိ သောကဂ္ဂိ အသုဝါရိနာ။ ယသောဓရာ ဘဒကဉ္စနာခေါရာတလီ သာကီန္တယံတော် ယသောကြင်ဆွေ နန်းလုံး မေသည် ပါဒဝိဇ္ဇေ တစ်ရာရှစ်ကွက် တံဆိပ်နှက်၍ စက်လက္ခဏာ ကောင်းစွာပြည့်ဖြိုး အသရေတိုးတဲ့ ဘုရားရှင် ခြေဖမိုးတော်ထက်၌ ရောဓမာနာ နဖူးဆံပင်တို့ဖြင့် ဦးတင်ပွတ်တိုက်၍ နူးညံ့ချောမွေ့ သော လက်ဖဝါးတော်တို့ဖြင့် ခြေတော်များကို ပွေ့ပိုက်လျက် မောဟိုက်ပူဆွေး အပန်းကြီးစွာ လွမ်းမီးတွေ ဖြာပြီးလျှင် တစာစာ ငိုကြွေးသည်ဖြစ်၍ အသုဝါရိနာ ဖြေမဆည်နိုင် ငယ်က ကျွမ်းမို့ နှမ်းခွေယိုင်ဖြိုင်ဖြိုင်သွင်သွင် ယိုစီးသော မျက်ရည်အယဉ်ဖြင့်။

သတ္တဝဿာနိ နေ့လရက်နှစ် သတ္တရာစံတို့ကို တွက်စစ်စုရုံး

ခုနစ်နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး ဒဟန္တ သာကီဒွယ်ညောက် သားတစ်
 ယောက်ကို ဖွားမြောက်သန့်စင် မီးရှူးတော်မြင်စဉ်က မကြင်မသနား
 မောင်ဘုရားနယ် ရှောင်ရှားထွက်ခွာ မသက်ညာဘဲ ရက်စက်စွာ
 ပစ်သွားလေခြင်းဟု အတွင်းကမကြေ ပြင်းပြသည့်အနေနှင့် ဖြေ
 မဆည် အစွဲသည်းလျက် အသည်းတည်းဟူသော မီးစာမှာ ကြီးစွာ
 တောက်လောင်၍နေသော သောကဂို. ပါရမီဖြည့်ဖက်ဦးကြီးမို့ မဖူး
 တွေ့ရသမျှ မျက်ရည်စနှင့် တစ်နေ့ကမှမမေ့ တမြေမြေ တရှိန်ရှိန်
 ထိန်ထိန်ပြောင်ဦး သောကတည်းဟူသော လောင်မီးကို နိဗ္ဗာပေသိ
 ယခုနေ့မှ ဖူးတွေ့ရသဖြင့် လွမ်းစကိုပယ် လွမ်းစွယ်ကိုဖျောက် လွမ်း
 ပေါက်ကိုဆီး လွမ်းမီးကိုအုပ် လွမ်းရုပ်ကိုပြင် လွမ်းဇာတ်ကို ရုပ်သိမ်း
 ပြီး အေးငြိမ်းစွာ ကန်တော့လိုက်ရပါတော့သည် ဘုရား။

သီလရင်ကလေး၏ အသံသည် ကြည်လင်နွဲ့ပျောင်းစွာ ထွက်ပေါ်
 ဘာရာမှ ငြိမ့်ငြိမ့်အေးအေးကလေးပင် အဆုံးသတ်၍သွားလေသည်။

မိမိတို့နှင့် ဆီဆိုင်ဆက်စပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း သည်တရားစာ
 ဇွတ်ဖတ်နေသံမှာ အညို၏ရင်ထဲတွင် သိမ့်လိုက်၍ လာစေသည်ဟု ထင်
 သေးသည်။ အညိုသည် မိမိကိုယ်ကို ဘာဖြစ်သည်ဟု မသိလိုက်ရမီမှာပင်
 နှက်ရည်များ ဝေ့၍ ဝေ့၍ ကျလာကာ တိုးတိုးညင်ညင် ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။
 'ဟင်...'

ကိုတင်မြင့်ထံမှ သည်အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်တွင်ကား
 ... အညိုသည် သူ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးနှစ်ဖက်တွင် နှစ်မြှုပ်
 ဘာ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငင်ရင်းမှ နောက်ဖေးဆောင်သို့ ထွက်ပြေးသွားတော့
 လေသည်။

(၄)

အိပ်မပျော်သော ညများကို ၃-၄ ည လွန်မြောက်၍လာသောအခါ အညှီ၏ ပြည့်ဝိုင်းသော မျက်နှာကလေးမှာ သွယ်လျလျဖြစ်လာသလို ထင်ရသည်။

တန်ဆောင်တိုင်ပွဲ ပွဲတော်ရက်အလွန်တွင် နေရောင်ဝင်းပကာ ရာသီဥတုသစ် လန်းနေသော်လည်း အညှီ၏စိတ်ကဖြင့် မလန်းဆန်းနိုင်ပါချေ။

ငါ့အဖြစ်နယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရုံပျားပါလိမ့်နော်၊ သူများမင်္ဂလာဆောင်မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဘာများသက်ဆိုင်တာလိုက်လို့ပဲ မိအညှီရယ်၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုလိုက်ရတာများပါလိမ့်၊ အောင်မယ်လေး... ရှက်စရာကောင်းလိုက်လေ ခြင်းနော်...

အညှီသည် တစ်စုံစီမံရက်ကာ တသိမ့်သိမ့်ဝမ်းနည်းနေလေ၏။ မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဆိုးလိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိတော့ပေ။

ငါ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်နော်၊ ငါဘာဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ တကယ်ဆိုတော့ ကိုမြင့်ဟာ ငါ့ရဲ့ချစ်သူ ရည်းစားတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ရပါလား၊ အမယ်လေး ဒီလိုတွေးရတာတောင် ရှက်စရာကောင်းလှနေပြီပဲ၊ ငါ..ငါ.. ငါ ဘာများဖြစ်မိသွားပါလိမ့်၊ ကိုမြင့်ကကော ငါ့ကို ဘယ်လိုထင် ဘယ်လိုတွေးနေမှာပါလိမ့်၊ သူ့စိတ်က မရည်ရွယ်ဘူးဆိုတဲ့တိုင် သီလရှင်လောင်းတစ်ယောက်အတွက် သူပေးသွားတဲ့ လက်ဆောင်ကလည်း ဆံထိုးတစ်ခုတဲ့ ငါ့ဘဝ ငါ့ဖြစ်အင်ကိုပဲ လှောင်လေရောသလား၊ နင့်ဖြစ်ပုံက အရုပ်ဆိုးလှချည့် မိညှီရယ်၊ ဒီပြင်လူတွေများ သိသွားကြရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ရဲရဲကြည့်ဝံ့စရာမရှိတော့ပါဘူး

အညိုစိတ်ထဲတွင် သည်အတွေးများသည်သာ အချိန်နှင့်အမျှ လွမ်း
 ငယ် ကပ်ငြိ၍ နေလေသည်။ နေထိုင်သွားလာ စားသောက်နေသမျှမှာ
 စက်ရုပ်တစ်ရပ်လိုသာ အားယူလှုပ်ရှားနေရကာ သည်စိတ် သည်အတွေး
 တို့၏ ချောက်လှန့်ခြင်းကိုသာ ခံယူနေရသည်။ ကြာတော့ အညိုသည်
 အတူနေရသော ဖွားလေးဘုရား၏ မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ဝံတော့သလို
 ခြစ်လာ၏။

သည်တွင်မှ ထွက်ပေါက်ကို ရှာတွေ့သောအခါ မိဖများ မကွယ်လွန်
 သူမြို့ထဲမှာနေစဉ်က တစ်ရပ်တည်း တစ်လမ်းတည်းမှာ အတူနေထိုင်ခဲ့ဖူး
 သော အစ်ကိုသန်းအောင်၊ အစ်ကိုကြီး ကိုဘမောင်၊ ဦးလေးစော်နှင့် မမ
 ခင်သစ်တို့ကို သတိရမိလာလေ၏။

သည်အထဲမှာ အစ်ကိုသန်းအောင်ဆိုလျှင် ငရုတ်သီးဆယ်တောင်မှာ
 ငရုတ်တောင်လောက်သာစပ်သော ဆွေမျိုးဖြစ်သော်လည်း မောင်နှမအရင်း
 တမျှ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ခဲ့လေသည်။

အညိုရေ... မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ ရလာပြီဟေ့
 လခထုတ်ပြီးစ ရက်များတွင် ရုံးမှပြန်လာသော အစ်ကိုသန်းအောင်က
 ခြံဝင်းပေါက်ဝမှ အော်ပြောလိုက်လျှင် အညိုသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ခုန်ဆွ
 ဆွဲဆွဲလုပ်ကာ ပြေးထွက်ကြိုဆိုတတ်လေ၏။

တစ်ခါတွင်တော့ ယင်းသို့ ထွက်အကြိုတွင် အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုကို
 အုတ်တိုက်မိ၍ လဲကျသော အညို ဒူးပြဲသွားခဲ့သည်။

*ကောင်းတယ်၊ ရှုပ်တပ်တပ်နဲ့ မော့ကန်း မော့ကန်းလုပ်လာတာ

အစ်ကိုသန်းအောင်က ပါးစပ်မှ မာန်မဲလိုက်သော်လည်း လက်မောင်း
 ကိုင်စွဲ ထူမကာ အိမ်ထဲအရောက် တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြီးရေ...ပရုတ်ဆီပေးစမ်းပါ၊ ဟောဒီမှာ မိညို ဒူးပြဲလာလို့
 အိမ်ထဲရောက်တော့လည်း အညိုမေမေထံမှ ပရုတ်ဆီတောင်းယူကာ
 ကိုယ်တိုင်သုတ်လိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းပေးပြီးမှ ဖောက်ကို ကဲအုံး*
 အညိုဖောက်ကျောကို ခပ်စပ်စပ်ရိုက်လေသည်။

သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွေမှာ အညိုအတွက် ဘာမျှဆန်းသည်ဟု မထင်

မိလား အစ်ကိုသန်းအောင်ဖက်ကလည်း လူလားမမြောက်သေးသည့် နှမရင်း တစ်ယောက်ပမာသာ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက် အစ်ကိုသန်းအောင်ကြီး မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်ဆိုတော့ လည်း အညိုတစ်ယောက်ပါ ဝမ်းသာအူမြူးနေရကာ သူချစ်သော ယောင်း မလောင်းထံ ကူးချည်သန်းချည် ပြုလုပ်ရသည်မှာ ချောင်းပေါက်လူနီးနီး ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျောင်းနေစဉ်တုန်းကလည်း အညိုမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း တွေ အတန်ပင် ပေါများကာ ရင်းရင်းနီးနီး နေခဲ့ဖူးပါ၏။

သည်အချိန် သည်အချိန်တွေတုန်းက ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘဲနှင့် ယခု မိမိကိုယ်ကို သီလရှင်လောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီးထောင်နေဆဲ တွင်မှ ယောင်းမမြင်းစီးပြသည်နယ် ဖြစ်ရတတ်သည်မှာ မိမိကိုယ်နှင့် မိမိ ပင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ရှိတော့သည်။

‘သည်သက် သည်ရွယ် ရောက်ခါမှ ရူးပဲ ရူးနေပြီလား မိအညို ရယ်... နင့်မှာအရိုင်းစိတ်တွေ ဝင်နေပြီထင်ပါရဲ့’

တွေးလေ ...တွေးလေ...ဖြေမရနိုင်လေ ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

‘ဒါတွေကို အစ်ကိုသန်းအောင်နဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုတမောင်၊ ဦးလေးအော် တို့ကို ပြောပြလိုက်ရရင်ဖြင့် အမလေး...ရှက်ပြီးတော့သာ လဲသေလိုက်ပါ တော့ မိညိုရယ် မဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဪ မမသစ်ကြီး တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ရှိလေသေးရဲ့၊ ဟုတ် တယ်၊ မမသစ်ကိုတော့ နောက်နောက်ကလည်း ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး တိုင်ပင်နေကျပဲ မဟုတ်လား’

အညိုသည် မမသစ်ကို တွေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားသယောင် မှတ်ထင်ရလေသည်။

မမသစ်ခင်ပွန်း ဦးကိုကိုကြီးမှာ ကုန်သွယ်ရေးဌာန ဦးစီးမန်နေဂျာ ချုပ်ဖြစ်၍ ယခုအချိန်မှာ ရုံးသွားနေမည်ကိုလည်း တွေးမိသည်။

သို့နှင့် ကြာရှည်ဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ ဖွားလေးဘုရားထံမှာ ခွင့် တောင်းကာ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့လေသည်။

ဒေါ်ခင်သစ်သည် အပ်ချုပ်စက်မှာထိုင်ကာ စင်းမယ်ထမိတစ်ထည်

တို့ တကုန်းကုန်း တဂျိုးဂျိုးနှင့် ချုပ်လျှက်ရှိနေ၏။ သူ့အိမ်ပေါ်သို့ အညှီ
ဘက်သွားသောအခါ...

* ဟဲ့ အညှီပါလား ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်၊ ထိုင်ဦးကွာ...ခဏ
ထလေး ထိုင်နေဦး* ဟုပြောလျှက် သူ့ထမိကိုသာ ချုပ်မြဲချုပ်နေသည်။

အညှီက ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်ပုကလေးတစ်လုံးမှာ ထိုင်မိသောအခါ
စားပွဲပေါ်သို့ အလိုလို မျက်စိရောက်သွားသည်။ စာအိတ်တခြား စာကုတ်
တခြားဖြစ်နေသော စားပွဲပေါ်မှ ဖိတ်စာတစ်စောင်သည် သူ့ကိုပင် တမင်
စောင့်ဆိုင်းကာ လှောင်ပြောင်နေလေ့ရောသလား မသိ။

*မောင်တင်မြင့် နှင့် မဝင်းဝင်း တို့၏

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ဖိတ်ကြားလွှာ*

ဟူသော ရွှေစာလုံးခေါင်းစီးကို အထင်းသား အဝင်းသား တွေ့နေ
ရတော့လေသည်။

အညှီသည် မင်္ဂလာဖိတ်စာကုတ်ကို အမှတ်မထင် ကောက်ကိုင်လိုက်
ကာ ရင်ထဲမှာ တုန်ရီလှုပ်ရှား၍ လာရပြန်လေသည်။

*အဲဒါပေါ့၊ အညှီရဲ့ အကိုကြီးတို့ရုံးက လက်ထောက်မန်နေဂျာ
မီးကလေး မဝင်းဝင်းဆိုတာလေ၊ နက်ဖြန် သူ့မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့အတွက်
မမသစ် ထမိချုပ်နေတာပေါ့*

မမသစ်က အေးဆေးစွာပြောသော်လည်း အညှီ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲ
မှာတော့ မျက်ရည်ပူတွေ ဝေ့ဝေ့တက်ကာ လျှံကျလာလေသည်။

*သတို့သားကိုတော့ မမသစ်တို့ မသိပါဘူး၊ အင်မတန်ရိုးသားပြီး
သိကွာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့တော့ ကြားဖူးမိပါရဲ့*

ချုပ်ပြီးနေသော ထမိကို စက္ကူအိတ်ထဲသို့ သပ်ယပ်စွာခေါက်ထည့်
နေသော ဒေါ်ခင်သစ်က အညှီ၏ဖြစ်အင်ကို မမြင်မိသေးဘဲ သူပြောချင်တာ
တွေကိုသာ ဆက်ပြောနေသည်။ ပြီးတော့မှ အညှီဘက်ကို မျက်နှာလှည့်
လာ၏။

ဟောတော့ ဘုရားရေ ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာတာတုန်း

မမသက်က မေးတော့မှပင် အညှီသည် ပွင့်လင်းစွာ ရှိုက်ငင်ငိုချ
သိုက်လေ၏။

မမသစ်ရဲ့ အညို အညို၊ ရှက် ရှက် ရှက်လွန်းလို့ပါ မမသစ်ရယ်

အေး အေး ငိုငို အားရအောင် ငိုလိုက်ဦး၊ ပြီးတော့မှ မမသစ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြစမ်း

မမသစ်က အချိန်ပေးသည့်အနေနှင့် ထသွားကာ ကရားတစ်လုံးနှင့် ကော်ဖီဖျော်လာခဲ့လေသည်။

ကဲ ကော်ဖီကလေးလည်း သောက်လိုက်ဦး

သည်တော့မှ အညိုက အရှိုက်အငို အနည်းငယ်ရပ်သွားသည်။ မမသစ်က ကော်ဖီကို ကရားထဲမှ ငှဲ့ထည့်ကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ကဲ... ရော၊ မုန့်ရော ယူဦးမလား

အညိုက ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ကာ ကော်ဖီခွက်ကိုသာ လှမ်းယူလိုက်၏။ ကော်ဖီကို တကျိုက်ချင်း ဖြည်းလေးစွာသောက်လိုက်ပြီးတော့မှ အညိုက စကားစသည်။

အညို ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ အညိုစိတ်တွေ သန့်သန့်စင်စင်မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ အပြစ်ဖြစ်မှာကိုလည်း အညို သိပ်ကြောက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မမသစ်ရယ်၊ ရှက်တာ ရှက်တာ တစ်ခုသာ ကျန်ရစ်တော့တာပါပဲ

အညိုက ဤမျှနိဒါန်းပျိုး၍ အရှိန်ရလာသောအခါ ဖြစ်ကြောင်းကန့်စင်ကိုပင် ဇာတ်လှန်ပြောတော့သည်။

အင်း...အေး... ဒါဘာဆန်းလို့လဲ အညို

အညိုပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ပြီးသောအခါ ဒေါ်ခင်သစ်က အေးဆေးစွာ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မမသစ်ကသာ မဆန်းဘူးဆိုပေမယ့် အညိုရင်ထဲမှာ ခံနေရတာထတော့ မသက်သာပါဘူး၊ အညိုတစ်ခါမှလည်း ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ရှက်လိုက်တာလည်း ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး

*ဒါက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပုံကြီးချဲ့နေတာကိုး အညိုရဲ့၊ တို့တစ်တွေဟာ ပုထုဇဉ်တွေ ဆိုတာကိုလည်း သတိထားဦးမှပေါ့၊ စိတ်ဆိုတာ သူဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေတာ ဘယ်သူနိုင်တာမှတ်လို့လည်း၊ ဒါလောက်ကို အပြစ်ကြီးတစ်ခု

လုပ်ပြီး တငွေငွေတွေးနေမယ့်အစား မေ့ပစ်လိုက်၊ ဖျောက်ပစ်လိုက်။ လူ
သစ် စိတ်သစ် လုပ်ပစ်လိုက်၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံး ဆေးတစ်ခွက်ပဲ။

ဒေါ်ခင်သစ်က ထက်ထက်သန်သန် ပြန်ပြောသောအခါ အညှို့ရင်မှာ
ဝေဒနာအနည်းငယ် သက်သာရာရရှိသွားလေ၏။

‘ဝင်းဝင်းလေးကသာ အညှို့ကိုချစ်မယ်ဆိုရင်တော့ အညှို့စိတ်မှာ
အများကြီး သက်သာသွားမှာပဲ’

ခဏနေတော့ သူတွေးမိတာကို အညှို့က ပြန်ပြောပြသည်။

‘ဒါဖြင့် နက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်ကို လိုက်မလား’

‘ဟင့်အင်း နက်ဖြန်တော့ မလိုက်ချင်သေးပါဘူး။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကို
မမသစ်နဲ့ပဲ ပေးလိုက်မယ်လေ’

‘ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ ကြိုက်သလိုလုပ်’

ထိုနေ့က အညှို့သည် ဈေးသို့ တစ်ဆက်တည်းတန်းသွားကာ မင်္ဂလာ
လက်ဆောင်အတွက် ပုသိမ်ထီးကလေးတစ်လက်ကို စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်
ပြီး ဒေါ်ခင်သစ်ထံသို့ ပြန်ပို့ပေးထားခဲ့လေသည်။

*

(၅)

ဆောင်းဦးမှသည် နွေနှောင်းလသို့ တိုင်လေသောအခါ ပိတောက်
တို့ ဝေမြိုင်ကြပြန်သည်။ အညို၏ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာသည်လည်း ပျောက်
ကင်းသလောက်ရှိ၍ လာလေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၍ တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ကိုတင်မြင့်က ဝင်းဝင်း
ကို အညိုထံခေါ်လာမိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုမှစ၍ ဝင်းဝင်းနှင့်အညို ခင်မင်
သွားကြသည်။

လူပုံအေးအေး ခွံ့ခွံ့ကလေးနှင့် ချိုပြုံးသွက်လက်သော ဝင်းဝင်းအား
ညီမကလေးတမျှ ချစ်ခင်လာသည်နှင့် အတူ သူ၏စိတ်မှာလည်း သန့်သန့်
စင်စင် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်ရှိလာသည်ဟု အညို ထင်မိသည်။

ညအိပ်ရာဝင်သည့်အခါမှာ ဝင်းဝင်းကလေးကို ဦးစားပေးကာ ပထမ
ဆုံး ရည်ညွှန်းပြီး မေတ္တာပို့ရသည်မှာပင် သူ့စိတ်နှင့်သူ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်ပို့
လာသည်။

'ငါ့စိတ်ထဲမှာ မသန့်စင်တာတွေ မရှိတော့ပါဘူး' ဟု အညိုက မှတ်
ချက်ချသည်။

ကိုတင်မြင့်၏ မျက်နှာကိုလည်း ဝံ့ဝံ့စားစားပင် ကြည့်ရုံ့ရုံ့ဖြစ်လာ
၏။

အညိုထံသို့လည်း တစ်ခါတရံ ကိုတင်မြင့်က ကားမောင်းထား
ဝင်းဝင်းနှင့် တင်တင်စိုးပါ သုံးယောက်လုံးလာသည့်အခါလာသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ကိုတင်မြင့်နှင့် ဝင်းဝင်းချည်း လာသည့်အခါ လာသည်။ ရံခါထော
လည်း ကိုတင်မြင့်မပါဘဲ တင်တင်စိုးက ကားမောင်းကာ ဝင်းဝင်းနှင့်
နှစ်ယောက်တည်း လာချင်လာသည်။

သူတို့လာပြီးနောက် အညိုကိုပါ ခေါ်ဆောင်ကာ ဘုရားသို့လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံသို့လည်းကောင်း၊ မမဒေါ်ခင်သစ်တို့ အိမ်သို့လည်းကောင်း တပျော်တပါးသွားလာ လည်ပတ်ကြသည့်အခါများလည်း ရှိသည်။

ကိုတင်မြင့် လာသည့်အခါတိုင်း ပန်းတစ်မျိုးမျိုးကို ယူဆောင်လာ တတ်သည့် အစဉ်အလာကိုလည်း ကိုတင်မြင့်က ဆက်လက် ကျင့်သုံးနေ ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

အညိုကလည်း ဘုရားပန်းကို အသစ်လဲလှယ်ကပ်လှူပြီးတိုင်းတွင် 'ကိုမြင့်နဲ့ ညီမလေးဝင်းတို့ သံသရာဆုံးတိုင် ပျော်မွေ့နိုင်ပါစေ'ဟု ဆုပေး တတ်လေသည်။

သို့သော် အညို၏ သာယာသော လောကကလေးထဲသို့ ကြမ္မာ မှန်တိုင်းသည် ရိုင်းစိုင်းရက်စက်စွာ ဝင်မွေ့လာပြန်လေ၏။ ပထမဦးစွာ အညိုကြုံတွေ့ရသည်ကတော့ သူ၏တစ်ဦးတည်းသော မှီခိုအားထားရာဖြစ် သည့် ဖွားလေးဘုရားသည် အကောင်းသားကြီး ရှိနေရင်းမှ ရုတ်တရက် လေဖြတ်ကာ တစ်ရက်နှင့် တစ်ည၌မျှအတွင်းမှာ ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ် လေသည်။

အညိုဘဝသည် ယခုမှပင် အထီးကျန်တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပါလေ ပြီ။ ဖွားလေးဘုရား၏ ဈာယနကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ စီစဉ်ပြုလုပ်ပြီး နောက် မမဒေါ်ခင်သစ်နှင့် အကိုကြီး ကိုဘမောင်၊ ဦးလေးဇော် စသော ရင်းနှီးသူလူကြီးများက အညို၏ ရှေ့ရေးနှင့် နေရေးထိုင်ရေးများအတွက် မည်သို့ပြုလုပ်မည်ကို မေးမြန်းဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။

အညိုမှာ ရင်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ၍နေကာ ပြတ်သားသောအဖြေကို မပေးနိုင်စွမ်းဘဲ ရှိခဲ့ သည်။

'အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဆရာလေး မစောရီနဲ့ ဆရာကြီး ဒေါ်ခမ္မဝတီတို့ အဖော်အဖြစ်လာနေပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ရှိပါစေဦး၊ နောက်ပိုင်း မှာ ခပ်ဖြေးဖြေး အချိန်ယူပြီးမှပဲ အညိုပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်'ဟု မတင်မကျ မှု ပြောထားနိုင်ခဲ့သည်။

တိုက်အုပ်တိုက်ပိုင် ဆရာဘုရားက အညှီအား အထူးသီးသန့်ခေါ်
ထူကာ ထခုအချိန်မှာ သီလရှင်လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးအခြေအနေပင်ဖြစ်
ကြောင်း တိုက်တွန်းဆွေးနွေးသည်ကိုလည်း အညှီသည် အချိန်အနည်းငယ်
ထပ်၍ စဉ်းစားခွင့်ပေးပါရန်သာ ပန်ကြားနိုင်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုသန်းအောင်နှင့် ကိုတင်မြင့်တို့က သူတို့အိမ်သို့ စိတ်ဖြေ
လက်ပျောက်လိုက်နေရန် ပြောတော့လည်း အညှီသည် ခေါင်းကိုသာ ခါရမ်း
နိုင်ခဲ့၏။

သူ၏အဖို့မှာ ဘာကိုမျှလည်း မစဉ်းစားချင်၊ ဘာကိုမျှလည်း မပြုလုပ်
ချင်ပဲ ကြီးဖြတ်ချလိုက်သည့် အရပ်ကလေးလိုသာ အားကုန်ပုံကျ၍ နေချင်
တော့လေသည်။

ဘုရားဆွမ်းကပ်၊ ဘုရားဝတ်တက် ပြုလုပ်ပြီးစ နံနက်ခင်းကလေး
များတွင်တော့ အညှီသည် ဖွားလေးဘုရားနှင့်အတူ ပြန်လာမြဲဖြစ်သော
သူ၏ရေပုံကလေးသို့ ဖွားလေးဘုရားမပါဘဲ သူတစ်စိမ်းများနှင့် ဝင်သွား
ရမည့်အဖြစ်ကို ရင်ထဲမှာ အနေခက်ကာ နုံးဟာနေတတ်သည်။

တရားဓမ္မနှင့် ဒုန်းဝေးလှသူ မဟုတ်သည့်တိုင် သည်အဖြစ်ကို ဖြေ
ပျောက်၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေသေးသည်မို့ သည်အချိန်သို့တိုင်လျှင် အညှီ
သည် ကျောင်းဝင်းအုတ်တံတိုင်းကြီးထဲမှ ထွက်သွားကာ တစ်ယောက်တည်း
လမ်းဝေးဝေးလျှောက်သွားတတ်လေ၏။

သီရိမာလာကျောင်းတိုက်၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ဝင်းတံခါးမှထွက်သွား
လျှင် လမ်းကြားကလေးတစ်ခုကို အတော်ဝေးဝေးလျှောက်ပြီးနောက် ဘတ်စ်
ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားနိုင်၏။ ထိုလမ်းမှာ လူသူအဖြတ်အသန်း
များသဖြင့် အညှီမနစ်သက်ပေ။ ကျောင်းနောက်ဖေးဘက် ခြံတံခါးငယ်က
လေးမှထွက်သွားလျှင်ကား ကျောင်းဝင်း အုတ်တံတိုင်းနှင့် အပြိုင် သွယ်
တန်းနေသော ချောင်းရိုးကလေးကို တွေ့ရပေမည်။ ထိုချောင်းရိုးကလေး
နံဘေးမှ ကိုက်တစ်ရာလောက် လျှောက်သွားမိလျှင် ချောင်းကူးသစ်သား
တံတားငယ်ကို တွေ့နိုင်၏။ ကျောင်းဝင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့်တွင်ကား
ဝါးလုံးငှလုံးမျှကို အုန်းဆံကြီးနှင့်တုတ်ကာ စီခင်းထားသော တံတားကလေး
ရှိသည်။

အညိုသည် ဝါးတံတားငယ်ကို မဖြတ်မကူးဝံသောကြောင့် ကိုက်
 တစ်ရာလောက်ဆီမှ သစ်သားငယ်ကိုသာ အားပြုလျှောက်သွားလေ့ရှိ၏။
 အဆိုပါ တံတားငယ်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်လျှင်ကား ချောင်းရိုးတစ်ဘက်ဘေး
 တွင် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်အိမ်ပုလေးတွေကို ဝင်းခြံကျယ်ကြီးများ အတွင်း
 ၌ လှပစွာ တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ဝင်းခြံကျယ်ကြီးတွေမှာလည်း သီးမျိုး
 ပွင့်မျိုးစုံသည်ရှိ ရှုမငြီးစရာဖြစ်ပေသည်။ ထိုသီးသန့်ရပ်ကွက်ထဲမှာပင် အညို
 ၏ စာသင်သား တပည့်ကလေးများလည်း နေထိုင်ကြသည်။

အညိုသည် အလုပ်မှ တစ်လမျှ အနားယူထားသည့်တိုင် ရံခါတွင်
 သူကျရှင်ပေးရသော တပည့်ကလေးများအိမ်သို့တိုင်အောင် ရောက်၍ သွား
 တတ်သည်။

တစ်နေ့တွင်မူ အညိုသည် တပည့်ကလေးတစ်ဦးထံမှ ဆရာမစားဖို့
 ဆိုကာ ပေးလိုက်သော ခြံထွက် နံ့သာပုဂံပျော့တစ်ဖီးကို လက်မှကိုင်ကာ
 ပြန်လာခဲ့သည်။ ရေစပ်စပ်သာ ရှိတော့သော ချောင်းရိုးကလေးတစ်ဘက်သို့
 သစ်သားတံတားငယ်မှ ဖြတ်ကူးကာ သီရိမာလာကျောင်းတိုက်နံ့နား မြေညီ
 လမ်းကလေးအတိုင်းလာခဲ့၍ ကျောင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းဆီသို့ ရောက်သော
 အခါ အညိုသည် သူတခါမျှမမြင်ဖူးသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ချောင်းရိုး
 ကလေး၏ တစ်ဘက်ကမ်း ဝါးတံတားကလေးထိပ်တွင် လှမ်းမြင်ရလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ အသက် ၂၀ ခန့် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် ယန်းချို
 ကားတစ်ချပ်ကို ထောင်ကာ ဆေးစုတ်တံ အစုံအလင်ကို အနီးမှာချထားပြီး
 ယန်းချိုဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

အညိုသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ခေတ္တမျှ စိုက်ငေးကြည့်ရှုနေမိ၏။ ထို
 အခိုက်မှာပင် ယန်းချိုဆွဲနေသော လူငယ်ကလေးကလည်း နောက်သို့လှည့်ရာ
 မှ သူ့ကိုမြင်သွားသည်။

*ဟာ... အတော်ဘဲ အစ်မကြီးရေ၊ ကျွန်တော်တော်လိုက်တာ စားစရာ
 တစ်ခုခုရောင်းတဲ့ ဈေးသည်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေတုန်း အစ်မကြီး
 ရောက်လာတာ အတော်ပဲ အတော်ပဲ၊ ငှက်ပျောသီး ၄-၅ လုံးလောက်
 ပေးခဲ့ပါလားဟင်*

သူငယ်ကလေးသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ချိုချိုရွှင်ရွှင် ပြောနေ၏။
အညိုက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိလှသော လူငယ်တို့၏ဘဝကို သဘောတွေ့
မိကာ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

*မင်း ဘယ်လိုလုပ်ယူမှာလဲ၊ ဒီက ပစ်ပေးလိုက်မယ်လေ ဆီးဖမ်း
ပေါ့*

*အာ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့အစ်မကြီးရာ၊ မတော်တဆ အောက်လွတ်ကု
လို့ ပျော့စိပြီး စားမရဘဲ နေပါဦးမယ်*

*ဪ... မင်းကလည်းဒါလောက်ကလေးမှ အဖမ်းမတော်ဘူးလား
ကွယ်*

*ကျွန်တော်က အဖမ်းတော်ပေတဲ့ အစ်မကြီးက အပစ်မတော်မှာနိုး
ရသေးတာကိုး*

*အောင်မယ်အောင်မယ်... ပေးရမယ့် လူမှာပဲ အပြစ်ဖြစ်ရ
ပြန်ပါပြီ၊ နို့... ဘယ်လိုလုပ်ယူမလဲ*

အစ်မကြီး လာပေးပါလားဗျာ

*ဒီ ဝါးတံတားကလေးကို အမကြီးမလျှောက်ဝံ့ဘူးကွ၊ မင်းပဲလာ
ယူ*

သူငယ်ကလေးက ဟူး...ကနဲ လေတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ
ဝါးတံတားပေါ်မှ အပြေးကလေး လျှောက်ကူးလာခဲ့သည်။

အညိုလက်ထဲမှ ငှက်ပျောသီး တစ်ခြမ်းကို ရသောအခါ *ကျေးဇူး
ပါပဲဗျာ* ဟုပြောပြီး ချက်ခြင်းပင် အခွံနွာကာ ကိုက်စားနေလိုက်သည်။
အညိုက သူပြောပုံ လုပ်ပုံကို ပြုံးကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အစ်မကြီးက ဘယ်မှာနေတာလဲဗျာ

အညိုသူ့ကို ကျော်လွန်လာတော့မှ သူငယ်ကလေးက ပါးလုပ်
ပလောင်း အသံနှင့် လှမ်းအော်မေးနေပြန်သည်။

ဟောဒီ သီလရှင် ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲကွ ဟု အညိုက လှည့်
မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။

*

(၆)

အစ်မကြီး... အစ်မကြီး... ခဏကလေး နေစမ်းပါဦးဗျာ
နောက်တစ်နေ့ အညိုလမ်းလျှောက်ရာမှ အပြန်တွင်လည်း ဝါးတံတား
လေး တစ်ဘက်ထိပ်မှ ရောက်နှင့်နေသော သူငယ်ကလေးက လှမ်းအော်
နေပြန်လေသည်။

သည်သူငယ်သည် မနေ့က ဘယ်အချိန်မှ ပြန်သည်ဟူ၍တော့ မသိရ၊
သူ၏ပန်းချီကားမှာ ဆေးရောင်နှစ်ရောင် တင်ထားပြီး နောက်ထပ် တစ်
ရောင် လိုက်မှုန်းနေသည်ကိုပင် တွေ့နေရသည်။ အရုဏ်ဦး၏ ပွင့်လင်းစ
နေရောင်ခြည် အောက်တွင် ရွက်ကြွေ တောတန်းကလေးနှင့်၊ ချောင်းကွေ့
ကလေးတို့၏ တည်နေဟန်မှာ ပေါ်လွင်ပြတ်သား၍နေပေသည်။

အညိုက ပန်းချီကားကို ခဏမျှငေးကြည့်ကာ 'ဒီသူငယ် လက်ရာ
မြောက်ပေသားပဲ' ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိသည်။

ပြီးတော့မှ သူငယ်ကို ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ 'ဒီတစ်ခါတော့ အစ်မကြီး
မှာ စားစရာ ပါမလာတော့ဘူးကွ'

*စားစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မှာ ပါလာခဲ့ပါတယ်၊ အခုလို
နေတာက သောက်စရာဗျာ။ အဲ အစ်မကြီးဆီမှာ တောင်းချင်လို့'

*ဘာတုန်းကွ မင်းပြောတဲ့ သောက်စရာက'

*ဪ... အစ်မကြီးကလဲ ဒီမှာ မတော်တဆ ရေဗူး မှောက်ကျ
သွားလို့ပါ။ သောက်ရေလေးနည်းနည်းလောက်မျှ မပေးနိုင်ဘူးလား'

*ပေးနိုင်တာပေါ့ကွာ ရေတော့၊ မင်းကရေလိုတာ ရေလို့ဖြေလိုက်ရင်
ပြီးရောဟာ၊ သောက်စရာဆိုတော့ ဘာလိုလိုကြီးကိုး'

ဘာလဲဗျာ အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်ကို အရက်သမားမှတ်လို့လား၊ ကျွန်တော် အရက်သမားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခါတလေ အပေါင်းအသင်း ကောင်းရင်သာ ဘီယာလေး ဘာလေး စုပ်တတ်တာ

သူငယ်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပလပ်စတစ်ရေဗူး ဝိုင်းဝိုင်း ပြားပြားကလေးကို ကိုင်ဆွဲကာ ဝါးတံတားကလေးကို လျှင်လျှင်မြန်မြန် ကူးလျှောက်လာသည်။ အညှိုက သူ့လက်ထဲမှ ရေဗူးကလေးကို ဆီးယူပြီး *အဲဒီမှာ ခဏစောင့်နေဦး*ဟု ပြောထားခဲ့သည်။

အညှို သူ့စရပ်သို့ပြန်ကာ ရေဗူးမှာ ရေထည့်ယူလာပြီး ပေးတော့ လည်း သူငယ်ကလေးသည် ချက်ခြင်းပင် လှမ်းယူ ဖွင့်မော့ချလိုက်ပြန်လေ သည်။

ရေလေးက အေးကအေးသနဲ့ သောက်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ အင်း ဒါနဲ့ အစ်မကြီးက ပန်းချီဝါသနာမပါဘူးလားဟင်၊ ကျွန်တော့် ကားတွေကို အစ်မကြီး ဘယ်လိုမြင်သလဲလို့ ပြောစမ်းပါ

ဒါတော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲကွ၊ မင်းကားတွေကိုမှ အစ်မကြီး မမြင်ဘူးတာကိုး

တကယ့်ကို မမြင်ဖူးဘူးဟုတ်လား၊ လာစမ်းပါဗျာ ဟိုဘက်ကမ်း ကို ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်ပြပါမယ်

မင်းဆီလိုက်ရမှာကလည်း တတန်တကကြီးကွာ၊ ဟိုးက သစ်သား တံတားထိအောင် လျှောက်သွားရဦးမှာ

ဪ အစ်မကြီးကလည်း၊ ဒီကပဲ လာစမ်းပါဗျာ မသေတတ်ပါ ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆွဲခေါ်မယ်

သူငယ်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အညှိုကလည်း သူ့လက်ကလေးကို အသာတကြည်ပင် လှမ်းဆွဲလိုက် ဝါးတံ တားလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြတ်ကူးသွားကြသည်။

ဟောဒီကားကို ဘယ်လို သဘောရသလဲဗျာ အစ်မကြီး

တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားကြလျှင် သူငယ်ကလေးသည် စက္ကူ အိတ်ထူ အပြားကြီးထဲမှ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ထုတ်၍ ပြလိုက်၏။

ပို့စကတ်ဆိုက်သာသာမျှရှိသော စက္ကူချပ်ပေါ်၌ ရေဆေးဖြင့် လေး

ရောင်မျှ ခြယ်ထားသော ထိုပန်းချီကားပေါ်တွင် မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ပုံသွင်သည် ရှုမြင်၍မကောင်းလောက်အောင် အဝတ်များ စုတ်ပြတ်ကာ ထိတ်သန့် ရှက်ကြောက်နေပုံမှာ အသက်ဝင်၍နေပေသည်။

သူနဲ့ဘေးမှ လူကြီးတစ်ယောက်မှာလည်း သမင်ငယ်ကို ခုန်အုပ်တော့မည့် ကျားသတ္တဝါကြီးနယ် ကြမ်းကြုတ်စွာ မာန်ဖီ၍ နေလေသည်။

‘အို... မင်းပန်းချီကလည်း ကြောက်စရာကြီးပါလားကွာ’

‘ဒါက လူ့လောကရဲ့ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို သရုပ်ဖော်ရတာကိုး အစ်မကြီးရဲ့။ ဝတ္ထုရေးဆရာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း ပုံဖော်ပေးရတာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် စာစောင် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုအတွက် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲဟင်’

‘တင်ဝင်းခိုင်’

‘ဟာ.... တင်ဝင်းခိုင်၊ ပန်းချီတွေတော့ မဂ္ဂဇင်းမှာတွေ့တွေ့နေတာ သတိထားမိသားကွ။ ခုလိုတွေ့ရသိရတာ ဝမ်းသာစရာကြီးပါပဲ’

အညိုက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

‘မုန့်စားပါဦးလားဟင် အစ်မကြီး’

တင်ဝင်းခိုင်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ထုပ်ကို နှိုက် သူပေးကာ ရယ်လိုက်သည်။ အညိုကလည်း သည်သူငယ်၏ပြုမူပုံကို သဘောတကျပင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

*

(၇)

*ဟေ...ဒီပန်းချီလှတယ်ကွာ သိပ်ကိုလှတယ်၊ မင်းမှာ မုန့်ကော
များများပါရဲ့လား*

အညိုနဲ့ ပန်းချီဆရာငယ်ကလေး တင်ဝင်းခိုင်တို့ သိက္ခမီးကြသည့်
တတိယမြောက်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

သည်နေ့ အညို လမ်းလျှောက်ထွက်လာသောအခါ တင်ဝင်းခိုင်သည်
စောစောစီးစီးရောက်နှင့်နေ၏။ အပြီးသတ်မြယ်မှုန်းပြီးစဖြစ်သော ပန်းချီကား
ကို ဝဲယာရှေ့နောက်မှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၍ပင် နေပေသည်။

အညိုက လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ တင်ဝင်းခိုင်သည် မြူးကြွ
ကြွဖြစ်သွားကာ ဝါးတံခါးငယ်မှ ပြေးလျှောက်လာ၏။

လာ လာ အစ်မကြီး၊ အနီးကပ် လာကြည့်လှည့်ပါဦး

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အညိုလက်ကို ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ် ကိုင်ဆွဲကာ ခေါ်
ဆောင်သွားလေသည်။ အညိုကလည်း မငြင်းမဆန်ပင် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

*ရွက်ကြွေ တောတန်းကလေးနဲ့ ချောင်းကွေ့ကလေးက အခုတကယ်
ရှိနေတဲ့ရွှေခင်းထက် ပိုပြီး ကြွကြွရွရွနဲ့ လှနေတာကိုးကွ၊ ကြွလှလှရွက်ဝါ
ကလေးတွေ ကြွင်းကျန်နေပုံအဖြစ်နဲ့ ထွက်သစ်စ ပုရစ်ဖူးစိမ်းဖတ်ဖတ်
ကလေးတွေ ရောနေပုံကလည်းအပျက်ကို နှိုင်းယှဉ်တင်ပြထားသလို ထင်ရ
တယ်၊ နေခြည်နုနုကလေး လာပုံကလည်း အလင်းအမှောင် သိပ်ဖြေဖြစ်
တာပဲ*

'ဒါပေါ့ အစ်မကြီးရယ်၊ အနုပညာဆိုတာ အရှိအတိုင်းကို ပုံတူကူးချ
မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ထဲမှာ၊ နှလုံးသားထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံခံစားမှုကို
ဟောဒီလက် ဟောဒီစုတ်တံတွေက တစ်ဆင့် အမိဖမ်းပြီး ပန်းချီကားပေါ်
အရောက်ပို့ပေးရတာပဲ'

'အစ်မကြီးကတော့ ဒါတွေကို အသေးစိတ် နားမလည်ပါဘူးကွယ်၊
ကောင်းတာ ဆိုးတာလောက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ခွဲခြားတတ်တယ်လို့
ထင်တာပဲ၊ ဒါတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ'

'ဟာဗျာ... အစ်မကြီးကလည်း ဒီထိအောင်ပဲလား'

ပန်းချီဆရာငယ်သည် အညှီအား တစ်ခဏတာမျှ စိမ်းစိမ်းစားစား
ကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ ဘယ်လိုစိတ်ရူးပေါက်လာသည်မသိ၊ ဘာ
မပြော ညာမပြောနှင့် အညှီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း၍ဖက်လိုက်သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းသာသာမျှသော ထိုအချိန်ကို မိုးမရွာ လေမလာဘဲနှင့်
သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက် မိုးကြိုးကြီး တည့်တည့်ပစ်ချလိုက်သည့်နှယ်
အညှီသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး တအားကြီး လန့်ဖျပ်အော်ပစ်လိုက်လေ၏။

ပန်းချီဆရာငယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အညှီ၏အော်သံကို လန့်ဖျပ်၍
သံ သူ၏လက်ကို ဖြေလွှတ်လိုက်လေသလား မသိပေ။

'ဘာဖြစ်တာလဲဟင်'

'ဘာဖြစ်သွားသလဲ အညှီ'

'အော်သံကဖြင့် တို့များတောင် လန့်တုန်သွားတာပဲ'

ကျောင်းဝင်းတွင်းမှ သီလရှင်ကြီးငယ်တို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ပြေးရောက်
ဘာချိန်တွင်ကား အညှီသည် ပြူးကြောင်သော မျက်စိများဖြင့် တုန်တုန်
ဟိုက်ဟိုက် ငေးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောထွက်နိုင်ခြင်း
မရှိတော့ပေ။

'ကျောင်းထဲကို ခေါ်သွားပြီးတော့သာ ပြုစုပေးလိုက်ကြပါဗျာ၊ သူ
အော်လိုက်တာ ကျွန်တော်ပါ လန့်တုန်သွားတာပဲ'

ပန်းချီဆရာငယ်ကသာ သည်လိုပြောကာ သူ၏ရေစူးကို ဖွင့်ပြီး
မော့သောက်နေသည်။

'သူ ဘာကိုလန့်နေတာလဲလို့ ရှင် မသိဘူးလား'

သီလရှင်လေးတစ်ပါးက မေးလိုက်၏။

ဒါလောက် လန့်အော်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး

ပန်းချီဆရာငယ်က ခေါင်းကို ရမ်းခါပြလေသည်။

ဟဲ့ ဟဲ့ ဖြစ်တာကို နောက်မှမေးယူကြပါ။ အခုလောလောဆယ်မှာ သူ့စရပ်ကိုပဲ ခေါ်သွားကြပါဦးလေ

ဆရာဘုရားကိုလည်း သတင်းပို့လိုက်ကြဦးလေ

သီလရှင်ကြီးနှစ်ပါးက ဝင်ရောက် ဆုံးဖြတ်ပေးတော့မှ သူတို့သည် အညိုကို ဝိုင်းကူတွဲမကာ ခေါ်သွားလေ၏။

ထိုနံနက်က ဆရာဘုရားကိုယ်တိုင် ကြွလာကာ အညိုအား သွေးဆေးနှင့် သကြားကိုတိုက်ပေးသည်။ ကြံ့ရည်ကို ရေခဲဓာတ်ပူးနှင့် ဝယ်ထည့်ပေးကာ တစ်မိန့်စိမ့်သောက်စေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး အညိုသည် အစားအသောက် စားသောက်နိုင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ စကားပြောနိုင်ခြင်းလည်းမရှိပေ။ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် အိပ်ရာထက်မှာသာ လျောင်းရွေ့၍နေထေ၏။

*အညို...အညို ...*ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်ခေါ်လျှင် ခေါင်းမော်၍ မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

*ဪ... ဒီလိုတော့ သတိရှိနေပေတာပဲ*ဟု *အညို အညို*နှင့် သူတစ်ပါးက ငါတစ်ပါးက ဝိုင်းခေါ်ကြပြန်လေသည်။ သည်အခါတွင်ကား အညိုသည် အလိုမကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားပြန်လေ၏။

သူ့အသားအရေ ကြည့်ရတာတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် စိုစိုမြေ့မြေ့ ပြေ ရှိနေသားပဲ၊ နှုတ်ခမ်းတွေသာ ဖြူယော်ပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ စိုးရိမ်လောက်အောင်တော့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆရာဘုရားထင်တာပဲ

နေ့လည်ဝိုင်းတွင် ဆရာဘုရားသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ပရိတ်တော်နှင့် ရွတ်ဖတ်ကာ ဂုဏ်တော်ပုတီးနှင့် ပရိတ်ကြီးကို အညိုလည်မှာ စွပ်ထားသည်။

ညဦးဝိုင်းအထိ အခြေအနေပြန်ကောင်းမလာလျှင် ဆရာဝန်ပင့်ရန်နှင့် မြို့ထဲမှ အညိုမိတ်ဆွေရင်းချာများကို ခေါ်အပ်ပေးရန်ကိုလည်း အစီအစဉ်ပြုပေးသည်။

ဝိုင်းအုံနေကြသော သီလရှင်များကိုလည်း ကိုယ့်စာကိုယ်တက်၍ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ကာ တိုက်ကြပ်ကြီး ဒေါ်ဓမ္မဝတီတစ်ပါးတည်းကိုသာ ခပ်ဝေးဝေးမှ စောင့်ကြည့်နေရန် မှာထားခဲ့ပြီး ပြန်ကြွသွားသည်။

အညိုသည် တစ်ယောက်တည်းနေရတော့မှပင် စိတ်အကျဉ်းကျနေခြင်းမှ သက်သာရာရသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် မိမိစိတ်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ကျယ်ကျယ်ဝင့်ဝင့် လွင့်ကြည်သည့်တိုင် ကမ္ဘာလောကတစ်ခွင်လုံးဝယ် သာယာမှုတို့ ဆိတ်သုဉ်းကုန်လေပြီဟူ၍သာ ထင်မိသည်။

ဝမ်းနည်းဖွယ်နှင့် ရှက်စဖွယ်ရာ သည်ကိစ္စမျိုးသည် ဘာကြောင့်များအညိုထံသို့ မကြေနိုင်မလည်နိုင် ထပ်ပြန်ကြော၍ လာရပြန်လေသနည်း။

နံနက်က ကြုံတွေ့ရသော ပန်းချီဆရာငယ်၏ အပြုအမူသည် မေတ္တာ၏အသွင်သဏ္ဍာန်တော့ဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။

အနုပညာသည်တစ်ယောက်အနေနှင့် မြတ်နိုးလေးစားထိုက်သော သည်စိတ် သည်အာရုံထဲတွင် လူ့လောက၏ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးမှုတို့ကို ဘာကြောင့်များ လက်ခံကျင့်သုံးလိုရပါသနည်း။

သည်လို သူ့စိတ်ဓာတ်မှာ မစင်မကြယ်ဖြစ်ရှိလာစေရန် မိမိ၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကပင်လျှင် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ခဲ့လေသလား။ မိမိ၏ ဝတ်ပုံဆင်ပုံတို့ကပင်လျှင် ကျစ်လစ်သိပ်သည်းမှု ကင်းမဲ့ခဲ့လေသလား။

၁၁၁။

*အို... ငါ့စိတ်ဓာတ်က သန့်သန့်စင်စင်ရှိနေတာတော့အမှန်ပါ။ သူ့ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ငါ့ကို ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကများ မုန်းထားနေပါလိမ့်။ သူ့မုန်းလောက်စရာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လောက်စရာ အကြောင်းတွေများ ငါ့ဘာလုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်၊ ငါ့ကို ပေါ့ပေါ့လွင်လွင် လေလေလွင့်လွင့် မိန်းမစားမျိုး အမှတ်ထားပြီး အထင်သေးဖြစ်လေသလား။

အို...ရှက်စရာ၊ နာကျည်းစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာချည်းပါလား။ လူ့လောကနဲ့ သီးခြားကင်းလွတ်အောင် ပုန်းရှောင်နေတဲ့ ငါလို သီလရှင်လောင်းတစ်ယောက်မှာမှ ဒီမဖွယ်မရာ အမှုအခင်းတွေနဲ့ ကြုံရလေခြင်းနော်..

မင်းတို့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စောင့်စည်းအပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်
လောကတွေကို ငါနဲ့မြောပါတယ်။ ငါ့ကို အရှက်ရစေလိုတဲ့ ဆန္ဒဆိုး စိတ်
ဆိုးတွေ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်မှာ ငြိတွယ်နေမယ် ဆိုရင်လည်း ငါဝမ်းနည်းပါ
တယ်။ ငါသေသွားရင်တောင်မှ ငါ့ရောဂါကို နာမည်ဖော်လို့မတတ်တော့
ပါဘူး။

မိအညိုဟာ ကိုယ့်ဝမ်းဓာကိုယ်ရှာစားပြီး လူ့လောကနဲ့ ကင်းဝေး
အောင် အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းနေလိုသူပါကွယ်။ ငါ့အရွယ်ဟာ မခန့်လေးစား
ပြုလောက်စရာအရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

မိအညိုမှာ ပြေးဝင်ခိုလှုံစရာ မိဘရင်ခွင်လည်းမရှိတော့ပါဘူး။ မိအညို
ဟာ လူ့လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်တွယ်ရာမဲ့မို့ နှိပ်စက်ချင်ကြသလား
ကွယ်။ ငါ့ကိုမုန်းရင် သတ်ပစ်လိုက်တာက အေးပါလိမ့်မယ်။

ခုအနေမှာ မိအညို နင်ဘာဖြစ်သလဲလို့ မေးလာကြမယ့် မေးခွန်းတွေ
ကို အကြောက်ဆုံး အလန့်ဆုံးပါပဲ။ မိအညို မဖြေရုံ မဖြေရဲအောင် ရှက်
ကြောက် ဝန်လေးလှပါတယ်။ အဆုံးမှာတော့ သီလရှင် မဝတ်ရဲနိုင်တဲ့
မိအညိုရဲ့ ပျော့ညံ့မှု ဒဏ်ချက်တွေပါပဲ။ မိအညို ပင်ယန်းလှပါပြီ။ နွမ်းနယ်
လှပါပြီ။

အညိုသည် အချိန်နှင့်အမျှ ချာလည်လှည့်ကာ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေ
သော အတွေးလုံးများဖြင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပြည့်ညပ်ကျပ်သိပ်အုံ့ခဲ၍
နေလေသည်။

ဘယ်အချိန်ကုန်၍ ဘယ်အချိန်ရောက်နေပြီကိုပင် သတိမထားမိ
လိုက်ပေ။

သူ၏ အိပ်ရာနံဘေးမှ 'အညို... အညို' ဟု ခေါ်သံများနှင့် အတူ
တီးတိုးစကားပြောသံတွေကို ခပ်များများ ကြားလာရတော့မှ ရှုပ်ထွေး ပွ
ယောင်းသော အတွေးများဖြင့် လေးလံနောက်ကျိနေသည့် သူ၏ ခေါင်းနှင့်
သူ၏ကိုယ်ကို ကြိုးစားထူမကာ ခေါ်သံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

သူ၏အိပ်ရာနံဘေးတွင် ဦးလေးဇော်၊ မမသစ်၊ အစ်ကိုကြီး ကိုဘ

မောင်၊ အစ်ကိုသန်းအောင်နှင့် ကိုတင်မြင့်တို့ ရောက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

လင်းနေသော မီးအရောင်ကြောင့်လည်း ညအချိန်ရောက်နေပြီကို သတိတစ်ချက်ပြုမိသည်။

‘အညို... အညို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်’

မမသစ်က ရှေ့သို့တိုးလာကာ အညို၏လက်ကလေးကို ကိုင်ဆုပ်ပြီး မေးနေသည်။

အညိုသည် ကျင်စက်နှင့် အတို့ခံရသူလို တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူတုန် ခိုက်သွားလေ၏။ စကားပြောရန် အားယူကြည့်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းများသာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး အသံက ထွက်မလာပေ။

သည်ခဏမှာ အညို၏အဖြစ်ကိုပင် လှောင်ပြောင်လိုက်သည်နှယ် သီလရှင်ငါးဆယ်ကျော်တို့၏ ညဘုရားဝတ်တက်သံက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အညိုသည် သူ၏ကိုယ်ကို ဘယ်လိုမျှမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပျော့ရွေ ပုံကျသွားလေ၏။ နံဘေးမှ သူ၏မိတ်ဆွေများမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

သီလရှင်တို့၏ ဘုရားဝတ်တက်သံကား သည်ဖြစ်ရပ်တို့နှင့် ဘာမျှ မသက်ဆိုင်သည့်နှယ် ညီညီစီစီ ထွက်ပေါ်မြဲ ထွက်ပေါ်၍ နေလေသည်။

၁၉၆၈-ခု အောက်တိုဘာလ ၊ ၅မဝ။

အောင်နိုင်

* လူ့ဘဝဆိုတာ အနှောင့်အယှက်အခက်အခဲတွေနဲ့ ဒင်းကြမ်း
ပြည့်နေတတ်တာဗျ။ ဒီလိုနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကိုချည်း ထပ်တလဲလဲ တွေ့ကြုံ
သာရတဲ့အခါမျိုးမှာဆိုရင်တော့ လူတွေဟာ *သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်
တော့ပါဘူး* ဆိုပြီး ရမ်းချင် ကြမ်းချင်လာတတ်တယ်။ ဘဝကို အဆုံးထား
ပြီး ရေစုန်မျှောပစ်ချင်တတ်ကြတယ်။

ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ ဒါမျိုးကို လုံးလုံးလက်ခံလို့ မရပါဘူး
ဗျာ။ သူ့ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာက ကံတရားရဲ့ စေ့စားမှုပဲဗျ။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်းပြီး ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းကို အမြဲတမ်း
ရှေ့ရှုနေရမှာကသာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ့်ဝတ္တရားပဲ မဟုတ်လား။

ဒီလို စိတ်ကောင်းတစ်ခုကို မပျက်မကွက် ထားနိုင်ခဲ့ရင် ဘဝရဲ့
ဘစ်နေရာ အကွေ့တစ်ကွေ့မှာ *အောင်နိုင်* တဲ့ အကွက်ကောင်းတစ်ကွက်
ကိုလည်း နင်းမိတတ်တာပါပဲဗျာ။ ဒါဟာ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်စရာမရှိ
လို့ အလင်းဘက်ကို လှည့်လာတာလိုကော မဆိုနိုင်ဘူးလားဗျ။

တကယ်လို့ သက်တမ်းကုန်တဲ့ထိအောင် ကံတရားက အဆိုးတွေကို
ချည်း ပစ်ချပေးနေမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီဆိုးသမျှတွေကို ကြုံကြံခံသွားနိုင်တာ
ဟာ အောင်နိုင်တဲ့သတ္တိထူးတစ်ခုပဲဗျ။*

အထက်ပါ သဘောတရားများကို စကားအလျဉ်းသင့်တိုင်း ပြောဆို
တတ်သူက အောင်နိုင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကလေး ကိုအောင်နိုင်ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

သူ ဤသို့ဆိုလျှင် အကြောင်းသိသူများက ကျေနပ်စွာပြုံးနေတတ်ကြ၏။ အကယ်၍ ဓာတ်မသိသူ တစ်စုံတစ်ယောက်က စောဒကတက်သည့် အနေနှင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းပြ စကားများကို တောင်းခံလာဦးမည်ဆိုလျှင် တော့ ကိုအောင်နိုင်သည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်လောက်မှ ၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက်ထိ သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့သော ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တစ်ခုပမာ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ယောင်လာမိအောင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောဆိုလိုမိမည် ဖြစ်ပေသည်။

*

တကျုံးကျုံး တဝုန်းဝုန်းနှင့် မီးရထားကြီး ပြေးဝင်လာပြီဆိုလျှင်ပင်
အောင်နိုင်သည် နောက်ကျ၍နေပြီဖြစ်သော သူ့ဆိုက်ကားကို တအားနင်း
ကာ သေပြေးရှင်ပြေး ဒုန်းစိုင်းခဲ့ရလေ၏။

တကယ်ဆိုတော့ မီးရထားစီး ခရီးသည်နှင့် မမျှအောင် ဆိုက်ကားစီး
ရေ များပြားလှသောသူတို့မြို့ကလေးတွင် ခရီးသည်ကို ရထားပေါ်မှ
ဘွဲ့ည်းများ သယ်ချပေးသည်အထိ ကူလီတစ်ပိုင်းလုပ်၍ ကြိုဆိုနိုင်မှသာ
ဆိုက်ကားလိုက်ရဖို့ သေချာတတ်သည်ကို အောင်နိုင် မသိသည်မဟုတ်၊
လာမိမှဖြင့် ရလိုရငြား စောင့်ကြိုကြည့်ပါဦးမည်ဟူသော မလျှော့တမ်း
စိတ်ခွဲမျိုးနှင့်သာ ဇွတ်တိုး၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ နားထင်ဆီမှ တလိမ့်လိမ့်
ကျဆင်းလာသော ချွေးစက်များကိုပင် မသုတ်နိုင်အားခဲ့ပါပေ။

သို့ရာတွင် သူ့ဆိုက်ကားဦးကို ဘူတာရုံဆီသို့ ကပ်လိုက်မိသည်တွင်မူ
ကား ခရီးသည်လွယ်လွယ်ရသည့် ဆိုက်ကားများမှာ ဟွန်းသံတစ်စီစီနှင့်
ထွက်ခွာသွားနှင့်ကြလေပြီ။ ခရီးသည်မရရှာသည့် ဆိုက်ကားများမှာလည်း
ခင်းထွက်သွားကြကုန်သည်။ ကျန်ရစ်သော ဆိုက်ကားအချို့မှာလည်း ခရီး
သည်နှင့် ခရီးဆောင်ပစ္စည်းများကို နေရာချထားဆဲ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်
ဆဲပင် ဖြစ်နေကြသည်။

အောင်နိုင်ကတော့ ယခုမှသာ မောရပန်းရမှန်း သိလာတော့သလို
ခြစ်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါအဖွမ်းကလေးကို ထုတ်ပြီး ချွေးသုတ်
စင်း ဝိုင်နေမိလေသည်။

‘ဟေး... ကိုအောင်နိုင်ကြီး’

အေးအေး၍ သူ့အမည်ကို အသံစာစာကလေးနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကြားတော့မှပင် အသံလာရာဆီသို့ပြန်ကြည့်ရာ သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆိုက်ကားတစ်စင်းပေါ်မှာ အကျအနထိုင်နေသော 'အေး'ကို တွေ့ရတော့ လေသည်။

အောင်နိုင်သည် အေးက သူ့ကိုမှတ်မိခြင်းအတွက် ဝမ်းသာလှသော် လည်း တွေ့တွေ့ချင်းပင် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားရလေ၏။

အေး၏ ရုပ်သွင်မှာ မှတ်မိခြင်း မရှိနိုင်လောက်အောင် ငယ်ရုပ်ပျောက် မသွားသေးပေမယ့် ဤမျှဖွံ့ထွားလှပနေခြင်းကိုတော့ အံ့သြမိရသည်။ ထို ထက် ဤခရီးကို အဖော်မပါ အကြိုလာဖို့မှ အကြောင်းမကြားဘဲ တစ် ယောက်တည်းပြန်လာခြင်းကလည်း ထူးဆန်းနေသေးသည်။

အချိန်မှာ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၏ မတ်လအကုန် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်း ဖြစ်ရာ ထိုအခါတွင် ရန်ကုန်အစိုးရအဖြစ်မှ လွန်မြောက်ကာ အစိုးရတပ် များက တဖြည်းတဖြည်း ပြန်သိမ်းနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း မြို့ရွာဒေသ အတော်များများမှာပင် သူပုန်များလက်အောက်မှာ ရှိနေကြသေးသည်။ သူ ပုန်များဆိုရာမှာပင် မကြာလှသေးသောအချိန်က ရဲဘော်ဖြူနှင့် ကွန်မြူနစ် များ ပဋိပက္ခဖြစ်လာကြသောအခြေအနေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးများက ရှိနေဆဲ သေးသည်။

ပြည်သူလူထု၏ ခရီးသွားလာမှုမှာ အင်မတန်စွန့်စားရသော အလုပ် ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ သည်လို ဘေးအန္တရာယ်များထဲမှပင် ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အရေးတကြီး ကိစ္စများအတွက်သော် လည်း ကောင်း၊ ပြည်သူလူထုသည် လှုပ်ရှားသွားလာ၍နေကြရသည်။ သည်အထဲ တွင် ရန်ကုန်မှာ အေးအေးလူလူ နေနိုင်စွမ်းသော အေးတစ်ယောက်ကပါ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့အဖေသာသိလျှင် အဘယ်မျှ စိုးရိမ်စိတ်မချ ရှိလိုက်ပါလေမည်နည်း။

အောင်နိုင်က ဤသို့ တွေးပူနေရစဉ် ဘာဆိုဘာတစ်ခုမျှ ပူပင်ရ ကောင်းသည်ဟု သိဟန်မတူသော အေးကတော့ သူ့ကိုတင်ဆောင်ထွက်ခွာ လုဆဲဆဲ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ပင် လာနေလိုက်ပြန်ချေသည်။

‘ကြည့်စမ်း ဆိုက်ကားတွေဘာတွေ နင်းလို့ပေါ့လေ၊ အေးကိုလည်း ဆိုက်ပို့ဦးနော်’

အေးသည် ပြုံးကာ ရယ်ကာ လာရောက်ပြောဆိုနေရုံမက ‘ဟိုဆိုက်ကား ဆရာကြီး အေးပစ္စည်းတွေ ဒီဆိုက်ကားပေါ် ပြောင်းတင်ပေးပါဗျို့’ ဟု၍ပင် ကျန်ရစ်သော ဆိုက်ကားဆရာကြီးကို လှမ်းအော်ပြောနေပြန်သည်။

ပစ္စည်းတွေနှင့် အူကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်ရှာသော ဆိုက်ကားဆရာကြီးမှာ ခရီးသည်ရပြီးမှ လက်လွတ်ရမလို ဖြစ်နေ၍ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားရှာသည်။ စပ်ကြားမှ အောင်နိုင်မှာပင် အေးလုပ်ပုံအတွက် တစ်ဖက်သားကို အားတုံ့အားနာဖြစ်နေရလေ၏။ အေးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား၏ ဖြစ်ထွေကို လုံးဝကရုပြုမိဟန်မရှိဘဲ ငွေစက္ကူ အရွယ်အစားများဖြင့် ဩဇာဖောင်းနေသော သူ၏လက်ကိုင်အိတ်လှလှလေးကို ဖွင့်ပြီးတော့သာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ တအောင့်လောက်ကြာ၍ ညပ်နေသော ကျပ်တန်ကလေးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်၍ ရသွားတော့မှသာ ပါးချိုင့်ကလေးပေါ်အောင်ပြုံးပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ကြည့်ဖော်ရလေသည်။

‘ကဲ ရှင့် ဆရာကြီး ဆိုက်ကားခ အချောင်ရတာကိုလည်းယူ ပစ္စည်းတွေလည်း ပြောင်းတင်ပေးပါဦး’

အေးက ကျပ်တန်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်တော့မှသာ ဆိုက်ကားဆရာကြီးမှာ ပြုံးလာနိုင်ရှာသည်။ ‘ကွာ ဒီလိုတော့လည်း အားနာစရာကြီးပဲ ကလေးမရယ်’

‘အားနာတာတွေကို ထားစမ်းပါရှင်၊ ပစ္စည်းတွေပြောင်းပေးစမ်းပါ ဆိုမှပဲ အေးမြန်မြန် အိမ်ရောက်ချင်လှပြီ သိလား’

အေးက နှုတ်ခမ်းကလေး စုစုနှင့် ခြေကလေးဆောင့်ပြီးပြောနေတော့မှပင် ဖွံ့ထွားလာသော ကိုယ်ကာယထဲမှ နှံ့ဆိုးရုပ်မှာလည်း ငယ်မူငယ်ဟန်အတိုင်းပေါ်လာတော့လေသည်။ အောင်နိုင်မှာ ဒါကိုပင်သဘောကျစွာ ခစ်ခစ်ရယ်မိရလေ၏။ သည်ကလွဲ၍တော့ ဘာမျှ ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါချေ။

ယခုအချိန်မှာ သူသည် အေး၏အလိုကို အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျော့တော့မည်ကိုသာ စိတ်ထဲမှာပြဋ္ဌာန်းပြီး ဖြစ်ပေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း အေးပစ္စည်းများကို စောစောက ဆိုက်ကားဆရာကြီးနှင့်ကူညီကာ သူဆိုက်ကား

ပေါ်သို့ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်ရသည်။ ဆိုက်ကားရှေ့ပိုင်းမှာ အေးက တက်ထိုင်ပြီးတော့မှသာ ဆိုက်ကားကို နင်းထွက်ရင်းနှင့် စကားစနိုင်းတော့ လေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ ပြန်လာရတာလဲ အေးရယ်၊ အေး ဖေဖေသိရင် တော်တော်စိတ်ပူရာဦးမှာ’

အောင်နိုင်က ဤစကားကို တကယ့်စိတ်ရင်းတိုင်းနှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အေး၏အဖေ ဦးဖေတင်သည် မိတဆိုးသမီးထွေးကလေး အေးအား အဘယ်မျှ ကြင်နာယုယ၍ အဘယ်မျှ အလိုလိုက်ခဲ့သည်ဆို အောင်နိုင် သိပြီးဖြစ်လေ၏။ ယခုလို ရန်ကုန် သူ့အစ်မကြီး၏အကူအညီဖြင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှာ သွားထားရခြင်းမှာပင် ဖခင်တစ်ယောက်တည်း၏ ဖုတ် ထိန်းသူအောက်မှာ လောကရေးရာ သမီးကလေး မရေလည်မတတ်သိမည် စိုးရိမ်လွန်း၍သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဦးဖေတင်သည် သူ့သမီးအကြောင်းကို မပြောရလျှင် တစ်နေ့မျှ နေနိုင်သူလည်းမဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် အေးကတော့မူ အောင်နိုင်စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်းထင် အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးကို ရှေ့ထော်ပြီး မဲ့မဲ့ရွဲရွဲကလေးလုပ်ကာ မျက်စောင်းချိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘အမယ်လေး ဒါလောက်တောင်လည်း အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့ ရှင်ကြီး ရယ်၊ တစ်ယောက်ထဲများ ပြန်ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ကိုကိုလွင်ထံ ညီအစ်ကိုနဲ့ ကြုံလို့သာ အန်တီက အပ်ထည့်လိုက်တာ သိလား၊ ဘုတေ ရောက်တော့တောင် အေးပစ္စည်းတွေကို ကိုကိုလွင်တို့ပဲ ချပေးသွားသေး တာ။ ဟင်း ဒီလိုမှလူကြုံနဲ့မလိုက်လို့ အန်တီလိုက်ပို့အောင်၊ ဖေဖေလာအောင် အောင် စောင့်နေရရင်လည်း အေးဟိုမှာပဲ အပျိုဖြစ်၊ ဟိုမှာပဲလင်ရပြီး သေရတော့မလား မသိတော့ဘူး’

အောင်နိုင်မှာ အေး၏စကားထဲမှ ကိုကိုလွင်ဆိုသူကို မသိခဲ့ဖူးပေ မေးမည် ကြံမိသေးသော်လည်း အေး၏စကားပြောသံကို ရယ်ချင်လှသဖြင့် မရယ်မိအောင် ထိန်းချုပ်နေရသည်နှင့် မမေးဖြစ်ခဲ့ပေ။

အေးဆိုသောအေးကဖြင့် ဤမြို့သို့ပြန်မရောက်ခဲ့သော ၄-နှစ် အချိန်အတွင်းဝယ် ဂါဝန်ကိုချွတ်၍ ထမီကိုစွပ်လာတတ်ခဲ့သည်တိုင် စကား

အပြောအဆိုပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေးပါတကား။ ယခုဆိုလျှင် မိမိသည်ပင် အသက် ၂၂ နှစ်ရှိလာပြီဖြစ်၍ အေးမှာ ၁၆ နှစ်မျှတော့ရှိတန်လောက်ပေပြီ။

အောင်နိုင်က ဤသို့တွေးလာရဆဲမှာ အေးက သူ့စကားကို အမျှင် မပြတ်ရအောင် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

‘ဟိုနှစ် ဟိုနှစ်က ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာလည်း တစ်ခါလာ အခြေ အနေမကောင်းသေးဘူး၊ လမ်းပန်း စိတ်မချရဖူးနဲ့ပဲ အေးတစ်ခါမှ မပြန် ပဲနေရတာ၊ အခုတော့ ကိုကိုလွင်တို့ညီအစ်ကိုတွေနဲ့လည်း ကြံကြိုက်နေတယ် လေ။ ကိုကိုတင်က ဒုဗိုလ်ကြီး မဟုတ်လား၊ ဒီလိုတာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ် ယောက်လုံးက ဒီနယ်အခြေအနေကို စိတ်ချရပြီဆိုတာကိုမှ အေးက မပြန် ရရင် နေနိုင်ပါတော့မလား၊ ဒါနဲ့အန်တီကြီး လိုက်မပို့ရင် အေးတစ်ယောက် သံ ပြန်တော့မယ်လို့ အကြပ်ကိုင်တော့မှ အန်တီက ကိုကိုလွင်တို့နဲ့ ထည့် ပေးလိုက်တာပေါ့’

ထိုအချိန်က အောင်နိုင်မှာ ကုန်းအတက်ကလေးတွင် ဆိုက်ကားကို အားစိုက်၍ နင်းနေဆဲဖြစ်ရာ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိနေသော အေး၏ ဘဝလေးကို မိမိဘဝနှင့် နှိုင်းစာပြီး အားကျမိရသေးသည်။

ပြီးတော့ ‘အဲဒီ ကိုကိုလွင်ဆိုတာ ဘယ်ကလဲ’ဟူ၍လည်း မေးဖြစ် အောင် မေးလိုက်ရသည်။

‘ကိုကိုလွင်တို့က အန်တီကြီးတို့ ခေါင်းရင်းအိမ်ကလေး၊ ဆွေတွေ ချီးတွေလို သိပ်ခင်နေတဲ့လူတွေပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုအောင်နိုင်ကြီး ရှင်ကော အခုဘယ်မှာနေသလဲဟင်’

အေး၏ စကားဦးမှာ အောင်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့ပြန်၏။

‘ကိုယ်လား ကိုယ် အေးတို့အိမ်မှာပဲ နေတယ်လေ’

အောင်နိုင်ကလည်း ရိုးရိုးသားသားပင် ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အေးမှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် တချော်တလွဲကိုများ တွေးမိ လိုက်ပြန်သည်မသိ၊ ‘ဟင် လူကြီးကိုက ကောင်းကောင်းပြောတာဖြင့် မဟုတ်ဘူး’ဟု ဆိုတာ အောင်နိုင်ခါးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ပစ်ထုလိုက် တော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့လက်သီးဆုပ်မှာ အောင်နိုင်ခါးကို မထိဘဲ အောင်နိုင်

နံဘေးမှာ လွယ်ထားသော စာအုပ်လွယ်အိတ်ကိုသာ ထိလေရာ အေးသည် နှုတ်ခမ်းစုကာ တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားလိုက်လေ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲ အေးရယ် ကိုယ်ကောင်းကောင်းပြောတာပါ။ ကိုယ့်မှာ နေရာမရှိလို့ အေးပေးပေးက ခေါ်ထားတာနဲ့ အေးတို့ကားရဲ့ အထပ်ခိုးကလေး ပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာကိုစိုးကြီးနဲ့ လာနေရတာ ၆ လ ၇ လလောက်ရှိနေမှပဲ

အောင်နိုင်က သည်လို ထုချေလွှာ ထပ်သွင်းလိုက်မှ အေးက ပြုံးစိစိ လုပ်နေလေသည်။ တော်တော်ကြာတော့မှ လွယ်အိတ်ထဲက **ဘာစာအုပ်တွေ လဲဟင်** ဟု စပ်စုလာပြန်၏။

မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းတွေပါ အေးရာ၊ အဟောင်းဆိုင်က ဝယ်ဖတ် ရတာပါ

အောင်နိုင် အသံကလည်း သူ့ဘဝအပေါ်မှာ မနှစ်လိုနိုင်ဟန်ရှိလှ ပါသည်။

အိမ်ရောက်ရင် အေးကိုလည်း စာအုပ်ငှားပါလား၊ အေးမှာပါတဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ပေးမယ်လေ

သည်တစ်ခါတော့ အောင်နိုင်က ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြလိုက်နိုင် သည်။ သူတို့ဆိုက်ကားမှာ ဝင်းခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ထီးထီးမားမား ရပ်တည် နေသော အေးတို့အိမ်ကြီးနှင့် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ပေ၏။

သို့ကြောင့် အောင်နိုင်မှာ အေးပြန်လာကြောင်းကို ဦးဖေတင် သိလျှင် ထွက်ကြိုချင်ကြိုပါစေတော့ဟု အသံပြုရန် ဆိုက်ကားဟွန်းကို လှမ်းကိုင် လိုက်ရသည်။ သည်ခဏမှာပင် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကို တွေ့ကြုံလိုက် ရပြန်၏။

အကြောင်းကတော့ ဆိုက်ကားဟွန်းတီးမည်ကို မလိုလားနိုင်သော မဆင်ခြင် မစူးစမ်းနှင့် အောင်နိုင်လက်ကို တအားသိမ်းပြီး လှမ်းဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘာမသိ ညာမသိနှင့် အံ့အားကြီးသင့်သွားတော့သော အောင်နိုင်မှာ လည်း သူ့ဆိုက်ကားကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်သွားတော့ရာ ဘေးတစ် စောင်းကြီး တိမ်းမှောက်သွားသော ဆိုက်ကားအောက်တွင် ထွေးလားလှ လား လဲကျနေတော့မှပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားရလေ၏။

သူ့ခြေဖဝါးစောင်းမှာလည်း ပုလင်းကွဲလား၊ ကျောက်ခဲအချွန်ကြီး
ဘေးမသိ စူးဝင်ထိခိုက်ခံရကာ သွေးရဲရဲကျနေတော့ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဤဒဏ်ရာကို သူကရမစိုက်အားနိုင် အကျိုးလိုလို့ ညောင်
ဆေးလောင်းမှ ပတ်ထမ်းနှင့်တွေ့ရသလို ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်၏ သမီးရယ်လို့
တစ်ဆောင်တစ်ယောင်ခေါ်လာခဲ့ပါမှပင် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကို စိတ်မကောင်း
နိုင် ဖြစ်သွားကာ အေးကိုသာ စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် အလျှင်ဆွဲယူလိုက်ရသည်။

ဤအခိုက်အတန့်မှာ သူတို့အား အိမ်ထဲမှ လှမ်းမြင်လိုက်မိသော
ဦးဖေတင်မှာလည်း ပျာပျာသလဲ ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် 'သမီး သမီး
ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရပါလိမ့်ကွယ်၊ ဘယ်မှာသွားသေးသလဲဟင် မင်းအန်တီ
ကြီးကော ဟင်' နှင့်သာ စိုးရိမ်တကြီး မေးနေတော့လေသည်။

အေးကလည်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် မျက်နှာကလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လုပ်ကာ
သူ့အဖေကို ပြန်ကြည့်ပြီး-

'အေး ပြန်ချင်တယ်ဆိုလို့ အန်တီက ကိုကိုလွင်တို့နဲ့ ထည့်လိုက်တာ
မဟေ့၊ အဲဒါ အေးက ဖေဖေအုံ့သြသွားအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်လာ
ခွင့်တာကို ကိုအောင်နိုင်ကြီးက ဟွန်းတီးမယ်လုပ်လို့ လှမ်းဆွဲလိုက်တာ
တစ်ခါထဲ မှောက်သွားတော့တာပေါ့' ဟု ပြောနေသည်။

အောင်နိုင်ကလည်း 'ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တမဲ့မို့ ထိန်းမရနိုင်ဖြစ်
သွားရတာပါပဲ ဦးရယ်' ဟု မျက်နှာပူပူနှင့်တောင်းပန်သလို ဝင်ပြောရသည်။
ဦးဖေတင်ကတော့ အောင်နိုင်အား ခွင့်လွှတ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးကြည့်လေသည်။

'အေးပေါ့ကွယ်၊ ဖြစ်မိပြီဟာ ဘယ်သူမှ အနာတရ မဖြစ်တာ
သမ်းသာရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မောင်မောင်လွင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်ကို
သွားတာလဲ'

'ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဖေဖေ၊ ကိုကိုလွင်လာလို့
လိုက်သွားတာ၊ အပြန်တော့ အေးတို့အိမ်လည်း ဝင်ပါလိမ့်ဦးမယ်'

'ဪ...ဪ...ကဲ သွားစို့ သမီး'

အေးကတော့ သူ့ဖခင်ခေါ်ပါမှပင် မျက်နှာကလေး ပိုမဲ့လာပြန်တော့
သည်။ ပြီးတော့ 'သမီးမှာ ခိုက်မိသွားသေးတယ် ဖေဖေရဲ့' ဟု ပြန်ပြောရင်း
နှင့် ပေါင်ဖြူဖြူကလေးကို လှစ်ပြလိုက်သည်။ မွေးညင်းအနုကလေးတွေ

ခပ်ရိုန်းရိုန်းနှင့် အကြောစိမ်းကလေးတွေ သန်းနေသော ပေါင်သား ဝင်းဝင်း ကလေးတွင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘာနှင့်ထိခိုက်သွားမိသည်မသိ၊ လက်လေး သစ်လောက် အစင်းကြောင်းကြီးထင်ပြီး အရေပြား လန်ကာနီရဲနေသည်။

ဤဒဏ်ရာမှာ မိမိဒဏ်ရာနှင့်စာလျှင် ဘာမျှမဖြစ်စလောက် သည်ကို တော့ အောင်နိုင်သိပေသည်။ သို့ရာတွင် သုခရိပ်မြို့ထက်တွင် ကြင်နာယုယမှု အပြည့်အစုံနှင့် ကြီးပြင်းလာသော အေး၏အသားကလေး တွေးတွေးအိအိမှာ ဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးလာရသည့် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်လို ပေပေ တောတောနေနိုင်ခွမ်းရှိလိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို တွေးမိပြီး သက်ညှာခွင့်လွတ် လိုက်ရသည်။ သို့ကြောင့်လည်း-

‘အိမ်ထဲရောက်မှ ဖမ်းဘတ်လိမ်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီလိုဘဲ ပြေးပြေး လျှောက်ကြရအောင် မောင်အောင်နိုင်ရေ ကူပါဦးကွာ’ ဟု ဦးဖေတင်က အကူအညီတောင်းလိုက်သည့် အခါမှာ နေဝင့်နှေးခြင်းမရှိဘဲ သွက်လက်စွာ အကူအညီပေးလိုက်သည်။

သူသည် ဦးဖေတင်နှင့်အတူ အေး ကိုလက်မောင်းအိုးကလေး တစ်ဖက်မှကိုင်ကာ အိမ်ဝအရောက် ပေးကူပေးလိုက်ရ၏။ လဲပြိုဖိတ်စင် နေသော ပစ္စည်းများကိုလည်း အားလုံးကုန်အောင် သယ်ပိုးပေးရ၏။

သူ့ဘဝ၏ မှီတွယ်ရာဖြစ်သော ဆိုက်ကားကလေးကိုပင် ဤကိစ္စ တွေ အားလုံးကုန်ပြီးမှသာ ကြည့်ရှုနိုင်ခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ သူ့ဆိုက် ကားကလေးကို မပျက်မယွင်းတွေ့ရတော့မှလည်း သူ့မှာဟင်းချနိုင်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ဤဆိုက်ကားကလေးတစ်စင်းကို ပိုင်ဆိုင် ဖို့ရာပင် အောင်နိုင်သည် သူ့ချွေးစက်နှင့် သူ့စိတ်ဇွဲကို (၃) နှစ်လုံးလုံး အရင်းတည်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသည်ကပင် အေးတို့နှင့် မည်မျှ ခြားနားခြင်းရှိနေသည်ကို နှိုင်းဆရာပင် ဖြစ်နေပေသေးသည်။ မတူဆိုမှ မတူလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်းကလည်း ဘဝစတည်ကြကတည်းကပင် ဖြစ် သည်။

အေးသည် ၅-နှစ်သမီးအရွယ်မှာပင် အထိန်းအယာတို့၏ အစောင့် အရှောက်ဖြင့် ကျောင်းကိုရောက်လာခဲ့သော်လည်း မိဘမဲ့ဘဝဖြင့် ညပ်ညပ်

သတ်သတ်ကြီးပြင်းလာရသော အောင်နိုင်မှာတော့ ၁၂ နှစ်ရွယ်ရောက်မှသာ စာသင်ခန်းသို့ ကပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ဤလို အေးထက် အသက်အတော်အတန်ကြီးရင့်ရသဖြင့် အေးကို အစစအရာရာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ကူညီနိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း အေး၏ခင်မင်သမှုကို သူရယူနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အေးမိခင် ဆုံးပါးကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း (ဘုရင်ခံခေတ်) လောက်တွင် အေးကို ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ ပို့အပ်ထားလိုက်သည့် အချိန်တွင်ဖြင့် အောင်နိုင်သည် ထောက်ပံ့သူများက မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး ဆိုခြင်းကြောင့် စာတတ်ပါသည်ဆိုရုံမျှနှင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပေပြီ။

သည်နောက်ပိုင်းမှာ အောင်နိုင်သည် ကျေးလက်ပိုင်းမှ ဆွေတစ်စ မျိုးတစ်စ တော်သူတို့ထံတွင် ကပ်ရပ်ကာ နွားကျောင်းသားအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။

အေးနှင့်လည်း မြို့တက်လာ၍ ကြံကြိုက်သည့် အခါလောက်မှသာ တွေ့နိုင်တော့လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်လောက်တွင်မှ အေးတို့အိမ်နှင့် ကပ်လျက်သားအိမ်မှ ဦးရွှေတဆိုသူ ဆိုက်ကားပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ဆိုက်ကားအငှားနင်းသမားဘဝဖြင့် အောင်နိုင် မြို့ပြန်ရောက်လာသည်။

ဤအချိန်တွင်တော့ အောင်နိုင်သည် လက်လှမ်းမီရာ စာပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုတတ်သော အကျင့်တစ်မျိုး စွဲကပ်လာရုံမက မိမိဘဝအခြေအနေကို စိတ်နာလေတိုင်း၊ ခံပြင်းလေတိုင်းမှာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်များ ပြင်းထန်လာသည်။

သို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ဆိုက်ကားပိုင်ရှင်အတွက် ငွေနှစ်ကျပ်ပေးသွင်းပြီး၍ ပိုသမျှကလေးထဲမှ သုံးနှစ်လုံးလုံး ခြစ်ခြစ်ချုပ်ချုပ် ဘုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် စုဆောင်းကာ သူ့ဘဝထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းပါရယ်လို့ ဘစ်ခုတည်းသာ လက်ညှန်ပြစရာ ဖြစ်ရှိလာခဲ့သော ဤဆိုက်ကား တစ်ပတ်ရစ်ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်မှာ ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် မဟုတ်လိုက်ရသေး၊ အောင်နိုင် ဆိုက်ကား အငှားနင်းသမားဘဝမှာ အိမ်နောက်ဘေး အစွန်းကလေးတွင်

နေထိုင်ရန် ကြည်ဖြူခွင့်ဖြုခဲသော ဦးရွှေဘလင်မယားက ယခုလို သူ့ ဆိုက်ကား သူနင်းပြီး အိမ်ရိပ်ခိုရန်ကိုတော့ မကြည်မဖြူဖြစ်လာသည်။

ဤကဲ့သို့ ခွေး အဘခေါ်စရာမရှိ ဆိုသလို ဖြစ်နေရတုန်းမှာမှ အောင်နိုင် ဖြစ်ထွေကို အိမ်နီးချင်းပီပီမြင်တွေ့နေရသော အေးအေး ဦးဖေတင် က ခေါ်ယူကာ သူတို့ကားရုံကလေးထဲမှာ နေရာချထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးဖခင်လို စက်ပိုင်ရှင် လူချမ်းသာတစ်ဦး အတွက်တော့ ဤမျှ လောက် ကူညီရခြင်းမှာ ဘာမျှမဖြစ်လောက်ဟု ဆိုချင်ဆိုနိုင်သည်။

ဆိုက်ကားကလေး တစ်စင်းကို ပိုင်မိသည်နှင့် မကာမိအောင် အိမ်လခ ပေးနေရတော့မလို ဖြစ်နေသော အောင်နိုင်အဖို့မှာဖြင့် ဤမျှ အကူအညီရ ခြင်းကိုပင် ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ကြီးတစ်ခုလို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး နိုင်ပါချေ။

ယခုပင်လည်း အောင်နိုင်သည် ဆိုက်ကားကလေးကို တယုတယ တွန်းယူရင်းနှင့် ဤအကြောင်းများကို တစ်စိစိမှ ဖြန်လည်တွေးတောနေမိ ပေသေးသည်။

ပြီးတော့ ဤနေ့အဖို့ ဆိုက်ကားကို နောက်ထပ်ပြန်မနင်းတော့ ရန်လည်း သူဆုံးဖြတ်မိသည်။

ယခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ လောဘကြီးနေ၍တော့ မဖြစ်နိုင်၊ သူ ဆိုက်ကားဆက်နင်းမိ၍ ခြေထောက်အနာပိုဆိုးလာလျှင် ဤတစ်နေ့အတွက် ဆိုက်ကားနင်းခ ရသည်နှင့်မမျှအောင် နောက်ထပ် မထွက်မနင်းနိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်ရမည့်နေ့ရက်တွေ များလာမည်ကို သူ စိုးရိမ်၍ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ခပ်အေးအေးပင် ကားရုံသို့ ပြန်သွားလိုက်ကာ သူ့အနာကို သွေးတိတ်အောင် ရေနင့်ဆေးပြီး ဝှမ်းစခံကာ အဝတ်နှင့်ပတ်စည်းထားလိုက် သည်။

သို့ရာတွင် ထိုစဉ်ခါများက သိပ်နာရကောင်းမွန်းမသိသော ခြေ ထောက်အနာမှာ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်မှ အကြောင်းပြလာတော့သည်။

ခြေထောက်ကြီးမှာ ယောင်ကိုင်း၍လာကာ တစစ်စစ်နာကျင်ကိုယ် ခဲ၍နေလေ၏။

တမေ့ဆိုတမေ့ပင် အိပ်မရနိုင်ဘဲ တလူးလူးတလွန်လွန် ညည်းညူ

နေရသော အောင်နိုင်မှာ သူ့အနားမှာ တရားရှူးဟောက်အိပ်နေသော ဒရိုင်ဘာကိုစိုးကြီးကိုပင် မနာလိုချင်သလို ဖြစ်လာရလေသည်။

နံနက် မိုးလင်းတော့လည်း သူသည် မျက်နှာသစ်ဖို့ကိုပင် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားယူရသေးသည်။

ဤအချိန်တွင်မှ တစ်ရေးနှိုးလာဟန်ရှိသော ကိုစိုးကြီးမှာလည်း သူ့အတွက် ဘာအကူအညီမျှမရ 'ဟယ်... ငါ့အကောင် ဒုက္ခိတဖြစ်နေပါပကော ချီးမှပဲ၊ ငါဖြင့် အိပ်ကောင်းလိုက်တာ တစ်ရေးဆို တစ်ရေးမှ မနိုးဘူးဟ' ဟု ပြုံးစိစိကြီးနှင့် ပေါ့တီးပေါ့ဆပြောဆိုပြီးတော့သာ မျက်နှာကို ကမန်း တတန်းသစ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်တိုကို ဆွဲထွက်သွားတော့သည်။

တကယ်ဆိုတော့ သူ့ခမျာမှာလည်း အလုပ်အားရှာသည်တော့မဟုတ်ပါ။ ဤသည်ဆိုလျှင်ပင် ဦးဖေတင်၏ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် ကားနှင့် ဆွက်ခွာသွားရပေပြီ။

အောင်နိုင်တစ်ယောက်သည်သာ ငွေဝင်လမ်း အဘယ်မျှ ပိတ်ဦးမည်ကို မတွေးခေါ်နိုင်တိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အငူသားထိုင်နေမိသည်။

အနာကို ရေနွေးဖတ်နှင့် ဆေးကြောရမည်ကိုပင် သတိရလျက် မလုပ်ချင်သေး၍ ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ပြီးစလွယ်ပတ်ဖုံးပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။

ပူပင်ကြောင့်ကျမှု ကင်းစင်လှစွာသော အေးတစ်ယောက်ကလည်း ဤအချိန်မှာပင် အကြောသား အမော့သား ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုအောင်နိုင်၊ အေးကဖြင့် အိပ်ရာထနေမြင့်လို့ ဆိုက်ကားထွက်သွားပြီ အောက်မေ့တာ၊ ကိုစိုးကြီးက ရှိတယ်ပြောမှလာခဲ့ရတယ်၊ မနေ့တုန်းက ဆိုက်ကားခပေးဖို့ အေးမေ့နေတာလည်း စိတ်မဆိုးနဲ့ သိလား ရော'

အေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုခေါက်ထားသော ကျပ်တန်တစ်ရွက်နှင့် အောင်နိုင်မျက်နှာတည့်တည့်ကို အနီးမှကပ်ပြီး ပစ်ပေါက်ပေးလိုက်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်နေတော့လေ၏။

အောင်နိုင်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းသလိုလို ရှိသွားသည်နှင့်အမျှ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူများစိတ်ရှုပ်နေရတုန်းကို လာမရွပ်စမ်းနဲ့ အေး၊ ဒီဆိုက်ကားခကို ယူရအောင်လည်း ကိုယ် နွားမဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရော့ ပြန်ယူသွား ဟူ၍ လည်း အောင့်သက်သက်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောဆိုကာ ကျပ်တန်ကလေးနှင့် အေးကို ပြန်ပေါက်လိုက်မိသေးသည်။

အဟင့် အဟင့် သူများကလည်း သူ့ကို နွားမဆိုရဘဲနဲ့ သက်သက် ရန်လုပ်တယ်

အောင်နိုင်စကားနှင့် မျက်နှာထားအတွက် ဝမ်းနည်းသွားဟန်တူ သော အေးမှာ မျက်ရည်များပင် ရစ်ဝဲ၍ လာခဲ့သည်။

အောင်နိုင်ကတော့ ဒါကို နည်းနည်းမှပင် မသနားနိုင်သည့်အပြင် အနည်းငယ်စိတ်ဆိုးချင်သလိုလို ရှိသွားမိသည်။

သို့နှင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆိုသလို အေးအပါးမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိရာ အမှတ်မဲ့ မေ့ထားခဲ့သော အနာက အကြောင်းပြုလေ တော့မှ...

အလာလာ ကျွတ် ကျွတ် ဟု အော်မြည်ကာ ရွံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ပြန်ထိုင် ရလေ၏။

ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအောင်နိုင်

ဤလိုတော့လည်း အေးမှာ စိုးစိုးရိမ်ရိမ် ရှိရကောင်းမှန်း အသိတတ် သားပင် ဖြစ်သည်။

စူထားသော သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ ပွင့်ဟ၍လာကာ မျက်လုံးက လေးပင် အပိုင်းသားဖြစ်နေရှာသည်။ အောင်နိုင်စိတ်မှာလည်း ပြေလော့ သွားခဲ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် သူသည် ဘာကြောင့်များ အေးအပေါ် ဟန်ဆောင်ဆင် မိသည် မဆိုနိုင်။

မနေ့က ဆိုက်ကားမှောက်လို့ ခိုက်မိသွားတာပဲ ဟု စိတ်ဆိုး တစ်ဝက် အသံမျိုးနှင့်ပင် ပြောထုတ်လိုက်မိသေးသည်။

ဟင် တကယ် မနေ့ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့

အေးကတော့ သံသယမကင်းဟန်မျိုးနှင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အောင်နိုင်ကတော့ ဒါကိုသိပ်ဂရုစိုက်နိုင်တော့ပေ။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှာထောက်ကာ သူ့အိပ်ရာကလေးဆီသို့သာ ဖင်ရွေ့စင်ရွေ့နှင့် သွားနေလိုက်မိသည်။

ဤအချိန်တွင်မှ ပတ်ဖုံးထားသော ပုဆိုးဟောင်းမှာလည်း လုံးဝပြေသောကက ယောင်ကိုင်းနေသော ခြေထောက်အနာကြီးကို အေးက မြင်ခွင့်ရသွားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

‘ဟယ် အမယ်လေး ယောင်နေလိုက်တာကြီးကလည်း နည်းပါဘူးဘား ကိုအောင်နိုင်ရယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ဦးမလဲဟင်၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်’

အေးသည် ဆပ်ပြာသည် ပစ္စည်းပျောက်သလို ပျာယာခတ်၍ လာပြန်လေ၏။

အောင်နိုင်ကတော့ တိတ်တိတ်သာနေမြဲနေလိုက်ရင်းမှ အိပ်ယာထမှာသာ အသာအယာ လှံချလိုက်ရသည်။

အေးသည် အောင်နိုင် အိပ်ယာနံ့ဘေးမှ ဒူးထောက်ကလေးထိုင်ကာ မှက်နှာသေကလေးနှင့် ကြည့်နေပြန်လေသည်။ အောင်နိုင်က သည်တော့မှ ငြင်နှာစွာ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အေးရာ၊ မနေ့က ကျောက်ခဲအချွန်ကြီးစူးသွားတာ ဘော်တော်ကြာ ပျောက်သွားမှာပေါ့’

‘ဒါနဲ့တောင် ဘာမှမပြောဘဲ နေနိုင်လှချည်လား ဟင် ကြည့်ပါဦး၊ အေးကိုလည်း တွဲပို့ရ၊ ပစ္စည်းတွေလည်း သယ်ပို့ရနဲ့ အေးဖြင့် လုံးလုံးမသိလိုက်ဘူး၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ အေး အနာတော့ ပျောက်သွားပြီ’

အေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒူးကလေးတစ်ဖက် အသာကြွ ထမီကလေးကို အနည်းငယ်မပြီး သူ၏မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာကလေးကို ပြနေပြန်သည်။ တစ်ခုခုနှင့် ခြစ်မိထားဟန်ရှိသော အစင်းကြောင်းကြီးမှာ အပေါ်သို့ အရေပြားကလေးတွေ တင်းပြီးညှိနေသည်။

‘အင်း ဒါကလေးတွေ ကွာသွားရင် အကောင်းပကတိဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့’

အောင်နိုင်က ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အဖတ်ဆည်မရအောင် နစ်မြုပ်သွားစေနိုင်သည့် မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခုသည် ထိုစဉ်ခါမှာပင် အစပျိုး၍လာလေပြီဆိုတာကိုတော့ အောင်နိုင် ခမျာ မသိနိုင်ရှာသေး။

လူတစ်ယောက်ယောက် တက်လာသည်ကို အသံမကြားရဘဲနှင့် အလိုလိုသိလာသောအသံဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာ ခြေကိုဖွန့်ပြီး တံခါးဝနားမှာ အသာကလေး ရပ်လာသော ကိုစိုးကြီးကို တွေ့ရသည်။

သူ့မျက်လုံး ပေမှေးကလေးထဲမှ အေးကို ကြည့်နေလိုက်ပုံမှာလည်း အစိုးအလှုံတွေ ထွက်နေရောသလားဟု ထင်နိုင်လောက်သည်။

အောင်နိုင်မှာလည်း ဤအကြည့်မျိုးကို နည်းနည်းမှ မသတိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ဘေးတိုက်တစောင်းကလေး ထိုင်နေရှာသော အေးကတော့ ဤအကြည့်ကို နည်းနည်းမှ ရိပ်မိနိုင်ရှာဟန်မတူပေ။ ထမိကလေးကို အသာပြန်ဖုံး၍ ကိုစိုးကြီးကိုပင် ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ 'ဖေဖေပါ ပြန်ရောက်ပလား ကိုစိုးကြီး' ဟု မေးနေလိုက်သေးသည်။ ဘသားချော ကိုစိုးကြီးက သွားဖြိုးကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှသာ အေးသည် သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် အိမ်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

*ဟီး တယ်နှိပ်ပါလားဟေ့၊ ကောင်မလေး မင်းဆီဘာလာလုပ်တာ တုန်း'ဟု ကိုစိုးကြီးက အောက်ကလီ အာအသံကြီးနှင့် မေးနေပြန်သည်။

'ဟာဗျာ ခင်ဗျားကြီးကလည်း'

*ဘာ ခင်ဗျားကြီးကလည်းကွ၊ ကောင်မလေးက ဒီနေရာကို မထစဖူးလာနေတာ အကြောင်းထူးတော့ ရှိရမှာပဲ၊ ဟီး လှလိုက် ဝလိုက်တာလည်း အိရောဟေ့၊ ငယ်ရုပ်တောင် မနည်းဖမ်းယူရတယ်၊ ဘာလဲ ပူဖြင့်ပူပကာ သနတွေနဲ့ ဝူတွင်းမှာ အနာ...'

ဤအခါတွင်တော့ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးမှ ထွက်လာနေသည်ဟူသော အလိုက်ချင်စရာ ကောင်းတော့သော သိမ်သိမ်ဖျင်းဖျင်းစကားရပ်များကို အောင်နိုင်က အောင့်အည်း သည်းခံနိုင်ရန် မစွမ်းတော့ပေ။

*တော်စမ်းပါဗျာ မတော်မတရားတွေ *ဟူ၍သာ ကြားဖြတ်၍ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့မှသာ *လူကြီးနှင့် လူငယ်ကို မတော်သေးပါဘူးလေ*ဟု စိတ်ကိုချုပ်တည်းလိုက်ကာ မနေ့ကဖြစ်ပျက်ကြပုံများ၊ အေးနှင့် ငယ်စဉ်ကပင် ခင်မင်ကြပုံများကို ဆက်လက် ပြောပြနေရပြန်သည်။

သို့သော် စကားဆုံးအောင်ဖြင့် မပြောရပါချေ။ ထိုခဏအတွင်းမှာ သံ လက်ထဲမှာ ဆေးတစ်ပုလင်းကိုိုင်ပြီး အေး ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေက ဇင်းဘတ်ထက် တင်ချာကကောင်းလိမ့်မယ်ဆိုလို့ တင်ချာသည်း ယူလာရတယ် ကိုအောင်နိုင်၊ ဖေဖေလဲ တော်တော်ကြာ လာကြည့်လိမ့်ဦးမယ်၊ မှန်း ဆေးတည့်ရအောင်နော်

အေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အောင်နိုင် ခြေထောက်ကို ခပ်ခြည်းဖြည်း လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

အောင်နိုင်မှာ အားနာသမှုနှင့် အေးလက်ကလေးကို အသာအယာဘွန်းဖယ်လိုက်ရသည်။

နေပါစေ အေးရယ် ဒုက္ခရှာလို့ပဲ၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်လုပ်ပါ့မယ် ဟူ၍လည်း ကမန်းကတန်း ဆိုသလိုပင် ပြောရသည်။

သို့ရာတွင် အေးကလည်း သူ့လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြီး ဖယ်ဆုတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

ပြီးတော့မှ မျက်စောင်းကလေး မသိမသာချိတ်လိုက်ရင်းကပင် မှက်နှာတည်မျက်နှာထားနှင့် ပတ်တီးကိုဖြည့်တော့ရာ အောင်နိုင်မှာ အစ်မကြီးကို မလွန်ဆန်ဝံ့သည့် မောင်ငယ်ကလေးလို အသာကလေးငြိမ်နေရလေ၏။

အေးမှာ တင်ချာပုလင်းထဲကို ဝှမ်းထုပ်ကလေးဖြင့် နှစ်လိုက်ရင်းနှင့်မှ ဝှုံးမော်ပြီး ကြည့်ဖော်ရလာသည်။

ပြီးတော့ အောင်နိုင်ခြေခုံပေါ်ကို ဝှမ်းစကလေး မထိတထိ တစ်ခါတို့လိုက်ရင်း *စပ်လားဟင်*ဟု တစ်ခါမေးလိုက်ရင်းဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ပေ။ အရသာထူးတစ်ခုခုကို ခံစားနေရသလိုလို ကြက်သီးမွှေး

ညှင်း ထအောင် စိမ့်မြလာသလိုလိုနှင့် အေး၏ကိုယ်နဲ့ကလေးကို ရွှေ့ရှိုက်ရင်း ကပင် အေးက မေးတိုင်းမေးတိုင်းမှာ ခေါင်းရမ်းပြနေရသည်။

အဟင်း ဟင်း ကဲလေ ကဲ ကဲ

နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အေးသည် ဟက်တက်ကွဲနေသော အနာအကွဲကြောင်းထံသို့ တင်ချာရည် အတော်များများ ညှစ်ချလိုက်ပြီး အောင်နိုင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

အောင်နိုင်မှာ အနာထံသို့ စူးကနဲ စပ်ဝင်သွားသည်ကို သိရုံသာ သိလိုက်မိကာ တွန့်ရုံကလေးမျှ မတွန့်လိုက်မိပေ။ သူသည် ဘာကြောင့် ရယ် မသိနိုင်ဘဲနှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသိမ်လှုပ်နေခြင်းတစ်ခုကိုသာ ခံစားမှုအသိရှိတော့သလို ဖြစ်နေရလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ပြုံးကြည့်နေသော အေးမျက်နှာကလေးကိုသာ အပြုံးချင်းဆုံကာ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

အာဂ သတ္တိခဲပါလားဗျို့

အတန်ကြာသွားတော့မှ အေးက အလျင်မျက်လွှာကလေးချပစ်လိုက် ကာ တကယ်အံ့ဩဟန်နှင့် ချီးမွမ်းစကားဆိုနေလိုက်လေသည်။

ဤအချိန်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသည်ကတော့ ကိုစိုးကြီးယံ ဖြစ်သည်။ သူသည် သီချင်းအလိုက်တစ်ခုကို တစ်ချိန်လေးချွန်ပြီး အောင်နိုင်တို့ ထံသို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် လှောင်သလို သရော်သလို လုပ်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အသက်လေးဆယ်မျှရှိနေသော သူ့အရွယ်ကြီးဖြင့် ဤလိုကလေး ကလားလုပ်နေခြင်းကို အေးက မသိလိုက် မသိဖာသာ ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း အောင်နိုင်အနေနှင့် မနှစ်မြို့နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေရသည်။

ယခု ကိုစိုးကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ စိတ်ဓာတ် နှင့် အပြုအမူများမှာ မိမိအသည်းလွှာမှ တရိပ်ရိပ်တငွေ့ငွေ့ ခိုအောင်းလာနေ သော မေတ္တာဓာတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ဖွယ်ရာမထိုက်အောင် ကွာခြားခြင်း ရှိနေ သည်ကိုလည်း သူသိသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတွေ့မြင်နေရသော ကိုစိုးကြီး ၏ အပြုအမူကြောင့်သာ လှိုက်ဆူထွက်ကျတော့အံ့ဆဲဆဲ သူ၏မေတ္တာ အရိပ်

အငွေများကို အချိန်မီ သိုသိပ်သိမ်းဆည်းလိုက်ရန် သတိရှိလာခြင်းကို
အသုံး အောင်နိုင်အနေနှင့် ဝန်ခံရလိမ့်မည်ပင်ဖြစ်နေသည်။

ခေတ္တမျှ တည်တံ့နေသော ဤအခြေအနေထဲတွင် သူ၏ ဝဖိုင့်ဖိုင့်
ညီညီကာယကြီးဖြင့် အထပ်ခိုးကလေးပေါ်သို့ ကပ်သီးကပ်သပ် တက်လာ
သော ဦးဖေတင်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် အောင်နိုင်သည် ကျေးဇူးတင်ရ
ခြင်းနှင့်အားနာခြင်းတို့ဖြင့် ရောနှောကာ မွန်ထူနေရလေ၏။ ကိုစိုး ကြီး
လည်း လေချွန်နေခြင်းကို ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။
အေးတစ်ယောက်ကသာ အပြုံးမပျက် ဆီးကြိုနိုင်ပေသည်။

* ကိုအောင်နိုင်ကြီးဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲ ဖေဖေ၊ သူ့အနာ
ထဲကို အေး တင်ချာတွေ လောင်းထည့်လိုက်တာ တစ်ချက်မှ မအော်ဘူး၊
အေးသာဆိုရင်တော့ အော်ငိုလိုက်မှာပဲ *

ဦးဖေတင်မှာ သူ့သမီးစကားအတွက် ပြုံးရုံသာ ပြန်ပြုံးလိုက်ကာ
ညီစိုးကြီးလာခင်းပေးသော သင်ဖျူးလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အောင်နိုင်အနာကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်နေလေ၏။
အနေတော့မှ...

* မောင်အောင်နိုင်တော့ တော်တော်နဲ့ ဆိုက်ကားထွက်နိုင်ပုံမရသေး
ဘူး၊ စားရေးသောက်ရေးကို ကြည့်စီမံပေးဦးမှပဲ ဟု ပြောလိုက်သည်။

* ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦး၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ကိုစိုးကို ဆိုင်မှာ စားစရာ
တစ်ခုခုဝယ်ခိုင်းရမလားလို့ စဉ်းစားနေပါတယ်၊ အနာလည်း မကြာခင်
သောက်သွားမှာပါပဲ *

အောင်နိုင်က ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုစိုးကြီးကတော့
အကောင်းလိုလို အဆိုးလိုလိုနှင့် ဝင်ဖောက်လိုက်သေးသည်။

* အင်း အခုမှပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြောဖော်ရတော့တာ၊ ညဦးကဖြင့်
ဘက်တော်နဲ့မှ ပျောက်ပါအုံးမလား၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဆိုတာချည်းပဲ၊
ဆမင်းလည်းမစားဘူး၊ စားချင်ရင် ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်ဆိုတာလည်း ပြောလို့မရ
ဘူး *

* ဟင် ဒီလိုဆို အခုဆာနေတော့မှာပေါ့၊ အေး အိမ်မှာသွားယူလိုက်
ယ်လေ၊ ထမင်းစားမလား၊ ကော်ဖီနဲ့မုန့်ဆို တော်ပြီလား။ ဪ ဘာလီ

ပြုတ်တိုက်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဟောလစ်လည်း ထည့်မှာပါပဲနော်
အေးကတော့ သူ့မှအတိုင်းပင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လာပြန်လေသည်။
အောင်နိုင်မှာသာ သူတို့ အင်း ဦး ဦးဖေတင်က အကောင်းမှထင်နိုင်ပါမည်
ဟု ဆိုတိုင်းနေရသည်။

“စောကို ပို့ခိုင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေကြည့်ပြီး ပို့
ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်” ဟု ဦးဖေတင်က ပြောလေတော့မှသာ တော်ပါသေးရဲ့
ဟု သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဟဲ့ သမီး သမီး ခြေထောက်နားက ကျပ်တန်ကလေးထင်ပါရဲ့”
ဦးဖေတင်သည် စောစောက အေးနှင့်အောင်နိုင်တို့ တစ်ယောက်
ပစ်ပေါက်ပေးကြကာ ဘယ်သူမှကောက်မယူဘဲထားသော ကျပ်တန်ကလေး
ကို တွေ့မြင်သွား၍ ဆက်ပြောနေရပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်အဖေ အေး ဆိုက်ကားခ ပေးထားတာ၊ ကိုအောင်နိုင်ကြီး
က သူ့နွားမဟုတ်ဘူး မယူဘူးတဲ့။ မဆီမဆိုင်စိတ်ကောက်တော်မူသေးတယ်
ဒါလောက် ဖြစ်လှတာ အေးဟာ အေးပဲ ပြန်ယူသွားမယ်၊ ချောကလတ်
ဝယ်စားပစ်မယ် အေးရော”

အေးက ကျပ်တန်ကလေးကို နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးနှင့် ကောက်ထု
ပြီး ရှေ့မှထွက်သွားရာ ဦးဖေတင်ပါ နောက်မှထွက်လိုက်သွားတော့သည်။

*

ရော့ ကိုအောင်နိုင် ကောင်းမှု နတ်လူသာခုခေါ်စေသော်

နောက်တစ်နေ့တွင် အေးသည် လက်ထံမှ စာအုပ်များနှင့် ချောကလပ်များကို တပွေတပိုက်ကြီးပွေပိုက်ကာ ရောက်လာပြန်ပြီးလျှင် ပါးစပ်နှစ်ဖက်မှ ချောကလပ် တစ်ခုစီ သွင်းငုံထား၍ မပီသ ဖြစ်နေသော အသံကလေးဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောင်နိုင်နှင့် ကိုစိုးကြီးတို့၏ ရှေ့တွင် ချောကလပ် ၄-၅ ခုစီ ပုံချပေးလေ၏။

ကိုစိုးကြီးသည် သူ့ရှေ့မှ ချောကလပ်များကို ကောက်ယူပြီး လက်ဖြင့် မြှောက်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်လုပ်ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ အောင်နိုင်မှာသာ ကိုစိုးကြီး၏ ပြုံးရိပ်အတွင်းမှာ ဖုံးသိပ်ထားသော အငွေအသက်များကိုလည်းကောင်း၊ အေး ယခုလို မကြာခဏ လာရောက်နေခြင်းကိုလည်းကောင်း သဘောမကျနိုင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ဟာ... အိုက်လိုက်တာ ပြတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ အေးတော့ ကြာကြာ အောင်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုစိုးကြီးကော တိုက်ဘေးက ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ သွားထိုင်နေပါလား အေးကအေးသနဲ့ ကိုအောင်နိုင်ကြီးကတော့ သနားဝံ့တယ်ကွယ် သူ့ခမျာ ဝဋ်မကင်းရှာလို့

အေးသည် အောင်နိုင်အား လက်ညှိုးကလေး ကွေးချည်ဆန့်ချည်နှင့် တစ်ဖက်တိုက်ကာ အောင်နိုင်နဲ့ဘေးမှာ ခြေဆင်းလဲလူ ထိုင်ချလိုက်ပြန်သည်။

အဟမ်း ဟမ်း အဟမ်း

အေးစကားအဆုံးတွင် ကိုစိုးကြီးသည် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကို ဆောင်ရွက်သောအသွင်ဖြင့် ပျစ်ပျစ်ညှစ်ညှစ် ချောင်းဟန်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့

သက်ဝေ သီချင်း အလိုက်ကို လေတူညီညွှန်ရင်းနှင့် အောင်နိုင်အား အေး
မမြင်အောင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ကာ ချာကနဲ လှည့်ကြည့်ရင်းမှ
ဆင်းထွက်သွားလေသည်။

သူ့ဖာသာနေတာ ဘာဖြစ်လို့ သွားခိုင်းရတာလဲ အေး

အောင်နိုင်က ချုပ်တည်းထားရသော မကျေနပ်မှုအတွက် အေးကိုသာ
အသံမာမာနှင့် မေးလိုက်မိသည်။

*အိုက်လို့ပြောတာပေါ့ ရှင်ကြီးရဲ့၊ သူ မသွားနိုင်တိုင်း သူများကို
မနာလိုဘူးလား*

အေးအဖြေကို ကြားရပြန်တော့လည်း *ဒင်းကလေး ဘာမှန်းမလည်
ရှာပါလား* ဟု သနားမိရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်မှုများလည်း လေ့
နည်း၍ မသွားနိုင်သေး။ *ပြောစမ်းပါဦး အေးကကော ဘာကိစ္စ* ဟု
ကျွတ်ဆတ်ဆတ် အသံမျိုးနှင့်ပင် ဆက်မေးမိသည်။

*ကိစ္စရှိလို့သာ လာတာပေါ့ရှင်ရဲ့၊ ကိစ္စမရှိရင် ပူပူလောင်လောင်ထဲ
မှာ လာနိုင်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး*

အေးက ဧရာမ မိန်းမကြီး စတိုင်နှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်၍
ပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့လက်ထဲက စာအုပ်များကို အောင်နိုင်ရှေ့သို့ တစ်ထပ်ကြီး
ချပေးလိုက်သည်။ တစ္ဆေသရဲ ပုံပြင်များနှင့် ကာတွန်းစာအုပ်များမှာ အောင်
နိုင်ရှေ့တွင် ဖြန့်ကြဲသွားလေ၏။

*အင့်... အဲဒါတွေ ဖတ်ချင်ယူထား၊ ကိုအောင်နိုင် မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း
အေးကို ငှားလိုက်ပေါ့ အေးပျင်းလွန်းလို့ပါ*

သည်တစ်ခါတော့ အောင်နိုင်က ခွန်းတုံ့မဆိုသာတော့ဘဲ သူ့စာအုပ်
များ ထည့်ထားရာ ထင်းရှူးသေတ္တာကလေးဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်ရသည်။
အေးသည် အောင်နိုင် စာအုပ်များကို အချိန်အတန်ကြာအောင် မွေနှောထဲ
ကာ ကြိုက်ရာစာအုပ်များကို ရွေးယူပြီးတော့မှ အောင်နိုင်အပါးသို့ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

အနာ ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲ ဟင်

*သက်တော့သက်သာပါတယ် အေးရယ်၊ ပျောက်ခဲ့လွန်းလို့သာ စိတ်
ညစ်နေတာပဲ*

အမယ် ဆိုက်ကားမနင်းရ၊ ဘာမလုပ်ရနဲ့ ပင်ပန်းတောင် သက်သာသေး

အေးက ပါးကလေးဖောင်း၍ မျက်စောင်းကလေးတွေကြည့်ပြီး ခပ်ရွန်းရွန်း ပြောနေသည်။ အောင်နိုင်မှာတော့ ရောယောင်သွေးသောက်ပင် မပြုံးနိုင်။

ဆိုက်ကား မနင်းနိုင်သရွေ့မှာ အေးတို့ကျွေးတာ စားနေရတာ အားနာလှပြီ အေး၊ ဦးကို မလွန်ဆန်ဝုံလို့သာ သူစီမံပေးသလို နေရတာ၊ ကိုယ့်မှာလည်းစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးရှိသားပဲဟာ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်သာ ဝယ်စားလိုက်ချင်တာပဲ

အံ့မာ သူစေတနာရှိလို့ ကျွေးတာကို စားသာစား၊ အေးတို့များတော့ ကိုယ်စုထားတဲ့ပိုက်ဆံကို ဘယ်တော့မှအထိမခံဘူး။ တစ်ခါ မမကြီးလာတုန်းက အေးအဝတ်ဝယ်ဖို့တဲ့ ငွေ ၃၀၀ ပေးတယ်၊ မမလေးလာတုန်းကလည်း သုံးချင်တာသုံးတဲ့ ငွေ ၂၀၀ ပေးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အေးက အဝတ်လည်း ဖေဖေပဲဝယ်ပေးခိုင်းတာပဲ၊ သုံးဖို့လည်း အန်တီကြီးနဲ့ ဖေဖေဆီပဲ တောင်းတာပဲ၊ အေး ပိုက်ဆံတွေက ဘယ်မှာမှတ်လို့လဲ စုထားတာ ဆရာရဲ့၊ ဒါတောင် ၂၀၀၀ မပြည့်နိုင်သေးလို့ အေးဘာသာဝယ်ဝတ်မယ်လို့ ခဲထားတဲ့ ပုလဲသွယ်ကလေးကို မဝယ်နိုင်သေးဘူး၊ အဟင်း ဟင်း

အေးက သံညှင်းကလေးနဲ့ ရယ်ပြီး စကားကိုအဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ အောင်နိုင်ရင်ထဲမှာ အနင့်သားဖြစ်နေရသည်။

ဆိုက်ကားတစ်ပတ်ရစ်ကလေးကို ၃၀၀ နီးပါးပေး၍ ဝယ်ယူနိုင်ရန် သုံးနှစ်သုံးမိုးလုံးလုံး စုဆောင်းခဲ့ရသော မိမိ၏ဝင်ငွေမှာ အေး အစ်မကြီးက ပေးသောမုန့်ဖိုးမျှပင် မရှိပါချေတကား၊

အေး၏ အစ်မကြီးမှာ မင်းကြီးကတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ အေး၏ အစ်မငယ်က ဗိုလ်မှူးကြီးကတော် ဖြစ်နေကြတော့လည်း ပေးနိုင်ကြပေမည်။

သည်မျှ ကွာလှမ်းနေသော အခြေအနေထဲတွင် မိမိသည်လွှာ၌ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီလားသော မီးဖွားကလေးအား မီးတောက်ကြီးဖြစ်အောင် ယပ်ခတ် မွေးမြူနေခြင်းထက် အပြီးတိုင် ငြိမ်းသတ်နိုင်စွမ်းရှိမှသာ နည်းမှန်လမ်းကျ ဖြစ်တော့မည်ကိုလည်း အောင်နိုင် သတိတရားရမိသည်။

ဟောဒီမှာနော် သုံးအုပ်၊ အေး ပြန်တော့မယ်

အေးက သူယူထားသောစာအုပ်များကို မြှောက်ပြရင်းနှင့် ပခုံးကို ပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ အောင်နိုင်က စိတ်မပါတပါ ပြန်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ တော်တော် ဟန်ကျရဲ့ မဟုတ်လား

ခင်ဗျားကြီးတော့ဗျာ ခက်နေမှပဲ

အေး ဆင်းသွားပြီး၍ တစ်ခဏအကြာမှာ မျက်နှာထားကြီး မချိုမချင် နှင့် ကိုစိုးကြီး တက်လာလေတော့ သဖြင့် ဤလိုပင်စတင်ကာ စကားအစပ် မတည့် ဖြစ်ကြသည်။

ဘာမှ ခက်မနေနဲ့ ဒီမှာ တို့က အံ့ခွနေပြီ၊ လူဖြစ်တာလည်း အနှစ် လေးဆယ်ပြည့်နေပြီ၊ အကုန်လုံး သိပြီးသား

ခင်ဗျားကြီးသာ အသက်လေးဆယ်ပြည့်နေတာ၊ ဟိုက ကလေး ရှိသေးတာဗျ၊ မမြင်ဘူးလား ကလေးလိုပြော၊ ကလေးလိုနေ နေတာတွေ၊ ဒီမှာ ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ကြည့် ကြည့်စမ်းပါဦး

အောင်နိုင်က အေး ထားရစ်သော ကာတွန်းစာအုပ်ကလေးများကို အမှတ်မဲ့လှန်လှောကာ မျက်နှာထားရင့်ကျက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် ကိုစိုးကြီးကတော့မှ *အဟဲ့... ငါ့မိန်းမလည်း ငါနဲ့ ရတုန်းက ဒီကလေးအရွယ်ကလေးပေါ့ကွ*ဟု အတွန့်တက်လိုက်ခါ လွန်ခဲ့ သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က သေဆုံးသွားသည့် သူ့မိန်းမ၏ အကြောင်းများကို တသီတတန်းကြီး ပြောပြနေပြန်လေသည်။

ဒီမှာ ကိုစိုးကြီး၊ ကျွန်တော့်အနာ ပျောက်သွားရင် ကားမောင်း ဆက်သင်ပေးဦးနော်

အတော်ကလေးကြာသွားတော့မှ ဘာမျှ ဆီဆိုင်စပ်ဟပ်ခြင်းမရှိသော အကြောင်းတစ်ရပ်ကို အောင်နိုင်က လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရသည်။

ဤသည်မှာလည်း ဦးဖေတင်၏ကျေးဇူးပြုချက်တစ်ရပ်ပင် ဆိုနိုင်ပါ ပေ၏။ အောင်နိုင်က သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် လက်လှမ်းမီသမျှသော အလုပ် အကိုင်များကို တက်မြှောက်လိုသည်။

ဒါကို ရိပ်စားမိသော ဦးဖေတင်က *မောင်စိုးကြီး အားတဲ့အခါမှာ
မင်း ကားမောင်းသင်ပါလား*ဟု ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုမှ အောင်နိုင်က ဒါကို အမှတ်ရသွားလေဟန် စကားလွှဲပြောင်း
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကိုစိုးကြီးကလည်း *အေးပါကွာ မင်းလည်း တော်တော်
မောင်းတတ်နေမှပဲ၊ စက်ကလေးဘာလေးပါ နားလည်သွားအောင် ငါသင်
ပေးပါ့မယ်*ဟု ပြန်ပြောကာ စကားလက်စသတ်သွားတော့လေသည်။

*

ဟေ့ ဟေ့ အောင်နိုင် မင်းကလေးကို လာကြည့်လှည့်စမ်း။ ဟိုမှာ ဟိုမှာ

ကိုစိုးကြီးသည် အောင်နိုင်အား ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ လျှိုမကာ အရေး တကြီး ပြောလာနေပေသည်။ အောင်နိုင်မှာ ကိုစိုးကြီး ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ် သွားသော အပေါက်ဝဆီသို့ ဒဂ္ဂုတ်ဆွဲနှင့် ပါသွားရလေ၏။

ကဲ ကဲ ကြည့်စမ်းပါဦး ကလေးလိုနေ နေတာကို

အောင်နိုင်မှာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်အောင့်သက်၍သွားကာ ကိုယ့်မျက်စိ ကိုမျှ ကိုယ်မယုံနိုင်သလို ငေးကြောင်တွေဝေသွားရလေသည်။

အိမ်ခေါင်းရင်း ပန်းခြံထဲမှာတော့ အေးသည် အောင်နိုင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသော အမည်မသိ လူတစ်ယောက်အား ခါးမှနေ၍ သိုင်းဖက် ကာ ငုံ့ပေးနေသော ထိုသူ၏ပါးပြင်အား မမီတမီနှင့် အားယူပြီး အချက် ပေါင်းများစွာ ရွေးရွေးပေးလျက် ရှိလေသည်။

ထိုသူက တစ်ဖန် အေး၏ခါးကျင်ကလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်သော အခါတွင်ကား အေးသည် ဆတ်ခနဲကျင်လည်စွာ ရုန်းထွက်သွားကာ တဖုတ် ဖုတ်နှင့် ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

အောင်နိုင်က လှိုက်မောစွာနှင့် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်ရပေသည်။

သည်ခဏမှာ *မောင်စိုးရေ သွားစို့ဟေ့*ဟု တိုက်အတွင်းမှ လှမ်း အော်လိုက်သော ဦးဖေတင်၏ အသံနှင့် *ခင်ဗျာ လာပါပြီ*ဟူသော ကိုစိုး ကြီး၏အသံကို ဆက်၍ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကိုစိုးကြီး လှေကားမှဆင်း သွားသည်ကိုလည်း ကြားလိုက်မိသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခစ်ခနဲရယ်သံကလေးကို ကြားလိုက်ရကာ မိမိ
ခုံးပေါ်မှာ တင်လာသော လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

‘အေး’ ဆိုတာကို အတတ်သိသွားပြီဖြစ်သော အောင်နိုင်ကတော့
ညွှန်ကြည့်ဖို့ရာပင် ဝန်လေးပင်ပန်း၍ နေတော့သည်။ အေးကသာ မျက်နှာ
ခင်းဆိုင် တည့်တည့်ကျအောင် လှည့်ပတ်၍ ရောက်လာသည်။

ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ လှပသောကတ္တီပါ သေတ္တာငယ်ကလေးကို
နှုတ်ကာ ပုလဲကုံးတစ်သွယ်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘လှတယ်နော်၊ အေးလိုချင်တာ ဒါမျိုးပေါ့၊ ကိုကိုလွင်ကို ၂၀၀၀
နီးမွေးမွေးပေးလိုက်ရတယ်သိလား၊ ကိုကိုလွင် ဝယ်ပေးတာ’
အေးသည် ပုလဲသွယ်ကို လည်တိုင်ကျော့ကျော့တွင် ဆင်သကာ
ငယ်ညာယိမ်းခွဲ၍ ပြနေပြန်သည်။

အောင်နိုင်မှာ စိုက်မိစိုက်ရာကိုသာ မမြင်သောအကြည့်ဖြင့် ငေးစိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ စကားပြောချင်စိတ်မှာ လုံးဝခန်းခြောက်၍ နေလေ၏။

‘ဒါတောင် ကိုကိုလွင်က အေးကို မွေးမွေးအဆစ်ပေးမလို့ လုပ်သေး
အယ်၊ အေးက သူ့မှမချစ်တာ၊ သူ့မွေးမွေးတော့ မလိုချင်ပါဘူး၊ ပုလဲသွယ်
သေးသာ လိုချင်တာ’

ဤတစ်ကြိမ်တော့ အောင်နိုင် ငြိမ်နေနိုင်ရန် မစွမ်းတော့ချေ။

‘စကားအပြောအဆိုလည်း ဆင်ခြင်ဦးမှပေါ့ အေး၊ အေး စကား
ပြောတာက သူများတွေကြားသွားရင် မကောင်းပါဘူး’ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဟင့် အေးက သူများကိုပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုအောင်နိုင်ကို
ပြောတာပဲလို့’

အေးက ပါးကလေးဖောင်းကာ နှုတ်ခမ်းကလေး ထော်ကာနှင့်
ဆက်ချွန်ချွန် ပြောနေရင်းမှ အောင်နိုင်ပခုံးကို သူ့ပခုံးကလေးနှင့် တိုးဝှေ့
ပြီး ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အောင်နိုင်မှာ သူ့စိတ်ကို အတော်ချုပ်တည်းထားရလေ၏။ ‘ကိုယ့်ကို
ကြော်စားနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်မှတ်နေလား အေး’ဟူ၍ ပြောပစ်ချင်လိုက်
သည်မှာလည်း လျှာယား၍နေသည်။

ထိုအခိုက်...

‘ဘယ့်နှယ်လဲ အေးရယ် ဧည့်သည်ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ လှေကားထိပ်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖြူကာ ထွက်ပေါ်လာသော ဦးဖေတင်၏ နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဒေါ်စောကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဪ ဧည့်သည်ကြီး တစ်ခုလိုက်လို့ ကိုကိုလွင်ကိုများ’

အေးသည် ပါးစပ်ကသာ ညဉ့်သံကလေးနှင့် ပြောထုတ်လိုက်စေမယ့် ဖွင့်ထားသော ကတ္တီပါသေတ္တာကလေးကို ပြန်ပိတ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလိုက်သွားတော့သည်။

သည်တော့မှသာ အောင်နိုင်မှာလည်း စိတ်သက်သာသွားသလို ဟင်ချမိရလေ၏။

*

အဟဋ် ဟဋ် ဟဋ် အီး အီး အဟဋ် ဟဋ်

အားရပါးရ ငိုရွိုက်နေသော အေးအသံကို ကြားရလျှင် အောင်နိုင်
လှမ်းများ တန်သွားမိသည်။ ဤနေ့မှာ အနာပျောက်လှသွားပြီဖြစ်၍
အမ်းသဘောနှင့် အောင်နိုင် လမ်းလျှောက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်လေ၏။

ခြံထဲမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာ၍ အေးတို့ မီးဖိုဆောင်အနီးသို့
ဆောက်လာလျှင်ပင် အေး၏ရွိုက်ငိုသံ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

*ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်နဲ့ တိတ်စမ်းပါအေးရယ်၊ မောင်မောင်
ညောင်ကို ငါအားနာလှပြီ၊ သူ့ခမျာမှာ နိုင်လွန်ဝယ်ပေးရ၊ ဘရိုက်ိတ်ဝယ်ပေး
နဲ့ ချောရတာလည်း မောနေပြီ*

*အို အေးကကော အလကားယူတာမှတ်လို့၊ သူ့ကို မွေးမွေးတွေ
ပေးလိုက်ရတာမှ အများကြီး၊ ဟွန်း ဒီလိုအတုကြီးသာဆိုရင် အေး မွေးမွေး
နဲ့ ဘန်သလားလို့ ပြောစမ်းပါဦး၊ ပုလဲအစစ်ပါဆိုပြီး မချစ်ဘဲနဲ့ အောင်နမ်း
တွေ အနမ်းကိုများ သူမို့ယူရက်တယ် အဟဋ် အီး*

အေးသည် စကားပြောစဉ်က အရွိုက်ရပ်ကာ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေ
သော်လည်း စကားအဆုံးတွင် ဆက်လက်ငိုရွိုက်နေပြန်သည်။

ဒေါ်စော၏ အသံကလည်း...

*ခက်ပါဘိ အေးရယ်၊ ဒါကိုပဲ မကြေချမ်းနိုင်ဖြစ်နေရတာ ဟိုမှာ
အစ်ကိုကြီးလာနေပြီ *ဟု ဆက်လိုက်သည်။

*တိတ်ပါတော့ သမီးရယ်၊ မောင်မောင်လွင် အပြန်မှာ လိုက်သွား
ပြီး ဝယ်လာခဲ့ပါ့မယ်*

ဒါကတော့ ယခုမှ ဝင်လာဟန်ရှိသော ဦးဖေတင်၏ အသံဖြစ်သည်။

ဟင့်အင့် မဝယ်ပေးနဲ့၊ ဘယ်သူဝယ်ပေးတာမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဘာလို့မှာ ဖွားဖွားလွှဲပေးခဲ့တဲ့ငွေကို အေးဖာသာ ထုတ်ယူပြီး ဝယ်မယ်
အေးလေ ဒီလိုလည်း ရသားပဲဟာ၊ သမီးသဘောပါကွယ် တိတ်မိတော့

ဤအသံ အဆုံးတွင် အိမ်ပေါ်စီး ဖိနပ်တစ်ရုံ၏ တစ်ဖျပ်ဖျပ်မြည်သောအသံကို ကြားလိုက်ရကာ ဦးဖေတင် ထွက်ခွာသွားပုံရလေ၏။

အောင်နိုင်ကလည်း ဤတွင်မှ သတိဝင်လာကာ လှည့်ထွက်သွားတော့မည်အပြုတွင် ရှူးဖိနပ်တစ်ရုံကို ခပ်မှန်မှန်နင်းဝင်လာသော အသံနှင့်အတူ စကားအသစ်တစ်မျိုးကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဒီမှာကြည့်ပါဦး ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆီက လက်ဆောင်ရလာတာ၊ ဟိုရောက်မှ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဘောဘီလေးကို လက်ဆောင်ပေးရမယ်

အမယ် တယ်လှပါလား မောင်မောင်လွင်ရဲ့၊ တကယ့်ယုန်အခွင့်ကလေးလား မှတ်ရတယ်

တကယ့်ယုန်အရေခွံနဲ့ ချုပ်ထားတာပဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဘောဘီမြင်ရင်တော့ သဘောကျမှာပါပဲ၊ သေတ္တာထဲမှာ ပြန်သိမ်းထားရမယ်

ဟင် အဲဒီအရပ်ကလေး အေးကိုပေးခဲ့ပါ ကိုကိုလွင်၊ အေးယူချင်တယ် ကိုကိုလွင်

အေးသည် ငိုသံတစ်ချက်မျှ ပါမလာတော့ပဲ ခပ်လောလောဖြောင့်နေသည်။

ခုနုတော့ ကိုကိုလွင်ကို မခေါ်တော့ဘူးဆို၊ ကဲ ဒါပေးရင် အေးဘာပြန်ပေးဦးမလဲ

ဟင့်အင်း ဘာမှမပေးတော့ဘူး၊ စောစောက မွေးမွေးတွေနဲ့ကြေရာ

ကဲ ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြွေးမရှိတော့ဘူးနော် ရော့ယူတော့

မရွှေအေး၏ တခစ်ခစ်ရယ်သံကလေးက ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာ

ဘပြန်ပေသည်။ လူ့လောကစရီးအား လေလွင့်လာသည့် လဲဝါပွင့်ကလေး
ဒို့ အပေါ်စီးမှနေ၍သာ ပေါ့ပေါ့ကလေး ရှုပ်တိုက်ပြေးနေလိုသော ကလေး
အကြီးစားတစ်ယောက်မျှ ပါပေတကား။

အောင်နိုင်က ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤမှ
နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်မှာလည်း အေးကို လုံးလုံး မတွေ့ရ။ ကိုစိုးကြီး
ဪပြု၍သာ အေးတစ်ယောက် ဧည့်သည်ကိုမောင်မောင်လွင်နှင့် တတွဲတွဲဖြစ်
အကြောင်း သိရသည်။

ကိုစိုးကြီးမှာ အေးအား တကယ့်အပျိုစင်တစ်ယောက်လို သဘော
ထားနေသည်သာမက အေး၏ပြုမူနေထိုင်ပုံကလေးများကိုလည်း အနည်းငယ်
အပေါ့စားဆန်နေသည်ဟု အထင်ရှိနေပုံရသည်။

ဖွင့်ဟ၍ ပေါ်လွင်လာသည်မဟုတ်သော သူ့အတွေးအခေါ်များကို
အောင်နိုင်ကလည်း ရိပ်မိရုံမျှသာ ရိပ်မိနေရုံအပြင် ဘာမျှမတတ်နိုင်။

တစ်ပါးသူကို ထားပြီး မိမိသည်လွှာထက်မှာ ခြိမ်းခြောက်စိုးမိုးလာ
သော မီးပွားကလေးတစ်ပွင့်ကိုပင်လည်း ပွတ်ချေ ငြိမ်းသတ်ပစ်ရပေမည်
ဟု သတိရှိလျက်သားကပင် ပြန်ကွဲပွားများလာပြီ ထင်မိသည်။

ဆန်းကြယ်လှစွာသော စိတ်အစဉ်မှာလည်း ဘယ်လိုနားလည်ရမည်
ပင်မသိ၊ သူသည်အေးကို မတွေ့ချင်မမြင်ချင်ပါဘူး ဟူ၍ အကြောက်အကန်
ငြင်းဆန်ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အထဲမှပင် အနေရခက်လောက်အောင် တွေ့မြင်
ချင်စောကလည်း သန်မိရသေးသည်။

ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့၏ စုတေးရာသင်္ခါရ လောကကြီးဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ
ဘစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အမိန့်ပေး၍ ငြင်းဆန်၍မရအောင် ဖြစ်ချင်တိုင်း
ဇစ်ပြီး ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေလိမ့်မည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

*

နေလုံးကြီးသည် အောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း၏အစွန်းကို မှီဝင်
သွားပြီမို့ နီလွင်လွင်ရောင်ခြည်နုမှာ ဖျော့တော့ အားနည်းသွားပေပြီ။

သို့ရာတွင် လေပလီ လေသရမ်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်မွှေလိုက်
သည်တွင်မူကား အပူငွေ့ဖြင့် ဆုပ်ပက်ခြင်းခံရသည်ဟု ထင်မှတ်လောက်
အောင်ပင် တစ်မျက်နှာလုံး ပူထူရှိန်းဖိန်း၍ သွားရတတ်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း လှည်းလမ်းမမှာ တအိအိအော်မြည်ကာ မိမိနှင့် ဆန့်
ကျင်ဘက်သို့ မောင်းသွားနေသည့်လှည်းသံနှင့် လှည်း၏အောက်ပါးမှ အလိပ်
လိုက် အလိပ်လိုက် မှောင်ဝေတက်လာသော ဖုန်လုံးကြီးများကို မြင်နေရ
ခြင်းမှာလည်း ခြောက်သွေ့ခြင်းကို ပိုမိုလွန်ကဲစေသည်ဟု ထင်မိသည်။

လမ်းနံဘေး သစ်ပင်အုပ်ကလေးတွေ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း
စိုလွင်စိမ်းမြသော အရိပ်အာဝါသကိုမမြင်၊ အရိုးကျဲတံနှင့် ပုရစ်ဖူးကလေး
တွေ စီစီနှင့်၊ ခရီးမှာလည်း တစ်ဝက်ပင်ကျိုးသေးဟန် မတူ။

သည်တော့မှသာ ဤလမ်းရှည်ကြီးကို လိုက်လာမိခြင်းအတွက်
အောင်နိုင် နောင်တရမိသည်။ ဤယနေ့မှာ အနာပျောက်၍ အောင်နိုင် ဆိုက်
ကား စနင်းသောနေ့လည်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုလွင်ခေါ် အေးတို့ဧည့်သည်မှာ
ယနေ့ညနေရထားတွင် ပြန်တော့မည်မို့ ကိုကိုလွင်အား ဘူတာသို့ ပို့ပေး
ရန် လိုက်ခဲ့ပါဟု အေးက သူ့အားခေါ်လာမည်ကိုလည်း အောင်နိုင် ရှောင်
ကွင်းလိုသည်။

ဟင်္သာအုပ်အလယ်မှာ ကျီးနက်တစ်ကောင် မတင့်တယ်သလို အေး
က သူ့အပေါ်မှာ မည်မျှပင် အခွင့်အရေး ပေးနေစေကာမူ အေးတို့လူသိုက်
နှင့် ရောနှောသက်ဆံ့ရန်ကိုမူ အောင်နိုင် မဝံ့ရဲလှပါချေ။

ထိုထက် အေးအပေါ်မှာ ဘာလိုလို ပြောင်းလဲဖြစ်ရှိလာသော မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒကြောင့်လည်း လိပ်ပြာမလုံလေသလား မဆိုနိုင်၊ ဒါတွေကြောင့်ပင် အောင်နိုင်သည် မြို့နှင့် ၆ မိုင်ကျော်မျှ ကွာဝေး၍ တောင်ခြေစပ်သို့ပင် ရောက်လုနီးနေသော 'စမ်းရွာ'ကလေးကို အခင့်လေးကျပ်မျှဖြင့် ဆိုက် ဘား နင်းပို့ရန် လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းကတော့ ကြမ်းလှသည်လည်းမဟုတ်၊ ချောမွေ့လှသည်လည်း မဟုတ်၊ တပ်မတော်မှ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လွယ်ကူစေရန် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာဆက်သွယ်ပြီး ရွာသားများကိုယ်တိုင် တာဝန်အရ မြေဖို့ ဖောက် သုပ်ထားသော လမ်းကလေးသာဖြစ်သည်။

အောင်နိုင်သည် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း 'စမ်းရွာ' ဆီသို့ ခရီးသည် ဘို့ ပို့ပေးကာ ထိုရွာမှာပင်နေခို၍ နေခဲ့ပြီးမှ နေချိသွားသော ညနေပိုင်းမှာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဝက်မကျိုးတတ်သေးသော သည်လမ်းကို မိုးချုပ်မှောင်မည်း ဆဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မနင်းလို၍ အားစိုက်ပြီးတော့လည်း အသော့ နှင်း နေရသည်။ ဤအခိုက်တွင် သူ့ရှေ့တူရူမှ အပြင်းမောင်လာနေသော သင့်ရီဗာ ကားကလေးတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်တွင်မူ လမ်းကျဉ်းကလေး သွင် မည်သို့မျှ ရှောင်ဖယ်၍နင်းသွားရန် မတတ်သာတော့သည့်အလျောက် အောင်နိုင်သည် စိတ်တိုစွာနှင့် ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းဘေးစောင်း သွင် ကပ်သီးကပ်သပ်ရှောင်ပေးနေရပြန်သည်။

'ကိုအောင်နိုင် အား ကိုအောင်နိုင် အေး အေး'

ကားကလေးသည် သူ့နံဘေးမှ သီသီကလေး ပွတ်ရှောင်ကာ မောင်း နှင်းသွားတော့မှ ကိုစိုးကြီး မောင်းလာသော အေးတို့ ကားကလေးမှန်း သိ သိက်ရသည်နှင့်အတူ ကားနောက်ခန်းမှ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အော်ဟစ်သွားသော အေး၏အသံစူးစူးကလေးကိုလည်း ဗလုံးဗထွေးနှင့် ကြားလိုက်ရသည်။

ကားကို အရမ်းမောင်းနှင်သွားသော ကိုစိုးကြီး၏ မျက်နှာထားမှာ သည်း ကြောက်ဖွယ်လိလိထင်ရသည်။ မှောင်ရည်လှဆဲ ဤအချိန်တွင် ဤအဖြစ်ကို မြင်ရသည်မှာလည်း စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်ဖွယ်ရာနှင့် မသင်္ကာ နှယ်ရာ ကောင်းလှစွာသည်။

အောင်နိုင်သည် သူ့ဆိုက်ကားကို ချက်ခြင်းပင် နောက်တုန့်ပြန်ကာ ကားနောက်သို့ အပြင်းနင်း၍ လိုက်ပါသွားသည်။ ကားကိုမီရန်ကားဝေးလှစွာသေး၏။ ကားသည် မျက်စိတဆုံးလောက်ဆီတွင် ဖြောင့်ဖြူးသော ဖို့မြေလမ်းကလေးမှ ကွေ့ဆင်းကာ ခလုတ်ကန်သင်း ထူပြောလှသော ကွင်းပြင်ထဲကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တောချုံကလေးများဆီသို့ မောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

အောင်နိုင်ခေါင်းထဲမှာ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ အကြံဉာဏ်တစ်ခုရလာလေ၏။ သူ့အဖို့မှာ ဤနယ်မြေကို တော်တော်ကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ ကားချိုးကွေ့သွားသော တောစပ်ကလေးသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်နိုင်သည့် ဖြတ်လမ်းကလေးကို သတိရမိသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အောင်နိုင်သည် သူ့ဆိုက်ကားကို ချုံတစ်ချုံအစပ်တွင် ထားရစ်ခဲ့ကာ ဖြတ်လမ်းကလေးအတိုင်း အားကုန်သုတ်၍ ပြေးသွားခဲ့လေ၏။

မောရယန်းရမည်ကို မသိနိုင်လောက်အောင် ပြေးလွှားလာခဲ့သော အောင်နိုင်မှာ တောတန်းကလေးတစ်ဖက်ခွန်းမှ ကွေ့ဝင်လာပြီး အရှိန်သတ်ကာ ရပ်တန့်စပြုသောကားနှင့်လည်း ချိန်းဆိုထားသလို ပက်ပင်းတိုး၍ နေရလေသည်။

* ကိုအောင်နိုင် အမယ်လေး ကိုအောင်နိုင် *

အောင်နိုင်က ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ရပ်တန့်လိုက်သည့်ကားနံဘေးမှာ အပြေးဝင်ရပ်လိုက်မိချိန်တွင် အေးသည် ကားထက်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့နာမည်ကို လှိုက်မောစွာ ရေရွတ်ရင်းနှင့် သူ့လည်ပင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားတော့လေသည်။

'ဟေ့ ဒီကိစ္စမှာ မင်းဘာမှ ဝင်ရှုပ်ဖို့မလိုဘူးထင်တယ် ငါ့အောင်နိုင်'

ကိုစိုးကြီးသည် ခက်ထန်မာကျောစွာ ဟစ်အော်ပြောဆိုရင်းနှင့်ပင် အောင်နိုင်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းအပ်ကာ ဖက်တွယ်ထားသော အေး၏ကိုယ်လုံးကလေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှယူလိုက်လေသည်။

* ဟင်... ခင်ဗျားကြီးဟာ လူယုတ်မာကြီး ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီးပဲ'

အောင်နိုင်မှာ မျက်စိများပြာဝေမွန်ထူ၍ သွားတော့ကာ သူ့ကိုယ်သူ

သတိထားမိနိုင်ခြင်း မရှိမိမှာပင် ကိုစိုးကြီးအား တအားတောင့်တွန်းပစ်လိုက်မိ
ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘အောင်မာ မင်း မင်းက ငါ့ကို တကယ်’

မြေကြီးပေါ်မှာ ပစ်ပုံပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားသော ကိုစိုးကြီးမှာလည်း
ကောင်းကိုမျှ ပီသချောမောအောင် ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ မီးဝင်းဝင်း
တောက်လှပြီ ထင်ရသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်သာ အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်ရှုကာ
ကားဆီသို့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ကားထဲမှ အသွား
ခံခြောက်လက်မခန့်ရှိသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ကိုင်စွဲပြီး မာန်ဖီနေ
သော ကျားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လို အောင်နိုင်ရှိရာသို့ အတင်းပြေးဝင်ခုန်
အုပ်လာပြန်လေ၏။

တဒဂံအတွင်းမှာ ဖြစ်လိုက်သော ဖြစ်ရပ်ကလေးအတွက် အေးမှာ
မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးနှင့် အုပ်ကာ ဇက်ကလေး ပုဝင်နေတော့၍
အောင်နိုင်မှာလည်း အသင့်ဆီးကြိုကာ ခုခံကာကွယ်၍နေရသည်။ သို့ရာတွင်
ဘစ်ဓဏအတွင်းမှာပင် အောင်နိုင်ဂျီစောင်းမှာ ဓားသွားဖြင့် အဖျားခတ်၍
သိသွားပုံရကာ ပူခနဲဖြစ်ပြီး သွေးများဖြာဆင်းလာလေသည်။ အေးသည်
အသံစူးစူးကလေးနှင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ မေ့မျောသွားလေ
၏။

သွေးစများကို မြင်ရသော အောင်နိုင်မှာ အားအင်ရှိသမျှ ညစ်ထုတ်
ကာ ဓားမြှောင်ကိုလှလေ၏။ ဓားမြှောင်သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်
ဘွင်ကား အောင်နိုင်သည် ကိုစိုးကြီးအား ထိမိထိရာကို တအားစိုက်ချပစ်
လိုက်တော့သည်။

မချီမဆုံ အော်သံနှင့်အတူ ကိုစိုးကြီးတစ်ယောက် ပုံလဲကျသွားတော့
သည်တွင်မှ အောင်နိုင်သည် သူ့လက်လွန်မိပြီကို သတိရကာ ကြက်သေ
သေပြီး ငိုငိုနေမိသည်။ အောင်နိုင်က ဘယ်နေရာထိပါစေဟု အတိအကျ
ချိန်ဆကာ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်သည့်တိုင် ကိုစိုးကြီးမှာ နံကြားထဲကို
ဘည့်တည့်စူးဝင်ပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေတော့ပေပြီ။ ဟိုတစ်ဘက်ကို
ကြည့်လိုက်တော့လည်း အကြောက်လွန်ကာ မေ့မျောနေရာသော အေး။

နာရီဝက်လောက်မျှပင် မရှိသော ဤတစ်ဓဏအတွင်းဝယ် ကြိုတင်

ကြံစည်ခြင်းမရှိသော ဖြစ်ရပ်တွေမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပျက်
နေရသည်။ နေရောင်ခြည်မှာလည်း အကြွင်းအကျန်မျှပင်မရှိတော့။ ဒါတွေကို
သည်အတိုင်း ကြည့်နေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်ဦးမည်မဟုတ်။ အောင်နိုင်အဖို့မှာ
လာမည့်ဘေးကို ပြေးတွေ့ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပါချေ။

အောင်နိုင်သည် ကိုစိုးကြီးအား မနိုင်မနင်းနှင့် ဒဂုတ်တိုက်ချီမကာ
ကားနောက်ခန်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အေးအား ဆံပင်ကလေးကို
ဆွဲပြီး ငယ်ထိပ်မှ အသာအယာ မှုတ်ပေးကြည့်သည်။ အေးမှာ သည်မျှ
လောက်နှင့် သတိရနိုင်ပုံ မပေါ်လေတော့မှ အသာအယာချီပွေ့ကာ ကားရှေ့
ခန်းကို သယ်ယူလာခဲ့သည်။ အောင်နိုင်သည် သူ့နံဘေးမှာ ထိုင်မှီလျက်
သား ချထားပြီးတော့မှသာ ကားလေးကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာရလေ
၏။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေသည်ဟု မပြောနိုင်လောက်အောင်
ပွေ့ပွေ့ရှုပ်ထွေးနေရပေသည်။ ဤအထဲမှာ ကားစက်ချီယွင်းသွားမည်ကိုလည်း
တကြောင့်ကျကျ ဖြစ်လိုက်ရသေး၏။ သူသည် ကားကို မောင်းရုံမျှသာ
မောင်းတတ်ကာ စက်အကြောင်းဆို၍ ဘာတစ်ခုမျှ နားလည်သည်လည်း
မဟုတ်ပေ။

‘အင် အမလေး ကြောက်လိုက်တာ’

အတန်ငယ်ကြာသွား၍ သူ့နံဘေးမှ ဤအသံလေးကို ကြားလိုက်ရ
သည်တွင်မူ ရှုပ်ထွေးနောက်ကိုဖွယ်ရာဖြစ်နေသော သူ့စိတ်များမှာ သက်သာ
မှု အနည်းငယ် ရရှိသွားသလို ထင်မိသည်။

‘အေး သတိရပြီလား။ ကိုအောင်နိုင် ဒီမှာလေ ဘာမှကြောက်စရာ
မရှိပါဘူး အေးရယ်’

လေသံသာသာမျှဖြင့် အေးပေးနှစ်သိမ့်ပြီးတော့လည်း အေး၏ဘက်သို့
ကိုယ်ကိုအနည်းငယ် တိုးရွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကိုအောင်နိုင် ကိုအောင်နိုင် မသေဘူးနော်၊ အေးကဖြင့် သေပြီမှတ်
လိုက်တာ၊ ကိုစိုးကြီး တစ်ယောက်ကောဟင် ကိုစိုးကြီး အေး သိပ်ကြောက်
တာပဲ’

‘ဒါတွေကို လျှောက်မေးမနေပါနဲ့ အေးရယ် လာ လာ ဒီကိုလာခဲ့’

အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံထားပြီမို့ ကားဖောက်ခန်းသို့ အေးတစ်ယောက် လှမ်းမမြင်နိုင်တော့သည်ကိုပင် အောင်နိုင် ထပ်မံ၍ စိတ်သက်သာရာရ သွားပြန်သည်။

ပြီးတော့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တိုးရွေ့လာသော အေး၏ကိုယ် လုံးကလေးကို သူ၏ရင်ခွင်ထက်မှာ အလိုက်သင့်ကလေး မှေးမှိ၍ထားလိုက် ရပြန်လေ၏။ သွေးစီးများ ခြောက်ကပ်ကာ နားထင်စမှာရှုပ်၍ ထိသွားသော သူ့အနာကိုလည်း နာရမှန်းမသိနိုင်တော့ပေ။

သူ့စိတ်ထဲမှာဖြင့် ဤအတိုင်းသာ အေးနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာကို လျှောက်ကာပတ်နေချင်တော့သော စိတ်ကူးယဉ်ချက်တစ်ခုနှင့် ကိုစိုးကြီး တကယ်ပင် သေပြီလား၊ သူသည် လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေ ပြီလားဟူသော အတွေးတစ်ခုတို့က မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက်ဆိုသလို ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေကြသည်။

မြို့ထဲသို့ဝင်မိ၍ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်များကို ဖြတ်ကျော်သွားရမည့်အခါ တွင်ကား အောင်နိုင်သည် ကားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။

အေးတို့အိမ်မှာ အရိပ်တစ်ခုကို ခိုဝင်လိုက်မိတော့မှသာ ကားကို မှောင်ခိုကာ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်မပြောဘူးလား၊ ကောင်မလေးက ခြေတံရှည်ရှည်နဲ့ ညဈေးတန်းဝင်နေကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ’

‘အေးပါကွယ် ငါကလည်း စိတ်မချလို့ လိုက်ရှာရကောင်းမလား ပြောမိတာပါ။ ကဲ မောင်စိုးကြီးရေ ကားကိုတစ်ခါထဲ သွင်းလိုက်ပါတော့ လားကွာ’

အေးတို့ ပြန်လာခဲ့၍ ခြံထဲမှ တဖျော်ဖျော်ဖြစ်နေရာပုံရသော ဦးဖေတင် တို့ မောင်နှမအား ကားဆီသို့လျှောက်လာရင်းနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုလာ သံ ကြားရတော့မှသာ အောင်နိုင်မှာ မိမိရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အရေးအခင်း အတွက် ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်အောင် လှုပ်ရှားလာမိသည်။ သူသည် စိတ်အားကို အနိုင်နိုင်တင်းကာသာ အေး၏ပခုံးကလေးကို အသာကိုင်လှုပ် ရလေသည်။

အေး အေး ဆင်းတော့လေ ဟိုမှာ ဦးတို့လာနေပြီ

ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ အေး ဖေဖေကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး ကိုအောင်နိုင်ရယ်

အရေးထဲမှာ တောက်တဲ့ကပ် ကပ်ကာ တွယ်ဖက်ထားသော အေးအတွက် မတတ်သာတော့အဆုံးတွင် အောင်နိုင်သည် နှစ်ယောက်သား တွဲဖက်လျက်သားကပင် ကားအောက်သို့ဆင်းကာ အတွေ့ခံရတော့လေ၏။

ဟဲ့ မောင်အောင်နိုင်ပါလား၊ မောင်စိုးကြီးကောဟင်

ဦးဖေတင်က မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆီး၍မေးသည်။

အောင်နိုင်မှာ ဦးဖေတင်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောနိုင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ...

အေး သိပ်လန့်လာပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှမေးမနေပါနဲ့၊ အေးကို မြန်မြန်ခေါ်သွားပြီး ပြုစုပေးရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ဪ အေးရယ် ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ လိုက်သွားပါကွယ် ဟူ၍သာ အေးအား ဒေါ်ဒေါ်စောနှင့် အလျင်အပ်နှံပြီး ထည့်လိုက်ရသည်။

အေးက အောင်နိုင်အတွက် နောက်ဆန်ငင်နေသေးဟန်ဖြင့် မလိုက်ချင် လိုက်ချင်ပုံမျိုးကို လုပ်ကာ ဒေါ်ဒေါ်စော ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ရွေ့ရွေ့ကလေး လှမ်းထွက်သွားတော့မှလည်း ဦးဖေတင်အား သူက စကားစနိုင်ခဲ့သည်။

သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်ဦး၊ ဒီကိစ္စမှာ အေး နာမည် လုံးဝ မပါရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်၊ အဖြစ်ကတော့ ကိုစိုးကြီးဟာ အေးကို အကြံတစ်မျိုးနဲ့ခေါ်ခဲ့ဟန်တူပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် 'စမ်းရွာ' က အပြန်မှာတွေ့လို့ လိုက်သွားတော့ ကိုစိုးကြီးက စပြီးရန်ပြုတာနဲ့ ကျွန်တော် လက်လွန်သွားပါတယ်။ အဲဒါ သူသေရင်လည်း ကျွန်တော်... ကျွန်တော် လူသတ်မှုတရားခံ ဖြစ်ရမှာပါပဲ ဦး

ဟေ့

ယခုမှပင် ဦးဖေတင်မှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးအောင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

‘ဖြစ်ရလေခြင်းကွာ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ဒီကောင်ကော အခု’

‘ကားနောက်ခန်းထဲမှာပါ ဦး၊ ဦးတို့သာ မသိလိုက်မသိသာ နေနိုင်
ဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကားနဲ့ပဲ ဂါတ်ကိုသွားလိုက်ပါမယ်’

အောင်နိုင်မှာ မည်မျှ ချုပ်တည်းထားသည့်တိုင်အောင် သူရင်ဆိုင်
ရမည်ဖြစ်သော အရေးအခင်းအတွက် အသံအနည်းငယ် တုန်ရီနေမိသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလားကွာ ဦးပါလိုက်ခဲ့ရင် မကောင်းဘူးလား’

‘မကောင်းပါဘူး အေး နာမည်ကို ထိန်းထားဖို့လိုပါသေးတယ်။
ကျွန်တော်တစ်ဦးထဲ တာဝန်ထားစေချင်ပါတယ်ဦး’

‘အောင်နိုင်သည် ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်တွင် ဦးဖေ
တင်၏ စကားအပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကားပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်
သည်။ ကားဘီးလှမ့်ထွက်လာတော့မှသာ ဦးဖေတင်မှာ ကရုဏာအပြည့်
နှင့် အသံခပ်အုပ်အုပ်လုပ်ကာ လှမ်းပြောလိုက်ရသည်။

‘သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့ မောင်အောင်နိုင်ရေ၊ ဦးတို့ မင်းကိုအတတ်နိုင်ဆုံး
ကူညီပါ့မယ်ကွယ်’

*

အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်ခွဲ

တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ နောက်ဆုံးပိတ် အမိန့်သံကို နာခံရသည့် အချိန်တွင်ကား ထုသားပေသားရကာ ထုံ၍နေတော့သော အောင်နိုင်စိတ်တွေ ထူးခြားသော ခံစားမှုကို မရနိုင်တော့ပါချေ။

သူသည် ဘာမျှလှုပ်ရှားပြောင်းလဲခြင်းမရှိတော့သလိုသာ မတုန်မလှုပ် ရှိလှပါချေ၏။ နံဘေးမှ သူနှင့်တကွ ထောင်ကျများကပင် ဒီလူ့နှယ်အာ အေးတိအေးစက်နဲ့ ဟု တအံ့တဩ မှတ်ချက်ချကုန်ကြသည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ထောင်မှလွတ်မြောက်ရခြင်း မဟုတ်သေး သည့်တိုင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဟူသော မူလအောက်ရုံးအမိန့်မှာ အလုပ်ကြမ်း နှင့် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်ခွဲဟူသော အပြစ်သို့ ပြောင်းလဲလျှော့ကျခွင့်ရသွား စေသည်မှာ မည်မျှ စိတ်သက်သာဖွယ် ကောင်းပါလေသနည်း။

အခြားသူများအမြင်မှာ မည်သို့ရှိစေကာ အောင်နိုင်အဖို့မှာဖြင့် ထူး မခြားနားပင် အမှန်ဖြစ်ရသည်။ နတ်သုန္ဒာ ထမင်းပွဲတွင် မစင်တစ်ပဲကျကျ တစ်ရွေးကျကျ ပစ်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သလို မိမိဘဝမှာလည်း ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းပင်ကျကျ တစ်ခဏပင်ကျကျ ရာဇဝတ်ဖြစ်မှု မကင်းသူ လူသတ်သမားဟူသော အစွန်းအကွက်ကြီးက အဖတ်ဆည်မရအောင် ညစ် ထေးစွန်းကွက်စေပြီ ဟူ၍သာ စိတ်အားတွေပုံလျက်သား ကျလောက်အောင် ထိခိုက်မိပြီးဖြစ်နေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း သူကျူးလွန်ပြီးသော ပြစ်မှုအတွက် နည်းသည် ဖြစ်စေ များသည်ဖြစ်စေ ထိုက်သင့်သမျှသော အပြစ်ဒဏ်ကိုခံယူရန် သူ့မှာ

အသင့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူ့အစိုးရိမ်မိဆုံးမှာ ဤအရုပ်အရင်းတွင် အေးနာမည်
မပါစေရန် တစ်ခုသာဖြစ်ပေ၏။

အေးတို့၏ ကံကြမ္မာပင် ဆိုရမည်လား မသိ၊ ဤဆန္ဒတစ်ခုတော့
သူပြည့်ဝနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုစိုးကြီးသည် ရဲဋ္ဌာနမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်
သွားသည်တွင် သတိတစ်ချက်ပြန်ဝင်လာသေးသော်လည်း 'မိမိအား အောင်
နိုင် သတ်ပါသည်' ဆိုတာလောက်က လွဲ၍ သေတမ်းစစ်ချက်ပေးနိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့ပေ။

အောင်နိုင်ကလည်း အေးအား လုံးဝထိန်ချန်ကာ စမ်းရွာမှ မိမိဆိုက်
ဘားနှင့်ပြီး အပြန်တွင် ကားမောင်းသင်ရန် ချိန်းဆိုထားသော ကိုစိုးကြီးနှင့်
ဆွေ၍ ဆိုက်ကားကို တော်သင့်ရာမှာထားကာ ကားမောင်းသင်ကြရင်းမှ
ဘစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြပြီး ကိုစိုးကြီးက ဓားနှင့် ထိုးမည်ပြု
သဖြင့် မိမိကဓားကို ပြန်လုကာ ထိုးလိုက်မိကြောင်း၊ မိမိလက်လွန်သွားသည်
ကို သိ၍ ကိုစိုးကြီးအား ချက်ချင်းပင် ကားနှင့် တင်ကာယူလာခဲ့ကြောင်း၊
ဤကိစ္စကို ဦးဖေတင်အား ပြောပြရန် အိမ်ဘက်သို့ ကားကိုလှည့်မောင်း
ခဲ့သေးသော်လည်း မပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဂတ်ကို ဆက်မောင်းလာခဲ့ကြောင်း စသည်
လောက်ကိုသာ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက ထိုနေ့ညနေ ၇နာရီ
ခန့်တွင် ဦးဖေတင်အိမ်ဖက်သို့ ကားမောင်းလာတာမြင်မိကြောင်း၊ ကားထဲ
မှာ မည်သူပါသည်ကို မသိကြောင်း၊ ချက်ခြင်းလိုပင် ကားပြန်ထွက်သွား
ကြောင်း စသည်လောက်ကို ထွက်ဆိုသည်မှတစ်ပါး အခြားခိုင်လုံသော
သက်သေတစ်စုံတစ်ယောက်မျှလည်း မရှိပေ။

ဦးဖေတင်အနေနှင့်တော့ တရားခံကို မိမိသည် ငယ်စဉ်ကပင် သိခဲ့
ခဲ့ကြောင်း၊ ရိုးသားသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ မိမိအိမ်တွင် ခေါ်ယူထား
သည်မှာ ၇ လခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သေသူ ကိုစိုးကြီးအား ဒရိုင်ဘာခန့်ထား
သည်မှာ ၅ နှစ်နီးပါး ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အသတ်ခံရသော ဓားမြှောင်မှာ
ကိုစိုးကြီး၏ဓား ဖြစ်သည်ကိုလည်း မိမိသိပါကြောင်းဟူ၍ တရားခံပြ
သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဤသို့အမှုကို အကြိမ်ကြိမ်ကြားနာစစ်ဆေးပြီးသည်တွင်ကား သေ

သူကလည်း မိမိကို တရားခံ 'အောင်နိုင်' သတ်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့၍ သတ်သူတရားခံကလည်း သတ်မိကြောင်းကို ဝန်ခံသည်။

သို့ရာတွင် တရားခံသည် သတ်လိုသောစိတ်ဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ခဲ့ခြင်းမရှိ၊ သက်သေအထောက်အထားလည်းမရှိ၍ တစ်သက်တစ်ကျွန်း သာ ကျခံစေဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

သို့နှင့် နည်းလမ်းကျန်ရှိသေးသည့်အတိုင်း အယူခံရာတွင်မှ 'သေသူ ကိုစိုးကြီးသည် တရားခံအောင်နိုင် သတ်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့၍ တရား ခံကလည်း မိမိသတ်ကြောင်းကို ဝန်ခံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တရားခံသည် ဤသို့ ရိုးသားစွာပြစ်မှုကိုဝန်ခံခြင်း၊ နောက်နောင်ကလည်း ပြစ်ချက်တစ် စုံတစ်ရာ မရှိခြင်း၊ ယခုအမှုတွင်လည်း တရားခံသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ခြင်းမျှဖြစ်ခြင်း၊ သက်သေခံစားမှာလည်း သေသူ၏ဓားသာ ဖြစ်နေခြင်းတို့ကို ထောက်ထားလျှင် ယခု ချမှတ်ထားသော တစ်သက် တစ်ကျွန်း အမိန့်မှာ ကြီးလေးနေသည်ဖြစ်၍ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ် ၆ လသာ လွှဲပြောင်းကျခံစေ'ဟု တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအမှုအတွက် ဦးဖေတင်တို့က ငွေကုန်ကြေးကျ အတော်ခံခဲ့မည်ကိုတော့ အောင်နိုင် သိသည်။ ကျော်ကြားသော ဝတ်လုံ တော်ရကြီး နှစ်ဦးကိုလည်း ငှားရမ်းပေးခဲ့သည်။ ဦးဖေတင်နှင့် ဒေါ်ဒေါ် စောတို့ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ကြကာ အစားအသောက် ကလေးများကိုလည်း ကျွေးမွေးတတ်ကြသည်။ အောင်နိုင်သည် ဤကျေး ဇူးပြုချက်များအတွက် ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် အားနာစွာ လက်ခံခဲ့ရသော်လည်း တစ်ခါတရံ အေးတစ်ယောက် ပါလာပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့အသည်းတွေ မွမ့် ကြေလေပြီလားဟု အောက်မေ့ရတတ်သည်။

အေးသည် သူ့ကိုမြင်လျှင် သံတိုင်ပေါက်မှ လက်ကလေးလှိုကာ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ညှစ်ပြီး စကားတစ်လုံးမျှ ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိဘဲနှင့် ပင် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးတတ်လေ၏။ ဤအခါမျိုးတိုင်းမှာ မည်မျှ ဖြေ ဆည်ပါသည်ဟု ဆိုသည့်တိုင် အောင်နိုင်ရင်ထဲမှာ မချီမဆုံဖြစ်လာရသည် ချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

မြင့်မြင့် ★ တပေ

ဆောင်နိုင်

၉၇

31, တပေ

အေး ပြန်သွားပြီဆိုတော့လည်း အနာဟောင်းကို တုတ်နှင့်ဆွသလို မရွယ်မမှတ်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့ရသော သူ၏လူသတ်တရားခံ ထောင်သားဘဝကို ပိုမိုနာကျည်း စက်ဆုပ်မိရတတ်သည်။

အပြင်လောကနှင့် ကင်းကွာပြီး အနေအစားဆင်းရဲ ယုတ်ညံ့လှစွာ သော ထောင်သားဘဝနှင့် ဖောက်ပြန်ချင်ခါမှသာဖောက်ပြန်ခဲ့ပေမယ့် ဂု သလုံးလုံး သူနှင့် ရင်းနှီးစွာအတူနေလာခဲ့ကြသော ကိုစိုးကြီးအား ဆက်စပ်ကာ တွေးမိလေတော့လည်း 'ဒီအချိန်က ကိုစိုးကြီး သက်တာကို ငါခံလိုက်ရရင် အခုလိုဒုက္ခပေါင်းစုံကို ဆက်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး' ဟု အတွေး ဝင်လာတတ်သေးသည်။ ဤအခါမျိုးများတွင် 'ကိုစိုးကြီးရယ် ဆောင်နိုင် မိုက်မှားမိသမျှ ခွင့်လွှတ်ပါ' ဟူ၍ပင် သွားလေသူ ကိုစိုးကြီးအား ဘိုင်တည် ရေရွတ်မိရသည်။

'ဟင်.... ဒီအချိန်က ကိုစိုးကြီး မသေလို့ ငါသေသွားရင်လည်း အေးတစ်ယောက်တော့' ဟု အေးအတွက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားမိပြန်တော့သည်။ အေး အပေါ်မှာ သူထားရှိခဲ့သောမေတ္တာအဆောက်အအုံမှာ မသေးငယ်ကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ သိလာရပြန်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ 'လမင်းကို ကြည့်ရှုကာ ဟောင်' ဟူသော ဘဝနှင့် သူ့ဘဝမှာ ဘာများ ထူးခြားလေမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိပြန်လျှင် စတည်ကတည်းက အစွမ်းနှင့်ထွက်ခဲ့ရသော သူ့လိုသတ္တဝါအား 'ဆောင်နိုင်' ဟူသော အမည်ကိုမှ ဆန့်ကျင်ဘက် တည့်တည့်ကျအောင် လှောင်ပြောင်အရွံ့တိုက်သလို မှည့်ခေါ်တတ်လေခြင်းဟု သူ ကောင်းစွာမှတ်မိခြင်း ရှိတော့လေသည့် သူ့အဖေကိုပါ အပြစ်တင်ချင်လာမိသေးသည်။

'လူကလေး၊ ငယ်ငယ်တုန်းကများ သိပ်ပြီး ဇွဲကောင်းတာပဲကွယ်။ ကြီးလာရင် အပေအတောကလေး ဖြစ်လာဦးတော့မလားလို့တောင် မေမေ နီးကပ်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ မေမေအလုပ်များနေလို့ တစ်နေ့ကလုံးလောက်၊ ဘစ်နေခင်းလုံးလောက် နို့မတိုက်နိုင်ပေမယ့်လည်း လူကလေးဟာ မငိုခဲ့ဘူး။ ငမီးလျားထိုးသွားလိုက်၊ လက်ကလေးစုတ်လိုက်နဲ့ နေတတ်သလို နေလာခဲ့တာပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ ထိမိခိုက်မိရုံနဲ့လည်း မငိုတတ်ဘူး။

မင်း သုံးခါလည်အရွယ်လောက်မှာ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးတွေရွာလို့

အိမ်ရှေ့က ထင်းပုံကြီးကို မိုးတွေမိတာနဲ့ ထင်းခြင်းတွေကို မေမေတို့တွေ ဒရောသောပါး သယ်ယူပြီး အိမ်အောက်ကို သွင်းကြရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မင်းကိုတစ်ယောက်ထဲ အိမ်ပေါ်မှာထားခဲ့လို့ မရဘူး။ မေမေချောတာလည်း မရဘူး။ ဒါနဲ့မေမေလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိလို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရောဟယ် လို့ ခမောက်စုတ်ကလေးတစ်ချပ်ကို ခေါင်းဆောင်းပေးလိုက်တယ်။

လူကလေးဟာ ဒီတော့မှ သဘောကျသွားပြီး ကိုယ်နိုင်တဲ့ ထင်းကလေး တစ်ခြမ်းတစ်ခြမ်းကို မေမေတို့နဲ့ လိုက်ပြီး သယ်လိုက်တာဟာ ထင်း ၅၀၀ အားလုံးကုန်လို့ မေမေတို့ ပြီးတော့မှပဲ ရပ်တော့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲပေါ့ အိမ်အောက်က ထင်းပုံပြီးလို့ ထွက်အလာမှာ တိုင်ကြားထဲထနေပြီး မင်းကို ကင်းထိုးလိုက်တာ ကင်းမြီးကောက်ကြီး၊ ဒါကို မင်းဟာ ရွံ့မဲ့ပြီး ခံနေတယ်။ တစ်စက်ကလေးမှ မငိုဘူး။ မေမေဖြင့် အံ့တာပဲ 'ရှင်သား ကြီးရင် လူပေလူတေကလေးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်' လို့ ပြောမိတော့ မင်း ပေဖေက မခံနိုင်ဘူးလေ'

'ဒါဟာ သတ္တိကွဲ၊ ပေတာတေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုခွဲမျိုး သတ္တိမျိုးမှာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်လိုခုကွဲနဲ့ တွေ့ရတွေ့ရ ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ချရတာ၊ ငါတော့ ငါ့သားကို ယုံကြည်တယ်ပေ။ သူ့မှာမည်ကိုလည်း 'အောင်နိုင်' လို့ မှည့်ရမယ်တဲ့၊ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲကွယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ပိုးနီလို့ ခေါ်နေတဲ့ မင်းရဲ့ငယ်နာမည်ကို ဖျောက်ပြီး 'အောင်နိုင်' လို့ စခေါ်တာ'

သူ့မိခင်မကွယ်လွန်မီက လသာသောညဦးများမှာ သူ့ဖခင်အကြောင်းကို စကားစပ်၍ ပြောမိကြပြီဆိုလျှင် သူ့အား အောင်နိုင်ဟုမှည့် ခေါ်ရသော ဤအကြောင်းကလေးကို ပုံပြင်ကလေးပမာ ပြန်လည်ပြော ပြတတ်တာ ယုံကြည်ကိုးစားလှသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် သူ့ကို ရော့ရော့ ကြည့်နေတတ်ခဲ့သည်။

သူ ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ မေမေပါ ကွယ်လွန်သွားပြန်တော့လည်း မေမေသည် အောင်နိုင်အား ကျောင်းထားရစ်ပါမည့်အကြောင်းကို သူ့ မောင်တော်သူအား တဖွဖွ မှာထားရစ်ခဲ့သည်။

မေမေမောင်ဖြစ်သူ ဦးလေးကြွယ်ဆိုတာကလည်း မည်မျှစေတနာ

ထားသည်တိုင် လက်လုပ်လက်စားမျှသာဖြစ်ရာ သူတို့၏ နေရေးစားရေး မချောင်လည်သေးသမျှ ကျောင်းမထားနိုင်၊ အောင်နိုင် ၁၂ နှစ်သားရှိ၍ ဦးလေးများ အနည်းငယ် ချောင်လည်လာတော့မှသာ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာကျောင်းသို့ ပို့အပ်ခြင်းခံရသည်။

သို့တိုင်အောင်လည်း ကျောင်းသက်က တာမရှည်နိုင်ရှာ။ ဦးလေးများ၏ နေရေးစားရေးက ဒုံရင်းသို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်သာမက ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုသလို ဆွေမျိုးများရှိရာ တောင်ပိုင်းသို့ပင် ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရသည်။

ဤအထဲကပင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသားဖြစ်လိုက်၊ နွားကျောင်းသားဖြစ်လိုက်၊ ဆိုက်ကားသမား ဖြစ်လိုက်နှင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝမှာ ယခုဖြင့် လူသတ်တရားခံ ထောင်သားဘဝနှင့် အဖတ်ဆည်မရအောင် နှစ်မွန်းခဲ့ရပေပြီ။

‘မေမေတို့ ဖေဖေတို့ရေ၊ ကျွန်တော်ဟာ အောင်နိုင်မဟုတ်တော့ဘူး ရုံးပြီ အရုံးကြီးရုံးပြီ’

ထောင်အလုပ်ကြမ်းများကို သက်မဲ့စက်ကရိယာတစ်ခုလို လုပ်ကိုင်နေရင်းမှ သူ့မိဘများကို တမ်းတတိုင်တည်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မနည်းတော့၊ သည်အထဲမှာ သူ့ဘဝ၏ ရုံးချက်နာပုံကို နင့်နှင့်နာနာ အတွေးမိဆုံးကတော့ အေး တစ်ယောက်လာပြီးတိုင်းမှာ ဖြစ်သည်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် အောင့်အည်းသည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည်တွင်ကား အေးအား ဖွင့်ဆိုခဲ့ရသည်။

‘အေးရယ် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလို ကိုယ့်ကိုလာမတွေ့စမ်းပါနဲ့ တော့ကွယ်၊ အေးပြန်သွားရင် ကိုယ့်အသည်းတွေဟာ ဗုဒ္ဓကြေပြီး ကျန်ရစ်ပြီ ထင်မိရတယ်’

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အေးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့စကားကို နားဝင်နိုင်ခြင်းမရှိသည့်ပမာ သူ့လက်မောင်းကို အားရှိသလောက် ကိုင်ညှစ်ကာသာ မျက်ရည်ရွှံ့ရွှံ့ ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်နေတတ်သည်။ ထိုနှစ်က အေးသည် မက်ထရက်မအောင်မြင်ဘဲ ပိုက်စကားဖိုင်နယ်မျှသာ အောင်မြင်ခဲ့ရာ အိမ်မှာ

စာပြန်ကြည့်ပြီး မက်ထရစ်ကို အလွတ်ဝင်ဖြေရန် စီစဉ်ထားသည်မို့လည်း ဤမျှ လွတ်လပ်ခွင့်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အောင်နိုင်သည် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ဖွင့်ဟကာပင် အေးအား တောင်းပန်သမှုပြုရလေ၏။ ဒါကိုပင် တစ်ပါးသူများပါ အရောရောအနှောနှောနှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့ကြချိန်မှာ ပြောနိုင်ရန်ခက်သည်မို့ ဖြစ်နိုင်အောင် ကြံဖန်ပြီးတော့သာ စာကလေးတစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်ရသည်။

အေး-

ကိုယ်တော့ မတတ်သာတဲ့အဆုံးမို့ စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့သာ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဖွင့်ဆိုရတော့တာပဲကွယ်။

အေးတစ်ယောက် ကိုယ့်အပေါ်မှာ စေတနာထားနိုင်လွန်းလို့သာ လာတွေ့နေတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ဘဝဟာ အေးရဲ့စေတနာနဲ့ မထိုက်တန် မအပ်စပ်လွန်းလို့ပဲထင်ပါရဲ့။ အေးကို မြင်တွေ့ရတိုင်းမှာ ကိုယ်ဟာ ရုံးချက်နစ်နာလှတဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ဖြစ်လာရတယ်။

ကိုယ့်အတွက် စိတ်သက်သာစရာကို ကိုယ်ရှာကြည့်တော့လည်း တစ်ခုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကတော့ အေးတစ်ယောက် ကိုယ်နဲ့ကင်းလွတ်ရာမှာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်စေချင်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အပြောင်းအလွှဲတွေထူးလှတဲ့ စိတ်သဘာဝအတိုင်း အခုဒီလိုဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ဘယ်လောက်တာရှည်တည်မြဲမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်မခန့်မှန်းတတ်ဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ (ကိုယ့်ကိုစိတ်ပျော့ညံ့သူ လို့ဆိုချင်ဆို) ခုအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အေး အနေနဲ့ အောင်နိုင် အတွက် သက်ညှာတဲ့ကွက်စရာ တစ်စွန်းတစ်စရှိဦးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဆန္ဒကို လိုက်လျော့သမှုနဲ့သာ သက်ညှာနိုင်ပါစေလို့ အောင်နိုင်မျှော်လင့်တာပါပဲ။

သည်စာကလေးကို လက်ခံရရှိသွားတော့လည်း အေးသည် အောင်နိုင်ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ပြည့်စွမ်းရှာပါ၏။ ရန်ကုန်မှ သူကြီးကြီးထံပြန်သွားပြီး ပရိတ်ဗတ်ကျူရှင်ယူဦးမည်ဟု ဆိုကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ထိုနှစ်အကုန်တွင် အေးသည် မက်ထရစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ အောင်မြင်သွားခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းရက်ရှည်ကြီး ပိတ်သည့်တိုင်အောင်

ပြန်မလာ၊ ဒေါ်ဒေါ်စောမှ တစ်ဆင့်သာ အောင်နိုင်ထံသို့ စာတစ်စောင်လာ သည်။

စာထဲတွင် အေးသည် မည်သည့်အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းမျှမတက်ဘဲ ကိုကိုလွင့်ထံမှာသာ အချိန်အနည်းငယ်ယူ၍ သင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု မက်ထရစ်ကို အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်သဖြင့် ကျောင်းဖွင့်လှောင် တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက်နေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ကိုအောင်နိုင်လည်း စိတ်အားမငယ်စေချင်ကြောင်း။ လိုအပ်ပါလျှင် ပေဖေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ထံ အကူအညီတောင်းရန်နှင့် အေးထံသို့လည်း တိုက်ရိုက် အကူအညီ တောင်းနိုင်ပါကြောင်းများ ပါရှိပေသည်။

အောင်နိုင်မှာလည်း အကြေကြာလာတော့ ထောင်သားဘဝနှင့် နေသား ကျသလိုရှိလာသည်။ သူ ချစ်ခဲ့မိပြီဖြစ်သော အေးတစ်ယောက်အား သူ သည်းလွှာထဲမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်တော့သည့်တိုင် သူ့မျက်မှောက်မှာ ပွန်းပွန်းတီးတီး မမြင်တွေ့ရသည်နှင့်စာလျှင် သူ့အတွက် အနေရ သက်သာ သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်နေသည်။

သို့တိုင်အောင် ယခုလို အေးလက်ရေးနှင့် စာတစ်စောင်ရရှိပြန်သည့် တွင်မူ အောင်နိုင်သည် စာကလေးကို တယုတယ ပါးနှင့်အပ်ကာ ငေး၍ ဆွေး၍ ကောင်းသလိုရှိလာပြန်သည်။ သက်ပြင်းရွိုက်ကာ ခေါင်းရမ်းကာ နှင့်သာ သူ့စိတ်ကို အနိုင်တင်းရတော့လေ၏။

*

ရှင်လိင်ပြန်နေ၊ မင်္ဂလာဆောင်နေ၊ ထောင်က ထွက်သောနေ့များသည်
ဝမ်းအသာဆုံးဟု ဆိုရိုးရှိသော်လည်း အောင်နိုင်အဖို့တော့ ထူးခြားလှသည်
ဟု မထင်မှတ်မိချေ။

ထောင်မှ ထွက်ရသည်တိုင်အောင် ထောင်ထွက်ဟူသော အခွန်းကွက်
ကြီးသည် ကပ်၍ပါလာဦးတော့မည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အောင်နိုင်သည် သူထောင်ကထွက်သည့်နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်စောက သူတို့
အိမ်တွင် လိုက်နေရန်လာခေါ်သည်ကိုပင် ငြင်းဆန်လိုက်ကာ မြို့စွန့်မှ အခန်း
ကျဉ်းကလေးကို သူ့ဖာသာ ငှားနေလိုက်သည်။

အဆိုးထဲမှ အကောင်းကိုရှာကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ အောင်နိုင်သည်
သူ့အား ထောင်မှအမွေပေးလိုက်သော ကြိမ်ထိုး ကြိမ်ယက်ပညာထို
အသက်မွေးလုပ်ငန်းအဖြစ် ကောင်းစွာ အသုံးချနိုင်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

လက်ဆွဲခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ခြင်း၊ လက်တွန်းလှည်း၊ ကုလားထိုင်
စသော ကြိမ်ထည်များ ယက်လုပ်ခြင်း၊ ပျက်စီးနေသည့် သစ်သားဘောင်
ကွပ် ကြိမ်ကုလားထိုင်များကို အသစ်ပြုပြင်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းစွာ
ရသည်သာမက၊ အားလပ်ချိန်နည်းနိုင်သမျှ နည်း၍ အတွေးမပြန့်ပွားအောင်
လည်း ပြုလုပ်ရပေသည်။

အောင်နိုင်တစ်ယောက် သူ့ဘဝဝန်ကို ကုန်းကာရုန်းကာ ထမ်းဆောင်
နေရဆဲဖြစ်သော ဤအချိန်တွင် အေးတစ်ယောက်ကတော့ ဥပစာ အပိုင်း(က)
စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုနေသည် ဖြစ်ရာ သည်တစ်ကြိမ်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးလျှင်
အိမ်သို့ ပြန်လာဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသည်

မို့ ဦးဖေတင်ကိုယ်တိုင်ပင် သွားရောက် စောင့်ခေါ်နေကြောင်းကိုလည်း ခေါ်ခေါ်စောထံမှ ကြားသိရလေသည်။

အောင်နိုင်သည် အေးတို့၏အကြောင်းကို ပြောသူရှိ၍ ကြားလာသည်မှတစ်ပါး သူနှင့်ဘာမျှမပတ်သက်တော့သလို မေ့နိုင်သမျှ မေ့ပျောက်အောင် ပျောက်ဖျက်ထားလေ၏။

တကယ်ဆိုတော့လည်း သူ့အဖို့မှာ အပိုအမို စိတ်ဒုက္ခဝန်လေးများကို ဆမ်းဆောင်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှချေပြီ။

ထိုတစ်နေ့ကမူ အောင်နိုင်သည် ဈာန်သမာပတ်ဝင်စားနေသူ တစ်ယောက်လို ကြိမ်ထည်တွေကိုချည်း စူးစိုက်လုပ်ကိုင်ရလွန်း၍ ဇက်ကြောများ တောင့်ပြီး တဝါးဝါးသန်းဝေလာသည်နှင့် အလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ရသည်။

ဤထိအောင် သူ့ခွဲကြီးမည်လိုသာ ကြီးနေရပေမယ့် အချိန်ကလည်း အမှောင်ထုလွှမ်းစပြုနေလေပြီ။ သူ့တွင်တော့ ထမင်းလည်း မချက်ရသေး၊ ရေပင်လည်း မချိုးရသေး။ ယခုလည်း ဒါတွေကိုလုပ်ချင်စိတ်ကို မပေါ်လာသေးသည်နှင့် အောင်နိုင်သည် သူ့နှံဘေးရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာကလေးပေါ်မှ ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး မှိတ်တုတ်တုတ်ကိုသာ မီးထွန်းညှိလိုက်ပြီးလျှင်၊ လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် တုန်းတုန်းပစ်လွဲနေလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင်။

ကိုအောင်နိုင် ကိုအောင်နိုင် ရှိသလားဟင်

မပွင့်တပွင့်နှင့် ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်နေသော အသံကလေးတစ်သံက အနှောင့်အယှက်ပြုလာပြန်လေသည်။ အောင်နိုင်မှာ တံခါးဝဆီသို့ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရပြန်လေ၏။ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးသာ ကျရောက်နေသော တံခါးဝတွင် နွဲ့နွဲ့ကလေးလာရပ်နေသူကတော့ အေး။

ဟင်... အေး ဘယ်တော့ကပြန်ရောက်လာသလဲ၊ မိုးချုပ်လှပါရောလား တစ်ယောက်ထဲလား

အောင်နိုင်က ပျာပျာသလဲပင် လူးလဲ၍ထပြီ မေးလိုက်ရသည်။

*အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... အေးကတော့ အောင်နိုင်အမေး

စကားများကို လုံးဝကရုထားနိုင်ပုံ မရသေးဘဲ အသံခပ်ညှင်းညှင်းကလေးနှင့် ရယ်နေသည်။

‘မျက်စိများ ရှုန်းလိုက်တာ ကိုအောင်နိုင်တစ်ယောက်လုံးကို အေး မမြင်မိဘူး သိလား’

အေးသည် စကားကိုတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် ပြောလိုက်ကာ လှမ်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်တော့မလို ထတော့မလိုဖြစ်နေသော အောင်နိုင် နံဘေးမှာ လက်ကလေးနောက်ပစ်ထောက်ပြီး ခြေဆင်းကလေးနှင့် အေးအေး လူလူပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ‘တယ်ခက်ပါလား အေး’ အောင်နိုင်မှာသာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ညည်းညူလိုက်ရလေ၏။

‘မိုးချုပ်နေဝင်မှာ တစ်ယောက်ထဲ အတင့်ရဲရသလားဟင်၊ ဒေါ်ခေါ် တို့ ဦးလေးတို့ကလည်း အဖော်ကလေးများပဲ ထည့်လိုက်ပါဦးတော့ မပြော ကောင်း မဆိုသာ ဆိုသလို’

အောင်နိုင်က စကားကို ဆုံးအောင် ဆက်မပြောတော့ဘဲ တစ်ပိုင်း တစ်ဝက်နှင့် ရပ်လိုက်ကာ အေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အစိမ်းနုရောင် နိုင်လွန်လက်ပြတ် အင်္ကျီကလေးနှင့် ကူတယ်လုံချည် မိုးပြာရောင် အပွင့်ကြဲကြဲကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်ကာ ဆံထုံးမြင့် မြင့်ကလေးထုံးထားသော အေးမှာ သူနှင့်ကွဲကွာနေသော အချိန်များအတွင်း တွင် ပိုမိုပြီးဖွံ့ထွားစိုပြေလျက် ရှိနေသည်။

သည်လိုနှင့်မှ စိတ်ဓာတ်နှင့်အနေအထိုင်ကို မပြောင်းသေးရင်တော့ ဟု သူ့မှာသာ အခြောက်တိုက် ရင်လေးနေရပြန်သည်။

အေးကလည်း အောင်နိုင်၏ အခန်းကျဉ်းကလေးကိုသာ မျက်စိ ကစားနေကာ ဘာတစ်ခွန်းကိုမျှ ပြန်ပြောဖော်မရသေးပေ။

‘ကဲ.... ကြာကြာနေလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး အေး၊ ဦးတို့ စိတ်ပူ နေမှာစိုးရတယ်၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘မပူပါဘူး ကိုအောင်နိုင်ရာ၊ အေးလာတာ သူတို့သိကြတာမှမဟုတ် ဘဲ၊ နောက်ပြီးအေးကလည်း ပြန်သွားဖို့လာတာမှမဟုတ်တာ၊ ဘာလဲမျက်လုံး ပြူးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာကိုက မရှင်းသေးဘူးလား၊ ဒီထက် ရှင်း အောင် ပြောရဦးမှာလား’

အေးကတော့ ပြောင်စီစီပြုံးလျက်မှပင် အောင်နိုင် မေးဖျားကို လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ကိုင်ပစ်လိုက်သည်။

ဟင်း... ကိုယ်တော့ ဘာဖြစ်ချင်ပြန်တယ် မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ အေးပဲ ရူးနေသလား ကိုယ်ပဲ ရူးတော့မှာလားပဲ မသိတော့ပါဘူး

အောင်နိုင်က ခူးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်ပိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေလိုက်သည်။ ဆံပင်အတွန့်အကွေးတစ်ခုမှာ သူ့နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ၏။ အေးက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

အဟက်... ဟဲ၊ ရူးမယ့် ရူးရင်လည်း တစ်ယောက်ထဲတော့ မရူးပါရစေနဲ့ ကိုအောင်ရယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးပဲ တူတူရူးကြပါမယ်နော်

ပြော ပြော... အေး မင်းပြောချင်တာတွေသာ လျှောက်ပြောနေပေတော့ အောင်နိုင်မှာ မချင့်မရဲနှင့် အေးကိုသာ ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး မာန်ပါပါ ပြောပစ်လိုက်သည်။

ပြောရဦးမယ် ပြောရဦးမယ် ကိုအောင်နိုင်ရေ၊ တစ်ညလုံးမှာထောင်နိုင်ရင် တစ်ညလုံးပြောစရာစကားတွေ အေးမှာရှိနေခဲ့တာပဲ

အေးက မျက်လုံးအိမ်ကလေးဒေါင့်ကပ်ပြီး ပြောနေပြန်လျှင် အောင်နိုင်မှာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ကရာလို့ လက်လျှော့ပြီး ဟင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ရပြန်သည်။ *အေးဖြင့်လေ...*ဟု အေးကပင် စကားဆက်နေပြန်၏။

ကိုအောင်နိုင် စာရပြီးလို့ ရန်ကုန်ကိုသွားရတုန်းကများ နည်းနည်းမှ မပျော်မိဘူး သိလား၊ ကိုအောင်နိုင်ကိုချည်း တွေးမိနေတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သိပ်ကိုလည်း သနားတယ်၊ အေးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမှန်းမသိဘူး၊ အေးဘဝမှာ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာကို စသိလိုက်တာဟာလည်း ကိုအောင်နိုင်အတွက်ပဲလို့ ထင်တယ်

ဟင်...

ဤနေရာတွင် အောင်နိုင်က *ဟင်...* တစ်လုံး ဖောက်လိုက်မိ၏။ အေးကတော့ သူ့စကားကို ဆက်မြဲဆက်နေသည်။

*ဒီပြင် ဘာကိုမှလည်း အေး စိတ်ဝင်စားလို့မရဘူး၊ အေး ဒီလိုနေတာနဲ့ မြင်ရတော့ ကိုကိုလွှင်ဆိုတာ သိပ်အလိုလိုက်ပြီး သိပ်ကိုချော့ရှာတာပါနော်တော့ အေး တွေးမိလာတာကို သူ့ကိုပြောလိုက်ရတယ်၊ အေး

ကိုအောင်နိုင်ကို ချစ်မိနေပြီထင်တယ်လို့၊ ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်နိုင်ကို အေးချစ်နေတာ အမှန်ပါပဲလို့*

ဤနေရာတွင်ကား ဝမ်းသာရမလိုလို ရွှင်မွှေ့ရမလိုလိုနှင့် အောင်နိုင် မျက်လုံးတွေမှာ ရွှန်းရွှန်းစိုကာ ရင်တွေအသံတွေ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ အေးကတော့ အောင်နိုင်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ခပ်ငေးငေးကလေးနှင့် သူ့အဖြစ်ကို သရုပ်ပါပြောနေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

အဲဒီတော့ ကိုကိုလွင်က မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး၊ ကိုကိုလွင်တော့ မချစ်ဘူးလားကွယ်တဲ့၊ အေးက နည်းနည်းတော့ချစ်သားပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ခမျာလည်း အေးအလိုကို သိပ်လိုက်တာဆိုတော့ အားနာပြီး နည်းနည်းပါးပါးချစ်လိုက်ရသေးတာပဲ မဟုတ်လား

အောင်နိုင်ကတော့ ခပ်မဲ့မဲ့နှင့် ခေါင်းကို ရမ်းခါနေမိပြန်သည်။

အဲဒီတော့ ကိုကိုလွင်က နည်းနည်းပါးပါးချစ်ရင် များများစားစား ချစ်ဖို့လည်း မခဲယဉ်းနိုင်ပါဘူးကွယ်တဲ့၊ အေးချစ်အောင် ကိုကိုလွင်နေတတ်ပါတယ်၊ အေးပျော်အောင်လည်း ကိုကိုလွင် ထားနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ နောက်တော့ဖြင့်လေ အေးနဲ့ ကိုကိုလွင်ဟာ အားတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ တတွဲတွဲနေကြတော့တာပဲ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ ကန်တော်ကြီးသွား၊ အင်းလျားကို ပျော်ပွဲစားထွက်၊ ပန်းခြံတွေထဲလျှောက်လည်၊ ပြပွဲတွေသွား။ အဲဒီတော့ ကိုအောင်နိုင်ကို အေး နည်းနည်းမေ့သွားတယ်

အောင်နိုင်မှာတော့ ရှည်လျားလှစွာသော တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို စောင့်ဆိုင်းနားထောင်ရသည့်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ စီရင်ချက်မှာ လိုရင်းသို့ပင် ရောက်နိုင်သည် မရှိသေး၊ ရင်တမမနှင့် ဘဝင်မကျနိုင်စဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

စာလည်းသိပ်ပြီး ကြီးစားသင်ရတယ်လို့ မဟုတ်လှပါဘူး ကိုအောင်နိုင်ရယ်။ ကိုကိုလွင်နဲ့ နှစ်ယောက်သား စားစရာကလေး စားလိုက်၊ ရယ်စရာတွေပြောလိုက် နေရင်းကပဲ သင်ယူရတာ။ အောင်ချင်တော့လည်း ဒီလိုနဲ့ပဲ စားမေးပွဲအောင်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီနှစ်တော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိပါဘူး ကိုကိုလွင်အတွက်ကတော့ ဉာဏ်ထက်လွန်းလို့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလေး ကိုကိုလွင်လည်း ဒီနှစ်ဘီအေဂုဏ်ထူးတန်းဖြေတဲ့ နှစ်ပေါ့

'ဒါတွေထားပါတော့လေ၊ ကိုအောင်နိုင် လွတ်နေတာကိုတော့ အေးအေး ပြန်ရောက်မှ သိရတာပါပဲ။ အေးက ၂ နှစ် ၆ လဆိုတော့ စက်တင်ဘာလကမှပြည့်မယ်မှတ်တာ။ ဖေဖေက လျှော့ရက်တွေရသေးတာကို ပြောပြမှ နားလည်သွားတယ်။ နောက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်က ကိုအောင်နိုင်ရယ် မြို့စွန့်က အိမ်ကလေးမှာ သွားငှားနေတာကိုလည်း ပြောပြတယ်။ အေးရင်ထဲမှာ နင့် သွားတာပဲ။ သတ္တိကောင်းပြီး စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို နေဖို့ရာလည်း မထိုက်သင့်ပါဘူးလို့ အောက်မေ့မိတယ်'

'သတ္တိကောင်းတယ်ဆိုတာက ဘာကိုများလဲ အေး။ ဒါလောက်ကို သတ္တိဆိုရင်တော့ တောင်ကြီးတစ်တောင်လုံးမှာ သတ္တိခဲတွေချည်းဆိုရတော့မှာ ပေါ့'

အောင်နိုင်က သူ့ဘဝအတွက် နာသာခံရခက် အသံမျိုးနှင့် ဝင်တော့မိသည်။

'ဒါက ငေါစရာမဟုတ်ပါဘူး ကိုအောင်နိုင်၊ ကိုအောင်နိုင်စိတ်ထား သဘောထားကို အေးကလည်း နောကျေအောင်သိထားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ထဲကလည်း ကိုအောင်နိုင်ကို အေးချစ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အေးကို ကိုအောင်နိုင်ချစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း အေး သိပါတယ်'

အေးက မျက်တောင်ကော့ကြီးများအောက်မှ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေတော့သဖြင့် မချင့်မရဲနှင့် ပြန်လည်ကြည့်ရှုနေမိသော အောင်နိုင်မှာ ယမ်းနှင့်မီးစ တွေထိ ကြတော့မည့်အဖြစ်ကို လက်တစ်လုံးခြားကလေးမျှ လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်ရသလို မျက်လွှာကို အနိုင်သိမ်းပစ်လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာကား နိမ့်တုန် မြင့်တုန် လှိုက်လှိုက်ခုန်၍သာ နေသည်။

'ဒါကြောင့် အေးမှာ အချိန်များများ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာသိလာလို့ မြန်မြန်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာပေါ့။ ကိုအောင်နိုင် အေးခရီးပန်းလာလို့ စောစော အိပ်လိုက်တော့မယ် ပြောပြီး၊ အိပ်ခန်းထဲကို စောစောဝင် အခြေအနေကြည့်ပြီး၊ အားလုံး စိတ်ချရတော့မှ အပြင်တံခါး ပြန်စေပြီး လစ်လာခဲ့တယ်။ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ အေးအိပ်နေပြီထင်လို့ တံခါးကိုတောင် တွန်းကြည့်ကြ

မှာမဟုတ်ပါဘူး စိတ်ချရပါတယ်၊ ဪ... ကြည့်လေ သူ့မှာဖြင့် အေး
ဘာပြောပြော သက်ပြင်းကြီး တဟင်းဟင်းနဲ့ ဝမ်းမသာဘူးလားလို့*

အေးက သူ့စကားသံအဆုံးမှ သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်
သော အောင်နိုင်အား ခပ်ညာညာကလေး နှဲ့ပစ်လိုက်သည်။

*ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး အေး
ကလေးရာ*

အောင်နိုင်ကလည်း ဖြစ်လာသော သူ့အခြေအနေကို ဝမ်းသာရမှာ
လိုလို စိတ်ရွပ်ရမှာလိုလို ဝေခွဲမရနိုင်သော စိတ်လှုပ်မှုမျိုးဖြင့် မျက်နှာကို
မပြုံးတပြုံးထားကာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောထုတ်လိုက်သည်။

*အဟင်း... ဝမ်းသာတာလိုလို ထမင်းဆာတာလိုလို တစ်မျိုးကြီး
ဟုတ်လား*

အေးက အရွန်းကလေး ဖောက်မြဲ ဖောက်နေသည်။ အောင်နိုင်မှာ
လည်း သည်တော့မှသာ အကွက်ကောင်းတစ်ကွက် ရသွားသည်။ အမှန်မှာ
တော့ အောင်နိုင်သည် လေထု၏ အထက်လွှာမှ ပေါ့ပေါ့ကလေး ရှုပ်တိုက်
ပြေးနေသလို ဘဝတစ်ခုကို အသာရွရွကလေး ကြည့်မြင်ပုံချထားသော
အေး၏ရွထောင့်မှ အတွေးအမြင် သဘောထားများကို အလိုက်သင့်နားထောင်
နေရခြင်းထက် ကိုယ်ပိုင်ရွထောင့်မှ အမြင်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြည့်ကာ အရည်
လည် အနယ်ထိုင်သည်အထိ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ချင်စိတ်မျိုးလည်း
ပေါ်ပေါက်နေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း အေးထံမှ အကွက်ကောင်းရတုန်းကို
နင်း၍လိုက်ရသည်။

*ဟဲ့... ဟုတ်သလား မသိပါဘူး အေးရာ...ကိုယ် ခုထိ ထမင်း
လည်း တကယ်မစားရသေးပါဘူး၊ ချက်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတုန်းတင်
အေးရောက် လာတာနဲ့*

*ဟင်...ဒါများ စောစောက ပြောရောပေါ့၊ ခဏကလေး ဈေးသွား
ဝယ်လိုက်ရင် ပြီးနေတာ၊ ခုတော့မိုးချုပ်လှပြီ၊ အေး တစ်ယောက်ထဲလည်း
နေခဲဝံ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ဦးမလဲ ဟင်*

ဪ... အေးရယ် ခက်တာမှတ်လို့ ကိုယ်ချက်စားမှာပေါ့
*ဒါဖြင့်လည်း ချက် ချက်၊ ဒီထက်ညဉ့်နက်ရင် ဘယ်အချိန် သွား

စားတော့မှာလဲ၊ နောက်တော့သာ အေးကိုလည်း သင်ပေးပေါ့၊ အေး ချက်
ဘတ်တော့ အေးကချည်း နေ့တိုင်းချက်ကျွေးမယ်နော်

ခပ်နွဲ့နွဲ့ကလေး ပြောနေသောအေးအား အောင်နိုင်မှာ ရင်ခွင်ထဲမှာ
ဘင် ပျောက်သွားအောင် တအားသိမ်းညှစ်ပြီး ဝှက်ထားလိုက်ချင်သလိုလို
ခံတ်ရူးပေါက်သွားမိသည်။ သူသည် အံ့ကြိတ်ကာ တစ်ခဏလောက် စိမ်း
စိမ်းစားစား ကြည့်နေမိပြီးမှ...

*အေးရယ် အောင်နိုင်နဲ့ ဘဝတူ ဆင်းရဲဒဏ်ကို မင်း တာရှည်ခံနိုင်မှာ
သား ဟင်၊ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာ လွယ်မယ်မထင်နဲ့
အေး၊ နောက်ပြီး အောင်နိုင်ဟာ ထောင်ထွက်ဆိုတာလဲ*

*အောင်မယ်လေး ဒါကြီးကို ခဏခဏ ဂုဏ်ဖော်မနေစမ်းပါနဲ့ ရှင်
ကြီးရယ်။ အေး မသိတာလိုက်လို့၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လောက်
ကြာကြာများ ဆင်းရဲမှာမှတ်လို့၊ တော်တော်ကြာ သူ့သမက်ကလေးနဲ့ အေး
ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် လာမခေါ်ဘူးဆိုတော့ အေးကို ပြောချင်တိုင်းသာ
ပြော၊ ကဲ... သွား သွား ထမင်းချက်ရဦးမှာဆိုလည်း မြန်မြန်ချက်စားစမ်း
ပါ၊ တကယ် အဖြစ်ကလည်း အရေးထဲမှာ ပြောချင်တော့ပါဘူး၊ အေးလည်း
ညောင်းလာပါပြီ တုံးလုံးလဲ့နေဦးမှပဲ*

*အေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားသော
သင်ပျူးလိပ်ကို ဆွဲဖြန့်ခင်းလိုက်ကာ နံရံမှာ ကပ်ရိုက်ထားသော သစ်သား
ခံတန်းကလေးပေါ်မှ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကိုပါ သွားယူသည်။ ပြီးတော့
ဝင်ဘတ်အောက်မှာ ခေါင်းအုံးကို ခုကာ ဝမ်းလျှားမှောက်ကလေး လှဲချ
လိုက်သည်။

အောင်နိုင်မှာလည်း အခြား ရေနံဆီမီးခွက်တစ်လုံးဖြင့် မီးကူးယူလိုက်
ကာ ခြေလှမ်းခပ်လေးလေးနှင့်ပင် မီးဖိုဆီသို့ လှမ်းခဲ့ရလေသည်။

ဪ... ဪ... ဒီမှာ ကိုအောင်နိုင်

မီးဖိုခန်းကလေးထဲသို့ ခြေတစ်ဖက်ချမိပြီးမှ အေးအသံကြောင့် ခြေ
သွမ်းတန့်ကာ သမင်လည်ဖြန် ဖြန်လှည့်ကြည့်မိရပြန်သည်။

*ဪ...ဟဲ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလမှာ အေး (၁၈) နှစ်ပြည့်ပြီး
ပြီဆိုတာကို ပြောမလို့ပါ သွား ...သွား*

အေးက သူတွေ့မိတွေ့ရာတွေကို စိတ်ကူးစိတ်ရပြောနေပြန်တော့လည်း အောင်နိုင်မှာ ပြုံးရမလိုလို ရောရယ်ရမလိုလိုနှင့် အူတူတူဖြစ်သွားရသေးသည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းကာ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးကို အမြန်ပြင်ကာ မီးဖိုပေါ်မှာမီးမွှေး၍ တည်ထားပြီးသည်တွင်ကား အောင်နိုင်သည် ယောက်မတစ်ချောင်းကို လက်မှာကိုင်ကာ ထိုင်ခုံကလေးနှင့် ထိုင်ပြီး အတွေးညွှန်ပေါင်း ပဒေသာဖြင့် ဝေဖြာ၍နေတော့သည်။

ခုအချိန်ထိအောင် အေးအား အိမ်မှလိုက်မရှာပုံကို ထောက်လျှင် အေးပြောသလို အေးထွက်လာတာကို မသိကြ၍ပင် ဖြစ်မည်ထင်ရသည်။

အကယ်၍သာ သိများသိကြလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲဟု အောင်နိုင် တွေးကြည့်သည်။

ဘယ့်ကလောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ အမျိုးအနွယ် မြင့်မြတ်သည်ပင် ဖြစ်စေ၊ ဘယ်ကလောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ အမျိုးအနွယ်နိမ့်ကျသည် ဖြစ်စေ၊ မိဘဆိုသည်မှာ သားသမီးကို ဆင်စီး၍ မြင်းရံသည်ကိုသာ ကြည့်လို မြင်လိုစမြဲဖြစ်ရာ အမိမဲ့ သမီးထွေးဟူ၍ သူတကာထက် အရေးယူ အလိုလိုက်ခဲ့သော ဦးဖေတင်တစ်ယောက်အဖို့မှာလည်း အေးအား ဘဝတစ်သက်တာလုံးတွင် အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်းလှလှကလေးသာ နေချင်ပေလိုမိမည်။

အေး၏ အိမ်ထောင်ဘက်ကိုလည်း ထိပ်တန်းကိုမှ ရည်ရွယ်မှန်းထားပေလိမ့်မည်။ သည်အထဲကမှ အေးတစ်ယောက်က သူ့ဘဝကို ဤလိုဤပုံ ဖန်တီးလိုက်ပါပြီ ဆိုသည့်အခါ ဖခင်နှင့် သားချင်းများအဖို့မှာ ဘယ်လိုမှ အလိုကျနိုင် ကျေနပ်နိုင်စရာ မမြင်။

အေးကတော့ သူ့အား ဖခင်ဖြစ်သူက ကြာရှည်ပစ်ထားနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချလျက် ရှိနေသည်။ အချစ်ကြီးလျှင် အမျက်ကြီး တတ်သည်မို့ အကယ်၍မျှော်လင့်ထားသလို မဖြစ်လာခဲ့ပါလျှင်ကော ဒုက္ခဆိုသည်ကို တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ တွေ့ကြုံဖူးခြင်းမရှိသည့် အေးတစ်ယောက်သည် နွမ်းပါးလှသည့် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝတွင် အဘယ်မျှကြာကြာ ဆင်နွှဲဒုက္ခကို သည်းခံနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

အကယ်၍ အေးယုံကြည်မှုရှိသလို ဦးဖေတင်က မိမိတို့အား ပြန်လည်

ခေါင်ကော ချီးမြှင့်မြှောက်စားထားပါပြီ ဆိုစေကာမူ မိမိဘဝနှင့် အသွင်မလှ
ခွင့်မကျအောင် ဖြစ်နေလိုက်မည့် အထက်လွှာ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
နယ်ပယ်မှာ မည်မျှအရပ်ဆိုးသည့် အဆွယ်အပွားကိစ္စတွေကို ဖိတ်ခေါ်
ခြစ်ပွားစေဦးမည်လည်းဟူ၍ပင် မခန့်မှန်းတတ်တော့နိုင်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကောင်းသတင်းကို ဆိုလျှင်သာ ဖုံးမနိုင်
ဒီမရကြီးဖြင့် ထင်ရှားလာပါမှ အနည်းငယ်မျှလောက် ပြောချင်တတ်ပေမည်။
ကောင်းသတင်းဆိုလျှင် တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ကာ ပုံကြီးချဲ့ချင်တတ်
ကြသော ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မိမိတွေးထင်ထားသည်လောက်မျှ မက
အောင် ဂယက်ရိုက်ပေလိမ့်ဦးမည်။

သည်ဒဏ်ချက်ကို အရေမထူ အပူမတွေ့ဖူးလေသည့် အေးတစ်
ယောက်က ကြာရှည်ကြာများ သည်းခံခွင့်လွှတ်၍ချည်း နေနိုင်ပါမည်
လော။ အေးက မိမိအား ချစ်ပါသည်ဆိုလာခြင်းမှာလည်း မိမိကဲ့သို့ ဘဝ
တစ်သက်တာကို ပုံအပ်ကာ မသွေမကွက် မယွင်းမဖောက် ချစ်မြတ်နိုး
နိုင်မည့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်မျိုးမှ ဟုတ်ပါလေမည်လော။

အတွေးချင်းဆက်ကာ ပွေချာလိမ်လျက်ရှိနေသော အောင်နိုင်မှာ
ထမင်းအိုး ပွက်ပွက်ဆူလာတော့မှသာ ထမင်းရည်ငဲ့ပြီး ပြန်နှပ်ထားလိုက်
သည်။ ပြီးတော့မှ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ချက်
သားကောင်းနေသော အေးအား အသာအယာ ခြေဖွနင်းပြီး သွားကြည့်လိုက်
နိပ်ပြန်သည်။

ပူပင်ကြောင့်ကျ ကင်းစင်လိုက်သည့် အေးတစ်ယောက်ဆိုတာ
ထတော့ ဘယ်အချိန်ကများ အိပ်ပျော်နေရှာသည်မသိ၊ ပူးယက်ထားသော
ထက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအောက်မှာ ခုကာ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး
ကွေးပြီး အသက်ရှူမှန်မှန်နှင့် အိပ်ပျော်လျက် ရှိပေပြီ။

‘ဪ... အေး အေး၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကိုနောက်ကျောခိုင်းပြီး
အောင်နိုင်လို အစွဲတွေဆင့်နေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွယ်တွယ်တာတာ
နဲ့နဲ့ကပ်ပုံများနှယ် ဆန်းပြားလှချည်လားဟင်၊ ဒီလောက် စွန့်စားဝံ့တဲ့ သတ္တိ
ကလည်း တော်ရုံတန်ရုံချစ်တဲ့စိတ်မျိုးတော့ မဟုတ်တန်ရာပါဘူးနော်၊ မင်း
ကလေးက အောင်နိုင်ကို တကယ်ပဲ ချစ်နေတော့တာထင်ပါရဲ့၊ ဒီလောက်

ထက်သန် ထူးကဲနေတဲ့ မေတ္တာမျိုးကိုမှ တန်ဖိုးမထားဘဲ ရှောင်လွှဲလိုက်ရင်
လည်း အောင်နိုင်ဟာ ဥဒုဗ္ဗရဒေဝီကို စွန့်ပစ်ပြေးတဲ့ ပိဂုံတ္တရလုလင်ကို
အစား ထဲက ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ အေးကို အသည်းထဲက နင့်
အောင်ချစ်ရသလို အေးရဲ့အချစ်ကိုလည်း တန်ဖိုးထားရပေလိမ့်မယ်၊ စစ်မှန်
တဲ့ မေတ္တာနှစ်ခုပေါင်းမိရင်လည်း လောကမှာ ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ရဲရမှာပေါ့၊
ကိုယ်ဟာ ပိဂုံတ္တရလုလင်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး အေးရယ်'

အောင်နိုင်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ အေးအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေရာမှ
အနီးကပ်ကာ ဒူးထောက်ပြီး ခပ်သာသာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ နဖူးထက်မှာ ဝဲနေသော ဆံပင်အခွေကလေးကို ကြွင်းနာ
ယုယစွာ ဖြည်းဖြည်းကလေးသိမ်းတင်ပေးလိုက်ပြီး နနယ်ဝင်းပသော
မျက်နှာကလေးကို ရှုမဝနိုင်သလို တစ်မိမိမုံကြည့်ရှုနေပြန်သည်။ ခဏနေ
တော့ သူ့ဘာသာသူပင် ခေါင်းရမ်းမိပြန်လေ၏။

'မဟုတ်သေးဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပိဂုံတ္တရလုလင်က သူတို့
သမီးရဲ့ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ထိမ်းမြားပေးလိုက်တာ၊ အခုတော့ လူ့လောကထဲ
အစစ်အမှန် မသိသေးတဲ့ အရိုင်းမလေး အရူးမကလေး၊ ကလေးစိတ်မကုန်နိုင်
သေးတဲ့ ဟောဒီဟာမကလေးက ဆတ်ဆော့တာနဲ့'

အောင်နိုင်မှာ အံ့ကိုကြိတ်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထား
လိုက်မိသည်။ ဦးဖေတင်၏ တည်ကြည်ခန့်ထည်သော မျက်နှာမှာ ဖျတ်
ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။

ဆိုက်ကားထောင်သူ ဦးရွှေဘတို့ အိမ်မှသူ့ကိုခေါ်ယူထားပုံ။ နေ့
ထောက်အနာကို ကိုယ်တိုင်လာကြည့်ကာ စားရေးသောက်ရေး စီစဉ်ပေးပုံ
သူ့အမှုဖြစ်နေဆဲတွင် ဝတ်လုံတော်ရကြီးများကို ငှားရမ်းကူညီခဲ့ပုံ၊ မောင်
နှမနှစ်ယောက်သား စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနဲ့ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ကာ
အားပေးစကားပြောခဲ့ပုံတွေမှာ အစီအရီ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လူကြီး လူကောင်း ပီသ၍ လေးစားအပ်သော ဦးဖေတင်အပေါ်
သည်ကျေးဇူးတရားတွေကို ထောက်ထားရဦးမည်မှာ သူ၏ဝတ္တရားပင်
မဟုတ်ပါလော။

*ဟုတ်ပါတယ် အေးရယ်... အချစ်ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုထဲနဲ့ ဆူဝေမွန်
နေတဲ့ ကိုယ်ကိုတို့ လူငယ်တွေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဟာ အရာရာနှိုင်းချိန်နိုင်ပြီး
မာသမတ်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်လောက် ပြောင့်မှန်
မြတ်နိုင်မယ် မထင်မိပါဘူး။ ပြုဖူးတဲ့ကျေးဇူးတရားတွေကို ထောက်
ပြီး တိုင်ပင်ရ ယုံကြားရမှာက ကိုယ်တို့ဝတ္တရားပဲ မဟုတ်ဘူးလား
ဦးမယ်'

အောင်နိုင်က အိပ်ပျော်နေသော အေးကိုပင် စိတ်ထဲမှ တိုင်တည်နေ
မိသလိုပါ။ တကယ်ဆိုတော့ မိမိကိုယ်တိုင် အသံနှင့်မျှ ချစ်မိထားသူ
လေးက တုံ့ပြန်သော မေတ္တာဖြင့် ချစ်ခင်ပါသည်ဟု ဖွင့်ဆိုကာ ပုံအပ်
ခြင်းကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန်မှာ ခက်ခဲလှသော ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ
သလို မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်တို့သာဘဝအတိုင်း မိမိချစ်သူ၏ ဘဝတစ်ခုလုံး
ဆုံးရှုံးနှစ်မွန်းစေရန် ဆွဲထူပြီး မနှစ်လိုတော့သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်
သည်။

*ဪ... ငါဟာ ဟိုတုန်းကလို ကိုယ့်ဘဝကို တတ်နိုင်သမျှ
တတ်အောင် ကြိုးပမ်းနေတဲ့ အောင်နိုင်ပဲ ပြန်ဖြစ်လိုက်ပါတော့'
ချစ်လည်း တောင့်တောင့်တတ တွေးမိလိုက်သည်။

မှန်သလောက်တော့လည်း မှန်ပေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဆင်းရဲ
သောနှင့် ဉာဏ်ပညာဂုဏ်ဒြပ်တို့ အဘယ်မျှ ကွာခြားလို့နေပါစေ၊ သူ
ပိုင်နိုင်စရာ စာရိတ္တဂုဏ်ကလေးတစ်လုံးက ကျန်ရှိနေသေးသည်။
ထိုအခါမျိုးမှာ ယခုလိုအဖြစ်မျိုးကို လက်ခံစွန့်စားလိုက်မည်ဆိုလျှင်
နိုင်ကောင်းပါသေး၏။

ယခုတော့ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော သူပြုဂုဏ်ခံစရာ စာရိတ္တဖြူဖြူ
အင်ကလေးမှာပင်လျှင် ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်စကောင်းကော အမ်ကွက်
အင် ညစ်ထေးစွန်းကွက်ခဲ့ပါလေပြီ။ သူ့ကိုယ်နှင့်သူပင် အဖတ်ဆည်၍
ကောင်းသည်ဟု မထင်မှတ်မိသော ဤဘဝထဲသို့ မိမိချစ်သူ နုနုရွရွ
အင်ခင်ခင်ကလေးကို ဆွဲနှစ်လိုက်ရမည်မှာလည်း အဆမတန်မှ ဝန်လေး
စရာ ဖြစ်နေတော့လေသည်။

ဤအခက်အခဲနှစ်ခုကြားမှာ ဦးနှောက်တွေ ခြောက်သယောင်း ကာ
အက်ကွဲလှလှဖြစ်လာပြီဟု ထင်မှတ်ရသောအချိန်တွင် ဦးဖေတင်အား
သတိရမိလိုက်ခြင်းကိုတော့ သူ့ကိုယ်နှင့်သူပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်
၏။

သို့အတွက် ကြာရှည်ဆိုင်းငံ့ဖင့်နှံ့၍မနေသာတော့ပဲနှင့် အေး၏ အထဲ
မှ ချွတ်နင်းပြီး ထလာခဲ့ရသည်။

သို့တိုင်အောင် အရှည်ကို မတွေးတတ်သေးသော ကလေးမငယ်
တစ်ယောက်၏ ကြောင့်ကြမဲ့စွာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံကလေး
ကပင် ဖမ်းစားညှို့ယူထားသည်မို့ မကြာခဏ ဆိုသလို ကြင်နာမြတ်နိုး
စွာ ပြန်လည် လှည့်ကြည့်နေမိသေး၏။

ခြေထောက်များက တံခါးဝဆီသို့ရောက်လာတော့မှသာ စိတ်
ယတ်ပြတ်ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ချာကနဲလှည့်ပြီး တံခါးကို အသာအသာ
ပြန်တွန်းလျက် စေ့ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သွေးရူးသွေးတမ်း ခေါ်နိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့ခြေထောက်
များကို အားကုန်နှင့်ခဲမိလေတော့၏။

‘ဟော မောင်အောင်နိုင် ကိစ္စရှိသလား၊ အလည်ပဲလား’

အောင်နိုင်တစ်ယောက် ဦးဖေတင်တို့အိမ်ဝင်းဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်
မှ ရေဒီယိုမှ မြန်မာဝိုင်းအစီအစဉ်ပြီးဆုံး၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အသံ
အစီအစဉ်များပင် စတင်နေပေပြီ။

အောင်နိုင်သည် မာလီလည်းဖြစ်၊ ညစောင့် ဒရဝမ်လည်းဖြစ်
ကုလားအဖိုးကြီးကိုပင် အတော်ကြီးရှင်းပြကာ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်စေခဲ့ရာ

ယခုတစ်ဖန် စည့်ခန်းတံခါးကို ဦးဖေတင်ကိုယ်တိုင် လာဖွင့်
သူ့အား အကဲခတ်သလို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်တွင်
အောင်နိုင်မှာ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဘာစကားတစ်ခွန်းကိုမျှ ပြောဆိုနိုင်
မရှိတော့ဘဲ ကြက်သေသေကာ ငိုနေမိတော့သည်။

‘ကဲ... အထဲကိုဝင်ပါကွာ၊ ဦးလည်းအေးကို သွားခေါ်လာ’

ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်တယ်’
အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောဆိုနေသော ဦးအေး

အမူအယာကြောင့် အေးတစ်ယောက် ဘာတွေဖန်တီး ပြုလုပ်နေသည် မသိသေးဟန်မှာဖြင့် ထင်ရှားလှသည်။

အောင်နိုင်က ခေါင်းငုံ့လျှိုးကြီးနှင့် ဝင်လိုက်သွားကာ ဦးဖေတင်နှင့် လှမ်းလှမ်းမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ တံတွေးကို ဂလုခနဲ မျိုချလိုက်ကာ မျက်လွှာကိုပင့်ပြီး တာရဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးဖေတင်၏ အခွင့်အရေးပေးဟန် မျက်နှာထားခပ်ပြုံးပြုံးကို မြင်ရ တော့မှ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်ကာ မပြောလျှင် မပြီးတော့သော စကားများ စတင်ရလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဦးကိုပြောစရာစကားအထူးတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေသမျှကိုလည်း မခြင်းမချန် အကုန်အစင်ပြောပြ ပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဦးဟာ သိသင့်သိထိုက်ဆုံး ဖြစ်နေတဲ့ပြင် ကျွန်တော့် လည်း ဦးကလွဲလို့ အဆိုးအကောင်းဆိုသလို အကုန်လုံးသွန်ချပြီး ဖွင့်ဟ ပြောပင်ရမယ့်လူ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်

‘အင်း..... တိတိလင်းလင်းပဲ ဆိုစမ်းပါလေ’

ဦးဖေတင်က စိတ်ပါဝင်စားဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှ သို့ အနည်းငယ် ကိုင်းလာရင်း ထောက်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...အခု အေးကျွန်တော့်ဆီမှာ ရောက်နေပါတယ်ဦး’

‘ဟေ... ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားကွာ’

အောင်နိုင်မှာ သူတို့၏ အရေးတော်ပုံကို စကားပြေပြစ်နိုင်သမျှ ပြောပြအောင် ကြိုးစား၍ ရှင်းလင်းပြောပြရန် အားယူနေသည့်အထဲမှာပင် ခေတင်၏ တိတိလင်းလင်း ပြောကြားရန် အထောက်အခံပေးမှုကြောင့် ကိုရိုက်ကြီး ပြောထွက်မိပြီး ဖြစ်သွားတော့လေသည်။

ဤသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် မမျှော်လင့်သည်ကို ကြားလိုက် သော ဦးဖေတင်ထံမှလည်း အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့ ရောနှောကပ်နေသော အသံကလေးက ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

ပြီးတော့ အောင်နိုင် စကားပြန်ကို မစောင့်နိုင်သေးဘဲ တစ်ဆက်တည်း

မှာပင် ဦးဖေတင်က *မစောရေ... သမီး သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်
မဟုတ်လားကွယ်*ဟု အိမ်နောက်ခန်းသို့ လှမ်းအော်ပြောနေလေသည်။

*ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ*ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဒေါ်
ဒေါ်စောလည်း အိမ်နောက်ခန်းမှ ထွက်လာပြန်လေသည်။

*မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ စောစော အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးအလစ်မှာ
ထွက်လာခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ မယုံရင် သွားကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ အခု
အေး ကျွန်တော့်အိမ်မှာပါ*ဟု အောင်နိုင်က ထပ်မံပြီး ပြောရပြန်၏။

မောင်နှမနှစ်ယောက်သားမှာတော့ ဘာမျှပြန်ပြောနိုင်ခြင်းမရှိတော့
ဘဲ ယုံရအခက်မယုံရအခက် ဆိုသလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဟန်မျိုးဖြင့်
အေး၏ အခန်းရှိရာသို့ ခပ်လောလော ထွက်သွားကြသည်။

ခဏအတွင်းမှာ ပြန်ထွက်လာကြသည်တွင်ကား မျက်နှာများပျက်
ကာ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းလှသည့်အသွင်မှာ ဣန္ဒြေဆည်ကာ
ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိလာကြသည့်အထဲမှပင် ပွင့်ထွက်ပေါ်ပေါက်၍နေကြသည်။

ဦးဖေတင်က သူမူလထိုင်သည့် ကုလားထိုင်မှာ လေးလေးကြီး
ချ၍ ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ *အင်း...ဦးတို့တော့ တကယ်မသိကြတာအမှန်
မောင်အောင်နိုင်*ဟု စိတ်ထိခိုက်ကာ၊ တုန်ရီအက်ကွဲလှသော အသံမျိုးဖြင့်
ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်စောကလည်း *အို... ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်မိုက်လို့
မယ်လို့ ကျွန်မ မတွေးခဲ့မိဘူး*ဟု ဒေါ်သအနည်းငယ် စွက်ထားသော
ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့်ပြောကာ စိမ့်စိုလာသော မျက်လုံးအိမ်နှစ်ဖက်ကို
အင်္ကျီလက်ဖျားစဖြင့် တို့သုတ်နေတော့လေသည်။

အဲလေ... အခုလို လက်လွန်ပြီးမှ ဆိုတော့လည်း

တစ်ခဏတာမျှ ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ ဦးဖေတင်က အောင်နိုင်
မျက်လွှာတစ်ချက်ဝင့်ကြည့်လိုက်ကာ စကားတစ်ပိုင်းတပြတ်ကြီး ပြော
ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

သက်မကြီးတစ်ချက်ကို ရှိုက်ချလိုက်ကာ လက်ဖျားချင်းပွတ်နယ်
ငိုငိုကျသွားသည်မို့လည်း ဖခင်တစ်ဦးအနေနှင့် မည်မျှရင်မလေးအောင်
နေရမည်ကို ရိပ်မိနိုင်လောက်သည်။

အခုအခြေအနေက ထိန်းမရနိုင်လောက်အောင် အလွန်အကျွံတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးရယ်

အောင်နိုင်ကသာ မချိပြီးတစ်ချက် ပြူးလိုက်ကာ စကားဆက်နေရ၏။ ဦးဖေတင်က အောင်နိုင်စကားအတွက် သဘောမပေါက်နိုင်သေးဟန် ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသေးသော်လည်း ထိုစကားအတွက် မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အယောင်သန်းသွားသလို မျက်နှာအနည်းငယ် ကြည်လင်လာသော ဒေါ်ဒေါ်စောကတော့မူ *ကဲ ဖြစ်ပုံကိုပဲ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦးကွယ်* ဟုဆိုကာ သူ့ကုလားထိုင်ကိုပင် အောင်နိုင်ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးရွေ့လိုက်သည်။

အေးရယ် အချိန်မတော် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က ဦးတို့ စိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်၊ ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ အေးက သူပြန်သွားဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး တိတ်တိတ်ထွက်ပြေးလာကြောင်းကို ပြောပါတယ်

မောင်နှမ နှစ်ယောက်သားမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ပျက်ခနဲ ကြည့်မိသွားကြ၏။ အောင်နိုင်က အပြောရခက်သလို တအောင့်မျှ ရပ်တန့်နေပြီးမှ အားယူပြီး ဆက်လိုက်ရပြန်သည်။

အေးက ဒီလိုခွတ်ပြောနေတော့ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ကြီးအခက်အခဲတွေ့နေရပါတယ်၊ အမှန်ကိုဆိုရင် အေးအပေါ်မှာ ကျွန်တော်ထားတဲ့ မေတ္တာကလည်း ထုထည်မသေးလှပါဘူး

အောင်နိုင်က သူပြောမိသော စကားအတွက် သိပ်ပြီး စိတ်မလုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဦးဖေတင်တို့ မောင်နှမသို့ ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သားမှာ အတွင်းစိတ်ကို သိုသိပ်နိုင်ကြပြီမို့လားတော့မသိ၊ ဘယ်လိုထူးခြားချက်မှ မဖြစ်သလို သူ့စကားကို နားစိုက်မြဲစိုက်ထားနေကြတော့မှ ဆက်ပြောရပြန်၏။

*ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဟာ မဂ္ဂမလှဆိုသလို နှစ်မွန်းနေရတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ အေးကို ဆွဲမနှစ်ရက်နိုင်တာမို့ စိတ်ပင်ယန်းခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့တစ်ဖက်ကနေ စဉ်းစားပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အနေနဲ့ အသမတန် စွန့်စားလာရတဲ့ အေးမေတ္တာကို ရှောင်လွှဲဖို့ရာ ခက်နေပြန်ပါတယ်။ နောက်တော့ ဒီလို အခက်အခဲနှစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာကို အခိုက်အတန့်ပုံဖြစ်စေ ရှောင်ဖယ်နိုင်ပါစေတော့လို့ ကျွန်တော် ထမင်း တစ်အိုး သွားချက်လိုက်ပါတယ်။

‘ဘာရယ်...ကွဲ့’ ဟု ဒေါ်ဒေါ်စောက ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် ဖြတ်မေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ အေးရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးပါဘူး။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ချင်တာနဲ့ ထမင်းဆာလို့ ထမင်းချက်စားရဦးမယ်လို့ အေးကိုပြောပြီး သွားချက်လိုက်တာပါ’

‘ထမင်းချက်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော်အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားမိတဲ့အထဲမှာ ဦးက ပြုဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေနဲ့ ဦးကို သတိရမိလိုက်တော့ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ အတော်ပေါ့သွားပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ မေတ္တာစိတ်တစ်ခုထဲကို အဓိကထားချင်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ထက် ဦးတို့လို တာဝန်ရှိနေတဲ့ အုပ်ထိန်းသူများရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ ခံယူသင့်တယ်လို့ သဘောရတာနဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါပဲ’

‘ဪ... ဪ... မရွှေအေးကပါ သဘောတူလွတ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့’ ဟု ဒေါ်ဒေါ်စောက ခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဖြတ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရဲ့သဘောပါ။ အေးကတော့ ဒါကို သိကို မသိရှာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ထမင်းချက် နေတုန်းမှာပဲ အပြင်ဘက်မှာပဲ သူ အိပ်ပျော်နေရှာပါတယ်’

‘ဟင်... ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေရစ်တော့ကော စိတ်ချရပါဦးမလား’

‘စိတ်မချစရာတော့ မရှိဘူးထင်ပါတယ်၊ အေးလာတာလည်း ဘယ်သူမှ သိကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တံခါးလည်း ကျွန်တော် သေသေချာချာဖြန်စေပြီး ပိတ်ထားခဲ့ပါတယ်’

‘ဟင်...’ ဟူသော သက်ပြင်းချသံ နှစ်သံက တစ်ပြိုင်နက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ သည်အခါ သက်ပြင်းရှိုက်ရသည်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိ

ကြသောကြောင့်တော့ ဟုတ်မည်မထင်၊ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေသမျှ တွေအတွက် အခုမှပဲ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ် ဟူသော သဏ္ဍာန်မျိုး ဖြင့် ရှင်းချပစ်လိုက်ကြဟန်ကို အောင်နိုင် ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ထိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ဦးဖေတင်ကိုယ်တိုင် သူ့နေရာမှ ထလာခဲ့ပြီးလျှင် အောင်နိုင်နှင့် ပန်းကို သာသာကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မောင်အောင်နိုင်ရဲ့ စိတ်ထားကို ဦးတကယ်ပဲ ချီးကျူးပါတယ်... လေးစားပါတယ်ကွာ... ဦးဝမ်းထဲမှာ ရှိသလောက်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပါရစေ။ တကယ်ဆိုတော့...’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးအနေနှင့် ဤလမ်းစဉ်အတိုင်းကို ရေဆူမီးဆုံး လိုက်နိုင်ပါသည် ဆိုတော့ကော နောက်ပိုင်းက လူကြီးများအနေနှင့် အဘယ်မျှ နစ်နာထိခိုက်ကာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ရှာပေမည်နည်း။ အေးအေး တကယ်တမ်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပိုင်ဆိုင်ထိုက်သူမှာလည်း မိမိပင်လော၊ မောင်မောင်လွင်ပင်လော။

အတွေးတွေ ချာလည်ဝေကာ ဝဲလှည့်၍ နေတော့သော အောင်နိုင်မှာ ‘ကဲ... မောင်အောင်နိုင်’ ဟူသော ဦးဖေတင်၏ စကားစကို ကြားလိုက်ရပြန်မှ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်ကာ နားစွင့်ရပြန်သည်။

‘အခု ဦးပြောရတာတွေကတော့ ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းကို စကားကုန်ပြောရတာတွေပဲ၊ မောင်အောင်နိုင် အဖို့မှာလည်း ဖြစ်နေရသမျှမှာ အနစ်နာခံဘက်ကချည်း ဖြစ်နေရတော့ ဒီကိစ္စမှာဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ဦးတို့အနေနဲ့ မပြောရန်နိုင်သလောက်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် မောင်အောင်နိုင် ကိုယ်တိုင်ပဲ နှိုင်းချိန်ဆုံးဖြတ်လိုက်စေချင်တယ်၊ ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ်မျိုးကိုပဲ ပေးပေး၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အတည်ဖြစ်စေရမယ် ဆိုတာတော့ ဦးကတိပေးထားမယ် ဟုတ်လား’

ပြဿနာကဖြင့် အောင်နိုင်ထံသို့ပင် ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်၍ လာပြန်ပါချေပြီ။ ဦးဖေတင်သည် အောင်နိုင်ထံမှ စကားအပြန်ကို ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လမ်းထလျှောက်ရင်းနှင့် စောင့်နေ၏။ သူ၏ အပြုအမူနှင့်ထာကွ စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းတို့မှာလည်း နူးညံ့ပျော့

ပြောင်းလှပါပေသည်။ ဤမျှ နူးညံ့မှုကပင် တစ်နည်းအားဖြင့် အနိုင်ယူ နေခြင်းဖြစ်ပေသလော ဟူ၍လည်း ထင်နိုင်စရာကောင်းပါ၏။

သို့ရာတွင် ဤမျှသော အကျဉ်းအကြပ် အခက်အခဲထဲ၌ အဘယ် ဖခင်သည် ဤမျှ သဘောပြည့်ဝနိုင်ပေလိမ့်မည်နည်း။

ထိုအချက်ကို အခွင့်အရေးယူကာ မိမိက မိမိချစ်သော အေးကို မိမိသာလျှင် ပိုင်ဆိုင်လိုပါသည်ဟု ဇွတ်ထိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် လည်း ကတိတစ်လုံးကို လေးစားရမည်ဖြစ်သော ဦးဖေတင်အနေနှင့် လိုက် လျောရမည်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့နံနက်ပိုင်းကတွင်မှ ဤနှုတ်ကတိထက် ပိုမိုခိုင်လုံ စွာ လူကြီးလူကောင်းပရိသတ်အချို့တို့၏ ရှေ့မှာ ဝန်ခံကတိပြုကာ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရမည့်အတွက်ကကော မည်သို့ရှိပေ လိမ့်မည်နည်း။ နက်ဖြန်ထုတ်မည့် သတင်းစာကြီးများမှာ သတင်းအဖြစ် နှင့် တိုင်းကျော်ပြည်သီ ပါလာဦးမည်ကိစ္စကလည်း ရှိနေပေသေးသည်။

ဤနေရာတွင် မိမိတစ်ဦးတည်းက ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် တော့ အသိရခက်လေသည့် အေးတစ်ယောက်မှတစ်ပါး အားလုံး အကုန်ပြေ လည် ကျေနပ်မှုရစရာအကြောင်း ရှိသည်။ ပြောလိုသာ ပြောရပေမယ့် မောင်မောင်လွင်အား စေ့စပ်မှုကို သဘောတူညီခဲ့သည်အထိ လိုက်လျောခဲ့ပြီး သော အေးတစ်ယောက်ကလည်း အကြီးအကျယ် မကျေမချမ်းဖြစ်စရာ အကြောင်းတော့မမြင်။

ထိုခဏမှာ လောဆော်လာသူကတော့ ဒေါ်ဒေါ်စောပင်ဖြစ်၏။

'ကျွန်မပြောပါရစေ အစ်ကိုကြီး၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စံ စီမံကြမယ်ဆိုတာထက် အခုလောလောဆယ်မှာ အေးကို သွားခေါ်ထား ဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်၊ ခုအနေမှာ သူနီးလာလို့ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ချင်ရာတွေကို တဇွတ်ထိုးလုပ်နေရင်လည်း ပိုပြီးခက်ပါလိမ့်မယ်၊ နို့ပြီး မြို့ရွာကြီးမှာ မလုံမခြုံဆိုတော့ စိတ်ချစရာလည်း မကောင်းသေးဘူး'

မှန်တော့လည်း မှန်သည်။ ဤအိမ်သို့ အောင်နိုင်ရောက်ရှိနေရသည် မှာပင် နာရီဝက်နီးပါးမျှ ရှိနေပြီဖြစ်ပေ၏။ အောင်နိုင်လည်း သည်တော့မှ

ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်စာခေါက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲပစ်တင်လိုက်ပြီး ဦးဖေတင်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သွားပါတော့မယ်ဦး’

‘ဪ... အင်း ဘယ်လိုလဲ မောင်အောင်နိုင်’

ဦးဖေတင်က ဇဝေဇဝါနှင့်ပြန်မေးရ၏။

‘ဘယ်ရယ်လို့ မပြောတတ်ပါဘူး၊ အဝေးကြီးကိုပေါ့ဦး’

သည်တစ်ခါတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နှင့် ကြေကွဲစွာထွက်ပေါ်လာသော အောင်နိုင်၏အသံကြောင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်နှာမှာပင် ဝိုင်ကျသွားကြသည်။ ပြီးမှ ဦးဖေတင်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို ‘ခဏနေဦး မောင်အောင်နိုင်’ ဟု ဆိုကာ သူ့အခန်းရှိရာဘက်သို့ အပြေးကလေး ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

‘မောင်အောင်နိုင်အတွက် ဦး တကယ်ပဲစိတ်မကောင်းမိပါဘူးကွယ်၊ အများကြီးလည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါကလေးတော့’

ဦးဖေတင်သည် ထူထဲသော ငွေစက္ကူ အထပ်ကြီးတစ်ထပ်ကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် ကမ်းလင့်လာလေ၏။ အောင်နိုင်မှာ ဤတွင်မူ အကြီးအကျယ် ပိုမို၍ စိတ်ထိခိုက်သွားတော့ကာ စကားတစ်လုံးမျှ ပြန်လည်ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ရမ်းခါမိသည်။

ပြီးတော့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လေးလံလှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

စကားလုံးပေါင်း မြောက်များစွာဖြင့် ငြင်းပယ်နိုင်သည်ထက် ထိရောက် နက်နဲလှသော အောင်နိုင်၏ ပြုမူပုံကြောင့် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးနှင့် အိုင်သား ကျန်ရစ်တော့သော ဦးဖေတင်မှာလည်း...

‘စိတ်ကောင်းရှိသလောက် အကြောင်းဆိုးရှာတဲ့သူငယ်ပါကွယ်’ ဟု၍သာ ညည်းညူနိုင်တော့လေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်စော တစ်ယောက်ကတော့ ရင်နှင့်စဖွယ် ဤအဖြစ်ကြောင့် လိမ့်ဆင်းလာသော မျက်ရည်စများကိုပင် ဘို့သုတ်ခြင်း မပြုခဲ့နိုင်တော့ပေ။

ဤအချိန်မှာ ခြံဝင်းအပြင်ပသို့ပင် ထွက်မိနေပြီဖြစ်သော အောင်နိုင် တစ်ယောက်ကတော့ သံယောဇဉ်အမျှင်မဖြတ်နိုင်သေးဟန်ဖြင့် အိမ်ကြီးဆီ

သို့ တစ်ချက်မျှ ပြန်လည်မျှော်ရှုမိသေးသည်။ ဤအိမ်ကြီး၏ ဧကရီဘုရင် မကလေး တစ်ဆူဖြစ်သော အေး၏ မျက်နှာကလေးက ကွက်ခနဲပေါ်လာ ပြန်ကာ သည်တစ်ကြိမ်မှာ ယခု တစ်သက်တာအဖို့တွင် ဤအိမ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ဤနယ်မြေကိုလည်းကောင်း၊ အေးကိုလည်းကောင်း နောက် ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို အသိဝင် လာတော့သည်တွင်မူ သူ့အသံနှလုံးကို ပြန်းပြန်းချေပြီးမှ ထွက်ပေါ်လာဟန် ရှိသော မျက်ရည်စများဖြင့် သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် ရစ်ဝဲစိမ့်စိမ့်ပြန်လေသည်။

စိတ်ကို အနိုင်နိုင်တင်းကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်တွင်ကား ထက်ကောင်းကင်တွင် ကြွကြွတောက်ရှိနေသော ကြယ်ကလေး ဖြိုးဖြိုး ဖြောက်ဖြောက်မှတစ်ပါး အမှောင်ထုကသာ သူ့အား ဆီးကြိုကမ်းလင့်၍ နေပေသည်။ ဘယ်ဝယ်ဘယ်သီ ရွယ်ရည်မျှော်ခေါ်နိုင်ခြင်းမရှိသော အောင်နိုင် တစ်ယောက်သည်လည်း ထိုအမှောင်ထုထဲမှာပင် တရိပ်ရိပ်တိုးဝင် ပျောက် ကွယ်၍ သွားရတော့ပေပြီ။

တကယ်ဆိုတော့လည်း လူမှန်းသိလာကတည်းက အရုံးကို ရင်ဆိုင် ခဲ့ရသော အောင်နိုင်သည် ယခုတစ်ဖန် အရုံးတစ်ရပ်ကို ထပ်ဆင့်၍ ရင်ဆိုင် ရပြန်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

*

မန္တလေး ရန်ကုန် အစုန်ရထားကြီးသည် တဂုန်းဂုန်း တဂျုံးဂျုံး ပြေးလွှားလျက်ရှိလေသည်။

အားမနာတမ်းသာ ပြောရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဤခရီးသည်လုလင်ကြီး၏ မထုံတက်တေးရှိလှသော ဟန်အမူအရာနှင့် ပစ္စလက်ခတ် ဝတ်ဆင်ထားပုံများမှာ မီးရထား အထက်တန်းတွဲနှင့်သော်မျှ တူတန် ဟပ်စပ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။

အသက်မှာ ၃၀-မျှထက် ကျော်လွန်ဟန်မရှိသေးသော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးနှင့် ရှည်လျားပွယောင်းလျှက်ရှိသော ဘိုကေတို့ကြောင့် ရင့်ချော်ချော် ညှင်းသိုးသိုး ဖြစ်နေရုံမျှမက ဟောင်းခွမ်းသော ကာကီဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် ပေါ်ပလင်ရှပ်လက်ရှည်ကို ရိုးမားဖိနပ်ဝှည့်တစ်ရံနှင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့်လည်း တောထဲမှာ အနေကြာလာသည့် တောတွင်းသားတစ်ယောက် နေရာမှားပြီး ရောက်လာဟန်တူရဲ့ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးစရာကောင်းနေသည်။

ဤအထက်တန်းတွဲ တစ်တွဲလုံးတွင် ထိုခရီးသည်လုလင်ကြီး အထက်တန်းကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော ပန်ချာပီ အမျိုးသားတစ်ယောက်၊ ညီအစ်မဟု ခန့်မှန်းရသော အသက်လေးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက် နှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဆင်ယင်ထားသည့် အသက် ၃၀ ခန့် မွန်ရည်သားနားသော ဗမာလူရွယ်တစ်ယောက်၊ ထိုဗမာလူရွယ်နှင့် မည်သို့တော်စပ်သည်မသိသော ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်ရွယ် ကလေးတစ်ယောက်တို့ ပါလာကြရာ၊ လူရွယ်သည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကလေးငယ်အား တယုတယ ပြောဆိုပြုစုလာခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသလို အမျိုးသမီးကြီး

နှစ်ဦးမှာလည်း သူတို့ချင်း အတော် စကားအလွမ်းသင့်လာကြလေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော ပန်ချာပီ အမျိုးသားကြီးမှာပင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်ကို အဖော်လုပ်လာခြင်းဖြင့် ဟန်ကျပန်ကျ အဆင်ပြေလျှက်ရှိ နေ၏။

မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ဟုဆိုရတော့မလောက် တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းနှင့် ငေးငိုင်လာသူကား အထက်ဖော်ပြပါ ခရီးသည်တစ်ယောက် တည်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

အမှန်စင်စစ်သော်ကား တစ်ပါးသူတို့ မသိမမြင်နိုင်လေသည့် ထိုခရီး သည် လုလင်ကြီး၏ အတွင်းစိတ်သန္တာန်မှာ အပြင်ယံ ကိုယ်နေကိုယ်ထား နှင့် လုံးလုံးကြီးဆန့်ကျင်ကာ ဘလောင်ဆူလျှက်ရှိနေပေသည်။ မန္တလေး ဘူတာကြီးမှနေ၍ ဤအထက်တန်းမီးရထားတွဲပေါ်သို့ တက်လိုက်မိကာ သူကမှတ်မိ၍၊ သူ့ကို မှတ်မိသိရှိပုံမရသော အနောက်တိုင်းဝတ်နံနှင့် ဗမာလူ ငယ်ကို မြင်လိုက်မိသည့်အချိန်မှစတင်ပြီး သူ့စိတ်တွေသည် ဗလောင်ဆူလာ ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

‘ကြုံတတ်လေခြင်း ... ကြုံတတ်လေခြင်း’ ဟူသော အတွင်းကျိတ် ညည်းတွားမှုနှင့် အတူ လွန်လေပြီးသော (၂) နှစ်ခန့်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် တွေမှာလည်း စိတ်အာရုံတွင် အစီအရီ ပေါ်လာကြကုန်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ သူ့စိတ်အာရုံ ကျက်စားမိသမျှကိုသာ အခြားတစ်ပါးသူ များပါ သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိကြမည်ဆိုပါလျှင်လည်း ဤဝတ္ထုအစမှ ယခုအထိ သော အကြောင်းအရာများကိုသာ ရုပ်ရှင်ကားသဖွယ် စိတ်ဝင်စားစရာ တွေ့မြင်လိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ထိုခရီးသည်ကြီး၏ အမည်မှာ ‘အောင်နိုင်’ ဟူ၍တော့ ရိပ်စားမိတန် ကောင်းပေပြီ။

မီးရထားကြီးသည် သူ၏ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာဖြင့် တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားကာ ဆက်လက်ပြေးလွှားလျှက်ရှိလေသည်။ ရှည်လျားလှသော သူ၏ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို အတွေးစက်ဝန်းဖြန့်ကာ တွေး တောလာခဲ့သော ခရီးသည်လုလင်ကြီး ‘အောင်နိုင်’ သည် ဟင်း...ဟူသော

သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့်အတူ အသက်ဝင်လာသလို လူးလွန်လှုပ်ရှားလိုက်တော့ သည်တွင်ကား မီးရထားကြီးသည် သာစည်ဘူတာသို့ပင် ဆိုက်ကပ်ရပ်နား မိပြီ ဖြစ်နေသည်။

ဤဘူတာတွင် ခရီးသည်တို့ နံနက်စာ စားကြသည်ဖြစ်ရာ ယန်ချာ ပီ အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်း သွားကြလေ၏။

‘သား... သားတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မုန့်တွေစားလာတာ ဆာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းမစားပါနဲ့တော့ကွယ်။ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ပဲ ဆော်ရောပေါ့ ဟုတ်လား’

အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်သည် ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကို မှာ သူ့ကား ကလေးငယ်အား တယုတယတိုက်ကျွေးရင်းနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ စားသောက်နေလေ၏။

သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း ထိုင်ခုံမှ အောင်နိုင်ကတော့ ထိုစကားအတွက် အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ‘ဟင်... ကိုမောင်မောင်လွင် ကိုမောင်မောင်လွင် သူ အေးနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ဘူးလား၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် သည်း အေးရဲ့သားဟာ ဒါလောက်ကြီးကြီး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ငါလူမှားနေ ဘာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ’ဟု အတွေးရခက်နေပြန်သည်။

‘ဟို ဦးဦးက ဘာမှလည်း မစားဘူးနော်’

ကလေးငယ်က သူ့ထံသို့ လက်ညှိုးကလေး ရွယ်ပြလိုက်ကာ စကား ဆောင်းနေပြန်၏။ မောင်မောင်လွင်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက် သည်နှင့် သူကပါ ပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်ရလေသည်။ ပြီးတော့ အထက်လွှာမှ ငှက်ကုန်တန်ပီပီ တော်ရုံတန်ရုံလူစားကို အဖက်လုပ်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့သော မောင်မောင်လွင်ထံမှ ဤမျှဖော်ရွေသော အပြုံးကို ရရှိခြင်းအတွက် ကျေနပ် သည်ယောင် ရှိမိသည်တိုင် စကားဆက်စပ်ကာ အသိဖွဲ့ရမည်ကို လိုလား နိုင်ခြင်းမရှိသည်နှင့် ရိုင်းရုံမကလို့ ဘယ်လိုပဲထင်ထင်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။ သူ့ဝမ်းထဲမှာ အနည်းငယ် ဟာသလို နှိုးနေသော်လည်း ဘာကိုမျှ စားချင်စိတ်မရှိသည်နှင့် မစားပဲပင် ဇွတ်ပေ၍ လိုက်သည်။

ပျဉ်းမနား ဘူတာသို့ ညအိပ်ရန် ရပ်နားလိုက်သည်တွင်ကား အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်မှာ လိုရာခရီးဆုံးသို့ ရောက်ဟန်နှင့် သူတို့ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးပြီး ဆင်းသွားကြလေသည်။

ခင်ဗျား အောက်မဆင်းရင် ကျွန်တော်ပစ္စည်းလေးတွေ တဆိတ်ကြည့်ထားပါဗျာ

ပန်ချာပီ အမျိုးသားကြီးသည် ဗမာသံပီသစ္စာနှင့် အောင်နိုင်အားမှာကြားနေလေသည်။ အောင်နိုင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရ၏။ မောင်မောင်လွင်နှင့် ကလေးငယ်ကတော့ ကလေးငယ်က ဆိုက်သည်ဆို၍ ရေချိုးခန်းမှာ ရေဝင်ချိုးနေကြသည်။

ရေချိုးပြီး၍ ပြန်ထွက်လာသောအခါတွင်ကား ကလေးငယ်က ဘူတာထဲကို ဆင်းကြည့်ချင်သည်ဟု ပူဆာပြန်လေသည်။ မောင်မောင်လွင်သည် ကလေးကိုလက်ဆွဲ၍ အောင်နိုင် ရှေ့သို့လျှောက်လာခဲ့ပြန်ကာ *ခင်ဗျား အောက်မဆင်းဘူးလား* ဟု မေးနေပြန်သည်။

မနေသာတော့သော အောင်နိုင်မှာလည်း *ကျွန်တော်မဆင်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆင်းရင် ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော် ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်* ဟုပြောရတော့ပေသည်။ *ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ* ဟု ဆိုကာ မောင်မောင်လွင်တို့ ဆင်းသွားကြသည်တွင်မူ အောင်နိုင်သည် သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ အသင့်ပါလာသော မန္တလေးထိုးမုန့်များကို နံနက်စာနှင့်ညစာ ပေါင်းကာ အဆာပြေ စားသောက်ရတော့သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံမရှိ၍ကား မဟုတ်ပေ။ ဖြစ်သလိုနှင့် ရောင့်ရဲနိုင်စွမ်းသော သူ၏ခလေ့ထုံးစံအတိုင်းသာ ပြီးစလွယ်လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အောင်နိုင်သည် သူတို့မြို့မှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းဘက်သို့ လွင့်လာခဲ့လေသည်။ အလုပ်ကို တွေ့မရှောင် လုပ်ထားသူဖို့လည်း သူ၏ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိခဲ့ချေ။

တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ကူးပြောင်းကာ သွားရင်းလာရင်း ကားကြီးကားမောင်းလည်း ကောင်းကောင်းတတ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ရှမ်းပြည်နှင့် မိတ္ထီလာ မန္တလေးမြို့များတစ်ခွင်တွင် ကုန်စိမ်းကားကြီးများကိုလည်း မောင်းခဲ့ဖူးသည်။

မန္တလေးမြို့မှ တရုတ်ကုန်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်တွင် ပေသီးတွက်ကာ ကုန်ချိန် ရောင်းရာ၌လည်း ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကျင်ခဲ့၏။ ဆေးတိုက်ကြီး တစ်တိုက်မှ ဆေးများကို အသံချွတ်နှင့် ဓာတ်ပြားဖြင့်ကာ ကားဖြင့်လှည့် ရောင်းရသည့် နယ်လှည့်ကိုယ်စားလှယ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပေပြီ။ ယခုသော် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေထောင့်ကိုးရာခန့်မျှ ရှိနေ၏။

သို့တိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဖြစ်ရပ်များကြောင့်၊ ဘဝကိုမခင်၊ ငွေကိုမခင်မင်ချင်တော့သော သူ့အဖို့မှာ ပိုလို့လျှံလို့သာ စုမိနေပေမယ့် ငွေ စုဆောင်းရခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု မထင်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ သို့အတွက်လည်း ထိုငွေယားကလေးများကို တမင်ဖြုန်းရန် စိတ်ကူးနှင့် အထက်တန်းတွဲမှ လက်မှတ်ယူကာ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မထင်မမှတ် ဆိုသလို မောင်မောင်လွင်နှင့် ရတားတွဲတစ်တွဲထဲမှာ ဆုံမိနေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုမှန်စားပြီးလျှင်ကား လက်ဆေးရန် နှုတ်ကျင်းရန် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ရသည်။ ထိုခဏမှာပင် အောင်နိုင်သည် ရေပိုက်ကိုဖွင့်ကာ လက် ဆေးရင်းနှင့် အံ့အားသင့်စရာကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ ကြော့ခွက်နှုတ်ခမ်းပေါ် မှာ ကလေးဝတ် စိန်ခြယ်မြဲလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းမှာ အထင်းသား ဖြစ်နေတော့ပေသည်။ သို့နှင့်ဒါဟာ ဟိုကလေးရဲ့ လက်စွပ်ကလေး ဖြစ်မှာ ပါပဲဟု တွေးတောရင်း ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲမှာ အသေအချာထည့်သိမ်း ထားလိုက်ရသည်။

ခဏနေလျှင် ယန်ချာပီကြီးပြန်ရောက်လာကာ အိပ်စင်ပေါ်တက်အိပ် နေတော့သော်လည်း မျှော်လင့်နေသော မောင်မောင်လွင်တို့ကား တော်တော် နှင့် ပြန်ရောက်မလာကြသေးပေ။ သူပင်လျှင် ညောင်းညာလာတော့၍ ယန်ချာပီကြီး အိပ်စင်အောက်မှ နေရာကိုယူကာ အိပ်ရန် ပြင်ဆင်နေတော့မှ မောင်မောင်လွင်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

* ကျွန်တော်ဖြင့် စောင့်လိုက်ရတာဗျာ၊ ဒီမှာ ကလေးလက်စွပ်ကလေး ရေချိုးခန်းထဲကတွေ့ထားလို့*

* ဟာ ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ မင်းတော်တော် ဒုက္ခပေးပါလား ဆန်နီရာ၊ သူ့ဟာသူ ချွတ်ထားတာကို ကျွန်တော်မသိဘူးဗျာ၊ ဆန်ပြုတ် သောက်ကြရင်း မမြင်လို့မေးတော့မှ လမ်းမှာပဲ ကျပျောက်သလိုလိုနဲ့ ရှာလိုက်

ရတာဗျာ၊ ကံ သွား သွား ဆန်နီ မင်းဦးဦး ပြန်ပေးလို့သာရတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ပြောပြီး ကန်တော့လိုက်

အောင်နိုင်က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် လက်စွပ်ကလေးကို ထုတ်ပြ လိုက်တော့မှ မောင်မောင်လွင်က အံ့ဩဝမ်းသာ အောင်နိုင်ကို ပြန်ပြော ရင်းနှင့် ကလေးကို ခပ်သာသာ တွန်းလွှတ်နေသည်။ လက်ညှိုးကလေး ပါးစပ်ကိုက်ကာ ဝမ်းသာသလိုလို ရှက်သလိုလိုနှင့် တရွေ့ရွေ့ကလေးလာနေ သော ဆန်နီမှာလည်း အောင်နိုင်အပါးကို ရောက်သည်နှင့် ဦးဦးကို ကေဇူး တင်ပါတယ် ဟု မပွင့်တပွင့်ပြောကာ ဒူးတုပ်ကလေးထိုင်ပြီး ဦးချကန် တော့လိုက်သည်။

အောင်နိုင်က လက်ကလေးကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်သူ ကြွယ်ကလေးမှာ လက်စွပ်ကို ပြန်ဝတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးပြန်တော့လည်း ကလေးငယ်သည် တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက်မသွားဘဲ အောင်နိုင်၏ ဒူးနှစ် လုံးကြားထဲမှာ ကနွဲ့ကလျ မှီကပ်ကာ ရပ်နေရင်းနှင့်...

‘ဦးဦးက ဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဟု မေးနေပြန်သည်။

‘ဦးဦးက ရန်ကုန်သွားမလို့ကွယ် ကလေးတို့ကကော’

‘ဆန်နီတို့လည်း ရန်ကုန်သွားမလို့ပဲ၊ မနေ့ထဲက မေမြို့ကလာခဲ့တာ ဦးဦးကကော ဘယ်မှာနေသလဲဟင် ရန်ကုန်မှာပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဦးဦးက ရန်ကုန်ကလည်းမဟုတ်ဘူး ဘယ်မြို့မှာမှလည်း မနေဘူး၊ ဗမာတစ်ပြည်လုံးအကုန် ကိုယ့်အိမ်မှတ်ထိ ကိုယ့်ယာမှတ်ပါဆိုတာ ဦးဦးပေါ့’

အသိအကျွမ်းဖြစ်ရမည်စိုး၍ ရှောင်ဖယ်နေခဲ့ရာမှ မသိချင် မနေ အောင် ဖြစ်လာတော့လည်း ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိ၊ အောင်နိုင်က ကော ကို ရွန်းရွန်းဝေဝေပင် ပြောနေမိသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သားသား ဦးဦးက နယ်လှည့်ကိုယ်စားလှယ် ထင်တယ်ဟေ့’ ဟု မောင်မောင်လွင်ပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူတို့ဆီထိ လျှောက်လာနေပြန်သည်။

‘ဟဲ... ခင်ဗျားက လူကံခတ် တော်တော်ကောင်းပါလား၊ ကျွန်တော် ရှောင်းတဲ့ဆေးတွေ ဝယ်စားဖူးပြီထင်တယ်’

အောင်နိုင်လည်း သူ့နောက်ဆုံး လုပ်ခဲ့သော ဆေးကုမ္ပဏီမှ ဆေး
မာမည်ကိုပါ ဆက်ပြောလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ 'ဆန်နီ မာမီကော လိုက်မလာ
ဘူးလား'ဟု သူ့အလွန်သိချင်နေသော စကားတစ်ခွန်းကိုပါ ကလေးဦးခေါင်း
ဆီသို့ မျက်နှာကို ငဲ့ကပ်ပြီး မေးလိုက်ရသည်။

'ဆန်နီမှာ မေမေမရှိတော့ဘူး ဦးဦးရဲ့၊ မေမေသေတာ တစ်လလောက်
ရှိသွားပြီ'

အောင်နိုင်သည် အေးမျက်နှာကလေးကို ကွက်ခနဲ ပြေးမြင်မိကာ
ဘုရားမတမိအောင် မနည်းကြိုးစားပြီး ထိန်းချုပ်ရလေ၏။

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော့် အစ်ကိုလည်း တော်တော် ဒုက္ခ
ရောက်ရှာတာ၊ ကျွန်တော့်မရီး ဆုံးသွားတော့ တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်ကြီး
ဘာဝန်တစ်ဖက်၊ ဒီကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ခက်နေတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့
ဇာသာ သားသမီးမထွန်းကားလို့ တစ်နေတာမို့ ကျွန်တော့် မစ္စကလည်း
ဒီကလေးကို သူမွေးချင်လှပါချည်ရဲ့ ဆိုတာနဲ့ သွားခေါ်ခဲ့ရတာ'

မောင်မောင်လွင်က ရှင်းပြလေတော့မှသာ သူစိတ်အနည်းငယ် ပေါ့
မင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ မောင်မောင်လွင်မှာ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ အထက်
အနီး အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ စကားစပ်မိကာ သိရှိရလေ

'ဪ အေး အေး၊ အခုဆိုရင်တော့ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး တစ်ဦး
အသားကျပြီး ပျော်မွေ့နေလေပြီလား၊ အောင်နိုင် တစ်ကောင်ကို
အထူးချင်နေရပါလိမ့်'

တယ်လီပဲပြောပြော ထိုနေ့ညမှာ အောင်နိုင် ကောင်းစွာအိပ်ပျော်
ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ပေတစ်သောင်းကျော်မျှရှည်သော ဖလင်ကော်ပြား
အောက်ထုတ်ရှည်ကြီးကို တွေ့လေရာနေရာမှ ကောက်ဆက်ထားသလို လွန်
သော ဖြစ်ရပ်များကိုသာ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်နှင့် ကဘောက်
ဘောက်ချာဖြစ်အောင် ပြန်လည် ထင်တွေးနေမိသည်။

*

*ဦးဦးနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဟို အန်ကယ်လ် ဖေဖေနားက
ကတော့ ဦးမောင်မောင်လွင်တဲ့*

နောက်တစ်နေ့ မီးရထားဆက်ထွက်လာ၍ တောင်ငူဘူတာရောင်း
သည်တွင်မူ မောင်မောင်လွင်သည် လက်ဖက်ရည်ပွဲတစ်ပွဲကို မှာယူလိုက်
ကာ *မင်းဦးဦး သွားခေါ်ချည် သားသား* ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် ဆန်နီသို့
အောင်နိုင်၏လက်ကို ဆွဲခေါ်ရင်းက နာမည်ကို မေးနေတော့လေသည်။

ဦးဦးနာမည်လား၊ ဦးဦးနာမည်က သိပ်ထူးတယ် ငထူးတဲ့

ဟင်... ဦးဦးကလည်း ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ

ကောင်းကောင်းပဲ ပြောတာပါ၊ ဦးဦးနာမည် ဖိုးထူး

*ဟင့်အင်း ဒီနာမည်ကြီးက ကောင်းလည်း ကောင်းဘူး၊ နာမည်
ကောင်းကောင်းလေးတစ်ခု ပြင်လိုက်ပါဦးလားဟင်*

*လာဗျာ ကိုထူး လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်မယ်၊ ဒီသောကြာ
သားကို စကားအဖက်လုပ်ပြောနေရင် ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး*

မောင်မောင်လွင်က ဆန်နီနှင့် အောင်နိုင်တို့ တစ်ယောက်တစ်
ပြောနေသည့်ကြားမှ ဖြတ်၍ ခေါ်လိုက်တော့သည်တွင်ကား သူ့နာမည်
ပြောရန် ဝန်လေးနေသဖြင့် ကရော်ကမည်လုပ်နေသော အောင်နိုင်မှာ ဝိုင်း
ဟူသော နာမည်အသစ်တစ်မျိုး ရသွားတော့ပြန်လေသည်။

*အင်း... အခုအခိုက်အတန့်လေးမှာ ဒီနာမည်ပဲ ကောင်းပါတာ
လေ... သူတို့ ဘာသိတာမှတ်လို့။ ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း တစ်လမ်း
တော့မှာ* ဟု တွေးမိသောအခါတွင် အောင်နိုင်ကလည်း ဘာမျှအထူးအ
ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့် မှန်များစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဆန်နီပူဆာ
 သော လိမ္မော်သီး၊ ဘယာကြော်၊ ချောကလက် သကြားလုံး စသည်တို့
 အောင်နိုင်က တစ်ခါဝယ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ဆန်နီသည် စကားများကို
 ရောက်သည်ရောက်ပြောဆိုကာ အောင်နိုင်အပါးမှ မခွာဘဲ ရှိနေပြန်လေ
 ဘူတာ တစ်ဘူတာဆိုက်ကပ်တိုင်းမှာ ဘူတာအမည်ကိုမေးနေ၍လည်း
 'ညောင်ခြေထောက်' 'ဇေယျဝတီ' 'ဖြူး' စသော ဘူတာနာမည်များကို
 အောင်နိုင်က ပြောလာခဲ့ရလေသည်။

သို့ရာတွင် မထင်မမှတ်နှင့် ကျရောက်လာတတ်သော အန္တရာယ်ကို
 သိသူသည် ကြိုတင်မျှော်မြင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

မကြာမီ ဝန်းခဲပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံကို ပြင်းထန်စွာ ကြားလိုက်
 နောက် မီးရထားလည်း သိမ့်လှုပ်ကာ ရုတ်ရက်ရပ်တန့်သွားလေသည်။
 သည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သေနတ်သံများမှာ ပေါက်ပေါက်ဖောက်
 လို အဆက်မပြတ် ဒလစပ်ကြီးပင် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

အောင်နိုင်မှာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တိုးကပ်ပုဝင်
 သော ဆန်နီအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်ဖက်ထားရလေသည်။

မောင်မောင်လွင်ကတော့ 'သားသားနဲ့ကိုထူး ဝပ်နေဝပ်နေ' ဟုဆိုကာ
 ကိုယ်တိုင်မှာပင် ဆိုဖာကြားမှာဝပ်နေလေသည်။

ပန်ချာပီ အမျိုးသားကြီးသာလျှင် ရထားအပြင်သို့ မကြာခဏဆို
 ခေါင်းကို ပြုတစ်ပြုတစ်လှုပ်ကာ ထွက်ကြည့်နေသည်။

၄၅ မိနစ်ခန့်မျှကြာကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေနတ်သံများ လုံးဝရပ်စဲ
 တော့မှသာ ရှေ့ပြေးစစ်ရထားကို မိုင်းစုံးထိကာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားကြောင်း၊
 သားလမ်းမှာ အတော်ပျက်စီးသွား၍ နက်ဖြန်ပင် ရထားထွက်နိုင်လိမ့်မည်
 တော်ကြောင်းများကို ကြားသိရလေသည်။

'ဟင်း... ကျွန်တော်တော့ ဖြူးကိုသာ နောက်ကြောင်းပြန်သွားလိုက်
 ဘာပဲဗျာ' ဟု မောင်မောင်လွင်က ညည်းလိုက်၏။

'မဟုတ်တာဗျာ... ဖြစ်စားရှိရင် ပဲနွယ်ကုန်းရောက်အောင်သွားတာ
 ကောင်းသေးတယ်၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော့အသိလည်း ရှိတယ်' ဟု အောင်
 ကန့်ကွက်သည်။

မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ...ရှေ့ခရီးက သာချင်မှ သာဦးမယ်၊ လာခဲ့တဲ့ နောက်ကြောင်းလမ်းကတော့ စိတ်ချရပြီးသား မဟုတ်လားဗျ

အင်း... ဘယ်ဘက်ပဲသွားသွား ငါးမိုင်ထက်တော့ မအောက်ဘူး ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အရေးမကြီးပေမယ့် ဒီလောက်နေပူကြီးထဲမှာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ခက်သေးတယ်၊ ကညွတ်ကွင်းလောက်ဆိုတောင် တောင် မလွယ်လှသေးဘူး

တကယ်ပင် ပြောသလောက် မလွယ်သည်မို့လည်း အောင်နိုင်ရေး မောင်မောင်လွင်ပါ မလှုပ်သာနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အခြားခရီးသည်တွေမှာလည်း ကိုယ့်ခရီးစဉ်ကိုယ် စီစဉ်ရာထားကာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ အများအားဖြင့်တော့ မဝေးလှသေး ညောင်ပင်သာရွာသို့သာ မရအရလည်းငှားပြီး ပြောင်းရွှေ့ကြသူတွေ များ သည်။

ကဲ...ကိုမောင်မောင်လွင် ကျွန်တော်တို့လည်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ကြရင်း ညောင်ပင်သာတော့ ရောက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ သွားကြရ အောင်

ကောင်းသားပဲ ကိုထူး သွားကြမယ်၊ ဆန်နီကလည်း လူမာကြီးမ ကွာ၊ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လိုက်ခဲ့နော် သားသား

မောင်မောင်လွင်က အောင်နိုင်၏အကြံကို သဘောတူလက်ခံလိုက် ပြီးနောက် ဆန်နီ၏ပါးကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ကိုင်ပြီး အားပေးလိုက်သည်။

ဆန်နီက *သားသား သွားနိုင်ပါတယ် အန်ကယ်ရာ၊ ဖေဖေနဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါ လမ်းလျှောက်သွားရင် ဒီထက်ဝေးဝေးတောင် ရောက်သေးတယ် ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင်ပင် ထွက်ခွာသွားရန်ကို စီစဉ်ရသည်။

အောင်နိုင်မှာ ရှမ်းလွယ်အိတ်အကြီးစားကြီး တစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာလိပ် တစ်လိပ်သာ ပါရှိသော်လည်း မောင်မောင်လွင်တို့မှာတော့ သားရေလက်ဆွဲ သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ်ပါ ပါရှိ သည်။

အောင်နိုင်သည် လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှာလွယ်၊ သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် မောင်မောင်လွင်တို့သေတ္တာကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဆီမှ ကိုင်ဆွဲပြီး ထွက်

လေ၏။ မောင်မောင်လွင်မှာလည်း အောင်နိုင်ကဲ့သို့ပင် လွယ်အိတ်ကို ပန်း
မှာ သိုင်းလွယ်ပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်ဖက် အိပ်ရာလိပ်တစ်ဖက် ဆွဲကိုင်
လာရသည်။ ဆန်နီမှာတော့ တပ်ဦးထုပ်ကလေးကိုဆောင်းကာ သူတို့
နောက်ပါး တလှုပ်လှုပ် လိုက်ပါလာရှာသည်။

ညောင်ပင်သာသို့ ရောက်သည်တွင်ကား သူတို့ကိုယ်မှာ ချွေးပြိုင်
ပြိုင်ရွဲလျက် ရှိပေပြီ။ တစ်ရွာလုံးလိုလို မီးရထားခရီးသည်တွေနှင့် ဒင်း
ကြမ်းပြည့်ဖြစ်နေတော့သည်ကို တွေ့ရသည်တွင်မူ 'ခက်တယ်ဗျာ...ဒီရွာမှာ
တောင်စိတ်ချရပါမလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့သာ ခရီးဆက်ချင်
တော့တယ်'ဟု မောင်မောင်လွင်က ညည်းလေသည်။

'အောင်နိုင်ကတော့ ဖြစ်သလိုပေါ့ဗျာ'ဟု ခပ်အေးအေး အမူအရာ
နှင့်ပင်ဆိုကာ သူတို့အား ဝင်ရောက် တည်းခိုနိုင်သည်ဟု ဖိတ်ခေါ်နေသော
နီးရာအိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်နှင့် မောင်မောင်လွင်တို့
တူဝရီးပါ လိုက်ပါသွားရတော့သည်။

'ဆန်နီရေ... မောနေပြီလားကွ၊ လာ...လာ ဦးဦးအိတ်ထဲမှာ
မင်းမှန်တွေ ပါလာသေးတယ်'

အောင်နိုင်သည် နားထင်မှ ချွေးစီးကြောင်းတွေကျကာ နေရောင်
ကြောင့်မျက်နှာကလေးနီနေတော့သော ဆန်နီကလေးအား သူပေါင်ပေါ်သို့
ခေါ်တင်လိုက်ကာ လွယ်အိတ်ထဲမှာပါသေးသော လိမ္မော်သီးနှင့်ဘယာ
ကြော် များကို ထုတ်ယူပြီး တယုတယ ကျွေးမွေးနေပြန်သည်။

မောင်မောင်လွင်ကတော့ သူ့အနေနှင့် ဘယ်အခါတမျှ ဤမျှထိ
စိတ်ပန်းလှပန်း ဆင်းရဲဒုက္ခမကြုံရဘူးသူပီပီ ဟန်လုပ်ကာ တင်းနေရသည့်
အထဲမှပင် မျက်နှာညှိုးလျက်ရှိနေသည်။ သူတို့တည်းခိုအိပ်စက်ရမည်ဖြစ်
သော မလုံမခြုံ မသန်မပြန် တဲအိမ်ကုတ်ကလေးကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာပင်
အတော်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိလေ၏။ တော်တော်နေတော့ 'ခဏနေဦးဗျာ'
ဟုဆိုကာ ထွက်သွားပြန်လေသည်။

ဤမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခလောက်ကို အမူမထားချင်တော့သော အောင်နိုင်
ကတော့ အိမ်ရှင်များအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောဆိုကာ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကို
အိမ်ရှေ့အပြင်ခန်းမှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဆန်နီကလေးနှင့်အတူ လဲလျောင်း

နေလိုက်တော့လေသည်။ အချိန်အတော်ကြီး ကြာသွားသည်တွင်ကား မောင်မောင်လွင်သည် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

‘ကိုထူးရေ... ဆန်နီရေ...ထ ထဟိုမှာ ညောင်လေးပင်သွားမယ့် ကုန်ကားကြီးတစ်စီးတွေ့လို့ တောင်းပန်ပြီး ရပ်ခိုင်းထားခဲ့ရတယ်၊ ဒီနေ့ အဖို့ ညောင်လေးပင်တော့ ရောက်နိုင်ပါသေးတယ်’

သို့ဖြင့် အောင်နိုင်တို့သည် အိပ်ရာလိပ်ကို ပြန်လည်ထုပ်ပိုးကာ အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးတစ်ထောက် ဆက်ရပြန်လေ၏။

‘ဆန်နီရေ... တို့တော့ ဖိမ်ပဲဟေ့ ဒီအပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ရမှာပဲ’ အောင်နိုင်က ကားနောက်ခန်းကို တွယ်တက်လိုက်ကာ ပစ္စည်းကလေးများကို နေရာချထားရင်းနှင့် ဆန်နီကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ဟာဗျာ... ခင်ဗျားတို့ကသာ ဖိမ်နေတယ် အနံ့အသက်က ဆိုးပါတီသနဲ့’

မောင်မောင်လွင်က မျက်နှာကိုရှုံ့ပြီး ဒရိုင်ဘာမကြားအောင် ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်သည်။ ကားပေါ်က ကုန်များမှာ ဆေးရွက်ကြီးအိတ်များ၊ သနပ်ဖက်ပိုများ၊ ဆီပုံး အနည်းငယ်နှင့် ကြက်သွန်များဖြစ်ရာ အမိုးသို့ ထိလှနီးနီးမို့ ငုံ့ထိုင်ရမည်ပင် ခက်ခဲလှသောကြောင့်လည်း အောင်နိုင်က အိပ်လိုက်မည်ဟု ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အနံ့အသက်များကလည်း မောင်မောင်လွင် ပြောမည်ဆိုက ပြောစရာပင်ဖြစ်နေ၏။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျားတို့ ဒရိုင်ဘာခန်းက လိုက်လေဗျာ’ ဟု အောင်နိုင်က ပြောရသည်။

‘လာ သား တို့ရှေ့ခန်းသွားကြမယ်’

‘ဟင့်အင်း... သားသားအိပ်ချင်တယ်၊ ဦးဦးနဲ့ပဲ နေခဲ့မယ်’

ဆန်နီသည် မောင်မောင်လွင် ခေါ်သည်ကိုမလိုက်ဘဲ အောင်နိုင်နှင့်ပင် အိပ်၍ကုန်ခဲ့သည်။ အချိန်မှာ ညနေ ၃ နာရီခွဲမှ ရှိသေးရာ ညောင်လေးပင်သို့ မိုးမချုပ်မီ ရောက်နိုင်သည်ဟု ကားသမားက ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် ဖြူးဖြူးပြောင့်မရှိချင်လေတော့ ကျွဲအင်းအလွန် လေငက်ဆီတွင် လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာကြကာ ကားကို လက်ပြတားနေကြလေ၏။

ဒရိုင်ဘာကလည်း ကားကိုအရှိန်လျှော့ရုံမျှသာ လျှော့လိုက်ရာမှ သင်္ကာမကင်းရှိသည်နှင့် ဆက်လက်၍ အပြင်းမောင်းလိုက်သည်။ ဤတွင် ကားဟော့ ရပ်လိုက် ရပ်ဆိုမရပ်ဘူးလားဟု ထန်မာသော အသံကြီးများ နှင့်အတူ သေနတ်သံ တဒိုင်းဒိုင်းပါ ဆက်လက်၍ ထွက်ပေါ်လာတော့ သည်။ ထိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားရှေ့ခန်းမှ အားကနဲ အသံစူးစူးတစ်သံ ကြီးကြီးလိုက်ရပြီးသည်တွင်ကား ကားသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ ၏။

မူလက နှစ်ယောက်မျှသာ ထင်ရသော်လည်း ပုန်းကွယ်နေရာများမှ ပေါင်း ထွက်ပေါ်လာကြသည်တွင်မူ ခြောက်ယောက်မျှရှိနေသော ထိုလူ မှောလည်း ကားဆီသို့အပြေးအလွှားပင် တိုင်းဝန်းလာကြလေ၏။

‘ခွေးမသားတွေ သေချင်လို့ ရပ်မပေးတာလားဟ ဟေ’

ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်ရှိသူမှာ သေနတ်ကြီး တရွယ်ရွယ်နှင့် ဆဲး ရေးတိုင်းထွာနေလေ၏။

‘ကျွန်တော်က ခရီးသည်ထင်လို့ ကျွန်တော့်ကားမှာ လိုက်စရာ နေရာမရှိတာနဲ့ မရပ်ပေးတာပါဗျာ’

‘အေး... အခုတော့ ခရီးသည်မဟုတ်ဘူး နှင့်အဖေတွေဆိုတာ သိပြီ ဝတ်လား အကုန်အောက်ကိုဆင်း ပါသမျှပေး မြန်မြန်လုပ်ကြစမ်း’

အောင်နိုင်တို့ ကားနောက်ခန်းမှ ကမန်းကတန်း ဆင်းလာကြသည် နှင့်ကား လက်ပြင်ညွန့်ကို ဖောက်ထွင်းသွားသော သေနတ်ဒဏ်ရာ ခံချက်ဖြင့် ကားစက်ခန်းထဲမှာ ခွေလျက်သားလဲနေသော မောင်မောင် ငါကို စိတ်မချမ်းမြေ့စဖွယ် မြင်တွေ့ရလေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့အား ညီသူမျှ ကူညီပေးမနိုင်ခြင်း မရှိသေး၊ လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ဖောင်တိန်မျှ ကျန်ရအောင် ပါသမျှသော ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းပေးအပ်နေရပြန် ပသည်။

ရထားပေါ်မှာတုန်းက အောင်နိုင်ကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့သော နိန့်လက်စွပ်ကလေးကိုပင် အောင်နိုင်ကိုယ်တိုင်ချွတ်ယူပြီး ပေးအပ်လိုက် သည်။

ဒဏ်ရာဖြင့်လဲနေသော မောင်မောင်လွင်မှာပင် ချမ်းသာရာ မရရှာ၊

အိတ်ထဲတွင် ပါသမျှသော ငွေစက္ကူများနှင့် အကြွမျှမကျန်ရအောင် နှိုက်ယူနေသည့်ပြင် ဝတ်ဆင်ထားသော နာရီနှင့်လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူမည် ပြုနေပြန်၍ အရိပ်အကဲသိသော အောင်နိုင်ကပင် ဖြေးဆေးသက်သာ ထူမကာ ချွတ်ယူပေးလိုက်ရသေးသည်။

ကားမောင်းသူများမှာလည်း မသက်သာလှ။ သူတို့အလိုရှိသော ဆိပ်ပုံးများနှင့် ဆေးအိတ်အချို့ကို ကားပေါ်မှ သယ်ချပေးနေရသည်။ သူတို့အလိုရှိသမျှ ကျေနပ်အောင်ယူငင်ပြီးတော့မှသာ -

‘နောက်တစ်ခါ ပစ္စည်းများများစုပြီး လာခဲ့အုံးဟေ့’ ဟူသော အမှာစကားနှင့်အတူ ထွက်သွားကြသည်။ သည်တော့မှပင်လည်း အောင်နိုင်သည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် မောင်မောင်လွင်အား ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းထူမကာ ကားနောက်ပိုင်းကို ပွေတင်လိုက်ရသည်။

‘အင်း...ခေတ်ကြီးများ တယ်ဆိုသကဲ့သို့ပျာ၊ ကိုယ့်ကုန်ကိုယ်တင်ပြီး ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းနေရပေမယ့်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မစားသာသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်မလဲ ကားကို အလကားလည်း မထားနိုင်၊ သူများနဲ့လည်း လွဲမထားနိုင်လို့ စွန့်စားပြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းနေရတာ၊ ဘေးရန်မကင်းမှန်းလည်း သိပါရဲ့၊ ဒီအထဲ ပဲတွေ့ပါသွားတာကတော့ ဆိုးသဗျာ၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ တောင်ငူက မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တင်ပေးလိုက်တာ’

ကားသမားမှာလည်း ကားစက်ကို ပြန်နှိုးရင်းနှင့် ခြုံသံပါအောင် ညည်းညူ၍ နေလေသည်။ အောင်နိုင်မှာ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ မောင်မောင်လွင် ဒဏ်ရာကို ခပ်တင်းတင်း စည်းနှောင်ပေးထားရလေ၏။ မောင်မောင်လွင်မှာတော့ နာကျင်စွာ တွန့်လိမ် ရှုံ့မဲ့နေရသည့် အထဲမှထဲ မျက်ရည်တွေတွေကျနေတော့ပေသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ခံနေရတာထက် အိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေကြမှာထိုသနား သနားမိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကလေးအတွက်ကလဲ’

‘အို ဒါတွေကို ဘာမှ ပူမနေနဲ့ ကိုမောင်မောင်လွင်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ အားတင်းစမ်းပါ’

အောင်နိုင်က စိတ်ပါလက်ပါ အားပေးသမှုပြုရလေ၏။ သို့ရာတွင်

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ မောင်မောင်လွင်မှာ သတိများပင် လစ်သည့်အခါ လစ်နေခဲ့ပေသည်။ ဆန်နီကလေး တစ်စုံတစ်ခုနေပြန်လည်း ချော့မော့ရသည် မှာ အမောပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

မောင်မောင်လွင်အား ညောင်လေးပင်ဆေးရုံတွင် တင်ထားကာ အခြေအနေကို မေးမြန်းကြည့်တော့လည်း အားရနိုင်စဖွယ်မရှိလှပေ။ ဒဏ်ရာမှာ အတော်ပြင်းထန်ပြီး သွေးလွန်နေသဖြင့် စိုးရိမ်ရကြောင်း တော်တော်နှင့် ခရီးဆက်လက်၍သွားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သိရသည်။

*

*အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်လွင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိပါသေး
တယ်*

အောင်နိုင်သည် သူ့ဘောင်းဘီခါးပတ်ချုပ်ရိုးထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာ
ထည့်သွင်းလာခဲ့သော ရာတန်စက္ကူများကို ထုတ်ယူ၍ပြကာ အားပေးရလေ
သည်။

သူ့ကိုယ်မှာလည်း ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်၊ ပလေကပ်လုံချည်အသစ်နှင့်ဖြစ်
နေ၏။ ခုတင်နံ့ဆေးက ဆေးရုံသုံးဘီရိုကလေးပေါ်မှာလည်း မောင်မောင်လွင်
အတွက် ရွယ်စူးဝယ်ယူလာဟန်ရှိသော စပျစ်သီးခိုင်များနှင့် ဟောလစ်ဘူး၊
နို့ဆီ၊ သကြား စသည်တို့ကို ဝေဝေဆာဆာပင် မြင်တွေ့ရသည်။

ဆေးရုံမှ ပြုစုကုမပေးခြင်းဖြင့် မကြာမီကလေးကမှ ပြန်လည်သတိ
ရလာခဲ့ကာ မောင်မောင်လွင်ကတော့ အိပ်ရာခုတင်ထက်မှာ ခပ်မတ်မတ်မှီ
ကာ လှဲနေရရင်းမှ ခွမ်းလျှော့တော့စွာ ပြုံးယောင်ပြုလိုက်လေသည်။

*ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထူးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေစက္ကူတွေက
ကျွန်တော့်အသက်ကိုတော့ ကယ်နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်
အိမ်ကိုသာ တစ်ဆိတ်လောက်*

အားနည်းလှသောလေသံ မဆက်တဆက်မျှဖြင့် ကိုမောင်မောင်လွင်
က တောင်းပန်သလိုပြောနေတော့မှ...

*မဟုတ်တာ ကိုမောင်မောင်လွင်ရယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒါလောက်
ပက်ပက်စက်စက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အိမ်ကို အကြောင်းကြားချင်ရင်လည်း
ကျွန်တော် အကြောင်းကြားပေးပါ့မယ် လိပ်စာသာ ပြော...*

‘အိမ်ကိုဆိုရင်တော့ သံကြိုးရိုက်မှပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဖုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော့်မေမေအိမ်မှာ ရှိတယ်’

‘စိတ်ချပါဗျာ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ် သံကြိုးရော ဖုန်းရော...’

အောင်နိုင်သည် မောင်မောင်လွင့်ထံမှ လိပ်စာများကိုယူဆောင်ကာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပင် သွားရောက် ဆောင်ရွက်ရပြန်လေ၏။ ထိတ်လန့်အားငယ်စရာတွေကိုချည်း တွေ့ကြုံနေရသော ဆန်နီကလေးမှာလည်း မျက်နှာကလေးငယ်ငယ်၊ မျက်ရည်ကလေးလည်လည်နှင့် အောင်နိုင်ကိုသာ မခွာတမ်း ကပ်တွယ်၍နေတော့ရာ အောင်နိုင်မှာ ထိုဒုက္ခသည်တူဝရိုးကို သနားကရုဏာပိုကာ တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရလေသည်။ ‘ဒီသတင်းကိုကြားရင် အေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်လိုက်မလဲ’ ဟု တွေးလိုက်တော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မသက်မသာ ရှိလှပေသည်။

ညအချိန် ရောက်ပြန်တော့လည်း ဆရာမကြီးတစ်ဦးထံမှ အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်၊ ခေါင်းအုံးများကို ခေတ္တယူငင်ကာ မောင်မောင်လွင့် ခုတင်အောက်နားမှာ ခင်းကျင်းပြီး ဆန်နီကို ချောမော့သိပ်ထားရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ မောင်မောင်လွင့်မှ အားရှိပါစေတော့ဟု ခုတင်ဘေးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကာ မအိပ်ဘဲ စောင့်နေသည်။

‘တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါဦးလား ကိုထူးရယ်၊ ခင်ဗျားမလည်း ဆွမ်းခံရင်းငှက်သုင် ဆိုတာမျိုးလို ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်လှပါပြီ’

‘ဟာ ဒါလောက်ကလေးများ ကျွန်တော်က ဒုက္ခမထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားသာ နေသာရဲ့လားဟင်’

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ညှာကြင်နာသော စကားကလေးများကို ခွန်းတုံ့ခွန်းလှယ် ဆိုကြသည်။

နံနက်ပိုင်း ဆေးထည့်ဆေးထိုးပြီးသည်၌မူ အောင်နိုင်သည် စပျစ်သီးကလေးများကို အခွံခွာကာ တစ်လုံးချင်းခွဲပေးနေ၏။ မောင်မောင်လွင့်ကတော့ စပျစ်သီးကလေးများကို ပြေးလှေးစွာ ဝါးနေရင်းမှ စိတ်ပျက်အားလျော့စကားများကို ပြောဆို၍လာပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ ပိုဆိုးလာတယ်ထင်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်သေသွားရင် ဆန်နီကိုတော့ အိမ်အရောက်ပို့ပေးပါ ကိုထူးရယ်’ ဟု မှာကြားနေရုံမက

* ကျွန်တော်အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာကြရင် ကောင်းမှာ၊ ဘယ်သူမှလည်း မလာကြဘူးလားဟင်* ဟူ၍လည်း မျှော်လင့်တမ်းတနေပေသည်။

နေ့မှန်းတည့်လောက်တွင်ကား တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အယောင် မကင်းသေးသလို အပေါက်ဝခတ်သို့မျက်လုံးလည်ကာ မျှော်ကြည့်နေသေးသော်လည်း စိတ်ပျက်အားလျော့သွားတော့ဟန်ဖြင့် စကား တစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ပေ။

အောင်နိုင်မှာလည်း မောင်မောင်လွင်အတွက် မနေသာနိုင်သလို အပေါက်ဝမှထွက်ကာ မကြာခဏဆိုသလို ရောယောင် ကြည့်မျှော်နေမိသည်။ ကြည့်မည်လို့သာ ကြည့်မျှော်နေရသော်လည်း ရန်ကုန်မှလိုက်လာသူသည် ဦးဖေတင် သော်လည်းကောင်း၊ အေး သော်လည်းကောင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိရသေး၏။ အေးကိုတော့ ခရီးလမ်းမသာယာသော ထိုအချိန်မျိုးတွင် လိုက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း သိပ်ကြီး မထင်စားမိခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် ဆေးရုံအပေါက်ဝမှာ မယောင်မလည် ရပ်ကာကြည့်မျှော်လိုက်မိသည့် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာမူ ဆေးရုံရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာသော အမိုးချထားသည့် လင့်ရိုဇာကားကလေးတစ်စင်းကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ရှေးဦးစွာ ဆင်းလာသောသူမှာ ဦးဖေတင်၊ ထိုနောက် အသက် ၆၀ ရွယ် အမေအိုတစ်ယောက်၊ ထိုနောက်ကတော့ အေး...။

အောင်နိုင်မှာ တစ်ခဏတော့ မှင်သက်မိသလို ကြောင်ရပ်နေသည်။ ဦးဖေတင်တို့လူစုမှာ ကွန်ပေါင်ဒါတစ်ဦးအား မောင်မောင်လွင်ရှိရာ အခန်းနှင့် အခြေအနေကို မေးနေကြသလားမသိ၊ လက်ပြခြေပြုဖြင့် စကားအနည်းငယ် ပြောနေကြသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ဆေးရုံရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အနာဆွေးအနာမြုံ့ကို တုတ်နှင့် မဆွလိုတော့ပြီဖြစ်သော အောင်နိုင်မှာ ဤလူစုကို ရှောင်လွှဲသွားရန်မှတစ်ပါး နည်းလမ်းမရှိတော့ပေပြီ။

သို့ရာတွင် သူသည် မောင်မောင်လွင်အား စိတ်ဖြေစရာသတင်းဦးပေးလိုသေးသည်နှင့် အခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်းပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

* ကိုမောင်မောင်လွင်ရေ ဦးဖေတင်တို့ လာနေကြပြီ၊ အေးလည်း

ခါလာတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ခင်ဗျားအမေ
ဆင်တာပဲ*

ဟင် ခင်ဗျား ခင်ဗျား အေးတို့ကို သိ သိသလားဟင်

အောင်နိုင်မှာ အလျင်စလို အရေးတကြီးနိုင်လွန်း၍ မှားမိသည်ကို
ညွှန်ပြီးမှသာ သိနိုင်ပေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူ့မှာဖြေရှင်းနေရန် အချိန်မရှိ
တော့ပေ။ ဆေးရုံနောက်ဘက်မှနေပြီးတော့သာ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးထွက်
ခဲ့သည်။ ဤတွင်လည်း 'ဦးဦး ဘယ်သွားမှာလဲ' ဟူသော အသံကိုကြားရမှ
င် အခက်ကြုံနေရပြန်လေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ သူ့နောက်ပါးမှာ အမြဲမကွာ လိုက်ပါနေသော
ဆန်နီကလေးအား မွန်မွန်ထူထူ ဖြစ်နေရသော ဤအခိုက်အတန့်တွင် မေ့ထား
မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

'ဦးဦးနောက်ကို မလိုက်ခဲ့နဲ့ ဆန်နီ၊ သွား သွားအခန်းထဲကို ပြန်သွား။
ဦးမှာ မင်းအမေ အေးတို့လာနေတယ်။ ခုနကားနဲ့လာတာ မတွေ့ဘူးလား'

ဘယ်က မေမေအေးလည်း ဆန်နီ မသိပါဘူး

*ဪ... မင်းအန်ကယ်လ် မိန်းမလေ၊ ပြီးတော့ မင်းဘွားဘွား
လည်း ပါလာသေးတယ်မဟုတ်လား သွား သွား...'

ဟင့်အင်း ဘွားဘွားကိုလည်း ဆန်နီ မမှတ်မိပါဘူး

*မမှတ်မိပေမယ့် မင်းဘွားဘွားပဲကွယ့်၊ အန်ကယ်လ်ကလည်း မင်းကို
ခေါ်ချင်ခေါ်နေဦးမှာ'

ဒါဖြင့် ဦးဦးလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့

ဦးဦးက သွားစရာရှိသေးတယ်

သွားစရာရှိရင် ဆန်နီလည်း လိုက်မှာပေါ့

အောင်နိုင်မှာ ထောင့်ချိုးတစ်ချိုးသို့ ဝင်ကွယ်လိုက်ပြီး ကလေးကို
သနားစိတ်တစ်ဖက်နှင့် စိတ်အိုက်နေရပြန်လေသည်။

အောင်နိုင်နှင့် ကလေးတို့ဖြစ်ပျက်နေကြချိန်တွင် အေး တစ်ယောက်
ကတော့ မောင်မောင်လွင့် ခုတင်နံဘေးမှာဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ရင်ဘတ်
ပေါ်တွင် လက်တင်ပြီး ရှိနေတော့လေသည်။ မောင်မောင်လွင့်ကလည်း
လမ်းခရီးမသာယာလှသည့်အထဲမှပင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာကြသော

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အေးကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဘာ စကားမျှ မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ကလေးကော ဟင် ကလေး မပါဘူးလား

မောင်မောင်လွင့်မိခင် ဒေါ်နှင်းက သား သားအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်ရင်းနှင့် ကလေးကို သတိရပြီး ခေးရသည်။

ပါတယ် မေမေ အနီးအနားမှာပဲရှိ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ကိုထူးလည်း သိပ်ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကို အေးသိလား ရှာစမ်းပါဦး

မောင်မောင်လွင့်က လေသံတိုးတိုးနှင့် အားစိုက်ပြီး ပြောနေရာ အနီးရှိ ဆရာမကလေးတစ်ဦးကပါ *ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ကိုထူးကလည်း သိပ်လို ဂရုစိုက်ရှာတာပါ၊ ညကလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရှာဘူး*ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဦးဖေတင်မှာ ကိုထူးဆိုသူကို မသိသည့်တိုင် ဝတ္တရားရှိနေသေးသည့် မို့ *ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမရယ် အဲဒီကလေးနဲ့ ကိုထူးကို တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူတို့ဘယ်သွားနေကြပါလိမ့်*ဟု ပြောရသည်။

အနီးအနားမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်မရှာပေးပါ့မယ်

ဆရာမကလေးက ရှေ့မှထွက်သွားသောအခါ ဦးဖေတင်က နောင်မှ လိုက်ခဲ့ရ၏။ ဆရာမကလေးကလည်း အောင်နိုင်တို့ရှိရာဘက်သို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာမိခဲ့လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ဟော ဒီမှာ ကိုထူး၊ ရှင်တို့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ လူမမာကလည်း မေးနေပြီ

ကလေးကို ချောမော့စွာ ခွာထုတ်နေရသော အောင်နိုင်မှာ နောက်ကျောဘက်မှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆရာမနောက်ပါးမှ ကပ်လာသော ဦးဖေတင်ကိုပါ မရှောင်လွှဲသာအောင် တွေ့ဆော့တော့လေသည်။ သူသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံကာ မလှုပ်မယှက်ကြီးဘဲ ဖြစ်နေမိလေသည်။

မောင်အောင်နိုင် လက်စသတ်တော့ မောင်အောင်နိုင်ပါလားကွယ်

ဆရာမကလေးမှာ သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသော်
သည်း၊ ဦးဖေတင်ကတော့ အောင်နိုင်ကို မှတ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
အံ့သြဝမ်းသာလေသံမျိုးဖြင့် ပြောထုတ်လိုက်သည်။ အောင်နိုင်က ခေါင်းကို
သာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်မော့လာ၏။

ဟုတ်ကဲ့ဦး ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်မှာ တွေ့လာကြတာပါ

*အင်း မောင်မောင်လွင်က ကိုထူးဆိုတော့ ဦးက ဒို့ပြင်လူ မှတ်တာ
ကြုံရပေလေကွယ်၊ ကဲ လာ လာ မင်းနဲ့ကလေးကို မောင်မောင်လွင်ကလည်း
ဆေးနေရှာတယ်*

ကျွန်တော် မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့လား ဦး

မင်း ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူးထင်တယ် မောင်အောင်နိုင်

ဦးဖေတင်က ဤသို့ပြောနေပြန်တော့လည်း အောင်နိုင်သည် ဖြစ်ချင်
တာဖြစ်ဟု ဇွတ်မှိတ်ကာသာ နောက်ပါးမှ ခပ်ကုတ်ကုတ် လိုက်ပါလာရ
ပြန်လေ၏။ ဆန်နီကတော့ အောင်နိုင်လက်ကိုသာ မလွတ်တမ်းတွယ်ဖက်
လိုက်ပါနေသည်။

*သားသား ဒီမှာ မင်းဘွားဘွားနဲ့ အန်တီလေ၊ အေး ကိုထူးကိုသိတယ်
ဟုတ်လား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါဦးကွယ်*

မောင်မောင်လွင်က စကားကို ပြေးဆေးနှေးကန်စွာ ပြောဆိုနေသည့်
အချိန်တွင် သူခါးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ယှက်သိုင်းတွယ်ဖက်ကာ
ရပ်နေသော ဆန်နီကလေးကို ငုံ့စိုက်ကြည့်သလိုလိုနှင့် ခေါင်းကြီးအောက်
စိုက်ထားသော အောင်နိုင်အား အေးသည် အံ့သြထိခိုက်လှသော စိတ်ဝေဒနာ
ဘစ်မျိုးဖြင့် တစ်ခဏတာမျှ တွေ့တွေ့ငေးငေး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ဦးတော့မှ ခေါင်းကို အသာအယာ ပြန်ငဲ့သွားကာ *ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးစင်ပါ
ဘယ်ရှင်* ဟု တုန်ခိုက်သော အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဆန်နီ ဖွားဖွားဆီကိုလာ

ဒေါ်နှင်းက ဆန်နီလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ဆန်နီသည်
ဘာကြောင့်ရယ်ဟု မသိဘဲ သူ့လက်ကလေးကို ပြန်ရုန်းကာ မျက်နှာကို
အောင်နိုင်ကိုယ်မှာ အတင်းအပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်ကြီးကိုသွားတွေ့ဖို့ လိုလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်

ဦးဖေတင်က ဒေါ်နှင်းကိုကြည့်၍ ပြောလေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်ကို ချက်ခြင်းခေါ်မသွားနိုင်သေးဘူးဆိုရင်လည်း ဒီမှာနေရေးထိုင်ရေးကို ကြည့်စီစဉ်ရဦးမှာပဲ’

ဒေါ်နှင်းက ပြန်ပြောလိုပြီးသောအခါတွင် ဦးဖေတင်နှင့် ဒေါ်နှင်းသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေ၏။ အောင်နိုင်ကတော့ ဆန်နီခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ အမိပွယ်မရှိ ငေးမောနေမိသည်။

‘လမ်းခရီးအတွက် စိတ်မချရဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးလိုက်လာတာကို ကိုကိုလွင်သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ’

မောင်မောင်လွင်က ခုတင်ဘေးတွင် တင်ပလွဲကလေး လာထိုင်နေသော အေး၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ကာ အားအင်ပျော့တော့သော လေသံတိုးတိုးကလေးနှင့် ပြောဆိုနေသည်။

‘အို... လမ်းခရီးမှာ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကိုကိုလွင်တစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်နေတာကို အေးရောက်အောင် လာရမှာပဲပေါ့’

အေးကလည်း ခိုင်မာပြတ်သား၍ တည်ငြိမ်လှသောအသံဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်ရင်းနဲ့ နဖူးစပ်သို့ ဝဲကျနေသော မောင်မောင်လွင်၏ ဆံပင်များကို အသာအယာ သိမ်းတင်ပေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်လွင်မှာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သယောင်ဖြင့် မျက်နှာကလေး ဝင်းကြည်လာသည်တိုင် အသက်ကို ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ရှုပြီး မောဟိုက်နေပြန်လေသည်။

အောင်နိုင်သည် ဘာကိုမျှ ရည်ရွယ်မျှော်ခေါ်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲနှင့်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိပြန်၏။ ဆန်နီကလည်း သူ့လက်ကို မလွှတ်တမ်းခွဲကာ လိုက်ပါလာသည်။

ဟိုကွေ့ သည်လျှောက်နှင့် တော်တော်ကလေး လျှောက်သွားမိသော အခါ သူနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေသော ဆရာမကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားတိုးနေသဖြင့် အောင်နိုင်က ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ သူ့အိမ်သားတွေ ရောက်လာလို့ ရှင်တို့လူနာ တော်တော်အားရှိသွားပြီ ထင်တယ်’

ဆရာမကလေးကလည်းဖော်ရွေစွာ မေးမြန်းနေ၏။ သို့ရာတွင်

အောင်နိုင်ထံမှ စကားမပြန်ရမီမှာပင် 'ဆရာမ ဆရာမ' ဟု အရေးတကြီး
သွေးခေါ်လိုက် သောအသံကို ကြားကြရလေသည်။

အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်မိကြစဉ်မှာပင် နှမ်းဟိုက် ညှိုးငယ်စွာ
ကော်ရီလာသော အေးကိုတွေ့ရလေ၏။

'ကိုကိုလွင် သတိလစ်နေလို့'

အေးသည် အောင်နိုင်အား ဖျပ်ခနဲကြည့်ပြီးမှ ဆရာမကလေးဆီ
မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ ဘယ်သူ့ကို ပြောသလိုလို မပြတ်မသားပြောနေ
သည်။

'ဆရာဝန်ကြီးကို သွားခေါ်မှထင်တယ်' ဟု ဆရာမကလေးကပြော

'အေး ပြန်သွားလေ ကိုယ်သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်'

အောင်နိုင်ကတော့ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အေးကိုပင် တိုက်ရိုက်ပြော
လိုက်မိကာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်စွာသွားလေသည်။ နံဘေးမှ လက်
ခံပက်ကိုခွဲကာ တွယ်ကပ်ထားသော ဆန်နီကလေးမှာပင် ကသိကအောက်
အပြေးအလွှား ပါသွားရရှာ၏။

ထိုအချိန်မှာ ဦးဖေတင်နှင့် ဒေါ်နှင်းတို့ကတော့ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်
အားလက်ဆုံကျနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

'ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကျွန်တော်တို့ကသာ တစ်ခါတစ်လေတွေ့ရတာမို့ မမှတ်
ကြတာပါ။ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်တင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်ခင်တဲ့
တော်ဆွေပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်။ သူ မေရီဝင်းနဲ့ လက်ထပ်တော့တောင် ကျွန်တော်
အောက်လာပါသေးတယ်။ အခုတော့ မေရီဝင်း ဆုံးရှာပြီကိုးနော်၊ အင်း
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလည်း တော်တော်ခုကွတွေ့ရတာပဲကိုး၊ ကိုမောင်မောင်
လွင်ကိုတော့ ကျွန်တော် အစကမသိမိဘူး ခင်ဗျာ'

'မသိဆို သား နှစ်ယောက်က အတော်အသက်ကွာကြတာကိုးကွယ်၊
အောင်မောင်တင် ဆေးကောလိပ်မှာ ဖိုင်နယ်တက်တဲ့နှစ်မှ သားအငယ်က
အင်တာတက်ရုံ ရှိသေးတာကိုး'

'ဪ... ဪ... ဒါကြောင့်ပဲမသိတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့အတွက်
တော့ စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီတစ်ယောက်ဖြစ်

နေတယ်ဆိုတာကိုက ကံကောင်းထောက်မလိုက်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း ကျွန်တော်အိမ်မှာပဲ တည်းခိုကြတာပေါ့ခင်ဗျာ*

ဆရာဝန်ကြီးသည် စိတ်ပါလက်ပါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားပေးသော ပြုနေရုံမျှမက ဆရာဝန်ကြီးကတော်ကို သွားခေါ်ကာပင် မိတ်ဆက်ပေးနေ ပြန်လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင်မှ အောင်နိုင်တို့ သုတ်သီးသုတ်ဖျာ ဝင်ရောက်လာကာ လူမမာ အခြေအနေကို ပြောပြရလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် လူမမာရှင်များနှင့် အတူတကွပင် ချက်ခြင်းလိုက် ပါလာခဲ့လေ၏။ လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် ဆရာမကြီးတစ်ဦးမှာ လည်း အသင့်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် အပြင်ဆေးတိုက်မှ လိုအပ်သော ဆေးအချို့ထို ဝယ်ယူရန်အတွက် ဆေးစာကောက်ရေးကာ ဆရာမကြီးမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံ အလုပ်သမားတစ်ဦးအား စေလွှတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဆရာဝန် ဆရာမများ၏ ဂရုတစိုက်ပြုစုကုသပေးမှုဖြင့် မောင်မောင် လွင် သတိပြန်လည်လာသည့်အချိန်မှာ ကားမှောင်စပျိုးနေပြီ ဖြစ်လေ၏။ သည်တော့မှပင်လည်း ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးရွှင်လာကာ...

*ကံ.... အခြေအနေ ကောင်းလာပါပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့အားလုံးပဲ ကျွန် တော်အိမ်လိုက်ပြီး ညစာသုံးဆောင်ကြပါ ခင်ဗျာ*ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ သည်။

အားလုံးမှာပင် စားချင်စိတ် မရှိကြသော်လည်း ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို အားနာသမှုဖြင့် ဝတ်ကြေတန်းကြေ လိုက်ပါစားသောက်ကြရပေသည်။

အေး တစ်ယောက်သာလျှင်...

*ဝမ်းနည်းပါတယ် ကျွန်မစားကို စားနိုင်မှာမဟုတ်လို့ပါ*ဟု ခွတ် အတင်းငြင်းဆိုကာ ကျန်ရစ်နေသဖြင့် စည့်ဝတ်ကျေပွန်ရှာသော ဆရာဝန် ကတော် ကိုယ်တိုင်မှာပင် သူ့အတွက် နို့တစ်ဖန်ခွက်နှင့် မုန့်များသွားပို့ပေး ရလေ၏။

ညပိုင်းတွင်လည်း အေးနှင့် ဒေါ်နှင်းက သူတို့စောင့်ကြည့်နေပါမည် ဟု ပြောဆိုပြန်လေသည်။

ဆရာဝန်က လူနာ ညစောင့်အလုပ်မှာ အမျိုးသမီးများနှင့်မသင့်လျော်ကြောင်း၊ တကယ်ဆိုတော့ ညလှည့်ဆရာမများ အသင့်ရှိနေကြသည်မို့ သောက်နားသားများပင်လျှင် အပင်ပန်းခံ၍ စောင့်နေကြသည်မှာ အပိုသက်သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် လူနာရှင်များအနေနှင့် စောင့်ကြည့်မှု စိတ်ကျေနပ်မည်ဆိုလျှင်မူ နာရီပိုင်းနှင့် အလှည့်ကျသော စောင့်ကြည့်ဆဲလ်ပါကြောင်းဖြင့် ဖျောင်းဖျပြောဆိုရလေသည်။ ဆေးရုံနှင့် အိမ်မှာ အချိန်ရွေး သွားရောက်နိုင်သည်မို့ ဆရာဝန်ကြီး ပြောဆိုသည်မှာ လျော်ကန်သော ဝေပွာဆိုခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြင့် အေးနှင့် ဒေါ်နှင်းမှာ သူတို့အတွက် ဆရာဝန်ကတော် ဖေးထားသော အခန်းမှာပင် အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်ကြရလေသည်။

ထိုအချိန်တိုင်အောင်ပင် ဦးဖေတင်နှင့် အောင်နိုင်တို့ကတော့ လူမမာအနီးမှာရှိနေကြသေးသည်။ ဆန်နီကလေးမှာလည်း စောစောက အေးနှင့် သူ့ဘွားဘွား ချောခေါ်သည်ကိုပင် မရဘဲ အောင်နိုင်နှင့် ကပ်တွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

* ကျွန်တော်ပဲ စောင့်လိုက်ပါမယ်ဦးရယ်၊ ဦး သွားအိပ်ချည်ပါ *
 * မဟုတ်တာကွယ် မောင်အောင်နိုင် ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ဦးပဲ စောင့်လိုက်ပါမယ် *

ဦးဖေတင်နှင့် အောင်နိုင်က အမှတ်မထင်ပင် အချီအချပြောဆိုနေမိကြ၏။ ထိုစကားကိုကြားရ၍ ထူးခြားလာသူကတော့ မောင်မောင်လွင်ပင်ဖြစ်သေးသည်။ သူသည်...

* မောင်အောင်နိုင် * ဟု ခေါ်သံကြားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် မှိန်းဇရာမှ မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လှန်ပြီး ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ အံ့အားသင့်ဟန် ဖြစ်သွားရာမှ လူးလဲထတော့မယောင်ပင် ခေါင်းကို ကြွထောင်လာသေးသည်။ သို့ရာတွင် အားမရှိသည်မို့ ပြန်လည်ပျော့ခွေ၍ ကျသွားပြန်လေ၏။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော အောင်နိုင်မှာ ခုတင်အနီးသို့ ခြွေလှမ်းကြွကြီးများဖြင့် တိုးကပ်သွားသော မောင်မောင်လွင် လက်တစ်ဖက် ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။

* ကျွန်တော်ဟာ ကိုထူးပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်နိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ ကိုမောင်မောင်လွင်*

မောင်မောင်လွင်သည် အောင်နိုင်အား ပြန်လည်စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညိတ်လိုက်ပြီး...

ခင်ဗျားဟာ လေးစားထိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေပါပဲ ကိုအောင်နိုင် ဟု အားယူ၍ ပြောလိုက်ကာ သူ၏အားမရှိလှသော လက်ချောင်းများဖြင့် အောင်နိုင်၏ လက်ကို ပြန်လည်၍ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးတို့၏ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မေတ္တာဓာတ်ကို တွေ့မြင်သိရှိရသော ဦးဖေတင်မှာတော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်နေရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာ သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော် ပူဆာလာသူကတော့ ဆန်နီ ဖြစ်လေ၏။

အိပ်ချင်လှပြီ ဦးဦး ဟု ဆိုကာ အောင်နိုင်လက်ကို ဆွဲခေါ်နေတော့လေသည်။

ကဲပါ မောင်အောင်နိုင်ရယ်၊ ကလေးပဲ ကောင်းကောင်းအိပ်ရအောင် သွားအိပ်ချေစမ်းပါ

ဦးဖေတင်ကပါ ထပ်မံတိုက်တွန်းနေသည်တွင်တော့ အောင်နိုင်သည် ထပ်မံ၍ မငြင်းဆန်သာတော့ဘဲ ဆန်နီကိုပွေ့ချိုကာ ထွက်ခဲ့ရတော့ပေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးအိမ်ရောက်၍ အခန်းနှစ်ခန်း၏အလယ်မှ နေရာလွတ်တွင် ပြင်ပေးထားသော ခုတင်ပေါ်၌ ဆန်နီကို ချာသိပ်နေသည့်အချိန်တွင်ကား တစ်ဖက်ခန်းမှ ဘုရားရှိခိုးနေသော အေး၏အသံ ခပ်တိုးတိုးကို ကြားနေရလေသည်။ အောင်နိုင်မှာ အိမ်ထောင်ရှင်အဖြစ်နှင့် တည်ငြိမ်စွာ ပြောင်းလဲနေသော အေး၏အမူအယာများကို နှစ်လိုကျေနပ်မိလေ၏။ ပြီးတော့ သူနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့လာရခြင်းကိုလည်း အဆိုးအကောင်း မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ဘုရားမလို့ သားလေး မြန်မြန် ကျန်းမာပါစေဘုရား၊ ပြုခဲ့သစ္စာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအားလုံးအတွက် သားလေးဒဏ်ရာ မြန်မြန်ပျောက်ပါစေ

ဒေါ်နှင်း၏ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သံကို ကြားရရာတွင်ကား အောင်နိုင်မှာ မောင်မောင်လွင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိပြန်ကာ *ဟုတ်ပါတယ်

ဒီလိုသဘောထားပြည့်တဲ့ ပညာတတ်လူငယ်တစ်ဦးဟာ မဆုံးရှုံးသင့်သေးပါဘူး။ အမြန်ဆုံး ကျန်းမာလာနိုင်ပါစေဗျာ့ဟူ၍ပင် ကူညီဆုတောင်းမိရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ကြာရှည်သဖြင့်တော့ သူ စိတ်မကစားနိုင်ရှာပေ။ မနေ့က တစ်ညလုံး မအိပ်ရသည့်ဒဏ်နှင့် စိတ်ပန်းလှူခွမ်းဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်များကြောင့် မျက်ခွံများလေးလံလာတော့ကာ မကြာမီအတွင်းမှာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဘယ်အချိန်ရှိပြီဟူ၍တော့ မသိ၊ အောင်နိုင် နီးလာသောအခါတွင် ကား အားနည်းသော အလင်းရောင်မှုန်မွှားမွှားကလေးကိုပင် တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်ပေသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

အောင်နိုင်သည် ဦးဖေတင်အား အိပ်စေကာ လူနာတစ်လှည့် သွားစောင့်ရန်ကို သတိရသည်နှင့် လူးလဲကာ ထရလေ၏။ ပြီးတော့ ခုတင်ဘေးမှ မီးခလုတ်ကို စမ်းဖွင့်လိုက်ကာ အိပ်မောကျနေဆဲပင်ဖြစ်သော ဆန်နီကလေးအား စောင့်ကိုပြင်ခြံပေးလိုက်ပြီးနောက် ခြေကိုဖွဖွနင်းကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် တံခါးအနီးမှ ဖိနပ်ကို ခြေထောက်မှာစွပ်ကာ တံခါးမင်းတုံးကို ဆွဲဖွင့်မည်ပြုသည်တွင်မူ တံခါးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖွင့်ထွက်သွားပြီး၍ စေ့ရုံမျှစေ့ထားကြောင်းကို တွေ့ရှိရပြန်လေသည်။ အောင်နိုင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရကာ ဆေးရုံဆီသို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ထွက်လာရတော့သည်။

မကြာမီ ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ ပွင့်ချည်မှိတ်ချည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခုနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့တူရုံမှ လာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူက အောင်နိုင်ကိုယ်ပေါ်သို့ ဓာတ်မီးရောင်ကို တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် တစ်ချက်ထိုးကြည့်လိုက်ကာ 'ဪ...ခင်ဗျားလား' ဟု အသံဖြုလိုက်သည်။ အောင်နိုင်လည်း ဆရာဝန်ကြီးအသံကို ချက်ခြင်းမှတ်မိသွားလေ၏။

'ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ အရေးကြီးသလား' ဟု မေးလိုက်ရသည်။

'အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကို ရောက်ပါပြီဗျာ၊ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ'

ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းကိုရမ်းခါ၍ ပြလိုက်သည်။

'သူ့အမေတွေ သိကြပြီလား'

*အားလုံး ဆေးရုံမှာ ရောက်ကုန်ကြပါပြီဗျာ၊ မိုးလည်း လင်းတော့မှာ
ပဲ၊ သုံးနာရီထိုးသွားပြီ*

အောင်နိုင်သည် သူ့အသိနောက်ကျခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းသလို
ဖြစ်ကာ ဆရာဝန်ကြီးကိုမျှ စကားဆက်ပြောနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဆေးရုံဆီ
သို့သာ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းထွက်ခဲ့ရလေသည်။

*

ယနေ့နံနက်လည်း နေအတော်မြင့်မှပင် အောင်နိုင် အိပ်ရာမှ နိုးလာ
သည်။ ဤအိမ်၊ ဤနေရာကို ရောက်ရှိသည်မှစ၍ ည ညတွင် အတွေးလွန်
ကာ အိပ်မပျော်တတ်သော အကျင့်တစ်ခုကို ရရှိနေကာ ဤလိုပင် အိပ်ရာ
ထနေမြင့်ရသည့် ရက်ပေါင်းမှာ များပေပြီ။

အောင်နိုင်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်မှာပတ်ကာ ရေချိုးခန်း
ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခေတင်ကို ဖြတ်ကျော်မိလျှင်ကား အေးသည်
ဆန်နီအား ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကို တိုက်ကျွေးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အိမ်
ဖော် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာလည်း သူတို့အနီးတွင် ချက်ပြုတ်ဖွယ်များကို
စီမံနေကြ၏။

အောင်နိုင်ဝင်လာသောအခါ အေးက မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ရုံ
သာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဘက်သို့ နောက်ကျောပေးကာ စားသောက်စရာများတွင် အာရုံ
ပြုလျက်ရှိသော ဆန်နီကလေးကတော့ သူဝင်လာသည်ကို မမြင်တွေ့ရှာပေ။

မျက်နှာသစ်ပြီး၍ အောင်နိုင်ပြန်ထွက်လာသောအခါတွင်လည်း အေး
သည် စောစောကလိုပင် တစ်ချက်မျှသာ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အောင်နိုင် အလယ်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်တွင်မူ အိမ်ဖော်အမျိုး
သမီးသည် လက်ဖက်ရည်လင်ပန်းကို သယ်ယူကာ သူ့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ပါးလွှာသော မိုးပြာရောင် ခန်းဆီး
ကလေးကို ထိုအမျိုးသမီးက ကိုယ်စောင်းတိုက်ကာ ဖယ်ရှားလိုက်သည့်
တစ်ခဏတွင်မူ အပြင်ဖက် ဆင်ဝင်ခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်နေသော
ဦးဖေတင်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အောင်နိုင်သည် ယခုလို နံနက်ပိုင်းတွင် ဆင်ဝင်ခန်းသို့ ထွက်ကာ ဦးဖေတင်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောနေလေ့ရှိသည်။ ယနေ့တွင်ကား ဤလိုချည်း သူနေ၍ မဖြစ်နိုင်သည်ကို စဉ်းစားမိလာသည်။ သို့နှင့် သူ့အတွက်ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ ညောင်လေးပင်တန်းကမှ ဝယ်ယူထားခဲ့ရသော သူ့အဝတ်အထည်ကလေးများကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးဖြင့် စုဆောင်းထည့်သို နေရလေသည်။

ယနေ့မှာ မောင်မောင်လွင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရက်ပေါင်း ၂၀ မျှပင် ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်လေ၏။

မောင်မောင်လွင်၏ ရုပ်ကလပ်ကို ညောင်လေးပင်မှ ပြန်လည်ယူ ဆောင်ခဲ့သည်မှအစ ဝူသွင်းမြှုပ်နှံကာ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးသည်အထိ ဝိစူအဝဝတို့ကိုလည်း သူပင်လျှင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီပေးခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့လည်း ဆန်နီကလေးက သူ့ဆိုသူမှ ဆိုသလို တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေခြင်းကို ငဲ့ညှာကာပင် သူနေခဲ့ရသည်။

ဤအတွင်းမှာ အေးတစ်ယောက်တည်း သူ၏ပူပင်သောကများကို ဘတ်နိုင်သလောက်ဖြေဆည်ကာ ဆန်နီ၏ ခင်မင်မှုကို မရအရ ကြိုးပမ်း ဣပါပေသည်။

ဒေါ်နှင်းမှာလည်း ယောက္ခမဆိုပေမယ့် အေးအပေါ်တွင် သမီး စဉ်းတမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုရှိကာ အင်မတန်သဘောထားပြည့်ဝကြောင်းကို တွေ့ရှိရပေသည်။

သူသည် သူ၏မြေးကလေး ဆန်နီကိုပင် သူ့အိမ်သို့ အတင်းအကြပ် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းမပြုခဲ့ဘဲ အေးအတွက် စိတ်ဖြေစရာရစိမ့်ခြင်းငှာ အေးတို့ ထံမှာပင် ထားစေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဆန်နီသည် အေးအား မေမေအေးဟူ၍ပင် ခေါ်စမှတ်ပြု ကာ ခင်တွယ်လာပြီဖြစ်ပေသည်။ အေးထံမှာသွားရောက် အိပ်စက်သည်မှာ နှစ် ၄-၅ ညမျှ ရှိပြီဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဤအိမ်ထက်မှာ သူဘာကြောင့် ဆက်လက်နေထိုင်

ရတော့ပေမည်နည်း။ ပြီးတော့ အေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ယနေ့ထိအောင် သူ့အား စကားတစ်ခွန်းတပါဒမျှ ပြောခဲ့လေသည် မဟုတ်သေးပေ။

ဦးဖေတင်က သူ့အားမခြင်းမချန် ပြောပြခဲ့သည်မို့ သိရှိသည်မှာလည်း ဟိုလွန်ခဲ့သော (၂) နှစ်ကျော်က သူတို့မြို့ကလေးမှ အောင်နိုင်ထွက်ခွာသွား ခဲ့သည့် ညတွင် ဦးဖေတင်တို့သည် အေးအား မြို့စွန့်အိမ်ကလေးမှ သွား ရောက် ခေါ်ငင်ခဲ့သည်။

အိပ်ယာမှ နိုးနှင့်နေသော အေးသည် အောင်နိုင်ကို မတွေ့၍ အိပ်ခန်း ပတ်လည်တွင် ရှာဖွေကာ ဧဝေဧဝါဖြစ်ရှိနေဆဲတွင် ဦးဖေတင်တို့မောင်နှမ ကို တွေ့ရသောအခါ အောင်နိုင်က သွားရောက်တောင်းပန်ကာ ပြောကြား ခဲ့သည်မို့ သဘောညီမျှကာ လာရောက်ခေါ်ငင်ကြခြင်းဖြစ်သည် ဟူ၍ပင် ပထမဦးစွာ အထင်ရှိလေသည်။

နောက် သူထင်သလိုမဟုတ်မှန်း သိရသောအခါတွင်ကား အေးသည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးခဲ့လေ၏။ နောက်တွင်ကား အောင်နိုင်၏အမည်ကို စကားစပ်၍ပင် အသုံးမပြုခဲ့တော့ပေ။

လူကြီးတွေကလည်း အခြေအနေကိုကြည့်ကာ မောင်မောင်လွင်နှင့် လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို အချိန်ဆွဲခြင်းမပြုတော့ပဲ အမြန်စီမံခဲ့ရပေ၏။

မောင်မောင်လွင် တစ်ယောက်ကိုတော့ အေးသည် သူဖြစ်သမျှကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်ဟု ဦးဖေတင်က ထင်လေသည်။

မောင်မောင်လွင်ကလည်း သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အေးအပေါ်မှာ သဘောထားပြောင်းနိုင်ရှာပုံမရပါဟု ဆိုသည်။

သည်လိုနှင့် လက်ထပ်ပေးပြီး၍ မကြာလှမီမှာတော့ ဒေါ်စော တစ်ယောက် လူကြီးရောဂါနှင့် ဆုံးရှာပြန်လေသည်။ ထိုအခါတွင်တော့ ဦးဖေတင်သည် သူပိုင် ဆန်စက်ကြီးနှင့်တကွ တိုက်ပါ ခြံမြေ အားလုံးကို ရောင်းချကာ ရန်ကုန်သို့လိုက်လာပြီး သမီးထွေးနှင့် သမက်ပါ ခေါ်ယူလျက် အိုးသစ်အိမ်သစ် ဖန်တီးတည်ထောင်ခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အခြေအနေ အတည်တကျဖြစ်ရှိလာကြပြီး ယခုတစ်ဖန် ကိုမောင်မောင်လွင် တစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားပြန်သည်မှာလည်း ဝမ်းနည်း စဖွယ်ပင် ဖြစ်မေသည်။ ယခုအချိန်သို့ တိုင်အောင် အေးတစ်ယောက်က

သူ့အပေါ်မှာ မကြေချမ်းနိုင်ဟန်မှာလည်း သိသာလှသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူလုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်မှာလည်း မိန်းမသားတစ်ဦးဘက်ကနေ ကြည့်လျှင် ခွင့်လွှတ်ချင်စရာကောင်းသည်တော့ မဟုတ်။

အောင်နိုင်က အရာအားလုံးအတွက် အဆင်မပြေလှစွာ ဖန်တီးလာ သော ကံကြမ္မာအပေါ်တွင်သာ ပုံချပြီး စိတ်ဖြေလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ 'ဪ... မောင်အောင်နိုင် အိပ်ယာကမထသေးဘူးမှတ်လို့' ဟူသော အသံကို အခန်းဝဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးဖေတင်သည် ခါတိုင်းလို လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် အောင်နိုင်ရောက်ရှိမလာခြင်းအတွက် လာရောက် ကြည့်ရှုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အောင်နိုင်က 'အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်ဦး ကျွန်တော် သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေရတာနဲ့' ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဘယ်ကိုမှ သွားဖို့ မလိုတော့ဘူးထင်တယ် မောင်အောင်နိုင်'

ဦးဖေတင်ထံမှ ထိုစကားကို ကြားရသည်တွင်တော့ အောင်နိုင် အတော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဦးဖေတင် ဘာကိုရွယ်စူး၍ ပြောသည်ကို လည်း သဘောမပေါက်နိုင်အောင် ရှိရလေ၏။ ဦးဖေတင်ကတော့ မပြုံး မရယ်နှင့် ထိုစကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြီးလျှင် ပြီးခြင်းပင် အိမ်နောက်ခန်း သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သော ဆန်နီအား လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ပါးစပ်ကို သုတ်ပေးနေသော အေးကို တွေ့ ရတော့မှ ဦးဖေတင်က ရပ်တန့်လိုက်သည်။

'မောင်အောင်နိုင် သွားတော့မလို့တဲ့သမီး၊ သမီးအနေနဲ့ ကျေးဇူးတင် စကားလေး ဘာလေးပြောပြီး တားထားသင့်သေးတယ်လို့ ဖေဖေထင်တယ်'

ဦးဖေတင်သည် အေးကိုလည်း ထိုမျှပင် ပြောဆိုခဲ့ကာ အိမ်ရှေ့ခန်း သို့ တိုက်ရိုက်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အေးသည် သူ့အဖေစကားကို ကြားရလျှင် နှုတ်ခမ်းသားကို သွား ကလေးဖြင့် ဖိကိုက်ကာ တွေဝေသွားလေ၏။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည် ၂တို့ ယီးလေးခိုကာ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာခြင်းမှာလည်း ဘယ်လို ဝေဒနာ ရယ်လို့မသိ၊ 'သွားတော့ မလို့တဲ့၊ သွားတော့မလို့တဲ့' အနာဟောင်း

ကို ဆွပေးသည်နှင့်တူလှသော သည်စကားလုံးကိုလည်း နားခါးလှပါဘိသည်။ ဒေါသထွက်လှပါဘိသည်။ ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြောထွက်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဘာကြောင့်ကော တားဆီးထားရဦးမှာပါနည်း။

အေးတစ်ယောက်က စိတ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေရဆဲတွင် ဆန်နီက တော့ သူဦးဦး၏အခန်းသို့ တခိုင်းခိုင်းနှင့် ပြေးထွက်သွားလေပြီ။ မကြာမီ ရိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ကာ ဆန်နီ၏အသံကို ကြားရ၏။ အေးက ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းခပ်ကြဲကြဲနှင့် လိုက်ပါသွားမိသည်။ အခန်းဝမှ မရွံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် 'မသွားရဘူး မသွားရဘူး ဦးဦး မသွားရဘူး' ဟု ထွန်ထွန်လူးမျှ အော်ဟစ်ကာ အပေါက်ဝသို့ နောက်ကျောပေးထားသော အောင်နှင့် ခြေနှစ်ချောင်းကို သိုင်းဖက်ထားသည့် ဆန်နီအား တွေ့မြင်ရသည်။

'ဦးဦး မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆန်နီ၊ မင့် မေမေအေးက ဦးဦးကို သိပ်မုန်းနေတာ'

စနက်တံနှင့်တူလှသော သည်စကားလုံးကတော့ အေးကိုယ်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို လျှင်မြန်စွာ ထိမှန်ပေါက်ကွဲသွားစေပုံရပေသည်။ အေး သည် သူ့ကိုယ်ကိုမျှ သတိမထားနိုင်မိမှာပင် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

'ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို မုန်းတာလဲဟင်၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို မုန်းတာလဲဟင်'

အေးသည် ပါးစပ်မှ ဤသို့ရွတ်ဆိုကာ အောင်နှင့် ရင်ဘတ်ကြီးကို သူ့လက်သီးဆုပ် နှစ်ဖက်ဖြင့် တဝန်းဝန်းထုနှက်၍လည်း နေလေ၏။

ဤမျှကိုဖြင့် အောင်နိုင်တစ်ယောက်က နားလည်မှုရှိနိုင်ပါလေသေးသည်။ သူသည် အေးက ထုရိုက်နေသမျှကို မတုန်မလှုပ်နှင့် ပေတေပြီး ခံယူနေလိုက်သည်။

အေးတစ်ယောက် မောသလောက်ရှိသွားတော့မှ အေး၏ လက်သီးဆုပ်ကလေးနှစ်ခုကို သူ့လက်များဖြင့် ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းယူလိုက်လေ၏။

ပြီးတော့ အေးကို မည်သို့မျှမဆိုဘဲ ဆန်နီကလေးကိုသာ ငုံ့၍
ပြောလိုက်သည်။

“ဦးဦး မသွားတော့ပါဘူး ဆန်နီ၊ ဦးဦး မင်းတို့ကို တစ်သက်လုံး
မခွဲတော့ပါဘူးကွယ်”

နီနီ

ချစ်ငြိုးချစ်မာန်

ထက်ကောင်းကင်တွင်တော့ တိမ်ခိုင်တိမ်လိပ်များသည် သဏ္ဍာန်
အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ လေတွင် လွင့်မျောနေကြလေ၏။ ကျွန်တော် မှီခိုနေရ
သည့် အိမ်ကြီး၏ အရေးအခင်းများမှာလည်း 'ခုနီလို့ ခုဝါတယ်၊ ပြာချင်ပြာ
နိုင်းတဲ့ ပုံခင်း' ဖြစ်နေဟန်တူပေသည်။

(၁)

လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်က ဖြစ်ပျက်တိမ်မြုပ်ခဲ့သော
ဤအိမ်ကြီး၏ အရှုပ်တော်ပုံသည် မကြာမြင့်မီကာလတွင်မှ ကျွန်တော်၏
ရှေ့မှောက်ဝယ် အရင်းအမြစ်နှင့်တကွ ရှင်းလင်း ထင်ဟပ်၍ လာခဲ့ရပေ
သည်။

အထက်ပါစကားရပ်သည် ကောင်းစွာ ပြည်စုံလုံလောက်ခြင်းတော့
မရှိသေးဟု ထင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ 'ဖြစ်ပျက်တိမ်မြုပ်ခဲ့သော' ဆိုရာ
၌ ဟိုစဉ်က ကျွန်တော် လုံးလုံးလျားလျားမသိခဲ့သေးသော အကြောင်းအရာ
အရင်းအမြစ်၏ တိမ်မြုပ်မှုကိုသာဆိုလို၍၊ ထိုအကြောင်းအရာ မူရင်းစစ်မြစ်မှ
ဘူးလူးဆက်နွယ်ခဲ့သော အရှုပ်အထွေး အညွန့်အစကလေးများကဖြင့် မတိမ်
မြုပ်ရုံသာမက နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို ဤအိမ်ကြီးအား ဖမ်းစား လှုပ်ချောက်
ခေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ဤအိမ်ကြီးသို့ရောက်စမှာပင်
ဤအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်နှစ်မြုပ်သည့် အချင်းအရာတစ်ခုခုများ
ရှိလိမ့်မည်လားဟု သံသယရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ လည်ပတ်ပါးနပ်သူ၊ စပ်စုတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်လည်း ဤတိုက်အိမ်အိုကြီးမှ ဤမိသားစု၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြေကွဲထိခိုက်ဖွယ်သော ဖြစ်စဉ်ကြောင်းရာများသည် ဤမျှ မြုပ်ကွယ်၍ မနေနိုင်။ အရိပ်အမြက်ဆိုသလိုတော့ ရှိရမည်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်အဖို့ ယခုလို အေးနိုင်အနိုင်လွန်း၍သာ 'ကြီးကြီးငွေ' နှင့် သင့်မြတ်၍ ဤတိုက်အိမ်အိုကြီးတွင် ကပ်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အားလုံးသော အကြောင်းတရားတွေကို အစမှ ဖြန်ကောက်မှသာ ရှင်းလင်းနိုင်ပေတော့မည်။

*

ကံတရား၏ စေညွှန်းရာသို့ လျှောက်သွားနေခဲ့ရသော ကျွန်တော် ဘဝခရီး၏ စတည်ရာဌာနမှာ ဘုန်းဘုန်း၏ ကျောင်းတော်ဝိဟာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းဘုန်း၏ ကျောင်းတွင် ကျွန်တော်မနေထိုင်မီက အရပ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘယ်ပုံနေထိုင်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ ကောင်းစွာ မှတ်သားမိခြင်း မရှိတော့ပါ။ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဆိုသော ကျွန်တော်မိခင်နှင့် ဖခင်ကိုလည်း ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှစ၍ ကျွန်တော် လုံးဝမမှတ်မိတော့ပါပြီ။

ကျွန်တော် သိရသည်မှာ ကျွန်တော်သည် ဘုန်းဘုန်း၏ အခြားသော စာသင်သားများနှင့် မတူဘဲ ဘုန်းဘုန်းက အပိုင်မွေးစားခြင်းကို ခံယူထားရသည်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဘုန်းဘုန်းထံ စာသင်ရသည်မှာလည်း အခြားအခြားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာကဲ့သို့ ဘာသာရေး သင်ခန်းစာများချည်း မဟုတ်ပါ။ ဘုန်းဘုန်းမှာ (ကျွန်တော်တို့အရပ်အခေါ်) လောကဓာတ်ကျောင်းခေါ်သည့် အနီးရ အထောက်အပံ့ခံ အလယ်တန်းကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်းဖြစ်ခါ ကိုယ်တော်တိုင် ဝင်ရောက်သင်ပြနိုင်သော အရည်အချင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းဘုန်းကျောင်းမှာပင် တိုင်းရင်းဘာသာ (၇)တန်းမျှထိ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ရပါ၏။ ဤအတွင်းမှာ အမှတ်တရဖြစ်လောက်သော အပြောင်းအလွဲများလည်း ရှိပါသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်

အဝင်နှင့် ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ် အဝင်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းဘုန်းကျောင်း
၌ စစ်ပြေးအိမ်ထောင်စုများဖြင့် ရွှင်ထွေးစည်ကား၍နေတတ်ကာ ပျော်စရာ
ထဲလို စိတ်ညစ်စရာလိုလို ဖြစ်၍နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းဘုန်းသည် ထိုဒကာ ဒကာမမိသားစုများရှေ့မှောက်သို့ ကျွန်
တော်အား ခေါ်ထုတ်ပြသကာ 'ဒါ ကျုပ်သား သီလဝကလေးပေါ့၊ ကြီး
ငယ်သာ ဘာဖြစ်မယ် မသိတယ်၊ မျက်နှာထားက သိပ်ပြီး ရင့်ကျက်တာများ၊
စကားနည်းတာကလည်း လွန်ပါရော'ဟူ၍လည်း ပြုံးရယ်ရွှင်ပျံ့စွာ ပြောဆို
တတ်ပါသေး၏။ ပြီးတော့ ခေတ်ကောင်းလျှင် ကျွန်တော်အား အင်္ဂလိပ်
ကျောင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားရှိကာ အထက်တန်းပညာတတ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်စေ
ဆင်ကြောင်းကိုလည်း သူ၏လူကုထံ ဒကာဒကာမများရှေ့တွင် မကြာခဏ
ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတတ်ပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ဘဝလမ်းစဉ်အား ပြုပြင်ညွှန်ကြားလျက်ရှိ
သော ကံကြမ္မာက တဆစ်ချိုးကွေ့၍ လမ်းပြောင်းပေးလိုက်ပြန်ပါလေ
သည်။ တိုတိုပြောရလျှင် ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်အဝင် ခေတ်ကောင်းစွာ
မငြိမ်မသက်ရသေးမီမှာပင် ဘုန်းဘုန်းဘုရားသည် တိုက်ဖွိုက်ရောဂါဖြစ်
ကာ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ပျံ့လွန်တော်မူသွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဘုန်းဘုန်းဘုရား ပျံ့လွန်တော်မူမီ ဝေဒနာခံစားဆဲအချိန်အတွင်းမှာ
ထား ဘုန်းဘုန်းသည် ကျောင်းတွင် ခိုလှုံနေသော ဒကာဒကာမများထံမှ
သူနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော ရန်ကုန်မှ ဝတ်လုံတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ
ဦးသိန်းအား ခေါ်ယူပြီး ကျွန်တော်ဘဝရှေ့ရေးအား တာဝန်ယူပါရန်နှင့်
ကျောင်းထားပေးပါရန်ကို အထပ်ထပ်မှာကြားကာ အပ်နှံခဲ့ပါ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျေးဇူးရှင်ဘုန်းဘုန်းဘုရား ပျံ့လွန်တော်မူပြီးသည်
၏ နောက်ပိုင်းတွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ကြသော ဦးကြီးသိန်း
တို့ အိမ်သားစုနှင့်အတူ ကျွန်တော်သည် ခိုကပ်ခိုတွယ်ကာ လိုက်ပါခဲ့ရ
ပြန်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်ကား ကျွန်တော်သည် အသက် (၁၅)နှစ်သို့တိုင် ရောက်
ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်၏ခိုတွယ်ခိုကပ်စရာ ဘဝရိပ်မြုံကား မတည်တံ့သေး၊
ဦးကြီးသိန်း(ဝတ်လုံတော်ရ)၏ အိမ်သို့ ရောက်စမှာပင် ကျွန်တော်မှာ စိတ်နေ

အလွန်ကျဉ်းကျပ်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းကား ဘုန်းဘုန်းဘုရား၏အမှာ အတိုင်း ပညာကို ဆက်လက်သင်ကြားပေးသည်ဆိုသော်လည်း သင်ကြား ပေးသည် မည်ကာမတ္တမျှသာ ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မည်သည့်ကျောင်းကိုမျှ နေခြင်းမရှိခဲ့။ သူတို့အိမ်တွင် ဗာဟိရလုပ်ကိုင်ရင်းသာ သူတို့၏သမီးကြီး မမကြီးနှင့် သား ကိုတို့ တင်တို့၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သင်ကြားပေးမှုကို ခံယူရပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်မှ လူရာဝင်သည်ဟု ပြောကာ အင်္ဂလိပ်စာကိုပါ သင်ယူရသည် ကဖြင့် ဘုန်းဘုန်း ကျောင်းမှာထက် သာလွန်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် တိုင်းရင်းကို ဖက်ထားရသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အချိန်တိုင်းကိုဖြင့် ကျွန်တော် စိုးရွံ့လန့်ထိတ်မိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကြီးသိန်းမှလွဲ၍ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ပြေပြစ်စွာ ဆက်ဆံမှုမရှိသလောက် တင်းမာကြသူများ၏ ရှေ့မှောက်ဝယ် အသံကိုမျှ ဝံ့ဝံ့စားစား မထွက်ရဲခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့ လျှာလိပ်သံ လျှာဖျားသံကလေးများကို ရွရွညင်ညင် ပွတ်ဆွဲလှုပ်ခါ၍ ပြောရသည်ထင်သော ဤအင်္ဂလိပ်စာလုံးစကားလုံးများက ကြိမ်ဖန်များစွာ အခက်အခဲတွေ့စေပါသည်။ ဤအခက်အခဲများကို မမကြီးနှင့် ကိုကိုတင်တို့၏ ထန်မာသော မျက်နှာထားကလည်း နှစ်ဆပို၍ ကြီးလေးစေသည်ဟု ထင်မိပါ၏။

‘ဖေဖေ အကောင်က ဘယ်တော့များ သင်လို့တတ်တော့မှာလဲ ဇာတာ မမကြီးတို့သာ အာပေါက်တော့မယ်’

‘ဟုတ်တယ်အဖေ၊ ခြောက်လလောက် သင်လို့မှ ‘ရီဒါတူး’ မကျန်တော့ အကောင်ကို ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ချင်ဘူး’

သူတို့မောင်နှမ၏ နှုတ်ဖျားမှ ဤလိုစကားသံမျိုးများ ထွက်ပေါ်လာသောအခါမျိုးတွင်မူ ကျွန်တော့်တွင် မည်မျှအနေကြံ့၍ သွားရတတ်သည်ကို ပြောမပြတ်တတ်အောင် ရှိပါတော့သည်။ ဤမှတစ်ဆင့် လွန်၍ မာရီသိန်းနှင့် ဂျင်မီသိန်းခေါ် သူတို့၏ ညီငယ် ညီမငယ်ကလေးများကို ခေါ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့်အပြိုင် သင်ယူ ရွတ်ဖတ်စေကာ နှုတ်လျှာသွက်လှသော ကလေးများ၏ ပြက်ရယ်လှောင်ပြောင်မှုကို ခံယူစေသည်ကဖြင့် ကျွန်တော် မျက်နှာတွင် သွေးဖြန်းဖြန်းတက်အောင် ရှက်သွေးမွန်ရတတ်ပါသေးတယ်။

မင်းကတော်ကြီး၏ အဖို့မှာဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်အတွက် ဘယ်
 အခါမျှ မျက်နှာကောင်းမရခဲ့ပါ။ သူ၏စည်းစနစ်အတိုင်း အိမ်မှုကိစ္စ
 အဝကို ကျွန်တော်က အဘယ်မျှပင် ကြိုးစား၍ ကူညီပေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ
 နှင့် နှုတ်နည်းလှသည်အဖြစ်ကပင်လျှင် သူ့အဖို့ အပြစ်တစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ပါ
 သည်။ သူကား ဝတ်လုံတော်ရကတော်ပီပီ၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်
 သွက်သွက်လက်လက် ပြောရဲဆိုရဲမှ ကြိုက်တတ်သူပါပေ။ သို့ကြောင့်ပင်
 ဤစည်းစနစ်ဟုတ်တာမဟုတ်တာကို အပထား၍ ရဲရင့်ဝံ့စားစွာ ဖြန်းဖြန်းကွဲ
 ခွဲဆိုလေ့ရှိကြသော သူ၏ သားသမီးများက အပြစ်တစ်စုံတစ်ခုရှိတိုင်း
 ကျွန်တော်အား ပုံချလာသော အခါများတွင် ကျွန်တော်၏ မှန်ကန်တိကျသော
 အကြောင်းကွယ်မှုတို့မှာ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့ရတတ်တော့သည်။

ဤလိုအခါမျိုးတိုင်းမှာပင် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း ရှိကံငင်
 ဦးစွာ ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာငယ်လှသော ဘဝအခြေအနေအား၊
 အသက်ပီညာဉ်ကင်းမဲ့ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဘုန်းဘုန်းဘုရားက တမလွန်ဘဝမှနေ၍
 အမြင်သွားလေမည်လား ဟူ၍ပင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စိုးရိမ်ဝမ်းနည်းမိပါ
 သေး၏။ ယုတ်စွအဆုံး ဘုန်းဘုန်း လာရောက်ပြုပြင်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်တော့
 သော ကျွန်တော်၏ မရေရာလှသည့်ဘဝအား ဘုန်းဘုန်း၏ သင်္ချိုင်းတော်
 ရှေ့မှောက်မှာပင် အရိပ်အယောင်ပြလိုစိတ် မရှိသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်ဘဝနှင့် ကျွန်တော် ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့လာသမျှအား အတတ်နိုင်ဆုံး
 ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်သာ ကြိုးစားအားထုတ်ရပါတော့၏။

ကျွန်တော်၏ အန္တိအတာခံနိုင်မှုကို ဦးကြီးသိန်းတစ်ယောက်ကတော့
 အသိအမှတ်ပြုမိပုံ ရပါသည်။ သို့သော် သူလည်း သံဃာအားကို ဘုရား
 ဆန်သာ ဖြစ်ရန်တူပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ပင် တစ်နှစ်တာနီးပါး သူတို့အိမ်
 တွင် ကျွန်တော်အနေကြာခဲ့ပြီးသည်၏ နေ့တစ်နေ့တွင် ဦးကြီးသိန်းသည်
 စာတိုက်မှ ရောက်လာသော စာတစ်စောင်ကို ဖောက်ဖတ်ရာမှ 'မင်းကို
 မင်းနဲ့ အင်မတန်သင့်တော်မယ့် နေရာတစ်နေရာကို အပ်နှံပြီး နေရာချထား
 သေးမယ်၊ တို့စိမ့်ရာကို မင်း နာခံနိုင်မလား' ဟူ၍ အမေးရှိလာပါတော့သည်။

ကျွန်တော့အဖို့ကား စဉ်းစားရန်ပင်မလိုခဲ့။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ်
 သာ 'ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်' ဟူသော ဂါထာဆောင်ပုဒ်သည် ဥုံမခံ-ဖွမရွတ်ဘဲနှင့်

ပင် စွဲမြဲပြီးသားရှိခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြင့် ဒေါ်ငွေခင်တို့ဟာ အလုပ်မရှိဘဲတောင်
တစ်သက်လုံးထိုင်စားလို့ မကုန်နိုင်တဲ့ သူဌေးတွေပဲ။ ဒေါ်ငွေခင်နဲ့ မင်သို့
တော့ သိပ်ကိုက်မှာပါကွာ' ဆိုသော ဦးကြီးသိန်း၏ ထပ်မံနှစ်သိမ့်ပေးခြင်း
ကို ခံယူလျက် မသိဖူးသောလူ၊ မရောက်ဖူးသော အရပ်တို့ကို ရမ်းဆ
တွယ်ဖက် လိုက်ရခြင်းဖြင့် ထူးခြားပွေလီသော တိုက်အိမ်အိုကြီး၏ အရပ်
ကို ခိုဝင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၂)

သူဝင်းသူခွဲဖြင့် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ရှိကာ နေခင်းထိုင်ခင်း သာယာ
ဟန်ရှိသော မြို့ကလေး၏ မြို့စွန်ရပ်ကွက်သို့ ဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ဆန်းကျင်
ဘက် မြင်ကွင်းနှစ်ခုက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွဲငင်လှုပ်ရှားစေခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော့်တို့ လျှောက်လာခဲ့သော ပေ ၅၀ မြေနီလမ်းကလေး၏
လက်ဝဲဘက်ခြံကြီးကား ရေးရမည်ပင် စိတ်ပျက်စဖွယ်ရှိလှသည်။ ခြံစည်းရိုး
ကာထားသော ပုဏ္ဏရိပ်ပင်များမှာ အတိုအရှည်အထူအပါး မညီမညာ ရှိနေ
သည့်ပြင် ခြံအတွင်းဘက်ဆီမှာလည်း မြက်တောစုတ်စုတ် ချုံဖုတ်ရိုင်းရိုင်း
နှင့် လူသူမနီးသည့် သုသာန်တစ်ပြင်နီးပါးမျှ ပစ္စလကွတ်ရှိနေပုံပေသည်။
ရေညှိစိမ်းများတက်ကာ အင်္ဂါတေအက်ကြောင်းများ ထင်နေသော နှစ်ထပ်
တိုက်အိမ်အိုကြီးမှာလည်း လူတို့ဆွန့်ပစ်ထားခြင်းကို နှစ်ကာလရှည်လျားစွာ
ခံယူထားရလေသည့်ပမာ တံခါးများပိတ်လျက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ
ပေသည်။

ထိုတိုက်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ရှိ လမ်း၏ လက်ျာဘက်
တွင်မူ ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းစွာ ပြုစုထားပုံရသော ကြီးကျယ်ဝန်းလှသည့်
ပန်းဥယျာဉ်ကြီးမှာ ခူမငြီးစဖွယ် ရှိလှသည့်ပြင် ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဆေးသစ်
များ သုတ်ထားသည့် ခေတ်ဆန်ဆန် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာလည်း ခြံဝင်း၏
ကျက်သရေကို ဖြည့်စွမ်းသည့်ပမာ လှပခန့်ထည်စွာတည်ရှိနေပေသည်။
လေ တွင် လွင့်နေသည့် ပိုးဇာနန်းဆီးကလေးများနှင့် ချိုလွင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ
သော စန္ဒယားသံတစ်သံမှာလည်း ဤဂေဟာပိုင်ရှင်များ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို
လိမ္မာပီရိစွာ ဖော်ပြနေသယောင် မှတ်ထင်ရသည်။

သို့နှင့် *အင်း ဒီတိုက်ကြီးမျိုးများ ငါနေလိုက်ရရင်တော့*ဟူသော စိတ်မှာ ငြိတွယ်ပေါ်ပေါက်လာမိရလေ၏။

ကဲ ရောက်ပြီဟေ့၊ အစစအရာရာ သတိတော့ထားနိုင်မှနော်

ကျွန်တော့် အတွေးကိုဖြတ်ကာ ဦးကြီးသိန်းက ဤသို့သတိပေးလိုက် ပြန်သည်တွင်မှ *ဟင် လတ်စသတ်တော့ ဒီတိုက်ကြီးမှာ တကယ်ကို ငါနေရ တော့မှာပါလား*ဟူသောအသိဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုသွားရပြန်ကာ အဓိပ္ပာယ် မဖော်နိုင်ဘဲနှင့်ပင် လက်ထဲမှ သားရေသေတ္တာကလေးကို ပိုမို တင်းကျပ်စွာ အားယူဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတွင်းကျိတ် သရော်မိပြန်ရင်းနှင့် စိတ်အားကို ပြန်တင်းလျက် လှပသော ခြံကြီးဆီသို့ ရဲရင့်စွာ မျက်နှာမူပြီး ချိုးကွေ့လိုက်ရပါသည်။ သို့သော်...

*အောင်မယ်လေး ဟဲ့ သူငယ် တို့သွားရမှာက ဟိုဘက်တိုက်ကွဲ*ဟု ဦးကြီးသိန်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ *ဟောဗျ* ဟု ယောင်ရမ်း မအော်မိစေရန်ပင် အတော်သတိထား၍ ထိန်းချုပ်လိုက်ရ ကာ *ဟင် လူမရှိတဲ့တိုက်ကြီးကိုလား*ဟု အံ့သြစွာ မေးမိရသည်။

ရှိပါတယ် မောင်အောင်တင်ရယ်၊ မရှိရင် မင်းကိုလာပို့ပါ့မလား ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာရှိက် ချလိုက်မိကာ ဖြစ်သမျှကို ဝံ့ဝံ့စားစား ရင်ဆိုင်တော့ရန်အတွက် ခြေလှမ်း ခပ်သွက်သွက်လှမ်းပြီး ပြန်ကွေ့လိုက်ရပေသည်။

မူန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ခြောက်သွေ့နေသောအိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်နံဘေးရှိ ခလုကားဆောင်မှ မတ်စောက်လှသော လှေကားအတိုင်း တက်သွားကြပြီး နောက် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသော သစ်သားတံခါးမကြီးတစ်ခုကို ဦးကြီးသိန်း က လက်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။ ခဏကြာသွားသည့်တိုင်အောင် အတွင်းမှာ ဘာသံမှမကြားရသောအခါ လူရှိပါသည်ဆိုသော ဦးကြီးသိန်း၏ ကောင်းကို ကျွန်တော့်စိတ်က ပို၍သံသယဖြစ်လာမိပါ၏။ အကယ်၍ လူရှိ သည့်တိုင်အောင် ဤမျှ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေထိုင်သူများမှာ ဘယ်လိုလူစား တွေပါနည်းဟု စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းများလည်း ဖြစ်မိသည်။

ဦးကြီးသိန်းကတော့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ တံခါးကိုခပ်ပြင်းပြင်း ဆုလိုက်ပြန်သည်။ တခဏမျှကြာလျှင် အတွင်းမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်းလာ

သော ခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တံခါးအနီး ချောင်းကြည့်
ပေါက်ကလေးမှ မျက်လုံးတစ်စုံပေါ်လာလေ၏။ ပြီးတော့မှ အထက်အောက်
တံခါးမင်းတုန်းများကို ဂျိန်းခဲနဲ ဆွဲဖွင့်သံကြားရသည်။ ကျွန်တော်မှာ တွေ့ရ
မည့်သူကို အထူးအာရုံစိုက်နေမိပါ၏။

တံခါးပွင့်သွားလျှင်ကား ကျွန်တော်တို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်
အသက် ၄၀ ကျော်ခန့် အရွယ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို အပေါက်ဝအနီးမှာ
ကပ်ကာ မသံမကွဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တရုတ်ကပ်များ တပ်ဆင်ထား
သည့် ပြူတင်းပေါက်များကို အားလုံးကုန် ပိတ်ထားသဖြင့် ဆင်ဝင်ခန့်ခန်း
တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်ကိုကိုဖြစ်နေပေသည်။ အလင်းမှလာသော ကျွန်တော်တို့၏
မျက်စိများက ကျင့်သားမရသေးသည်မို့လည်း အားလုံးကို မှန်ဝါးဝါးဖြစ်
နေသည်။ ထိုနေ့မှာ အတော်လေး အိုက်စပ်ပူလောင်သော နေ့တစ်နေ့လည်း
ဖြစ်ပါ၏။

‘ဒီမှာ ကျုပ်တို့လာတာ ဒေါ်ငွေကို ပြောလိုက်ပါဦး’

ဦးကြီးသိန်းက အမျိုးသမီးကြီးအား အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ခပ်ကျယ်
ကျယ် ပြောလိုက်ရာ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ပြန်ညိတ်လိုက်
ခါ အထက်အောက်တံခါး မင်းတုန်းများကို ဂျိန်းခဲနဲပြန်ပိတ်နေပါသည်။
ထိုနောက်မှ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ
ခန့်ခန်းဆီသို့ လက်ညှန်ပြရင်း တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်
စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းမိသွားပါသည်။

ဤအဖြစ်တွင် ကျွန်တော် ကဲလွန်းသည်ဟု မထင်မိပါ။ ထိုအမျိုး
သမီးကြီး ပြောဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာသော စကားသံမှမဟုတ်ပဲ၊ အိုးအိုး
အစ်အစ် အ-အ-အေး-အေးနှင့် ဝမ်းတွင်ဂလိုက်သံကြီးပါအောင် ပျစ်ညစ်
ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံမျိုးမျှသာ ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

‘ဪ ဘုရား ဘုရား ဘယ်လိုဟာများ လာတွေ့နေရပါလိမ့်’

ကျွန်တော်ကသာ စိတ်ထဲမှ ညည်းညူမိသော်လည်းဦးကြီးသိန်းက
တော့မူ ‘ကဲ လာဟေ့’ ဟုရှေ့ဆောင်ပြုကာ ကျွန်တော့်အား အတွင်းဘက်
ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ဤအိမ်ကြီး၏ ခင်းကျင်းထားပုံအရ ချော
ပြောင်နေသော ကြမ်းပြင်အခင်းကို နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ လျှောက်မိလျှင်ပင်

မှူးပွကော်စောကြီး၏ အစွန်းကိုနင်းမိရသည်။ ထိုနောက်မှ ကြီးမားခန့်ထည်
သော ကျောက်စားပွဲကြီးကို ဝိုင်းရံထားသည့် ဆိုဖာများကို တွေ့ရသည်။
ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲမှသေတ္တာငယ်ကို အနီးမှာချကာ ဦးကြီးသိန်းနှင့်
အတူ ဆိုဖာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

တစ်အောင့်မျှ အကြာတွင် အတွင်းခန်းဆီမှ တဖျပ်ဖျပ်နင်းလာသော
ခြေသံတစ်သံကို ကြားရပြန်ပြီးနောက် ဆင်ဝင်ခန်းနှင့် အတွင်းဆောင်ကို
ခွားကာထားသည့် ခန်းဆီးစမှာ လှုပ်ရမ်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ဆိုနေရာဆီသို့ ဂရုပြုကာ ကြည့်နေမိပြန်ရာ ထွက်ပေါ်လာသည့် သဏ္ဍာန်ကို
မိုင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်ခါသွားရအောင် ချောက်
ခွားမိကာ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ထပြေးဖို့ပင် ဟန်ပြင်နေလိုက်မိသည်။
ကျွန်တော့် အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေဟန်တူသော ဦးကြီး
သိန်းက ကျွန်တော့်လက်မောင်းအိုးကို ကိုင်ဆွဲလိုက်ကာ ။ ဣန္ဒြေ
မပျက်စမ်းပါနဲ့ကွယ် မငွေခင်လာနေပြီဟု တီးတိုးသတိပေးနေ၍သာ ကျွန်
တော်သည် စိတ်ကိုအတင်းထိန်းပြီး ဟန်မပျက်နေခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်တော့ ကျက်သရေကင်းမဲ့သော ဤအိမ်အိုကြီးတွင်
နေလည်ကြောင်တောင် တစ္ဆေချောက်နေပြီဟုပင် အခိုင်အမာဆိုလိုက်ချင်
ပါ၏။ ကြည့်ပါဦး မှောင်မဲသော ဧည့်ခန်းထဲကို တလှုပ်လှုပ်နှင့် လှမ်းဝင်
လာနေသည်မှာ သက်ရှိလူသားတစ်ဦး ဟူ၍ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ယုံကြည်နိုင်
နည်းမရှိပါ။ အလွန်တစ်ရာ ပိန်ချိုးခြောက်ကပ်လျက်ရှိသော အမယ်အို
တစ်ယောက်သည် ရေခဲခန်းမှ လူသေတစ်ကောင် လမ်းထလျှောက်လာ
သည်နှင့်မခြား ဖြူလျော်အေးစက်လှသော မျက်နှာထားသေကြီးမျိုးဖြင့်
လျှောက်လာနေပါသည်။

သူ၏ သွေးရောင်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာခြေလက်များတွင် သနပ်ခါး
သူထူကို ပိန်းနေအောင် လိမ်းကျံထားသည်ကိုလည်း မှောင်ထဲတွင် အတော်
ကျင့်သားရသွားပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက စေ့စပ်စွာ တွေ့မြင်
မိပါသည်။ လက်အဖျား ကားကားတိုတိုနှင့် ပွလျောင်းသော ပိုးသားအင်္ကျီ
ဝါကျင့်ကျင့် တစ်ပတ်နှမ်း ဇင်းမယ်ထမီ ပုံတော်ဖိနပ်တို့မှလည်း သူ၏
ပုတ်ဝင်ထားသလို ဟန်ပန်ကို တစ်စက်လေးမျှ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ဟန်မတူ။

သူသည် ပြေးနှေးလှုပ်ရွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထံ နီးကပ်လာပါ၏။ မသိမသာလိုလိုနှင့် သိသိသာသာကြီး စောင့်ကြည့်အကဲ ခတ်နေမိသော ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ တစ်ခု တည်းသော လိုက်လျောညီထွေမှုကို နောက်ဆုံးပိတ်အဖြစ်နှင့် စစ်စစ်ပေါက် ပေါက် တွေ့မြင်လိုက်သည်ကတော့ ဟောကံနေသော မျက်တွင်းချိုင့်ထဲမှ မာန်စောင်မှု အရိပ်အယောင်မကင်းသည့် စူးရှသေးငယ်သော မျက်လုံး အစုံနှင့် သူ၏အင်္ကျီမှ ရွှေကွင်းတပ် မဟူရာကြယ်သီးတစ်စုံသာ ဖြစ်ပါ လေသည်။

‘မမြိုင်က စည့်သည်လာတယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲမှတ်ပါ။ ကိုသိန်း တင် ထင်ပါရဲ့ ဘာကိစ္စများဖြစ်ပါလိမ့်’

လူသေနှင့်တူသော သည်အမေအို၏ ပါးစပ်ကတော့ စကားသံများ ချောချောမောမောပင် ကြားရပေသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြောလိုနေပုံနှင့်မတူဘဲ သူ့ဖာသာ ရွတ်ဆိုနေသလိုပင် အသံနေအသံထားက တောင့်တောင့်တင်းတင်း တိုတိုပြတ်ပြတ် ရှိလှသည်။

‘ဪ... ကျွန်တော်ကြိုတင်ပြီး စာရေးထားတဲ့ ကိစ္စအတွက်လေး၊ မငွေခင်တို့ ကျွန်တော့်စာရတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း... ရတယ်နဲ့တူပါရဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ မသိဘူးလေ မေ့နေပြီ’
 ရော.... ခက်ပါချေပြီ။ ဖုတ်ဝင်သော လူသေမဟုတ်လျှင် သူငယ် ပြန်နေသော အမေအိုပင်ထင်ပါ၏။ ဦးကြီးသိန်းကတော့ သည်ထိအောင်ပင် ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးမျိုးကို ဆောင်ယူထားနိုင်ပါသေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ မေ့နေလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဒီသူငယ် ကလေးကို မငွေခင်တို့ အဖော်လိုချင်တယ်ဆိုလို့ လာပို့ပေးတာလေ’

ဤတွင် အမေအိုမျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်နှာသို့ စူးစူးစိုက် စိုက် ရောက်ရှိလာပါတော့၏။ ကျွန်တော်က ကြက်သီးမွှေးညှင်းထကာ မျက်လွှာကို ချထားလိုက်ရသည်။ သို့သော် အမယ်အိုသည် ဘာစကားကိုမျှ မဆိုဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

‘မမြိုင်ရေ ... မီးအိမ်ယူလာခဲ့ဟေ့’
 အမယ်အိုက အတွင်းခန်းဆီသို့ လှမ်းဆော်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်

မှာ အံ့အားသင့်၍ သွားရပြန်ပါ၏။ ကောင်းစွာ လင်းချင်း၍နေသော နေ့လယ်
ဘစ်ချက်တီးသာသာခန့် အချိန်ကြီးတွင် ပြုတင်းပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်လျှင်
အလင်းရောင်ကို လိုသလောက် ရနိုင်ပါလျက်နှင့် နေ့လယ်ကြောင်တောင်
အမှောင်ချပြီးမှ မီးအိမ်ထွန်းရမည်ဆိုခြင်းမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် ဆန်းနေ
သော အပြုအမူတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေပါ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က
အံ့အားသင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ဦးကြီးသိန်းကတော့ ကြိုတင်နားလည်မှု ရှိ
သားဟန်ဖြင့် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလေသည်။

ခဏနေလျှင် တံခါးဖွင့်ပေးသည့် မမြိုင်ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးပင်
ကြွအုပ်ဆောင်းနှင့် စားပွဲတင်မီးအိမ်တစ်လုံးကို လာရောက်ချထားခဲ့ကာ
ခပ်ရိုရို ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ လင်းနေသော မီးရောင်အောက်တွင်မှ
ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာနှင့် အတွင်းကျကျ တစောင်းစွေစွေတွင်ရှိသော
မန်စီရွှေချ ဘုရားဆောင်ကို ပြတ်သားစွာ မြင်လာရသည်။ သပ္ပာယ်လှ
သော ကျောက်ဆင်းတု ကိုယ်တော်၏ရှေ့တွင် ပြုဆွတ်မွှေးကြိုင်လှသော
နှင်းပန်းတွေကလည်း ဝေလို့ပါပေ။

အတွင်းဆောင် အဝင်ဝ အိမ်နံရံတွင်တော့ ပြကွဒိန်တစ်ခုသာ ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း ချိတ်ဆွဲထားပေသည်။ သည့်ထက်ပို၍တော့ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။
အတွင်းဆောင်သို့အဝင် တံခါးပေါက်ကြီးမှာလည်း အပြည့်ချထားသော
နက်ပြာရောင်ခန်းဆီးတစ်စက အလုံအလောက် ကာကွယ်ထားပေသည်။
အပြင်လမ်းမနှင့် အိမ်ရှေ့ခြံထဲသို့လည်း တရုတ်ကပ်များကို မျက်နှာအပ်ကာ
တမင်ချောင်းကြည့်မှပဲ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

အပြင်အပတွင် ကြည့်စရာမရှိတော့မှ ကျွန်တော်၏ မျက်စိများက
စားပွဲပိုင်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ လန်းဆတ်ဖြူရွှေနေသော နှင်းပန်း
များပင် စိုက်ထိုးထားသည့် ငွေပန်းအိုးတစ်လုံး၊ ပန်းကြွများ ဖော်ထားသည့်
ငွေကွမ်းအစ်တစ်လုံးနှင့် လှပသော ကြွေထည်ဆေးလိပ်ခွက်တစ်ခုသာ တင်
ဆောင်ထားသည့် ကျောက်စားပွဲကြီးမှာ ကြီးမားခုံထည်လှသည်နှင့်အမျှ လှပ
ချောနုလှသော်လည်း ဆိုဖာများမှာမူ အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်
ကြောင်းကိုလည်း သတိထားမိလိုက်ပါ၏။

သို့လျှင် ကျွန်တော်က ဟိုဟိုသည်သည် မျက်စိကစားနေခိုက်ဝယ်

အမေအို၏ စကားသံများကတော့ တရစပ်ကြီးပင် ထွက်ပေါ်နေခဲ့ပေသည်။ သူ့အသံမှာ စောစောကလို ပြတ်တောင်းတောင်း အသံမျိုးလည်း မဟုတ်တော့ပါ။ အနည်းငယ် သွက်လက်လာဟန်ရှိပါသည်။ သူသည် ဦးကြီးသိန်းတို့ မိသားစုအကြောင်းကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီခွဲ၍ သေချာစေ့စေးမြန်းနေရာ၊ ဦးကြီးသိန်းတွင်လည်း ပါးစပ်စေ့မနေရပါ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာပါတော့သည်။

ဤတွင်လည်း ကျွန်တော်၏ အကြောင်းအရာအဖြစ်သနစ်ကို ဇာတိဇာတ်မြစ်မှစ၍ အကုန်အစင် စေ့စပ်စမ်းနေသည်ပင်ဖြစ်ရာ ဦးကြီးသိန်းက သူသိသမျှသော အကြောင်းအရာများနှင့်တကွ၊ ကျွန်တော်သည် စကားနည်းလွန်း၍ ရိုးသားအေးဆေးလှကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင်ဆိုလျှင်တော့ ခေခိုင်းသူ၏ စည်းစနစ်အတိုင်း နာယူသိမှတ်လွယ်၍ လျင်မြန်စွာ လုပ်ကိုင်တတ်ကြောင်းများကို အတန်တန် အထပ်ထပ်ဆိုသလို ပြောပြရလေသည်။

ဤတွင်မှ အနည်းငယ် စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်တူသော အမေအိုက *အင်း ... စကားတော့နည်းမှပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုသိန်းရေ၊ ဟိုပါ သည်ဝါ စပ်စပ်စုစု ဗလောင်းဗလဲတွေ လုပ်လာရင်တော့ ကျွန်မစိတ်နဲ့ အခန့်သင့်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး' ဟု ဆိုလိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား ခပ်စူးစူးကြည့်နေပြန်တော့ရာ ကျွန်တော့်တွင် အနေခက်လှသောကြောင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ငုံ့နေရတော့သည်။ သည်အခြေအနေကို ဦးကြီးသိန်းက ရိပ်စားမိဟန်တူပါသည်။

'အလှူကော လှူရသေးသလား' ဟု ဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။

'လှူတယ်လေ ဒီနှစ် တစ်သောင်းပြည့်လှပြီ။ သီဟိုဠ်က ဆရာတော်အတွက် ဝတ္ထုကပ်ဖို့နဲ့ ယိုးဒယားက ကျောင်းအဆောက်အဦးပြင်မှာပါဆိုရင် တစ်သောင်းကျော်ချင် ကျော်ဦးမယ်'

အမယ်အိုက လိုက်လျောစွာပင် ပြောပြနေပေသည်။ ထိုခဏတွင် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

'ဟော ကိုအေးကျော်တို့ လာနေပြီ၊ ဟဲ့ သူငယ် နင့်ဘဘကို တံခါးပွင့်ပေးလိုက်စမ်းဟေ့'

ဤစကား ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ပထမဆုံးကျရောက်လာသည့် သံ

ဦးရှင် အမေအို၏ နိုင်းစေချက်ပင်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော်ကကျီးနွံစွာ ဦးညွတ်
သွက် 'ဟုတ်ကဲ့...အမေငွေ'ဟု ဆိုလိုက်ရပေသည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှ
နိကျီးလှသော ကျွန်တော်စကားတွင် ဘယ်လိုအငြိအစွန်းများ ပါရှိသွားပြန်
သည်မသိ၊ အမေအို၏ မျက်နှာမှာရုတ်ချည်းပင် မဲမှောင်သွားသည့်ပြင်...

'ငါ့ကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ မကြားချင်ဘူး မကြားချင်ဘူး'
ဟု လှိုက်လှိုက်ခုန်နေသော အသံကြီးမျိုးဖြင့်ပြောဆိုရင်း တစ်စုံတစ်ရာ မသက်
သော ခံစားနေရသည့်သဖွယ် သူရင်ဘတ်ကို သူလက်နှင့်ပင် ဖိထားလိုက်
ခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးကြည့်
နေရုံအပြင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။

'မင်း ကြီးကြီးငွေက ပြောနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဘဦးအေးကျော်
ကို တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦးလေ'

အကင်းပါးသော ဦးကြီးသိန်းက ဤသို့ဝင်ရောက်ကာ ဖေးမပြော
ဆိုလေတော့မှသာ ကျွန်တော်သည် ဤအသက် (၇၀) အရွယ် အမယ်အို
ကြီးအား 'ကြီးကြီးငွေ'ဟု ခေါ်ရမည်ကို နားလည်မှုရှိသွားပါသည်။ သို့တိုင်
အောင် အခေါ်အဝေါ်ကိုပင် တစ်ချက်မှား မခံလေသော အခြေအနေအတွက်
ရင်ထဲမှာ လေးကျပ်သွားမိကာ နှေးကွေးစွာပင် တံခါးရှိရာသို့ ထလာဖွင့်
ပေးလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်က 'ဘာ...ခေါ်ဆိုရမည့်ဖြစ်သော ဦးအေးကျော်ကိုကား
ကျွန်တော်သည် မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် နှစ်လိုခင်မင်မိပါ၏။ ဘာကား
အသက် (၇၀)ကျော်ခန့် ဖြူဖြူဖိုင့်ဖိုင့် ကိုယ်ကာယတွင် ပွဲထိုင်အဝတ်အစား
များကို အဆင်ပြေခုံညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူ၏ခေါင်းထက်မှ
ဆံပင်ဖြူအနည်းငယ် ရောနှောကလျက်ရှိသော ကိုက်ညှပ်ပြီးစ ဗိုလ်ဆံ
အတိုကလေးမှာလည်း သူ၏မျက်နှာနှင့် လိုက်လျောလှပါပေသည်။

ဘာ၏ နောက်မှပါလာသူကတော့ အရပ်ရှည်လွန်းလှသည့် အသက်
၄၀ ခန့် ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘာခေါင်း
ထက်မှ ချွတ်ပေးလိုက်သော ကြက်ဥနှစ်ရောင်ခေါင်းပေါင်းနှင့် အပေါ်ဝတ်
ဦးအင်္ကျီကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူပွေ့ပိုက်ကာ ခန်းဆီးစကို ကိုယ်တ

စောင်းတိုက်၍ အတွင်းဆောင်သို့ ရဲရဲရင့်ရင့်သွားလေရာ၊ ဤအပြုအမူကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည်လည်း ဤအိမ်သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်နိုင်စရာရှိပါသည်။

ဘာကတော့ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခြင်း မရှိသေးဘဲ တံခါးအဝင်ဝရှိ ဖိနပ်စင်တွင် ရှူးဖိနပ်ကိုလည်းစီးရင်းနှင့် အထက်အောက် ဂျတ်မင်းတုတ်များချ၍ ကျွန်တော် တံခါးပြန်ပိတ်သည်ကို စောင့်စားကြည့်ရှုနေပါသည်။ ကျွန်တော်တံခါးပိတ်ပြီး၍ ပြန်အလှည့်တွင် သူနှင့်မျက်နှာချင်း တစ်ခါဆုံမိကြတော့မှ ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေရာက 'ကိုသိန်းစာနေထားတဲ့ မောင်မောင်တင်ဆိုတာလားဟေ့' ဟု ဖော်ရွေရောနှောသော အမူအရာဖြင့် မေးပါ၏။

ကျွန်တော်က ခင်မင်ရိညွတ်စွာ ပြန်ကြည့်ရင်း 'ဟုတ်ပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ရှေ့မှထွက်သွားပါသည်။ ဤအိမ်ကြီးတွင် ဆက်ဆံမှုပြေပြစ်ဖွယ်ရာဖြစ်သော ဘာကလိုလူတစ်ယောက် ရှိနေသေးပါလား ဟူသောအသိမှာလည်း ကျွန်တော်၏လေးနေသော ရင်ကို အတော်ပေါ့ပါးသွားစေပေသည်။

'ဪ... ပစ္စည်းတွေတောင် မသိမ်းရသေးပါလား၊ အားလုံးတော့ အဆင်ပြေကြပါရဲ့နော်'

ဘာက ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်မှီထိုင်ချလိုက်ကာ ရှပ်လက်ရှည် လည်ပင်း ကြယ်သီးကိုဖွင့်လျက် ဟူးခနဲ လေနှင့်မှုတ်ပြီး အပန်းဖြေနေပါသည်။ ဦးကြီးသိန်းကလည်း ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်လိုက်ကာ ခပ်ငေးငေး ပြန်ကြည့်နေပါသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ စကားကောင်းနေရတာနဲ့ပဲ ပစ္စည်းတွေတောင် နေရာမချရသေးဘူး၊ နေ့လည်စာလည်း စီစဉ်ဦးမှပဲ၊ ကိုအေးကျော် ရှင်ကော ဘာစားဦးမှာလဲ'

'အားလုံးအတွက် ခပ်အေးအေးပဲ စားသောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ် ကွယ်။ အလှူမှာလည်း ပလာတာ ကြက်သားနဲ့ ဂျင်းသုပ်နဲ့ အပူတွေချည်း တွေ့လာရတယ်'

ဘဘနှင့် ကြီးကြီးငွေတို့ အပြန်အလှန်ပြောကြပြီးနောက် ကြီးကြီး
ငွေ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ဤတွင် ဦးကြီးသိန်းက ဘဘအား
ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်ကာ 'ဘယ့်နှယ်လဲ စိတ်ပြောင်းပုံ မရသေးပါ
သား' ဟု လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဘဘက ခေါင်းတစ်ချက်ကို
သာ ညိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းကို သံရှည်ဆွဲ၍ရှိုက်ချလိုက်ပါသည်။ အဝေး
သို့ လှမ်းမျှော်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးငေးနေဟန်လည်းရှိပါသည်။ စိတ်
ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အတွေးအငေးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

'ဒီတစ်ခါ စကားတွေလည်း တော်တော်ပြောတယ်ဗျ။ မေးစမ်းသွား
ဘာတွေလည်း စုံလိုဘဲ' ဟု ဦးကြီးသိန်းက စကားစပြန်ပါသည်။

'အင်း... သူစကားပြောရမယ့်လူက ၂ နှစ်နေလို့မှ တစ်ခါမပေါ်
ပေါက်ဘဲကိုး။ ဒါကြောင့် နှုတ်ခွင့်နေတာပေါ့၊ ကြည့်ပါလား ကျုပ်ကိုတောင်
ဘာစားမလဲလို့ မေးဖော်ရသေးတယ် ဟဲ ဟဲ'

ဘဘက ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် ရယ်နေပါသည်။ ဤတွင်မှ ကြီးကြီး
ငွေ အကြောင်းကို သူတို့ပြောနေကျမှန်း ရိပ်စိရပါသည်။ သူတို့အပြောအရ
ကြီးကြီးငွေမှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေသည်ဟု ယူဆရန်ရှိနေသည့်
ပြင် စိတ်နောက်နေသူပေးလား ဟူသော အတွေးတစ်ရပ်သည်ပင် ကြံကောင်း
စည်ရာ ပေါ်လာမိပါသေးသည်။ ထို့အခိုက် ဒေါ်မြိုင်သည် ရေခဲအသင့်
ရောစပ်ထားပြီးသော လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်များနှင့် ကိတ်မုန့်ပန်းကန်များကို
လင်ပန်းတစ်ခုဖြင့် ယူဆောင်လာပို့ပေးပါသည်။

ထိုမိန်းမကြီးအား ဘဘက ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်
သွားရန်လည်းကောင်း၊ သူ့အိုက်လွန်း၍ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း လာပေးရန်
ကိုလည်းကောင်း လက်ပြခြေပြနှင့် ပြောဆိုခိုင်းစေလိုက်ရာ ဒေါ်မြိုင်သည်
မပီမသ အိုးတိုးအင့်တင့် အသံတစ်မျိုးကို ပြုရင်းနှင့်မှ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်း
များကို ယူဆောင်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါသည်။

'ဟဲ...ဟဲ ခုအနေတော့ သူ့စိတ်အလိုမှာ မယ်မြိုင်လိုဟာမျိုးနဲ့မှ
အကိုက်ဆုံးပေါ့'

ဘဘက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီးပင် ရယ်နေပြန်လေသည်။
ကျွန်တော်ကတော့ ခရီးပန်းလှ၍ ခေါင်းထဲတွင် ရီတီတီ ငြီးစိစိကြီးရှိနေရ

သည့်အထဲတွင် ပို၍နောက်ကျစရာတွေ ကြုံတွေ့နေရသည်ဟု အောက်မှ မိပါသည်။ သည့်ထက်သည် စိတ်မရှင်းနိုင်စရာ တစ်ခုကိုလည်း ညနေချိန် ရောက်၍ ကြီးကြီးငွေ့၊ ဘဘ၊ ဦးကြီးသိန်းနှင့် ကျွန်တော်ပါ ထမင်းစားပွဲ တွင် ဝိုင်းပွဲစားသောက်နေစဉ် ကြုံတွေ့ရပါသေး၏။

ဟောဒီလောကကြီးမှာ ပျော်စရာချည့်ပါ အဟက် ဟက် ဟံး ပျော်လွန်းလို့ပါဗျာ... ဟောဒီလောကကြီးမှာ ပျော်စရာ...ပျော်စရာချည့်ပါ

အိမ်နောက်ဖေး မနီးမဝေးဆီမှ နက်ကျယ်ခြောက်ကပ်လှသော ရယ် သံကြီးကို ညှပ်သွင်းကာ သီချင်းမဟုတ် ဘာမဟုတ်နှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆွဲငင် သီဆိုလိုက်သော အသံကြီးသည် ထပ်ကာကျော့ကာ ပေါ်ထွက်၍ လာလေရာ ထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိစားရခြင်းမရှိသော ကြီးကြီးငွေ့သည် ယောင်ရမ်းလန့်ဖျပ်၍ပင် သွားလေသလားမသိ၊ ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းအံ့ဆဲ ဆဲ ထမင်းလုပ်ကလေးမှာ ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်လည်လွတ်ကျသွားပါသည်။ ပြီးလျှင် *ဟဲ...ဟဲ ကျွန်မစားကောင်းလိုက်တာရှင် လေခံနေလို့သာ စား စား ကိုသိန်းတို့စားကြ* ဟု ပြောလျက် ထမင်းပွဲမှ လက်စသိမ်း၍ ထသွားပေ လေတော့၏။

ဦးကြီးသိန်းနှင့် ဘဘတို့ကလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိလှသော မျက်နှာ များဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ငေးကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။

ဒါ သူ့အသံပဲ မဟုတ်လား

ဦးကြီးသိန်းက ခပ်တိုးတိုးမေးလေသည်။

ဟုတ်တယ် သူ့အသံပေါ့၊ ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ ကိုသိန်းရယ် စားမှာ စားပါ၊ ဟိုသူငယ်လည်း စားကွယ့်

ဘဘက ဦးကြီးသိန်းနှင့် ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများကို ခပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဦးကြီးသိန်းရော ဘဘပါ စိတ်များတခြား သို့ ရောက်နေကြဟန်ဖြင့် ထမင်းကို တို့ကာ ထိကာ နှေးကွေးလေးလံစွာ သာ စားနေကြပါသည်။ ကျွန်တော့် အတွေးနယ်ပယ်တွင်တော့ (ဘုန်းဘုန်း ရွတ်ဆိုပြလေ့ရှိသော) *နိပါတ်နယ် ရှုပ်ပွေသည် အရပ်တွေ ပြည်ဖုံးနှင့် လေး*ဟူသော စေးထပ်သည်သာ ဝေလည်ပျံ့ဝဲလျက်ရှိနေပါတော့၏။

(၃)

ဟေး ဟေး မမေးစမ်းနဲ့ ဘယ်နှယ်လည်း ပြန်ပိတ် ပြန်ပိတ်။

ကုလားကြီး၏ မျက်နှာထားက ပြူးကလူးပြာကလာ နိုင်လှသည်။

နံနက်မိုးသောက်ထ စောစောစီးစီးကြီးတွင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် အတော်
စိတ်တိုသွားမိပါသည်။ သံချေးတက်ကာ လေးလံနေသော တံခါးမင်းတုန်းများ
ကို တအားဆွဲဖွင့်ထားရသည်မို့လည်း ကျွန်တော့်လက်များက နာနေပါပြီ။

*ဘာလဲဟင်... တံခါးဖွင့်ကာ ဘယ်သူ့ကို မေးစမ်းပြီး အမိန့်ခံရဦး
မှာလဲ*ဟု စကားမရှည်စဖူးဘဲနှင့်လည်း ရှည်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ညကဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် မနေ့ကကြုံတွေ့ရပုံတွေကြောင့်
ဘယ်လိုအရှုပ်အထွေး ပယောဂတွေကပ်နေမှန်းမသိသော ဤအိမ်ကြီးမျိုးတွင်
ကျွန်တော် ကြာရှည်နေနိုင်ပါ့မည်လော။ ဦးကြီးသိန်းနှင့် ပြန်လိုက်ရသည်
ကပင် ကောင်းလေမည်လား၊ အရပ်သို့ပြန်ကာ သင်္ကန်းဆီးနေရသည်ကပင်
အေးချမ်းဦးမည် ထင်ပါရဲ့နှင့် အတွေးတွေ ပွေ့ရှုပ်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်အောင်
ဖြစ်ခဲ့ရပြီး တမေးတင့်ကံမျှသာ အိပ်စက်လိုက်ရသည်။ ထိုနောက် အိပ်ရေး
မဝမီမှာပင် အရုဏ်တက်နေ၍ ထလာခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ *ခရီး ရောက်မဆိုက်၊
မျက်အိုက်မာန်သွင်း၊ ထမင်းစားကာ၊ အိပ်ရာထစ၊ ခံရဝေဒနာ၊ ဆာလောင်
ဗွတ်သိပ်၊ ခြောက်ပါးဟိတ်သည်၊ မြွေဆိပ်တမျှ ခက်ထန်လှ၏* ဆိုသော
စာဆိုနှင့်လည်း ညီညွတ်နေပုံရပါသည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ အိမ်
ရှေ့တံခါးတွေကို မဖွင့်လို၍ နေ့လည်ကြောင်တောင် မီးအိမ်ထွန်းရသည်ကို
သာ ကျွန်တော်သိထားပါ၏။ ဤမီးဖိုဆောင် နောက်ပေးဘက်မှ ပြူတင်း
တံခါးတွေကို မဖွင့်ရဘူးဟူ၍တော့ ကျွန်တော် မသိသေးပါ။ ဘာကြောင့်
စည်းကမ်းတွေ ဤမျှရှုပ်နေရသလဲ ဆိုတာကိုတော့ တော်တော်ကြီးပဲ စိတ်
ချင်ပေါက်လာမိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ် အသံကြောင့် ကုလားကြီးမှာလည်း
အတော်မခံချင်ဖြစ်သွားဟန်တူပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ဖွင့်ထားသော
တံခါးပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ရင်း ခပ်ငေါက်ငေါက်ပင် ပြန်ပြောနေပါ၏။

ဒီလိုလုပ်တာကို ကြီးကြီးငွေ မကြိုက်ဘူး၊ ကြီးကြီးငွေ မကြိုက်လို့ စိတ်မချမ်းသာရင် ဘာလည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး

နို့ တံခါးဖွင့်တာနဲ့ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရရင် ဟိုအပေါက်တွေတော့ ဘာလို့ ဖွင့်ထားသေးလဲ

ကျွန်တော်ကလည်း မီးဖိုဆောင် ဘေးတစ်ဖက်ဆီမှ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်များကို ညှန်ပြကာ အထွန့်တက်ပစ်လိုက်ပါ၏။

ဒီအပေါက်တွေက အိမ်ရှေ့နဲ့ နောက်ဖေးကိုမှ မမြင်ရဘဲ

ကိုရွှေကုလားကလည်း မခိုင်လုံသော ဆင်ခြေကို ပြန်၍ပေးပါသည်။ မတ်တပ် ရွံမီးဖိုတွင် ရေနံလောင်းကာ မီးမွှေးနေသော ဒေါ်မြိုင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် ကြည့်ကာ ဘာတွေမှန်းမသိ ဝင်ပြောနေပါသည်။

ဘာလည်းဟေ့ စိတာရမ်း ဘာဖြစ်ကြသလဲ

တစ်အိမ်လုံးတွင် ကျွန်တော် ဒေါ်မြိုင်နှင့် ကိုရွှေကုလားတို့သာ ထကြသေးရာ ယခုမှထလာပြီး မေးမြန်းသူမှာ ဦးကြီးသိန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရွှေကုလား၏ နာမည်မှာ စိတာရမ်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ယခုမှသိမှတ် လိုက်ရပါ၏။

ကျွန်တော် နေလို့မှဖြစ်ပါ့မလား ဦးကြီးသိန်း

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာရှိနေသည်ကို စိတာရမ်းအရင် ပြောလိုက်မိ သည်။ စိတာရမ်းကလည်း ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြန်ပြောပြနေပါ၏။ စိတာရမ်း စကားဆုံးလျှင် ဦးကြီးသိန်းသည် သွားတိုက်ဆေးပုံထားသော သွားပွတ်တံ ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရင်းနှင့်မှ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ခပ်သာသာ ကိုင်ညှစ်ကာ သူ့နှံဘေးမှ ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

*စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ အောင်တင်၊ ဒီပြတင်းတွေမဖွင့်ရတာဟာ စိတ်ရှုပ်

စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့နဲ့ နောက်ဖေးကို မမြင်လိုတဲ့ အကြောင်းရှိလို့ ဆိုတာသာ မှတ်ထားပေါ့၊ အေး..... သူတို့အိမ်မှာ ဒီပြင်အကြောင်းအရာ ကလေးတွေလည်း ရှိချင်ရှိလိမ့်ဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ သာ သဘောထားပြီး ခင်အေးအေးနေပေတော့၊ အစမှာ နားမလည်သေး

ခင် နားလည်အောင်စောင့်ကြည့်ပြီးမှ သူတို့စည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်၊ မင်းတို့ အိမ်ထက် သင့်လျော်တဲ့နေရာ မရှိပါဘူးကွာ

သွားတိုက်ရင်း မျက်နှာသစ်ရင်းမှ ဦးကြီးသိန်းက ညင်သာလေးဆေးသောအသံဖြင့် ပြောဆိုနေပါသည်။ သူ့နောက်ထပ် ဆက်လက်ပြောပြသော အကြောင်းများကဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို အတော်ထိခိုက်၍ သွားရပါ၏။ ညွှန်တော့အပေါ်တွင် စေတနာရှိရှာသော ဦးကြီးသိန်းကိုလည်း သနားမိပါသည်။

သူပြောပြ၍ အမှန်အတိုင်း သိလာရသလောက်ဆိုလျှင် ဘုန်းဘုန်း ဘုရားထံတွင် ကျွန်တော်၏ရှေ့ရေးအတွက် သူတာဝန်ယူခဲ့သည်မှာ တကယ်တမ်း သန့်စင်စွာထားရှိခဲ့သော သူ၏စေတနာအရပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အခက်အခဲရှိသည်မှာ သူသည် ယခင်က နာမည်ကြီးဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် ယခုခေတ်တွင်မူ ယခင်ကလောက် ဝင်ငွေ ပြောင့်ခဲ့တော့။ သို့ဖြင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်၊ သားသမီး ၄ ယောက် နှိမ့်သူယောက္ခကြီးနှင့် ညီတစ်ယောက်တို့ဖြင့် ဤမျှကြီးမားလှသော အိမ်ထောင်စရိတ်မှာလည်း အလျင်မမီနိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ 'ဟန်' လောက်သာရှိတော့သော အခြေအနေဝယ် သူ့သမီးအကြီး မမကြီးမှာပင် အထက်တန်းစာရေးတစ်နေရာကို ဝင်လုပ်ရင်းနှင့် သက်ကြီးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆက်သင်နေရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏ ကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း မည်သို့မျှ တာဝန်မယူနိုင်တော့။ စေတနာအလျောက် အိမ်တွင် သင်ကြားပေးစေပါသော်လည်း သူတို့တွင် ပညာရေးတစ်ဖက် အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ရှက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်နေသော ကျွန်တော့်အား စာသင်ပေးရသည်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်စရာပါပေ။

သည်လို အခြေအနေထဲတွင် ကြီးကြီးငွေတို့ထံမှလည်း လူလိုနေကြောင်းကို သိလာရသည်။ ကြီးကြီးငွေနှင့် ဘာဘတို့ကတော့ ဦးကြီးသိန်းနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများလည်း ဖြစ်ခဲ့၍၊ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်သော မကင်းရာမကင်းကြောင်းဖြစ်သော ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားမျိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်အား သူကယုံစားစွာ အပ်နှံလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါ၏။

ဤအိမ်မှာ နေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် ကျောင်းပညာကိုဆက်လက် သင်ယူရခြင်း မရှိသည့်တိုင် မိမိဖာသာ လေ့ကျင့် တိုးပွားနိုင်သည့်အချိန် ကတော့ ကောင်းစွာရရှိနိုင်သည်ကိုလည်း ပြောပြပါသည်။ ထို့ပြင် သူ့တွင် ငွေရေးကြေးရေး ချောင်လည်တတ်စွမ်းနိုင်သည့်အခါမှာ ကျွန်တော်နေ့နှင့် သည့် ကျောင်းကို ထားပေးပါမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကတိပေးရှာပါ၏။

သည်လို သူ၏ အတွင်းရေးများကို ဦးကြီးသိန်းက ဖွင့်ဟပြောဆို ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ တန်ပြန်၍ ကရုဏာမသက်ပဲ မနေနိုင်တော့ ပါ။ ဤအိမ်သားစုနှင့် အဆင်ပြေကျေနပ်မှုရအောင် ကောင်းမွန်စွာကြည့်ရှု နေထိုင်ပါမည်ဟူ၍သာ လိုက်လံစွာ ကတိပေးလိုက်ရပါ၏။

သို့ဖြင့် အကြောင်းရှိရှိ မရှိရှိ သူ့ထံ မကြာခဏစာရေးရန်နှင့် မည် သည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ ဤအိမ်တွင် မနေလိုပါက သူ့အားမှာကြားလိုက်ရန်တို့ ကို သွန်သင်နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သော ဦးကြီးသိန်းအား ကျွန် တော်သည် လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့စွာသာ ခွဲခွာပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ဦးကြီးသိန်း ပြန်သွားပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်းမှာဆိုလျှင်တော့ ကျွန် တော့်တွင် အမှားများစွာမရှိတော့ပါ။ တစ်နေ့ အိမ်ရှင်းရာတွင် တစ်ထောင့်၌ ဖုန်များနှင့် ဒင်းကြမ်းပြည့်နေသော စာပွဲတစ်လုံးကိုရှင်းမိမည် ဆဲဆဲဖြစ်သွား သည်လောက်ကိုသာ ပြောစရာရှိတော့ပါ၏။

ကြီးကြီးငွေသည် အလွန်တရာ အသန့်အပြန်ကြိုက်သူမှန်း ကျွန်တော် သိသဖြင့်လည်း အမြင်မတော်သော ဤစားပွဲကို ရှင်းလင်းမည် ပြုမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်၌လည်း ပိုး ပုဆိုးအဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ဖုန် ပတ်ထုပ်စည်းထားသော အထုပ်ကြီးကြီး ပြားပြားကြီး တစ်ခုက ရှိနေပါ သေး၏။ သည်အထုပ်ကြီးမှာလည်း ပင့်ကူများ အိမ်ဖွဲ့တွယ်ကပ်၍ ပိုးဟပ် ချေး၊ ပိုးဟတ်ကောင်များပါ အရောရောအထွေးထွေး ရှိနေပေသည်။

ဒါကို ကျွန်တော်က ဖုန်ခါရှင်းလင်းရန်အတွက် ကြီးများကို အလွန် ဖြည့် ဖြန့်လိုက်ရပါသည်။ အထုပ်တွင်းမှ ပစ္စည်းများကတော့လည်း ဘာမျှ မထူးဆန်းပါ။ အားလုံးကုန် မှန်ဘောင်သွင်းပြီးသား ဓာတ်ပုံအရွယ်အစား

များသာ ဖြစ်နေပါ၏။ အပေါ်ဆုံးမှ တွေ့ရသော ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်
ကောက်ယူပြီး သေချာစွာကြည့်လိုက်မိသည်။ မှန်ပေါ်တွင် ကပ်ငြိနေသော
ခွံအမှန်များအကြားမှပင် ကြည်လင်စွာပြုံးနေသည့် အသက် ၂၀ ခန့်
သောက်ရှား ဖျိုတစ်ယောက်အလှမှာ ကျွန်တော့် မျက်စိကိုဖမ်းစားညှို့ယူထား
သလိုရှိနေပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့ ကြာရှည်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် အချိန်မရတော့ပါ။
ခေါ်မြိုင်ကြီး အပြေးရောက်လာကာ လက်ပြ ခြေပြနှင့် တားမြစ်နေသော
ခကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောမနေတော့
ဘဲ အမြန်ပင် သိမ်းထုတ်လိုက်ရပါ၏။

အနည်းငယ် ထူးဆန်းသလိုရှိသည်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ
ဤသို့ ပြုမူနေကြခြင်းကို ဘာဘသည် တည့်တည့်ထင်ထင် တွေ့မြင်သွားပါ
လျက်နှင့် မမြင်ယောင်ပြုကာ လွဲရှောင်သွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ နားလည်
နေ ပို၍ပင် ခက်သေးသည်ကား ထိုနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် ဘာဘသည် နံနက်
က ကျွန်တော်သည်အတိုင်းထားခဲ့ရသော စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်ကြီးအား
အသက် အသံမပြုတ်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုန်ခါရှင်းလင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။
နံနံများ ပေရေနေသော ဘာဘ လက်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်က
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိပေသည်။

*ကျွန်တော့်ကိုတော့ စိတ်မချလို့လား ဘာဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်း
ရောပေါ့*

ကျွန်တော်က ဘာဘအနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ ဤသို့ပြောမိရာ
ဘာဘက 'ရှူး...တိုးတိုး'ဟု ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။ ထိုအနိက်တွင်
အနီးတွင်းမှ ကြီးကြီးငွေ၏ ချောင်းဟန့်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရရာ
ဘာဘသည် အထုပ်ကြီးကို မျက်သလဲဆံပြာနှင့် ပြန်ထုတ်လိုက်ရပါ၏။

ဤအိမ်ကြီး၏ *ပုံစံကတော့ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ
အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေမှာ ဘာတွေကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ကို
ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ မသိနိုင်မထင်နိုင် ဖြစ်နေရသော်လည်း ဤအိမ်၏
သက်စွဲတော် ဒေါ်မြိုင်နှင့် အောက်ထပ်မှ စီတာရမ်းတို့ကတော့ အကြောင်းစုံ

သိပေမည်။ သို့သော် ဒေါ်မြိုင်မှာ ဆွဲအ နားထိုင်းနေသည်နှင့် အမျှပင် စီတာရမ်းကလည်း နှုတ်ငြိမ်လှသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ထံမှ အကြောင်းတစ်စွန်း တစ်စမျှ မရနိုင်ပါပေ။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ဤအိမ်ကြီးရှိ လူများအားလုံးမှာ အကျယ်ချုပ်သဘောမျိုးဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ခံနေသူများနှင့်လည်း သဏ္ဍာန်တူလှပါသည်။ သည်အထဲတွင် တစ်အိမ်လုံး၏ ဂရုတစိုက်လေးစားမှုကို ခံယူလျက်ရှိရသည့် အိမ်ကြီးရှင် ကြီးကြီးငွေတစ်ယောက်၏ ဘဝအနေအထားက ပို၍ အကျဉ်းအကျဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သူ့အားလှုပ်ရှားနိုင်သော လူသေတစ်ယောက်ဟုသာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါတော့၏။

‘သူ စကားပြောရမယ့် သူက ၊ နှစ်နေ့လို့မှ တစ်ခါ မပေါ်ပေါက်ဘဲ ကိုးကွာ ၊ ဟု ကျွန်တော်တို့ရောက်စက ဘဘပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားအတိုင်း ဟိုနေ့ဆီကပင် ပြောစရာစကားများ ကုန်ခမ်းလေဘိသလား နှုတ်အငြိမ်ကြီး ငြိမ်သက်လှသည်မှာလည်း အံ့ဩပါပေ။

မြေကြီးဆို ထွာညိုမျှ လှမ်းဖူးသည် မရှိခြင်းမှာလည်း ဘယ်လောက်ကြာမြင့်သော နှစ်ပရိစ္ဆေဒက အလှေအကျင့်ပေလဲမသိ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အိမ်ဆောက်ထပ်တိုက်ခန်းကိုပင် ယောင်၍မျှ ဆင်းခဲ့မိခြင်းမျိုးမရှိပါ။ သူ့ကို အချိန်အကြာမြင့်ဆုံးတွေ့နိုင်သည်မှာ ဘုရားစင်ရှေ့နှင့် အပ်ချုပ်စက်တွင်ဖြစ်၍ ကျန်အချိန်များအားလုံးမှာ သူတို့၏ အိပ်ခန်းရှည်ကြီးထဲတွင်သာ အနေများပါသည်။ အခင်းအလေး ကိစ္စများမှာလည်း ဂျာဗူးကုလား ငှားရမ်းထားသလို အိပ်ခန်းရှည်ကြီးနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော အိမ်သာခန်းတွင်သာ ကိစ္စပြီးစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကတော့ ခြုံနောက်ပေးဝင်းထဲမှာ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်သာသို့ သွားရခြင်းသာ။ ဤအိမ်မှအပသို့ ထွက်ရာခန့် ပေါက်ဖြစ်ပါ၏။ သည့်ထက် အခွင့်အရေးအနည်းငယ်ပိုသူမှာတော့ စီတာရမ်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူကတော့ အိမ်ပေါ်မှာလည်း မနေပါ။ အောက်ထပ်မှ အခန်းငယ်တစ်ခန်းတွင်နေ၍ သူ့ထမင်းကိုလည်း အောက်ထပ်မှာပင် သူ့ဖာသာ ချက်စားသူဖြစ်ပါသည်။

နံနက်မိုးလင်းပြီဆိုလျှင်တော့ သူသည် အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ရောက်
လာပြီး ဘာဘာနှင့်ကြီးကြီးငွေအား ယနေ့ဘာစားမည်ကို တစ်ယောက်စီမေး
မြန်းရသည်။ ဘာဘက သူစားချင်တာကို သူပြော၍ ကြီးကြီးငွေကတော့
သူစားချင်တာအပြင် တစ်အိမ်လုံးအတွက် လိုအပ်ရာရာများကိုပါ မှာကြား
ပေးသော်လည်း။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်မြိုင်က ချက်ပြုတ်၍ အားလုံး
ဖွဲ့ ကောင်းမွန်သင့်တင့်သော အစားအသောက်များကို စားသောက်ရပေ
သည်။

အစားအသောက်နှင့်ပတ်သက်၍ သာမာန်ထက်ပိုလွန်းသော ထူး
ခြားချက်တစ်ရပ်ကို ပြောရဦးမယ်ဆိုလျှင်တော့ ဤအိမ်ကြီးတွင် အားလုံး
သော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို နေ့စဉ်အားဖြင့် အိမ်သားများ စား
သောက်နိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက် တစ်ဆမျှပိုကာ ချက်ပြုတ်ခြင်းပင်
ပင်။ အနည်းငယ်မျှကို ဆွမ်းတော်ကပ်သည်မှအပ စားသောက်၍
ပိုလျှံသမျှသော ထမင်းဟင်းလျာများအား မည်သို့ပြုမူသည်ကို ဖော်ပြရ
လျှင်လည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်သူများအဖို့ ယုံကောင်းမှယုံနိုင်ပေ
လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်မရှိသော ဤအဖြစ်ကို ကိုယ်
တိုင်နေ့စဉ် ပြုလုပ်နေခဲ့ရပါ၏။ နံနက်စာနှင့် ညစာ စားပြီးတိုင်းတွင် ကျွန်
တော်သည် နေ့စဉ် ၃-၄ မျိုးထက်မနည်းအောင် ချက်ထားသော အသား
ဟင်းလျာများနှင့် ထမင်းများအား ဒန်လင်ပန်းကြီးတစ်ခုံနှင့် ထည့်ကာ
ခြံနောက်ဖေးကွက်လပ်ကြီးသို့ သွားရောက်ချထားရပါသည်။

ထိုတစ်ခဏတွင် ခွေးလေးခွေးလွင့်တို့၏ ကိုက်သံ ဟိန်းသံများလည်း
ဆူညံ၍ သွားတတ်ပါသည်။ အမြဲတစေ စားရနေကျ ဤနေရာကို သူတို့
ထလည်း သူ့ထက်ငါဦးအောင် တစ်ကောင့်တစ်ကောင် အလစ်မပေးဘဲ
ဗြဲတင် စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်တူပါသည်။ ခွေးများစားသောက်ပြီး၍ မြေတွင်
ဖိတ်စင်ကာ အကပ်အသပ်မျှကျန်ခဲ့သော ထမင်းစေ့များ ဟင်းစေ့များကို
ထည်း ကျီးများတရုန်းရုန်းဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျောချင်းကပ်နေသော နောက်ဘေးခြံထဲက တံ

ကလေးဆီမှ ဟောဒီလောကကြီးမှာ ပျော်စရာချည်းပါ အဟတ်ဟတ် ဟာ ပျော်လွန်းလို့ပါဗျာ ဟောဒီ လောကကြီးမှာ ဟူသော နက်ကျယ် အက်ကွဲ လှသည့် အသံဆိုးကြီးကိုလည်း အမြဲတမ်းကြားရတတ်ပါသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ နေဝင်ဖြိုးဖျအချိန် ဤတိုက်အိမ်အိုကြီး၏ နောက်ဖေး ကွက်လပ်ထဲမှ အရိုင်းထနေသော ချုံနွယ်ပေါင်းမြက်တို့၏ အကြားဝယ် ဤအသံ ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီးကိုကြားရသည်မှာ ကြက်သီးထလုမတက် စိန်မြသွားတတ်ပါသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ ဤအသံရှင်မှာ မည်သူဖြစ်သည်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်သိထားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အသံရှင်မှာ သူ့အသံနှင့်လိုက်လျော သော ရုပ်ရည်ရှိသူဖြစ်ပါ၏။ ဖွာလျာကြလျက်ရှိသော ဆံပင်များအောက်မှ ပွ လျောင်းလျောင်း မျက်နှာကြီးတွင် မျက်ထောက်နီကြီးကို စွေစောင်း၍ ကြည့်တတ်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားစုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ထိုအသံရှင် အရက် သမားကြီးကား သူတကာ ရှောင်ကွင်းထားသည့်နောက်ဖေး ချုံနွယ်များကို မှ လမ်းလုပ်၍ ဖြတ်သန်းကာ သရဲတစ္ဆေချောက်သလိုဘွားကနဲ ပေါ်ပေါ် လာတတ်လေ့ရှိပါသည်။

သူနေသည့် နောက်ဖေးတဲကုပ်ကလေးကိုလည်း ကျွန်တော်က အိမ် သာထဲမှ ချောင်းကြည့်ဖူးပါသည်။ စုတ်ချာယိုင်နွဲ့လျက်ရှိသော ဤတဲဝယ် တွင် ကြက်များ၊ ဘဲများနှင့် လူများမှာ အရောရောအထွေးထွေး ဖြစ်ကာ ညစ်ပတ်ပေကံ့နေပုံလည်း ရှိပါသည်။ ထိုအရက်သမားကြီးမှာ ဘာအလုပ် ကိုမှလည်း လုပ်ကိုင်ပုံမရပါ။ အသက် ၅၀ ခန့်မဲမဲဝဝနှင့် ရုပ်ကြမ်းနှုတ် ကြမ်း ရှိပုံရသောသူ၏ဇနီးသည်ကသာ ဘူးသီးကြော်ညဲကြော်စသော အကြော် မျိုးစုံကို နေ့ရှိသမျှ အညော်တိုက်ကာ တောင်းနှင့်ရွက်ပြီးလမ်းတကာကို လည်ရောင်းရဟန် တူပါသည်။

အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်မိရာများကို ဋီကာချဲ့ပြီး သည်နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့တတွေ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရပုံကို ပြန်ကောက် ချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အခြားသော လုပ်ဖွယ်ဆောင်တာက တော့ မများလှပါပေ။ အိမ်ရှင်း အဝတ်လျှော် စသော အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရ

လေးလောက်သာရှိပေသည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး
သင် တစ်ယောက်စီ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်သောအချိန်များတွင်
တော့ ကျွန်တော်က ကျောင်းစာများကို အဖန်တလဲလဲ ဖတ်ရှုနေတတ်သလို
ဒေါ်မြိုင်ကြီးမှာလည်း စာများ၊ ပန်းများကိုသာ တကုတ်ကုတ် ထိုးချုပ်နေ
တတ်ပါသည်။

စီတာရမ်းတွင်တော့ ဈေးသွားသည့်အပြင် အိမ်မှထွက်ရသောအခါ
များလည်း အတော်များများရှိပါသေး၏။ ၎င်းကား ဘာအလုပ်ရှိရာ ဆီစက်
သို့ ဘာအားလိုက်ပို့ ပြန်ခေါ်ရခြင်းနှင့်၊ သာဓေးနာရေး အပြင်အပက်စွဲများသို့
ဘာသွားရောက်ရသည့်အခါတွင် ဆိုက်ကားနှင့်၍ လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေ
သည်။

ဤတွင် ဦးကြီးသိန်း၏ အဆိုအရ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ဘာမျှမလုပ်ဘဲ တစ်သက်တာ ထိုင်စားနေနိုင်လောက်အောင် ကံလုံကြွယ်ဝ
သူများဟု သိရပါလျက်၊ အခြားသော သူငွေသူကြွယ်များနည်းတူ ကားသစ်
ကြီးများကိုမစီးဘဲ ဘာကြောင့်ဆိုက်ကားမျှနှင့် ကျေနပ်နေသလဲဆိုတာကို
တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ရံဖန်ရံခါ အဖြေရှာကြည့်မိပါ၏။ သို့သော်
အများထဲတွင် ရော၍မရသော ဤအိမ်ကြီး၏သီးခြားပုံစံအရ၊ အခြားသော
ထွေထူးချက်များကလည်း ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဤအကြောင်းအရာ မျှသည်
လည်း ပို၍ထူးခြားနေသည်ဟုဖြင့် မဆိုသာပါချေ။

ဤအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ စီတာရမ်းအားလည်း ကျွန်တော်
တစ်ခါက စပ်စုကြည့်မိဖူးပါသေးသည်။

*ဘာတို့များမျှ ကားလေးဘာလေး ဝယ်စီးရောပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာ
မငှားချင်တောင် ခင်ဗျားကို ကားမောင်းသင်ပေးရင် ဖြစ်နိုင်သားကို*

ဤတွင်တော့ စီတာရမ်း၏ အမူအရာက လိုလိုချင်ချင်ပြောဆို ပုံပင်
ရပါသည်။ *အမယ် ငါဘာလို့ ကားမောင်းတတ်ရမှာလဲ၊ ဘာတို့ မှာ
ကားရှိတုန်းက ငါပဲမောင်းနေတာ၊ မြင်းလှည်းတုန်းကလည်း ငါပဲမောင်း
ခဲ့တာပဲ။ ဟော ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလားကွ ကားရုံ*

စီတာရမ်းလည်း လက်ညှန်ပြသည်မှာတော့ အိမ်နံ့ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်း

မှ ဝင်းခြံအစပ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော သွပ်မိုးပျံကာ အဆောက်အဦးကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဆောက်အဦးကလေးမှာ ကားရုံနှင့်ပင်တူသည်ဟု ကျွန်တော်မဆွကမှတ်ထင်မိဖူးသော်လည်း ယခုမှာ ဘာဘတို့ဆီစက်အတွက် မြေပဲအိတ်များ၊ နှမ်းအိတ်များ သိုလှောင်ထားရာနေရာ ဖြစ်ရှိနေပါသည်။

‘နို့ အဲဒီကားက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲဗျ’ သည်တစ်ခါတော့ စီတာရမ်းမှာ ငေးဝိုင်၍သွားပြန်ပါသည် ‘ဟာကွာ ကြီးကြီးငွေ ကြားသွားပါဦးမယ်၊ အကျိုးမရှိတာတွေကို မမေးစမ်းပါနဲ့’ ဟူ၍လည်း နှုတ်ပိတ်ရေငံလုပ်ကာ လွဲရှောင်ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ဤအိမ်ကြီး၌ ဘာအကြောင်းမှပဲ စပ်နှယ်လာသည်ဖြစ်စေ အဆုံးသတ်မှုမှာ ကြီးကြီးငွေ အလိုကျဖြစ်ရန်သာ ပို၍ အရေးကြီးပုံရပါသည်။ မြို့ပိုင်ရုံးစိုက်ရာ မြို့တစ်မြို့သာမို့ ထိုစဉ်က လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးဌာနမှာလည်း နေ့ဘက်မှာ မပေးဘဲ ညဘက်မှ ပေးသည်ဖြစ်ရာ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် တဝန်တပိုးဖြင့် ရေနံဆီအကုန်ခံကာ မီးအိမ်ထွန်းလျက် တံခါးအလုပ်ပိတ်ထားရာမှအစ ယခုအချိန်ထိအောင် အဖြစ်အပျက်ကလေးများကိုလည်း ကျွန်တော်အနေနှင့် ဘဲဥအစာရှာမရသလို အကြောင်းရှာ၍ မရနိုင်သေးပါ။

ကိုယ့်ထက် အသက်အရွယ်များစွာကြီးပုံရသော ဇနီးသည် တစ်ဦးအား ဤမျှအလိုလိုက်နိုင်လွန်းသော ဘာဘကိုသာ အံ့သြမိပါသည်။ ဘာဘမှာ နေ့ပိုင်းတွင် အိမ်မှာ အနေနည်းသော်လည်း အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့် ညနေပိုင်းများမှာဆိုလျှင် အိမ်ရှိလူများအားလုံးကုန်ကိုပင် နေကောင်း မကောင်းမှစ၍ တစ်ယောက်စီ ဂရုစိုက်မေးမြန်းလေ့ ရှိပါသည်။

ဘာဘ၏ အမူအရာမှာ ညင်သာသိမ်မွေ့လှသည်နှင့်အမျှ အားလုံးအပေါ်တွင် ကြင်နာမျှတသော စိတ်ထားနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါသည်။ သို့ကြောင့် လူ့လောကနှင့် သီးခြားကင်းလွတ်နေသလိုရှိသော ဤအိမ်ကြီးဝယ် ဘာဘတစ်ယောက်သည်သာ ကြည်ညို အားကိုးစရာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မြင်မိပေ၏။ ရံခါစိပ်ပုတီးကို လက်နောက်ယှက်၍စိပ်ပြီး အိမ်ပေါ်တွင် စကြွန်လျှောက်နေပြန်တော့လည်း ဘုန်းဘုန်းနှင့်ပင် တူသယောင်ရှိသဖြင့် ဘာဘကို ပိုချစ်မိပါသည်။

(၄)

ဘဲဥကို အစရာမရသည့်အထဲတွင် အမယ်ဘုတ်၏ သူ့ချည်ခင်က
သုတ်အုလိုက်၍နေပြန်ပါလေပြီ ဟူ၍သာ ကျွန်တော်ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

အနေကြာသလောက် အသားကျမလာနိုင်သေးဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်
ပွင့်ရိစရာကောင်းလာခြင်း၏ ဒဏ်ကိုလည်း ကျွန်တော်က ကျိတ်မှိတ်
ခံစားနေရပါသေး၏။ အားလပ်ချိန်တိုင်းတွင် ဦးကြီးသိန်းတို့အိမ်မှ
လှေလာခဲ့သော ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကိုချည်း လှေလာဖတ်ရှုခြင်းမှာလည်း
ဦးငွေစဖွယ်ပင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့ကုန်၍မှ စကားဆယ်ခွန်းပြည့်အောင် ပြောစရာမရှိခြင်းကို
ကေမိနှင့် သီလဝဘွဲ့ရထားခဲ့ဖူးသူ ကျွန်တော်က အမှုမထားလောက်သည်
တိုင်အောင် တစ်ပါးသူတို့၏ လူမှုလူရာ ရွာရေးရပ်ရေး ကိစ္စလောက်ကိုမျှ
ကြားနိုင်သိနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လူ့လောကနှင့် လုံးဝအဆက်ဖြတ်ထားသလို ရှိ
နေခြင်းအား တစ်နေ့တစ်ရက်မဟုတ်ဘဲ ရက်ရှည်လများ ခံစားလာရသည့်
အခါတွင်တော့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်လာမိသည်။

*ဪ... ငါ့ဘဝဟာ ထောင်တစ်သက် လွတ်ရက်မရှိ ကျနေတဲ့
အကျဉ်းသားလို လွတ်လမ်းမှ မြင်နိုင်ပါဦးမလား ဒီတိုက်အိမ်အိုကြီးထံမှာ
ဒီလိုသာ အသက်ထက်ဆုံး နေသွားရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့လည်း ကြီးကြီး
ငွေရဲ့ လမ်းစဉ်ကိုလိုက်ပြီး အင်း မဲသေခင်က မသာရုပ်ပေါက်လာတော့မှာ
သေချာပါတယ်ဗျာ'

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လုပ်လဲ့လုပ်လီနှင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ခါလာ
သော ကြီးကြီးငွေအား ကြည့်ကာ ဤလိုမှတ်ချက်ချမိရသည့် အကြိမ်
ပေါင်းမှာလည်း မနည်းတော့ပါပြီ။ ဤအဖြစ်ကို အခိုက်အတန့်အားဖြင့်
သက်သာရာရစေသူကတော့ ဘာပင်ဖြစ်ပါ၏။

*မောင်အောင်တင်ရယ်၊ မင်းမလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ဒီစာတွေချည်း
ဖတ်နေရတာ ပွင်းလှရောမယ်ပေါ့။ ဘာလည်း မင်းကို ကျောင်းထားပေး
ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာနဲ့ စိတာရမ်းတို့ အပြင်အပသွားနေတဲ့အခါ
မယ်မြိုင်နဲ့ မင်ကြီးကြီးငွေနဲ့ချည်း ကျွန်ရစ်ရင် စိတ်မချစရာသိပ်ကောင်းတာ၊

မင်းတစ်ယောက် ရောက်လာပေလို့သာ ဘာဘတို့ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် နေရတာကွယ်၊ အင်းလေ တစ်နေ့မှာ မင်းလည်း ထိုက်သလောက်တော့ အကျိုးခံစားရလိမ့်မယ်ပေါ့ကွယ်။ အဲ... အခုတော့ စက်ထဲကသတင်းစာတွေ လည်း ယူလာပါဦးမယ်'

ဘာဘသည် ကျွန်တော့်အား နှစ်သိမ့်အားပေးရှာသည်။ အခါတိုင်း က စက်ထဲတွင်သာ ဖတ်ပြီး ထားရစ်ခဲ့ပုံရသော သတင်းစာများကိုလည်း ထိုနေ့မှစ၍ ယူလာပေးပါသည်။ ဤစနစ်မှာ အတော်အောင်မြင်သည်ကို လည်း ဒိဋ္ဌိဓမ္မ သိရှိလာရပါ၏။ လူသည် လူ၏အကြောင်းကို စိတ်အဝင် စားဆုံးဖြစ်ကာ အထီးကျန်လို မနေနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ကိုယ်တွေ့လက် တွေ့ သဘောပေါက်လာရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ရှိလူသားများကို တိုက်ရိုက် တွေ့ကြုံရခြင်း မရှိသည့်တိုင်အောင် အရပ်ရပ်အနယ်နယ်မှ လူသားများ၏ အဖြစ်အပျက် အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းများကို သတင်းစာမှတစ်ဆင့် တွေ့သိ လာရသောအခါ အတော်ကလေး စိတ်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ရရှိသွားပါသည်။ ထို့ထက် စိတ်အာရုံခံစားမှုနှင့် အစွဲအလမ်းပိုလာသေးသည်မှာတော့ သတင်း စာတွင် တစ်မျက်နှာမျှသာ ပါရှိသော 'သည်းလွှာရွှေစင်' အခန်းဆက်ဝတ္ထု ရှည်ကြီးကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုနေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ကောင်းမွန်သည်နှင့်အမျှ ဇာတ်လိုက် ဖြစ်သူ လူရွယ်၏ စိတ်သဘောထားကြီးရင့်ပုံ၊ စင်ကြယ် မွန်မြတ်သော နှလုံးသားနှင့် စာရိတ္တကိုထိန်းသိမ်းပုံ၊ အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခနှင့် အခက်အခဲ များအား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပုံတို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာနှင့် လေးစားအားကျစရာ ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ရေးသောစာရေးဆရာ 'လှမွန်' ဆိုသူမှာ အရေးအသားတွင် ပိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်လှပြီးလျှင် စာဖတ်သူများ၏ စိတ်အာရုံ ကို ဖမ်းစားညှို့ယူနိုင်စွမ်းလည်း ရှိလှပါသည်။

'ထိုစာရေးဆရာ 'လှမွန်' ဆိုသူ၏လက်ရာမှာ ဤမျှတော့မကသေးပါ။ သူ၏ ဘောဂဗေဒနှင့် နိုင်ငံရေးရာဆောင်းပါးများမှာလည်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ သီးသန့်ပါရှိလာတတ်ပါသေးသည်။ ထိုဆောင်းပါးများကိုတော့

ကျွန်တော့်အဖို့ ကောင်းစွာနားလည်နိုင်ခြင်းမရှိသေးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံသာ ဤစားဖတ်ရှုလိုက်ကာ မဖတ်ဘဲနေသည့်အခါက ပိုများပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အဆင်ပြေခဲ့သော်လည်း ဤအိမ်အိမ်နှင့် ဤအိမ်သားများ၏ 'မူ' ကတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ ပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိပါ။ ပြောင်းလဲမှုမရှိသည့်ပြင် အထက်၌ ကျွန်တော် ဆိုခဲ့သလို ဘဲဥကို အစရှာမရနိုင်သည့်အထဲတွင် အမယ်ဘုတ်၏ သူ့ချည် ခင်က သပွတ်အူလိုက်၍ပင် လာပြန်ပါလေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စာ စားသောက် ပြီးစီးကြပြီးနောက် ကိုယ်စီကိုယ်မှ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှိနေကြပါသည်။ ကြီးကြီးငွေသည် သူနှင့် ဒေါ်မြိုင်အတွက် အဝတ်အထည်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယ် ချုပ်လုပ်တတ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့မှာလည်း ထမင်းစားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ယ် အခန်းတွင်းသို့ တန်းဝင်သွားကာ တဂျုံးဂျုံး တဂျိုင်းဂျိုင်းနှင့် စက်ချုပ် နေသံကြားရပါသည်။ ဘဘကတော့ ဆီစက်သို့သွားရန် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်မြိုင်ကတော့ မီးဖိုခန်းမှ မထွက်ရသေးပါ။ ဒေါ်မြိုင်သည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောနေ၍ ကျွန်တော်ကတော့ လူနှစ်ယောက်စာမျှရှိသော ထမင်းဟင်းလျာများကို ဒန်လင်ပန်းကြိုးတွင် ပုံထည့်ကာ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နောက်ဖေးခြံထဲသို့ သွားချရန် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကြီးကြီးငွေအခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရပ်လာပါသည်။

'စီတာရမ်း ရှိသေးလားဟေ့ အောင်တင်'

'ဘဘမှ မသွားသေးတာ သူလည်းရှိမှာပေါ့'

'ဒါဖြင့် သွားပြောစမ်း။ အပ်ချည်လုံးကုန်နေတယ် မြန်မြန်သွားဝယ် လိုက်စမ်းလို့'

ကြီးကြီးငွေက လက်ထဲမှ ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သော အခါ ကျွန်တော်လှမ်းယူပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ဘယ်လိုမျှတွေးမရနိုင်သော အရှုပ်အထွေးအစအနများကို တွေ့လာရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်တော်သည် စီဘာရန်း၏အခန်းသို့ သွားရောက်ရာ၌ စီဘာရန်းအား မတွေ့ရဘဲ ရှိနေလေသည်။ ထို့အပြင် အောက်ထပ်၌ ထာဝဇဉ် သော့ပိတ်၍ထားခဲ့သော ဧရာမအခန်းကျယ်ကြီးမှာလည်း တံခါးများပွင့်ဟ၍ နေကာ အတွင်းမှ တလှုပ်လှုပ်တရှုပ်ရှုပ် လှုပ်ရှားနေသံကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရပေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အသက်အသံ မပြုပုံဘဲနှင့်ပင် ထိုအခန်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာမိပါ၏။

ဟ နေသော တံခါးရွက်ကြားသို့ မျက်နှာအပ်ကာ ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်တွင်တော့ ကျွန်တော့ မျက်လုံးများမှာ တော်တော်နှင့် ခွာမရအောင် ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ဤအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အလှအပ ဆင်သခြယ်လှယ်ထားသည့် ပစ္စည်းများဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ ထူးထူးထွေထွေမရှိလှသည်တိုင်အောင် သည်အခန်းတွင်းမှ လူမျိုးစုံအောင် ဆင်ယင်ခြယ်သထားခြင်းနှင့် ဤလိုပစ္စည်းပရိဘောဂများ ပြည့်နှက်နေသည့် ခန်းမဆောင်ကြီးမျိုးကို ဘာတစ်ခုမျှ မသုံးစွဲမတို့ထိရအောင် ပိတ်လှောင်ထားခြင်းမှာလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလှပါသည်။ တိုတိုပြောရလျှင် ဤအခန်းကြီးတွင် စားပွဲ စားပွဲမို့၊ ကုလားထိုင်ကုလားထိုင်မို့ အားလုံးပင် တကယ့်အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် အလှအပ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသည်။ ဧရာမမှန်ဗီရိုကြီး နှစ်လုံးတွင် အထပ်လိုက် အခေါက်လိုက်ထည့်သွင်းထားသည့် ယောက်ျားသုံးအဝတ်အထည် အသုံးအဆောင်များမှာလည်း ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် ခင်းကျင်းပြသထားသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ စားပွဲပေါ်၊ မှန်ဗီရိုကြီးများပေါ် တင်ထားသည့် ကိန္နရိကိန္နရာမင်းသမီး မင်းသားရုပ်၊ သမင်ရုပ် ဆင်ရုပ် စသည်တို့မှာကား ဂုဏ်မြောက်သော ပန်းပုပညာသည်၏ တန်ဖိုးမြင့်လှသော လက်ရာများပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အနေအထား ကျနုစွာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည့် ဆီဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားကြီးမှာလည်း ပုံအမွန် အမှိုက်သရိုက်တို့ကြားမှာပင် ရှုမောစရာ ဖြစ်ရသေးသည်။ ထိုထက် အခန်းအလည်တွင် အလင်းအမှောင် အနေအထားနှင့် ချိန်ဆွဲထားရှိဟန်တူသော ပန်းချီဆွဲသည့် ကရိယာအစုံအလင်ကိုပါ တွေ့ရှိ

နိုင်ခြင်းကဖြင့်သာ၍ ဆန်းကြယ်ပါပေသည်။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပင် နေဖူးလေသလောဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေပါ၏။

သည်အရာများအပြင် အပြင်အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် မွေ့ရာ ခြင်ထောင်၊ စောင် စသည်တို့ အပြည့်အစုံ ခင်းကျင်းလျက်သားရှိနေသည့် တစ်ယောက်အိပ် ကုတင်နှစ်လုံးကို ဖုန်တဖွေးဖွေးနှင့် မြင်ရသည်မှာဖြင့် သွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာလိုလို ရှိလှသည်။ အနက်မထင်နိုင်သော အတိတ် ဘာလမှ လွမ်းစရာပုံပြင်တစ်ခုကိုပင်သည် သက်မဲ့ပစ္စည်းစုများက သရုပ် ဆောင်ကာ ပြသထားကြလေသလား။ သည်ပစ္စည်းအစုစု၏ ပိုင်ရှင်များကား ကြီးကြီးငွေနှင့် ဘဘအပြင် ဘယ်သူများ ဖြစ်လေဘိသနည်း။

အိမ်အပေါ်ထပ် စားပွဲပေါ်တွင် ဖုန်သုတ်ရင်းနှင့် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဓာတ်ပုံထဲမှ ယောက်ျားပျိုသည်ပင် ဤအခန်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်စပ်မှု ရှိလေသလား မဆိုနိုင်။ ထိုကုတင်နှစ်လုံး၏ စပ်ကြား ခေါင်းရင်းပိုင်းကျကျ မှ လူတစ်ရပ်သာသာခန့် အမြင့်နှင့် အဝတ်မဲကြီး ဖုံးအုပ်ထားသည့်သဏ္ဍာန် မှာလည်း ဘာကြီးမှန်း မသိရပေ။

စိတာရန်းတစ်ယောက်ကတော့ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ဖြည်းဖြည်း နှာ ရွေ့လျားသွားလာကာ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် ဖုန်သုတ် သွက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အားရပါးရ တဝကြီး ငေးကြည့်နေမိပြီး မှ ကြီးကြီးငွေ လွတ်လိုက်သောကိစ္စကို သတိရရှိကာ တံခါးကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်း တွန်းဝင်သွားရသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ စိတာရန်း မှာလည်း အတော်ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရှာပါလေ၏။ နောက် ကျွန်တော်က ကြီးကြီးငွေ လွတ်လိုက်သည်ဟု အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်း ပြတော့မှပင် သူ့မှာလည်း ဘာ၏ခိုင်းစေချက်အရ ဤအခန်းကို အကြမ်း ဖျင်းအားဖြင့် ဖုန်ခါရှင်းလင်းနေရကြောင်း၊ ကြီးကြီးငွေ မသိအောင် ဘဘကို အခန်းသောပိတ်လှည့်ပါဟု ပြောလိုက်စေလိုကြောင်းဖြင့် ပြန်လည်မှာထား ကာ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ကတော့ ဘဘအား ချက်ခြင်းသွား ရောက်ပြောနိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ဝက် သိလိုစိတ် တစ်ဝက် ဖြင့် အခန်းထောင့်သို့လျှောက်သွားကာ အဝတ်မဲကြီးဖုံးအုပ်ထားသော အရာ

ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်ပါသေးသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော်သည် ဘုရားတကာ ယောင်ရမ်းဟစ်အော်မိယောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါ၏။ နောက်မှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ချုပ်ကာပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်ရပါသည်။

*ထိုအရာမှာ စကောဝိုင်းခန့်ရှိသော သုံးချောင်းထောက် စားပွဲအမြင့် တစ်လုံးပေါ်မှာ ဒေါက်ထောက်ကာတင်ထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်နေပါသည်။ ဆီဆေးရောင်စုံခြယ်ကာ ဆွဲထားသည့် ထိုပုံမှာ လှပစွာပြုံးနေသော အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် လူလင်ငယ်ကလေး၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံပင်ဖြစ်၍ လူလောက်နီးနီးပင် ကြီးမားပါသည်။

သို့ရာတွင် ထူးဆန်းလှသည်မှာ ထိုငယ်ရွယ်လှပသော ယောက်ျားပျိုကလေး၏ မျက်နှာတွင် စားမြောင်ဖြင့် ခြစ်ဆွဲထားသည့်ပမာ ကန့်လန့်ဖြတ် ကြက်ခြေခတ် အစင်းကြောင်းကြီးနှစ်ခုမှာ အောက်ခံဂျပ်စက္ကူထူထူကြီးကိုပင် ပေါက်ထွက်လုနီးမျှ ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုပြင် ရင်ဝတွင် စိုက်လျက်သား တန်းလန်းကြီးရှိနေသော ရှမ်းစားမြောင်ကြီးကိုလည်း အသည်းအူ တုန်လှုပ်စဖွယ် တွေ့မြင်နေရပါသေးသည်။ ထိုချစ်ချင်စဖွယ် လူလင်ငယ်ဟာ လူသားစစ်စစ် တစ်ယောက်အနေနှင့် ယခုအဖြစ်မျိုးကို ခံယူရသည်ဆိုလျှင်တော့။

ကျွန်တော့်မှာ ဆက်လက်၍ မတွေးရဲတော့သလောက်ပင် ရှိနေပါသည်။ ထိုလူရွယ်မှာ အိမ်ပေါ်ထပ် စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်တော်ဖုန်သုတ်မည် ပြုစဉ်က တွေ့မြင်ရဖူးသော ဓာတ်ပုံထဲမှ လူငယ်တော့မဟုတ်နိုင်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ လှပပုံက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဪ...သည် ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ လူငယ်မှာ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးနှင့်များ ကြုံတွေ့ရရှာပါလိမ့်။

တစ်အိမ်လုံး၏ ကျက်သရေဆောင်အဖြစ် ဝုဏ်ယူထားရှိထိုက်သော အခန်းမျိုးကြီးကို ဤသို့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ပိတ်လှောင်ထားရှိခြင်းမှာလည်း ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးသော အကြောင်းများကြောင့်ရယ်ဟု မဆိုနိုင်။ ဤအခန်းဆောင်သည်ပင် စုန်းကဝေ တစ္ဆေ အမှောင့်ပယောဂတို့ ခိုအောင်းရာဖြစ်လေသလား။ သို့တည်းမဟုတ် ကြီးကြီးငွေ့ ကိုပင်လျှင် အမှောင့်ပယောဂတို့

မောင်ရွဲကပ်၍ နေလေသလား။ သွေးရိုးသားရိုးဖြင့် မဟုတ်တန်ရာပြီထင်သည်။

ဤအတွေးတစ်ချက် ဝင်လာသောအခါ ကျွန်တော့် ကျောထဲမှာ နိမ့်တက်သွားကာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ ထလာပါသည်။ သို့နှင့် ပန်းချီထားချပ်ကို အဝတ်မဲကြီးနှင့် ပြန်ဖုံးလိုက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်ခဲ့ရပါ၏။ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြန်တော့လည်း ဘဘကို မတွေ့ရတော့ပြန်ပါချေ။ ဒေါ်မြိုင်ကြီးကသာ ကျွန်တော်စောစောက ချထားခဲ့သော ထမင်းဟင်းအပြည့်နှင့် လင်ဝန်းကြီးကို ခြံထဲမှာ သွားရောက်ချထားတော့ရန် လက်ပြခြေပြ ပြောနေလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ အခါတိုင်းပြုနေကျ ဤအလုပ်ကိုပင် သွေးစွဲနေမိတော့ပေသည်။ ဤသို့ ထမင်း ဟင်းလျာများကို နေ့စဉ်အဓိပ္ပာယ်မရှိစွဲကြနေရခြင်းမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်ဘဲ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုသို့ ရည်ညွှန်းကာ ကျွေးမွေးနေရခြားပေလားဟု တွေးမိပြန်တော့လည်း ဤအပြုအမူအပေါ်မှာ စိတ်မသန်စရာပင် ဖြစ်နေရပါသည်။ သို့နှင့် ဘဘ ဘယ်သွားသလည်း ဆိုတာကိုသာ ဒေါ်မြိုင်ကြီးအား ပြန်မေးလိုက်ရလေ၏။

ဒေါ်မြိုင်မှာ သူကသာ အသံဝီသအောင် မပြောတတ်ပေမယ့် သူတစ်ပါး ပြောသည်ကိုတော့ ပါးစပ်လှုပ်ဟန်ကို ကြည့်ရုံနှင့် နားလည်သွယ်သူဖြစ်ပါသည်။ ဘဘ အိမ်သာသွားနေကြောင်းကို လက်ညှန်ပြကာ ပြောလိုက်ရှာပါ၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်က လုပ်ရန်ရှိနေသေးသော အလုပ်အတွက် ထမင်းလင်ဝန်းကြီးကို ကောက်ယူပြီး ထွက်ခွာလာနိုင်ပါတော့သည်။ ဘဘတစ်ယောက်လုံး အိမ်သာထဲမှာ ရှိနေလျှင်တော့ ကျွန်တော် ကြောက်စရာမလိုတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ အောက်ထပ်အခန်းကြီးကို သော့ပိတ်ရန်လည်း ဘဘကို ပြောရပေဦးမည်။

သို့ရာတွင် သည်ယနေ့ကို ဘာဖြစ်နေသည်မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသည် နောက်ဖေးလှေကားရင်း အုတ်ခုံပေါ်မှာတင် ရပ်တန့်၍ သွားရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် ခြံထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ဘဘသည် အိမ်သာသို့သွားနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အိမ်သာနှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးကွာသည့် ခြံစပ်တစ်နေရာ ဝါးပိုးရုံနှင့် မီးချုံတစ်ချုံတို့

အကြားတွင် တိုးတိုးတိုးတိုးရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေပုံ ရပါသည်။ တစ်ဖက်သော တဲငယ်ဆီမှ ဘာဘရှိ ရာကို ဦးတည်လျှောက်လာ နေသော အရက်သမားကြီး၏ မယားကိုလည်းဝါးရုံပင်များအကြားမှ မြင်တွေ့ ရပါသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ သူတို့နှစ် ဦးဆုံတွေ့မိကြတော့လည်း တစ်စုံ တစ်ရာကို တီးတိုးပြောဆိုနေကြပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်ချစ်သော ဘဘ၊ ကျွန်တော် ကြည်ညိုသော၊ လေးစားခဲ့ သော ဘဘသည် ဤအရက်သမားမယားမျိုးကို ဘာကြောင့်များ လျှို့ဝှက် စွာ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံနေရပါသနည်း။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ အနေခက်ကာ ဆောင့် သက်သက် ဖြစ်လာပါသည်။ ဘဘစိတ်ဆိုးချင်လျှင်လည်း ဆိုးစေတော့ ကျွန်တော် ဤအတိုင်း စောင့်ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့ပါ။ လင်ပန်းကြီးတို့ အုတ်ခုံပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ကာ သူတို့ရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချောင်းကွယ်၍ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ ဘဘမြင်၍မေးလျှင် အခန်းသော့ပိတ်ဖို့ပြောရန် လာခဲ့ ကြောင်းဖြင့် အကာအကွယ်ယူရန်လည်း စိတ်ထဲမှ တွေးမိပြီးဖြစ်နေပါ၏။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် မြင်တွေ့ကြဟန် မရှိပါ။

* ခင်ဗျားက အရေးတကြီးလိုနေပါတယ်ဆိုလို့သာ မငြိမ်းတင်၊ ဟို ကောင်နဲ့ တွေ့နေမလားလို့ ကျုပ်သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ *

ဘဘသည် ပြောရင်းနှင့် တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူသုံးရွက်ကို တစ် ရွက်စီ ဖြန့်ပြပြီးမှ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

* သူမရှိပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ သူမရှိလို့သာ တောင်းဝံ့တာပေါ့ *

* မငြိမ်းတင်ဆိုသူ အဒေါ်ကြီးကလည်း ခေါင်းငုံ့လျှို့နှင့် ပြောကာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

* အေးလေ... ခင်ဗျားလည် ကျုပ်စေတနာကိုအသိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကအမယ်ကြီး သိမှာကြောက်ရ။ ဟိုကောင်သိမှာ ကြောက်ရနဲ့ လွှတ် လပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆိုရင်လည်း ဒီမှာ ကျုပ်လာမပေးနိုင်ဘူး လို့ချင်ရင် စက်ထဲကိုလာနိုင်တယ်။ စီတာရန်းကိုလည်း မှာနိုင်တယ်။ ဒါပေ မဲ့ ခဏခဏဆိုရင်လည်း ဟိုကောင်သိလို့ မီးပွင့်နေပါဦးမယ် *

မသိစေရပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ သူသိမှာကို ကျွန်မက ပိုကြောက်ပါ သေးတယ်။ ဟော... ဟိုမှာဘယ်သူလဲ

သူတို့ပြောနေသော စကားများကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာကြားလိုက်ရ ပါသည်။ အရေးထဲတွင် စားနေကျအစာကို စောင့်ဆိုင်းနေသော ခွေးများက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဝိုင်းဝန်းလိုက်ပါလာကြကာ အချင်းချင်း ဟောင်ဟိန်းနေ ကြသဖြင့် အရက်သမားမယားကြီးခေါ်ငြိမ်းတင်က ကျွန်တော့်အား အလှောင် တွေ့မြင်သွားကာ *ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ* ဟုမေးရင်းနှင့် ချာကနဲလှည့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ပြေးသွားတော့သည်။ ဘာဘလည်း အတော်ပျာလောင် ခတ်ကာ စိုးရိမ်ဟန်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာမှ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို မသိမသာချကာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကား ဘာဘ၏ အပြုံးကိုသော်မှ ပြန်လည်တုန်ပြန်ပြီး ပြုံးလိုက်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။ မမျှော်လင့် မစပ်အပ်သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ဘာဘအား တွေ့မြင် နေရခြင်းကိုပင် ရင်ထဲမှာ တန့်နံ့နှင့် မကျေချမ်းနိုင်သလို ဖြစ်နေရ သေးသည်။ သို့သော် ဤအဖြစ်ကို ဘာဘရိပ်မိသွားမည်ကိုလည်း အားတုံ့ အားနာနှင့် စိုးရိမ်မကင်းရှိနေသေးသည်မို့ *စီတာရန်းက အောက်ထပ် အခန်း ခံသော့လာ ပိတ်လှည့်ပါလို့ မှာသွားပါတယ်ဘာ*ဟူ၍သာ အသံကို မည်းထိန်းပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

အေး အေး... စက်ထဲသွားဖို့တောင် အချိန်နီးနေပြီ၊ စီတာရန်းက ဘယ်သွားလို့လဲ

သူ့ကို ကြီးကြီးငွေ ဈေးလွှတ်လိုက်ပါတယ်

ဟေ... အောက်ထပ်အခန်းကို ရှင်းနေတာများ မငွေခင် သိသွား သေးလား

မသိပါဘူး ဘာ

အေး... ဘာဘ မငြိမ်းတင်ကို ငွေပေးတာလည်း မင်းမြင်လိုက် သေး မသိဘူး၊ အဲဒါလည် သူ့ကိုတော့ တစ်စွန်းတစ်စကလေးမှ မသိစေပါနဲ့ ဟော... သေတာတောင် ကိုယ့်ပယောဂမှ ကင်းရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်နေ တော့ ဘာဘကြောက်လွန်းလို့ပါ

ဘာဘက ကျွန်တော့်ကို ခပ်အေးအေးနှင့် ပြောဆိုမှာကြားကာ ရှေ့မှ

ခပ်စိုက်စိုက် ထွက်သွားပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်က 'ဟုတ်ကဲ့' တစ်ခွန်းကို ဝန်ခံလိုက်ရကာ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ 'ဪ... ငွေပေးတာ ကလေးနဲ့ ဘာဘာကို မရိုးမသားတော့ မစွပ်စွဲသင့်ပါဘူးလေ... 'ဟူ၍လည်း ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲမှ ဆင်ခြေတက်မိသည်။

ထက်ကောင်းကင်တွင်တော့ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်များသည် သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ လေတွင် လွင့်မျောနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ခိုနေသည့် အိမ်ကြီး၏ အရေးအခင်းများမှာလည်း 'ခု နီလို့ ခု ဝါတယ် ပြာချင်ပြာမှိုင်း တဲ့ ပုံခင်း'ပင် ဖြစ်ရှိနေဟန်တူပေသည်။

(၅)

'တန်ခိုးတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဘုရား...'

'တပည့်တော်မသည် နောင်ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ် တည်းသာ ဖြစ်ရပါစေ... အိမ်ထောင် သားမွေးရသောအဖြစ်မျိုးမှ ဘဝတိုင်း ကင်းလွတ်ရပါစေ...။

'ကိုယ့်ကို မချစ်မနှစ်သက်သူတို့နှင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မပတ်သက် မဆက်ဆံရတဲ့ကိုယ် ဖြစ်ပါစေ၊ ဘုရား တပည့်တော်မအား ဤဝင်္ဂဆင်းရဲ မှ အမြန်ကယ်မတော်မူပါဘုရား'

ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဒူးတုပ် ဝတ်တွားကာ ဆုတောင်းရှည်ကြီးကို အထပ်ထပ်ရွတ်ဖတ်နေသော ကြီးကြီးငွေအသံနှင့် နောက်ပေးတံငယ်ဆီက

'ဟောဒီလောကကြီးမှာ ... ပျော်စရာချည်းပါ' ဟူသော အရက် သမားကြီး၏ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်လို လုံးလည်လိုက်နေသည့် သီချင်းသံမှာ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေကြပေသည်။

ကြီးကြီးငွေသည် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးလိုက်၊ ဆုတောင်း လိုက် ပြုလုပ်နေသည်မှာ တစ်နာရီထက်မနည်းတော့ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကတော့ မီးအိမ်ထွန်းထားသော ဆင်ဝင်စည်းခန်းတွင် ကြမ်းတိုက် ပြီး၍ စားပွဲကုလားထိုင်များကို ဖုန်သုတ်နေပါသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်ကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်တော်က ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ သွားရောက်ကြည့်ရှုကာ 'ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ 'သံကြိုးစာ လက်မှတ်ထိုးယူရမယ်' ဟု အဖြေရလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က 'သံကြိုးစာတဲ့ ကြီးကြီးငွေ' ဟု အသံပြုလိုက်ရင်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ ကြီးကြီးငွေလည်း ဘုရားကို ကဗျာကသီ ဦးကုန်းချပြီး ထလာခဲ့လေသည်။

'သံကြိုးစာက ဦးအေးကျော် (သို့မဟုတ်) ဒေါ်ငွေခင် လိပ်စာတပ်ထားတော့ အမေကြီး လက်မှတ်ထိုးယူနိုင်ပါတယ်'

စာပို့လူရွယ်က ရည်မွန်စွာ ပြောဆိုပြီးသည့် အဆုံးတွင် စာပို့သူလက်မှတ် မောင်တီနီကို လှမ်းယူကာ ကြီးကြီးငွေသည် သူ၏နာမည် လက်မှတ်ကို ကောင်းမွန်လှပစွာ ရေးထိုးပြီး သံကြိုးစာကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

'ကဲ...ရော၊ ဖတ်စမ်း အောင်တင်'

စာပို့သူ ထွက်သွားတော့လည်း ကြီးကြီးငွေသည် သံကြိုးစာရွက်ကို ကျွန်တော့်သို့ လှမ်းပေးကာ ဖတ်ခိုင်းနေပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော်က စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီး အပြန်ပြန်အလှန်အလှန် ကြည့်နေမိသည်။ မသပ်မရပ်နှင့် ရွပ်ထွေးစွာ ရေးထားသော အင်္ဂလိပ်စာများမှာ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်ဖော်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါ၏။

'သံကြိုးရိုက်တာကတော့ ရန်ကုန် မမကြီးဆီကပဲ ကြီးကြီးငွေ၊ ဒို့ပြင်တော့ ကျွန်တော် မဖတ်တတ်ပါဘူး'

'ဒါဖြင့် စိတာရန်းကို ပြောလိုက်စမ်း၊ ကိုအေးကျော်ကို သွားခေါ်ချည်လို့'

ကျွန်တော်က စိတာရန်းကို သွားပြောရန်ထွက်လာခဲ့ရာ အခန်းပေါက်မှ ခန်းဆီးစကို လက်ဖြင့်ဖယ်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသော ဒေါ်မြိုင်ကြီးကို တွေ့လေသည်။ ဒေါ်မြိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား တစ်နံတစ်ခုကို ပြောလိုဟန်ဖြင့် လည်ချောင်းတနင်နှင့် အားယူနေသေးသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ်ကိုရိုက် နံဘေးသို့ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း နောက်ပေးဆောင်အတွင်းဘက်မှ တပ်ဆင်ထား

သော လှေကားအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာခဲ့ရာမှ လှေကားရင်းသို့ မရောက်မီကပင် စီတာရန်းအား အော်ခေါ်ပြီးပြောလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ဒေါ်မြိုင်ကြီးသည် လှေကားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းလိုက်ပါလာပြန်ကာ စီတာရန်း၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ခြေပြလက်ပြ ပြောဆိုနေပြန်လေသည်။

စီတာရန်းကတော့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းကာ 'ဟာဗျာ မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို'ဟု ငြင်းဆိုလျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မြိုင်ကြီးကလည်း မလျှော့ပါ။ လက်ပြခြေပြနှင့် အထပ်ထပ်သာပြောဆိုနေရာ 'ဟာ မဖြစ်တာကိုချည်း နိုင်းနေတယ်'ဟု ဒေါသသံခပ်ပါပါဖြင့်ပြောလျက် စီတာရန်းက သူ့လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် 'ဒေါ်မြိုင်ဘာပြောသလဲ'ဟု မေးကြည့်ရပါသည်။ ဒေါ်မြိုင်၏ လက်ပြခြေပြ စကားကိုတော့ ကျွန်တော်က အလုံးစုံနားလည်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။

'အလကားကွာ သံကြိုးစာဆိုတာ အရေးကြီးတတ်တယ်။ ဟိုနောက်ဖေးတံက ကိုကိုထွန်းဝေကို သွားဖတ်ခိုင်းပါတဲ့ ပြောနေတာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ'

'အဟား... ဟုတ် ဟုတ်သေးတော့ ဒီအရက်သမားကြီးကကော ဖတ်နိုင်မတဲ့လားဗျာ'

ကျွန်တော်က ဒေါ်မြိုင်ကြီး စိတ်ကူးစိတ်ရရှိတတ်ပုံကိုပင် ရယ်သွမ်းသွေးမိတော့ရာ စီတာရန်းက 'တိုးတိုးပြောစမ်းပါကွာ ကောလိပ်ကျောင်းထွက် တစ်ယောက်လုံးက မဖတ်နိုင်ပဲ ရှိမလားကွ'ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုစကားဖြင့် အသိတစ်ခု တိုးရသလောက် ကျွန်တော်တွင် အံ့ဩလိုက်ရပြန်ပါ၏။ အသက် ၄၀ ခန့်၊ အရက်ရှိန်တက်၍ ဒီကြန် ပွယောင်းသော အသားအရေ ကြမ်းထော်ထော်ကြီးနှင့် စုတ်ပြတ်ညစ်ပေနေသော ဤအရက်သမားကြီးမှာ ကောလိပ်ကျောင်းထွက် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဤလိုတံစုတ်မျိုးတွင် ဘာကြောင့်များ ကလေးကချေ နေထိုင်ရပေသနည်း။ အသက် ၅၁ ခန့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မဲမဲဝဝကြီးနှင့် မျက်နှာထားအလွန်ဆိုးသော သူမိန်းမကြီးမှာလည်း အကြော်မျိုးစုံကို အမြဲတမ်းအညှော်တိုက်ကာ

အရပ်ထဲမှာ လည်ရောင်းရသည်ကို မြင်တွေ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပေရာ သူတို့၏အနေအထိုင်မှာ 'ကောလိပ်ကျောင်းထွက်' ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဘယ်လိုမျှ အဖတ်ဆယ်နိုင်စရာမရှိပါ။ သူတို့သည်လည်း ဤနည်းအားဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်ပင်ဖြစ်ရာ ဤတိုက်အိမ်အိုနှင့် ထိုတံစုတ်ငယ်တို့၏ ထူးခြားချက်များသည် လှမ်းမြင်သိစွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိသော အတိတ်၏ဖြစ်စဉ်များတွင် ဘစ်နည်းနည်းနှင့် အဆက်အစပ်ရှိခဲ့လေသလောဟူ၍ပင် ထင်တွေးစရာ ဖြစ်လာရပါ၏။

ကျွန်တော်က တောင်စဉ်ရေမရတွေကို သည်လိုတွေးကာ ခြေလှမ်းပစ်လေးလေးနှင့် ပြန်တက်လာပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေရပါသည်။ မကြာမီတွင် စိတာရန်း သွားခေါ်လာသော ဆိုက်ကားနှင့် ဘဘပြန်ရောက်လာပါ၏။ ဘဘသည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် ကြီးကြီးငွေ့ထံမှ သံကြိုးစာကို တောင်းယူဖတ်ရှုကာ ကျွန်တော့်ကိုပါခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

'ကိစ္စကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ မောင်အောင်တင်ရေ၊ ကိုသိန်း ဘစ်ယောက် မနေ့ကလေဖြတ်ပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးသွားရှာသတဲ့၊ နက်ဖြန် သပြိုင်ဟ်မယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ခများလည်း အတော်ယန်းနေရာတဲ့အထဲမှာကွယ်၊ ငွေကြေးအကူအညီလဲ လိုရှာပေလိမ့်မယ်၊ ဘဘလည်း ညနေရထားနဲ့ လိုက်သွားဦးမှပါပဲ၊ အင်း... ကိုသိန်း ကိုသိန်း ဖြစ်ရလေကွယ်'

ဘဘက တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူပေသည်။ စကားကို ညည်းညည်းညာညာနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်ကာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်သက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားရပါ၏။ ဦးကြီးသိန်း မရှိလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ ဤအိမ်ကြီးမှတစ်ပါး အခြားမိတ္တယ်စရာ မရှိတော့ပြီဆိုသည့် အသိမှာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အားငယ်စရာ ဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းစေတနာဘားနိုင်ရှာသည့် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေမို့လည်း နှမြောဝမ်းနည်းရပါ၏။

'ကောင်းပါလေရှင် စောစောသေ စောစောအိပ်ရတာပေါ့'

ဤအခြေအနေထဲမှာ ဤမှတ်ချက်ကို ချပေးလိုက်နိုင်သူကတော့ ကြီးကြီးငွေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် လူသေနှင့် တူလှစွာသော သူ၏မျက်

နှစ်ကြီးကို တစ်ချက်မျှရှုမဲလိုက်ပြီးမှ သွားကွဲကွဲပေါ်နေသည့် အရိုးစု ကမ္ဘာ့ကောင်တစ်ကောင်လို အသက်လုံးဝမပါသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ရယ်မော၍ နေလိုက်ပါသေးသည်။ ဘာဘကလည်း မနှစ်မြို့နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်လို တွန့်ကာ ကြီးကြီးငွေအား ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

မကြည့်ပါနဲ့၊ သားဒဏ် သမီးဒဏ်ကို ရုန်းကန်ပြီး ခံနေရတဲ့ ကိုသိန်း အတွက်သာ ပြောတာပါ။ ကျွန်မတော့ မသေချင်သေးပါဘူး

ကြီးကြီးငွေက သည်လိုပြောလိုက်ကာ တစ်ချက် ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဘာဘက ဘာမျှပြောရခြင်း မရှိမီမှာပင် မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်း တောက်လာလျက် *မှတ်ထားလိုက်စမ်း ကိုအေးကျော်၊ ဒီကောင်ကို အစွဲထေး ပြီးတော့ဖြင့် ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မသေဘူး*ဟု ဒေါ်မာန်ပါပါနှင့် ပြောလိုက် ပြန်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွားတော့သည်။

ခက်ပါလားကွယ်

ဘာဘက တိုးတိုးလေး ညည်းရှာပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့၏ စကားအစဉ်အဆက်ကို နားလည်ခြင်း မရှိလှသော်လည်း ဘာဘကို အင်မတန် ကရုဏာသက်မိပါသည်။ ဘာဘသည် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသော ခန်းသည် တစ်ယောက်အပေါ်မှာ အန္တရာတခံနိုင်လွန်းလှသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ တွေးထင်မိသည်။

ဘာဘရယ် ကြီးကြီးငွေက အသက်ကြီးလာလို့နော်

ကျွန်တော့် နှုတ်ဖျားမှ ခိုင်လုံခြင်းမရှိသော နှစ်သိမ့်စကားမှာလည်း အလိုလိုထွက်သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကရုဏာရသပါရှိသော စကားသံ ကို ဘာဘသည်လည်း ကောင်းစွာ သိရှိခံစားလိုက်မိပုံရပါ၏။ ကျွန်တော့် အား မဆီမဆိုင်ဝင်စွက်ရမလားဟု ပြိုင်ပြိုင်ဟန်ကို လုံးဝမပြပါ။

*အသက်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင့်ကြီးကြီးက ဘာထက် အပုံကြီးငယ်ပါသေးတယ်*ဟူ၍သာ ပြန်ပြောရှာပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာဘ၏နှုတ်မှထွက်လာသော စကားပေမို့သာ လက်ခံမှတ်သားလိုက်ရပါ၏။ ဪ...ဤအိမ်ထက်ဝယ် အသက်ကို သော်မျှလည်း ခန့်မှန်းတွက်ကြည့်၍ မှန်းချေမကိုက်နိုင်ပါတကား ဟူ၍သော

စိတ်ထဲမှသည်းညှိမိပေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကြိမ်ပုတီးကုံးကို ဆွဲထုတ်ကာတည်ငြိမ်သောအသွင်ဖြင့် မျက်လွှာချပြီး ပုတီးစိပ်နေပြီဖြစ်သော ဘဘကိုတော့ ကျွန်တော်သည် ချစ်ခင်ကြည်ညိုစွာဖြင့် ကရုဏာပွားများမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါချေသည်။

သည်မှ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ထူးထူးထွေထွေမှတ်မှတ်ရရ ပြောစရာဖြစ်လောက်အောင် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိလှတော့ဘဲ ယခင်မူအတိုင်းနှင့်ပင် ၄-၅ လမျှ ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ ရာသီမှာ မိုးနှောင်းပိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့်တိုင် မိုးသည်တော်တော်နှင့် ကုန်ဆုံးနိုင်ခြင်း မရှိသေးပဲ ကောင်းမြဲကောင်းလျက်ရှိလေရာ၊ အမြဲအားဖြင့် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်း၍သာ နေတတ်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့လို တိုက်အိမ်အို၏ အကျဉ်းသမားများ အဖို့မှာကား ဤရာသီမှာ ပိုမို ငြီးငွေ့စရာကောင်းသလို ထင်ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား တစ်နေ့တာလုံးတွင် ဘဘဆီစက်မှ ပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ စိတ်စော မျှော်လင့်နေသည်။ ဘဘပြန်ရောက်လာ၍ 'နေကောင်းရဲ့လားဟေ့ မင်းတို့ အားလုံးအဆင်ပြေကြပါတယ်နော်' ဟု ကြင်ကြင်နာနာပြုံးကာ အမေးခံရခြင်းမှာတစ်နေ့တာလုံးငြီးငွေ့မှုအတွက် ပြေဆေးတစ်ပါးဖြစ်နေသလို ဘဘလက်ထဲက သတင်းစာကို လှမ်းယူပြီးစာရေးဆရာ လှမွန်၏ ဝတ္ထုတစ်မျက်နှာကို ဖတ်လိုက်ရခြင်းမှာလည်း စိတ်၏အစာ အရသာတစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ လှမွန်၏ ယခုဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော် ယခင်က ဖတ်ရှုနေသော 'သည်းလွှာရွှေစင်' ဝတ္ထုကြီးလည်းမဟုတ်တော့ပါ။ "သည်းလွှာရွှေစင်" ဝတ္ထုကြီး ပြီးဆုံးသွား၍ နောက်ထပ်အသစ်တစ်ပုဒ် ထည့်သွင်းထားသော 'မဖြေသာနိုင်' ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤ ဝတ္ထုကြီးမှာ စလောကတည်းက အလွမ်းဘက်သို့ ယိုင်သယောင်ရှိသော်လည်း 'သည်းလွှာ ရွှေစင်' ဝတ္ထုကြီးထက်ပင် အရသာလေးနက်ကာ ဆွဲအားရှိနေသည်ဟု ထင်ရပါ၏။

ယနေ့ ဘဘအပြန်တွင် အခါတိုင်းထက် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရန်ရှိသည်မှာတော့ ဘဘတွင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ သတင်းစာမျှသာ ပါရှိလာခြင်း

မဟုတ်ဘဲ လှပသော ဆေးရောင်စုံ မျက်နှာလုံးနှင့် *သည်းလွှာရွှေစင်* လုံးချင်း ဝတ္ထုကြီးပါ ပါရှိလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

*ဟင်...ဟန်ကျလိုက်တာနော် ဘာဘ၊ အခု*မဖြေသာနိုင်တဲ့* ကိုလည်း ဒီလိုလုံးချင်းထုတ်ပေးရင်ကောင်းမှာ၊ အခုတော့ တစ်နေ့မှ နည်းနည်းကလေး ဖတ်နေရတာ မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာကြီး*

*အော်... ဒါမှ သတင်းစာ ပိုပြီးတွင်ကျယ်တော့မပေါ့ကွယ်၊ ခုဝတ္ထုလည်း သတင်းစာမှာ ဆုံးအောင်ထည့်ပြီးတော့ လုံးချင်းရိုက်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ *ယနေ့နိုင်ငံရေး* နဲ့ *ယနေ့စီးပွားရေး* ဆောင်းပါးတွေလည်း စုပေါင်းရိုက်နှိပ်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဦးမယ်ဆိုပဲ။ ဘာဘတောင်မှ ကြော်ငြာတွေ့လို့ စာအုပ်ဆိုင်ကို မှာထားခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ *သည်းလွှာရွှေစင်* ကို မင်း မဖတ်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာဘစာအုပ်စီရီထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်နော်*

ဘာဘသည် အဝတ်အစားများကို လဲရင်းမှ ကျွန်တော့်အား ပြောဆိုမှာကြားနေပေသည်။

*ဟုတ်ကဲ့ဘာဘ.... နောက်ကျွန်တော်အားတော့မှပဲ *သည်းလွှာရွှေစင်* ကို ပြန်ဖတ်မှာပါ၊ အခုတော့ *မဖြေသာနိုင်* အဆက်ကိုပဲ ဖတ်လိုက်ပါဦးမယ်*

ကျွန်တော်က *သည်းလွှာရွှေစင်* စာအုပ်ကို ဘာဘ၏ စာအုပ်စီရီတွင် သွားရောက်ထည့်ထားလိုက်ခါ သတင်းစာမှ *မဖြေသာနိုင်* အဆက်ကိုသာ အလျင် လှန်လှောကြည့်ရှုနေမိသည်။ သို့ရာတွင် ဖတ်ရှု၍ တစ်ဝက်မျှသာ ရောက်ရပါသေး၏။ အောက်သို့ဆင်းသွားသော ဘာဘက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းအော်ပြီး ခေါ်နေသည်နှင့် ဝတ္ထုကို တစ်ပိုင်းတစ်ဝက်ထားရစ်ခဲ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဆင်းလာခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်တော့်အား ဘာဘခေါ်လိုက်သည့် အကြောင်းကတော့ ခြံနံဘေးအစပ်မှ (ကားရုံဟောင်းဖြစ်သော) ကုန်လှောင်ရုံကလေး၏ နံရံတစ်ဖက်မှာ မိုးရေဖြင့် ရှိဆွေးကာ အလိုလို ဖြိုကျသွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနံရံတစ်ဖက်ကို ချက်ခြင်း ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရန်အတွက်ကို ဘာဘက ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုကလေးအတွက် စိတ်ထဲမှာ မစပ်တင့်ဖြစ်ကာ နောက်ဆံတင်းရင်းနှင့်

ဝင် အိမ်အောက်တွင် အသင့်ရှိနေသော ပျဉ်တိုပျဉ်စများကို လွှငယ်ဖြင့် သင့်သလို ပိုင်းဖြတ်ကာ အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ရပါသည်။

သို့သော် ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုကလေး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းခြင်း ဇက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ပိုက်နေသေးကာ ဘယ်သောအခါကမျှ ချော့လင့် မထင်ထားမိခဲ့လေသော ဘာဘတို့၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှ သဲလွန် စ တစ်စကိုလည်း ထိုအချိန်အခါမှာပင် ကျွန်တော်က ရရှိလိုက်ခြင်းဖြစ် ပါ၏။

ဤအချိန်မှာ စိတာရန်းအား ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အပြင်သို့ စေလွှတ်ထား မှက်ပေမို့လည်း ကျွန်တော်အား ဘာဘကိုယ်တိုင် အကူအညီပေးလျက် ရှိပါ သည်။ ဘာဘက အသင့်တိုင်းထွာ ဖြတ်တောက်ထားသော ပျဉ်တစ်ချပ်ကို သစ်သားတန်းနှင့် ကပ်ပြီး မှေးကိုင်ထားခိုက်မှာ ကျွန်တော်က သံတစ်ချောင်း ကို ဘယ်လက်နှင့်ကိုင်ထားပြီး ညာလက်မှသံတူကလေးနှင့် ချိန်ဆလွှဲရိုက် လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဘာဘမှေးကိုင်ထားသော ပျဉ်ချပ်မှာလျှောကျ သွားရာ ကျွန်တော့လက်မှ ကိုင်ထားသော သံချောင်းကလေးပါ လွတ်ကျ သွားပါသည်။ ချိန်သားလွှဲသွားသော သံတူသည်လည်း ကျွန်တော့်ဘယ် လက်ကိုပင် အနည်းငယ် ထုရိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပါတော့၏။

“အို... ဟယ် တော်တော် နာသွားသလား မောင်အောင်တင်”

တူထိသွားသော ဘယ်လက်ကို ညာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပွတ်သပ် နေခိုက်တွင်ဘာဘက ပျပျာသလဲနှင့် ကြည့်မေးရှာပါသည်။ “ဘာ မေ့မေ့ လေ့လေ့နဲ့ ငေးမိသွားတယ်ကွာ” ဟူ၍လည်း စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် ထပ်၍ ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ‘နည်းနည်းကလေးထိသွားတာ ပါဘာဘရဲ့၊ မနာပါဘူး’ ဟု ပြန်ပြောရပါသည်။ သို့သော်... ဘာဘသည် ကျွန်တော့်စကား ကို ကြားဟန်မတူတော့ပါ။ သူ၏မျက်စိများကလည်း ကျွန်တော့်ထံမှ လွှဲ ဖယ်ကာ တစ်နေရာသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ရောက်သွားတော့ရာ ဘာဘကြည့်နေရာ သို့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်၍ကြည့်မိရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်နေရသည်မှာတော့ အိမ်သာနံ့ဘေးရှိ ချုံနွယ် မြက်ရိုင်းများထဲမှ ဝှိုးလျှိုးထွက်ပေါ်လာသော နောက်ဖေးတဲငယ်က အရက်

သမားကြီးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဘက သူ့ကို ထက်ထက်သန်သန် ကြည့်နေသော်လည်း ထိုလူကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝတွေ့မြင်ဟန်မရှိပါ။ သူ့ခြေဖဝါးအောက်မှ မြက်တော ခယောင်းမြေကိုသာ ငုံ့စိုက် ကြည့်နေလာနေပေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးနက်လာဟန်ရှိပါ၏။ သူ၏ပုံဟန်မှာလည်း ခါတိုင်းမြင်တွေ့ရသလောက်တော့ စုတ်ပြတ်ပေရေနေခြင်းမရှိပါ။ ချည်ကြမ်းပုဆိုးလတ်လတ်တစ်ထည်နှင့် ပိတ်ဖြူရှပ်လက်ရှည်ကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းထက်အတန်ငယ်ရှည်နေသော ဘိုကေကိုယ်အုန်းဆီလိမ်းကာ ကောင်းစွာဖြိုး၍ထားပေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သည့်အပြင် ဘာမျှကြည့်နေရန်မလိုတော့သဖြင့် အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်တော့ရန် စောစောက ဘဘလက်မှ လျှော့ထူးသွားသော ဖျပ်ပြားစကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ သို့တိုင် ဘဘထံ ကျွန်တော်သံရိုက်ရန် ကူညီကိုင်ထားခြင်း မပြုသေးသည်သာမက ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ရောက်လုနေပြီဖြစ်သော အရက်သမားကြီးကို ငေးကြည့်၍ ကောင်းနေဆဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ လုပ်ငန်းကိုတန်းလန်းပင် ရပ်ထားရပါသေးသည်။

‘ဘယ်ကိုလဲဟေ့’

ဘဘ အနားသို့ ရောက်လာသော အရက်သမားကြီးကို နှုတ်ဆက်နေပြန်သည်။

‘ဟာ ဖေဖေ’

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားဟန်တူသော အရက်သမားကြီးက ခပ်အေးအေး ကျယ် ပြန်အော်လိုက်ကာ ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ထူးခြားသော အခေါ်အဝေါ်ကို သတိထားမိလိုက်ပါ၏။

‘သားရယ်.... မင်းတို့မလည်း တစ်ညလုံးကိုဆူလို့’

ဘဘက ဤလူကြီးကို အင်မတန်မှ ကရုဏာသက်လှဟန်ဖြင့် မြေလိုက်တော့မှ ညကတစ်ညလုံးလိုလို သူတို့နောက်ဖေးတဲဆီမှ ဝန်ဆိုင်းကြအောင် ဆူညံနေကြသည်များကို ကျွန်တော်က သတိရမိသွားကာ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစားရှိလာသည်။

‘ဟဲဟဲ... ကျွန်တော်တို့လင်မယား သတ်ကြတာပေါ့ဖေဖေ... သော...

ကောင်မကြီး ဪ ဖေဖေ ကန်တော့နော် ကန်တော့၊ ဟဲ...ကောင်မကြီး ကလေး အိပ်ပုံကလေးများ ကိုင်ပေါက်ရသတဲ့၊ ဟင်း... ဘာရမလဲ၊ ကျွန်တော်ခြေနဲ့ ထကန်ပစ်လိုက်တာ တစ်ခါထဲ ခွေလဲသွားတာပဲ၊ သူလည်း ခံတော့မနေပါဘူး တံမြက်စည်းကြီးနဲ့ ခေါင်းကို ပိတ်တွယ်လိုက်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က...

တော်စမ်းပါကွာ မင်းတို့ဖြစ်လိုက်မှဖြင့် စိတ်မသက်သာစရာ၊ အခုကော ဘယ်သွားမှာလဲ

အိမ်မှာရှိတာတွေ တက်တက်ပြောင်ပြိုင်လေ၊ ပန်းကန်တွေရော အိုးတွေရော ဘုရားကားတွေ၊ ညောင်ရေအိုးတွေတောင် မကျန်တော့ဘူး၊ ညက ကျွန်တော်ခွဲပစ်တာ ဟဲ... အဲဒါအခု ဆရာကြီး ဦးမြတ်စံဆီ သွားရဦးမှာပေါ့၊ အလုပ်ကလေးများ ရဦးမလားလို့

အင်း တစ်လောကလုံးမှာ ဒီအလုပ်ပဲ မင်းမှာရှိတော့တယ်ပေါ့ ဘာဘက အဖြစ်ကို နာကျည်းစွာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ပါသည်။

ဒါပေါ့ဖေဖေ၊ ဒီပြင်အလုပ်လုပ်ရအောင်လည်း ကကြီးခခွေးနဲ့ ဒေသီ-စိ-တောင် ဘာမှန်းမသိတော့ဘဲဟာ၊ ဘာနဲ့သွားလုပ်မလဲ။ အခုအလုပ်က ဆွဲကလေးရမှ အိပ်ကိုလည်း အသစ်ထပ်ကူးရဦးမှာ၊ အခုတော့ အိပ်ကလေးကလည်း နွမ်းလို့ ဖေဖေရယ်...

တစ်လျှောက်လုံးမှာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ကာရွဲကာနှင့် ပျက်ချော်ချော်လိုလို ထေမဲ့မြင်လိုလို ပြောလာသော လူကြီးမှာ နောက်ဆုံးစကားပိုဒ်တွင်တော့ အသံများပင် တိမ်ဝင်သွားတော့ပြီး... အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော၊ ကြောင်ကောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေလေ့ရှိသော သူ၏ မျက်လုံးအိမ်နှစ်ဖက်မှာလည်း မျက်ရည်စများဖြင့် ဝန်းပိုင်းရစ်ဝဲ၍လာတော့သည်။

ဘာဘကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မသက်သာလှပါ၊ နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှိုင်းကြွနေသော သူ၏ရင်အုပ်ကြီးကို ကြည့်ရုံမျှနှင့် စိတ်တွင် အဘယ်မျှ ခံနိုင်ကြေကွဲနေရသည်ကို သိသာလှပါသည်။ ကျွန်တော်တွင်တော့ ဆန်းကြယ်နက်လေးသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၏ ဆွေးမြေ့ဆိုနစ်ဖွယ်ရာ အနီးတစ်ခန်းကို ကြည့်ရှုနေရသည်နှင့် တူနေပါသည်။

ထိုခဏတွင်မှ 'ဘုရား ...ဘုရား ...ဒါဘာဘာသား သူတို့သား အဖပဲ ဖြစ်ရမယ်'ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်မိလာပါသည်။ ယခုကလေးတွင်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်၏နှုတ်မှ 'ဖေဖေ'ဟူ၍ လည်းကောင်း 'သား'ဟူ၍ လည်းကောင်း အပြန်အလှန်ခေါ်ကြသံများကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြား၍ထားရသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်က တကယ့်သား ဟူ၍ဖြင့် မထင်မှတ်နိုင်သေး။ ဘာဘတို့တွင် သားရှိသည်ဟူ၍လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မကြားသိခဲ့ရ။ အသက်အရွယ်နှင့် ချင့်တွက်ပြန်တော့လည်း ၅၀ ကျော် ကျော်မျှသာ ရှိမည်ဖြစ်သော ဘာဘက အသက် ၄၀ ကျော် သားတစ်ယောက် ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ရထားနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ရသည်။

ယခုတော့ မသပ်ရပ်စဖူး သပ်ရပ်လာသော သည်လူကြီး၏ အဖြူ အပြင်အရ ယခင်ကလောက် ရင့်ရော်ခြင်း မရှိတော့လေရာ သူ၏အသက် အမှန်သည်လည်း ကျွန်တော် ခန့်မှန်းထားသည်လောက် ကြီးပုံမရသေး။ ကျွန်တော်က အသက် ၇၀ နီးပါးခန့်မှန်းထားသော ကြီးကြီးငွေပင် ဘာဘ ထက် ငယ်သည်ဆိုလျှင် သည်လူကြီးသည်လည်း ဘာဘသား မဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါချေ။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ဘာဘနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသည် ကို ကြည့်နေရင်းနှင့်မှ သိသာလာသည်။

ကျွန်တော်က ယခင်အခါများတွင် ဤမျှလောက် ဂရုစိုက်ကြည့်မိဖူး ခြင်း မရှိသောလူကြီးအား နံဘေးမှ အကဲခတ်ကာ တစ်မိမိမိကြည့်ရှုနေမိရ ပြန်ပါ၏။ ကြည့်လေ ကြည့်လေ ထူးခြား၍လာပြန်သည်ကတော့ ကျွန်တော် ဤအိမ်ရောက်စက အိမ်ပေါ်ထပ် စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံအထုပ်ကြီးထဲတွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော လှပသည့် ယောကျ်ားပျိုကလေး၏ ဓာတ်ပုံသည်လည်း ဤလူကြီး၏ မျက်နှာနှင့် တစ်မျိုးတစ်စားတည်းလို ထင်ဟပ်လာခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ဟုတ်ပေသည်။ ဆေးသားနုသော ပုံချောနှင့် ကာတွန်းဆန်ဆန် ပုံကြမ်းပုံရိုင်း ဤမျှသာ ကွာခြားလှပါ၏။ သည်အထဲတွင် အသက်အရွယ် ၏ ခြားနားမှုနှင့် ဘဝအနေအထား၏ မတူညီမှုတို့ကလည်း ပါဝင်ပေမည်။ သည်လို နှိုင်းယှဉ်ထင်တွေးနေရစဉ် ဘာဘက တံတွေးတစ်ချက်ကို

အနင့်သား မျိုချလိုက်ကာ တုန်ရီတိုးတိတ်လှသော လေသံကလေးဖြင့် စကားစတင်၍ ပြောပါသည်။

‘ဒီလိုနဲ့ မင်းဘဝတော့ ရေစုန်မျောပါပြီကွယ်...’

လူကြီး၏မျက်နှာတွင်တော့ တစ်ခဏချင်းပင် သွေးရောင်များ လျှမ်းတက်လာသေးသည်။ အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းသားများလည်း တစ် ဆတ်ဆတ် တုန်ရီတော့၏။ ပြီးမှ စကားလုံးတွေ ထွက်လာကြသည်။

‘အဆိပ်ဆေးကိုသောက်ပြီး အူတွေ အသံတွေ အပိုင်းပိုင်း အထစ် ထစ် အဖြစ်ခံရတာနဲ့ စာရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ’

သည်အသံလောက် တုန်ရီယန်းဟိုက်သော အသံမျိုးကိုဖြင့် တစ်သက် နှင့်တကွယ် မကြားစဖူးခဲ့ပါပေ။ သူပြောသော စကားလုံးနှင့် ညီမျှစွာ အသံထဲအူထဲမှ ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာလေသလော ဟူ၍ပင်ထင်စား မိပါ၏။ ဘာဘကတော့ မကြားနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ခံပိတ်ထားလိုက်ရှာလေသည်။

‘ထွန်းဝေ...ထွန်းဝေ ငါအသက်နဲ့လဲလို့ ရရင် လဲပေးလိုက်ပါရဲ့ ထွန်းဝေရယ်’

ကားရုံနံရံတစ်ဖက်ကို အားပြုပစ်မှီလိုက်တော့သော ဘဘ၏ သနား ဖွယ် ဖြစ်အင်မှာ ကြည့်ရက်စရာပင် မရှိတော့ပါ။ လူကြီးသည်လည်း ခုတ်ဝင်ထားသော လူသေတစ်ယောက်နှင့်မခြား သတိသည်ာ လုံးဝကင်းမဲ့ သော အခြေအနေမျိုးကြီးဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

‘မောင်အောင်တင် တို့ကို မင်းကြီးကြီးငွေများ မြင်သွားသေးလား ဘွယ်’ တမေ့တလျော့ကြီး ကြာသွားတော့မှ ဘဘက မေးပါသည်။

‘မမြင်နိုင်ပါဘူး ဘဘရယ်၊ ကားရုံတစ်ခုလုံးကွယ်နေတာပဲ’

‘အင်း... မမြင်လေပါမှဘဲ’

ဘဘက စိတ်သက်သာသွားဟန်ဖြင့် နံရံမှ ခွာ၍ရပ်ပါသည်။ ပြီး တော့ ‘ဒါလောက် စိတ်ပြင်းထန်တဲ့ သားအမိတွေ စပ်ကြားမှာ တရားနဲ့ ဆိန်းနိုင်ဖို့တောင် အတော်ခဲယဉ်းသားပါလားကွာ’ဟု အဝေးသို့ လှမ်းမျှော် ဆေးစိုက်ကာ ညည်းညူရှာပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သနားခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘဘနဲ့ ကြီးကြီးငွေဟာ ဒီသားဆိုးသားမိုက်ကြီးရဲ့ ဒဏ်

ကို တပေပေ ခံနေရတာထင်ပါရဲ့ဟူ၍လည်း ထွန်းဝေခေါ် အရက်သမားကြီး
၏ အပေါ်မှာ တော်တော်စက်ဆုပ်မိပါသည်။

‘ဘာဘာသွားတော့လေ၊ စိတာရန်းပြန်လာရင်သာ လွတ်ချင်လွတ်လိုက်
ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်’

ကျွန်တော်က ဘာဘာအား သက်ညှာစွာပြောလိုက်ရာ ဘာဘာမှာ
ကျွန်တော့်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်တင် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်ထွက်
ခွာသွားပါသည်။

(၆)

သည့်ထက်သည် အလုံးစုံရှင်းလင်းကာ အရှုပ်တော်ပုံကို နိဂုံးချုပ်
သည့်နေ့ကတော့ ဤလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှ ၂လခန့် လွန်မြောက်ပြီး၍
အစ်ကိုလေးတင်လှမောင်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ရောက်ရှိလာသော အချိန်
တွင် ဖြစ်ပါသည်။

သည်နေ့သည် ပွဲထဲမှ ဇာတ်ပေါင်းခန်းကဲ့သို့ အချင်းအရာအမျိုးမျိုး
တို့ဖြင့် စုပုံကြုံကြုံကိုင်လွန်းသော နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

မိုးနှောင်းဆောင်းဦး နေခြည်မြူးသည့် လတန်ဆောင် အချိန်ကလေး
ပေမို့လည်း အတော်သာယာလှပေသည်။ မိုးများလှသော ဤလိုမြို့နယ်များ
တွင် မိုးရာသီသစ်ရာသီလုံးမှာပင် နေကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ခွင့်မရအောင်ရှိ
ခဲ့ပြီး စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလှပေရာ ယခုလို နေခြည်ကလေးပွင့်လာပြီဆိုတော့
တစ်မျိုးပင် ရွှင်လန်းမိရပေသည်။

ထိုထက် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကြီး၏အစ(အဖိတ်ချေ)ကလည်း ဖြစ်
နေပြန်ပါသေးသည်။ ဘာဘာ၏ ခိုင်းစေချက်အရ ကျွန်တော်နှင့် စိတာရန်းက
သွေ့ခြောက်စပြုနေသော အိမ်ရှေ့ မြေကွက်ကို ပေါက်တူးတစ်လက်စီဖြင့်
သုတ်သင်ရှင်းလင်းကာ မြေသလင်းကလေး ပြောင်ပြောင်ဖြစ်စေရမည်ကို
ပင် နှစ်နှစ်လိုလို စိတ်လက်ပေါ့ပါးစရာ ဖြစ်ရပါသေး၏။

ထို့ပြင် အနောက်ဖက်သို့ နိမ့်စောင်း ခိုဝင်သွားပြီဖြစ်သော နေရောင်
လွင်လွင်ကို နောက်ခံပြုကာ အဝါနုရောင်ဆေးများဖြင့် အသစ်မွမ်းမံဖြယ်
မှုန်းပြီးစဖြစ်သည့် အိမ်ရှေ့နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှလည်း ရောင်စုံမီးပုံးကလေးများ

အသွယ်သွယ်စီတန်းကာ သူ့ဝင်းသူ့ခြံ ပန်းမာလာဥယျာဉ်ကလေးနှင့် ပဏ္ဍာ
ဘင့်နေသလောက်၊ ငြိမ်ညောင်းလှသည့် သီချင်းသံ၊ စန္ဒယားသံကလေးများ
ပါ လောင်းကူးစွက်ဖက်၍ ထွက်ပေါ်နေသေးရာ ကျွန်တော်နှင့် စီတာရန်း
အား အမောပြေဆေး တိုက်ကျွေးနှစ်သိမ့်ပေးနေသည့်သဖွယ်ရှိလှပါသေး၏။

သည်အထဲကမှ ခြုံသံသာသာနှင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး
ပြေးဝင်လာသော မြင်းလှည်းတစ်စီးက ကျွန်တော်တို့ခွဲဝမှာ ထိုးရပ်ပေ
သည်။ ထိုမြင်းလှည်းပေါ်မှ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် မှန်ထူကြီးကိုတပ်လျက်
ချီရွှင်တင့်ချောသော လူရွယ်တစ်ယောက်က ဆင်းသက်လာပြန်တော့လည်း
ကျွန်တော်တို့မှာ ပေါက်တူးကိုချ၍ ငေးမောမိရပေသည်။

'ဟား..... စီတာရန်းကြီး ရှိသေးသကိုး၊ လာလေဗျာ ပစ္စည်းကလေး
တွေ ကူချစမ်းပါဦး'

ဧည့်သည်လူရွယ်က မြင်းလှည်းသမားကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်းနှင့်
ဤသို့ ခေါ်လိုက်သည်တွင်မှ ကြက်သေသေကာ တငေးတမောကြီးဖြစ်
နေရှာသော စီတာရန်းမှာ အသက်ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားနိုင်ပါတော့သည်။
ဆိုခဏတွင်မှ သူသည် 'အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေး ပြန်ရောက်လာသေးတယ်
နော်' ဟု တုန်တုန်ရီရီပြန်ပြောရင်းနှင့် ထိုလူရွယ်ထံသို့ အပြေးကလေး
သွက်သွားလိုက်ပါသည်။

'ကိုကိုထွန်းဝေဖြင့်လေ အစ်ကိုလေး.....'

အစ်ကိုလေးဆိုသူ၏ အနီးသို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း ပြောချင်သည့်
စကားလုံးတွေဖြင့် တပုံတခေါင်းကြီး ပြတ်သိပ်ပြည့်ညပ်နေဟန်ရှိသော
စီတာရန်းသည် ဘာကိုစ၍ ဘယ်လိုဆုံးရမည် မသိနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် လည်
ချောင်းကြီး တနင်နင်လှုပ်ကာသာ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်လစ်ကြီး ရပ်ထား
လိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော် မြို့ထဲကလည်း ကြားသင့်သလောက် ကြားခဲ့ပါပြီ
စီတာရန်းရယ်'

အစ်ကိုလေးဆိုသူက တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ကာ
မြင်းလှည်းပေါ်မှ သားရေသေတ္တာကလေးကို ဆွဲချလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့
ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါသည်။

*ဟင်.... ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုလေး၊ အရမ်းမသွားနဲ့။ ကြီးကြီးငွေ စိတ်နဲ့မတွေ့ရင်*ဟု စိတာရန်းကလည်း မြင်းလှည်းပေါ်မှ အစ်ကိုလေး၏ ပစ္စည်းကလေးများကို ကူချရင်းမှ ပျာပျာသလဲ တားမြစ်နေပြန်သည်။

ဘာ... ဘယ်က ကြီးကြီးငွေတုန်းဗျ

အစ်ကိုလေးကတော့ စိတာရန်းအား ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်မေးနေလေသည်။

အမေလေ.... အမေ၊ သူ့ကို အမေခေါ်တဲ့အသံ မကြားနိုင်ပါဘူးဆိုလို့ ကြီးကြီးငွေလို့ ပြင်ခေါ်နေရတယ်

ဪ... ဒါလောက်တောင်ကို ဖြစ်နေကြသတဲ့လားဗျာ

ဒါလောက်မကဘူး အစ်ကိုလေး၊ အခု အစ်ကိုလေးလာတာကို သိကြရင် ကိုကိုထွန်းဝေရော၊ ကြီးကြီးငွေရော တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်ကြလိမ့်ဦးမယ်

ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကြပစေပေါ့၊ ရောက်ပြီးမှတော့ ကျွန်တော် မဖြန့်နိုင်ဘူး စိတာရန်း၊ ဖေဖေကော ရှိတယ်မဟုတ်လား

အစ်ကိုလေးဆိုသူသည် မေးမေးပြောပြောနှင့်ပင် သေတ္တာကလေးကို ဆွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ စိတာရန်းသည် အစ်ကိုလေးအား လက်လျှော့ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုလှဲလိုက်ကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော မြင်းလှည်းကလေးကို အကြောင်းမရှိငေးကြည့်နေရင်းမှ *အင်း... ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမယ် မသိဘူး*ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညည်းတွားတွား ပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး *ဒါတွေ မင်းပဲ လိုက်ပို့လိုက်စမ်းပါကွာ*ဟု အစ်ကိုလေး၏ ပစ္စည်းကလေးများကို လွှဲအပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာလည်း သည်အစ်ကိုလေးဆိုသူကို နံဘေးမှ တစ်ခုံခုံနဲ့ ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေရင်းက ဘယ်နေရာတွင်မသိ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးသလိုလို အောက်မေ့ပြီး စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းကလေးများကို မဆိုင်းမတွပ် ကောက်ယူပြီး ထိုအစ်ကိုလေးဆိုသူကို မိအောင် လိုက်သွားမိလေသည်။

ညီလေးက ဒီအိမ်မှာ လူသစ်ထင်ပါရဲ့
 ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ရောက်တာ (၇) လလောက်ရှိပါသေးတယ်
 ဪ ဪ ဒါနဲ့ အိမ်မှာ ဖေဖေရှိရဲ့လား

ဘဘဦးအေးကျော်ကို မေးတာလားခင်ဗျာ ဘဘတော့ရှိပါတယ်
 အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားနေရင်းမှ အစ်ကိုလေးဆိုသူနှင့် ကျွန်တော်
 သည် ဤမျှသာ စကားပြောဆိုမိပါသည်။ ဘဘအား ဖေဖေခေါ်သူ တစ်
 ယောက် တိုးလာပြန်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားစရာတစ်ခု တိုးလာ
 ပြန်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်လည်း ဆက်လက်၍ စဉ်းစား
 မည်ထက် ဖြစ်ရှိလာမည့် အခြေအနေအား စောင့်ကြည့်ရန်ကို ပို၍ပင်
 နှိပ်စားမိသေးသည်မို့ *ဒေါ်မြိုင်...ဒေါ်မြိုင်*ဟု အသံပြုရင်း လှေကား
 ဆိပ်မှ ပိတ်ထားသောတံခါးကြီးကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းထုလိုက်ရပေသည်။

မကြာမီ ခြေသံတရုပ်ရှုပ် ကြားရပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
 တံခါးမင်းတုံးများကို ဂျန်းကနဲဂျန်းကနဲ ဆွဲဖွင့်သံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။
 တံခါးပွင့်သွားလျှင်ကား ကျွန်တော်ထင်သလို ဒေါ်မြိုင်မဟုတ်ဘဲ အကြီး
 အကျယ်အံ့အားသင့်ဟန်မှ တမုဟုတ်ချင်းပင် တစ်မျက်နှာလုံး ချိုပြုံးသွား
 တော့သော ဘဘကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သား...သား...လူကလေး...တင်လှမောင်
 ဘဘက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ အငမ်းမရခေါ်လိုက်သည်
 နှင့်အမျှပင် တင်လှမောင်ဆိုသူ အကိုလေးကလည်း လက်ထဲမှသားရေအိတ်
 ကလေးကို ဖုတ်ဖုတ်ပါအောင် လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကလေးငယ် တစ်
 ယောက်ပမာ ဘဘရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်သွားပါသည်။

ဖေဖေ... ဖေဖေ သားမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်နော်
 *အို... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး သားလေးမမိုက်ဘူး၊ မင်းကို ဖေဖေ
 ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် သားရယ်*

သူတို့မျက်လုံးအိမ်များမှာ ရေကြည်ရစ်ဝိုင်းနေသည်ဟုပင် ထင်မိပါ
 ၏။ အသံများကလည်း တိုးတိတ် ညင်သာလှပေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့
 တွေ့ဦးတွေ တိုးလို့တန်းလန်းနှင့် သူတို့အပါးမှာ ကြောင်ရပ်နေမိဆဲပင်
 ပြန်ပါသေး၏။ အတန်ငယ်ကြာမှ....

*ဪ... မောင်အောင်တင်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို လက်ယာဘက်က အခန်းလွတ်ထဲမှာ သွားထားလိုက်ကွာ*ဟု ဘဘက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် အောက်ထပ်က အခန်းမှာပဲ နေမှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့

အစ်ကိုလေး၏ သည်အသံက ကျွန်တော့်အား အသိတစ်ခုကို ပွင့်လင်းသွားစေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်အခန်းထဲမှ ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်တန်းလန်းစိုက်ကာ မျက်နှာမှာ ဓားဒဏ်ရာအစင်းကြောင်းကြီးများနှင့် ရှိနေသော ပန်းချီကားကြီးအား ရုတ်ချည်းပင် စိတ်မှန်းနှင့် မြင်ယောင်မိကာ မျက်မှန်အထူကြီး တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဘုရား ဘုရား သည်လူမှာ အစ်ကိုလေးမှ အစ်ကိုလေး တင်လှမောင်အစစ်။

သည်အတွင်းမှာ ဘဘ၏ ငြင်းဆိုသံက ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

မဖြစ်ဘူးသား၊ ဒီအခန်းဟာ ၃-၄ လ နေလို့မှ တစ်ခါရှင်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်တွေနဲ့နေမှာ

ဒါဖြင့်လည်း ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော်ခဏကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်မယ်နော်

မကြည့်ချင်ပါနဲ့တော့လား သားရယ်...၊ အေးလေ...နောက်မှ မင်းမေမေ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ပြီးသွားတာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး မောင်အောင်တင်ကော အလုပ်ပြီးခဲ့ပြီလား

ပြီးလုပါပြီ ဘဘ နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်

ဒါဖြင့် ကိစ္စမရှိဘူးလေ... စီတာရန်းပဲ ဆက်လုပ်လိုက်လို့မယ်၊ မင်းက အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ နေရာချထားပြီး မယ်မြိုင်နဲ့ ထမင်းညှဲ ကူပြင်လိုက်တော့၊ ဪ... အဲဒါပြီးတော့ မင်းကြီးကြီးတွေကိုလည်း အားခေါ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းကွာ

ကျွန်တော်က ဘဘစီစဉ်ပေးသည်ကို *ဟုတ်ကဲ့* လိုက်ကာ အတွင်းခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်မိရုံရှိပါသေး၏။ အချင်းအရာတစ်ခုက ကျွန်တော်နှင့် တကွ ဘဘတို့ကိုပါ ဘာအလုပ်မျှမဖြစ်အောင် ဟန့်တားနေပြန်ပါသည်။

ထိုအချင်းအရာမှာ တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ ခန်းဆီးအဝတ်ကို ခေါ်မကာ ထွက်လာပြီးမှ အစ်ကိုလေးကို လှမ်းမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

အပေါက်ဝတွင်ပင် သံမှိုခွဲထားသလို မလှုပ်မယှက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သော ကြီးကြီးငွေပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်ရသည်မှာ ဇာတ်ပွဲများထဲတွင် မှော်ဆရာ အပြုစားခံရကာ ကျောက်ရုပ်ကြီးဖြစ်သွားသည်နှင့်လည်း ပမာတူလှပါ၏။ မျက်တောင်မျှခတ်ဖော်မရသော အေးစက်စက် မာကျောလှသည့် မျက်နှာထား အမူအရာကြီးမှာလည်း ရွံစိုးထိတ်လန့်စဖွယ်ပင် ရှိလှသည်။

ဤအခြေအနေအတိုင်း တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်မှသည် သုံးလေးမိနစ်သို့ ဘိုင်ရောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ကြီးကြီးငွေသည် နောက်သို့ ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ပြေးဝင်သွားလေရာ 'မေမေ' ဟု မပွင့်တပွင့် အော်လိုက်သော အစ်ကိုလေး၏ အသံတစ်ချက်ကိုပင် ကြားနိုင်ပုံမပေါ်တော့ပါလေ။

'လိုက်ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့ မောင်အောင်တင်၊ မင်း ကြီးကြီးငွေ တက်နေပြန်သလား မသိဘူး'

ဘဘက ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းစေလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကလေးများကို ချထားခဲ့ကာ ကြီးကြီးငွေ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပြန်လေ၏။

အခန်းရှည်ကြီးထဲမှ အိပ်ရာကုတင်ထက်တွင်ကား... ကြီးကြီးငွေသည် ခေါင်းအုံးကိုမျက်နှာအပ်ကာ မှောက်လျှက်ကြီးလှဲချပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေပေသည်။ ကျောနှင့်ရင်ဆီမှ နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှိုင်းကြွလျက်ရှိနေခြင်း ဘစ်ခုသာလျှင် အတွင်းစိတ်၏မငြိမ်သက်မှုကို ဖော်ပြနေပုံရလေ၏။ ကျွန်တော်က ခြေကို ဖွဖွကလေး ထောက်ရပ်ကာ အတန်ကြာ စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး ကြီးကြီးငွေ တက်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်းကို ဘဘအား ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

ဤအခိုက်တွင် ဒေါ်မြိုင်တစ်ယောက်လည်း အတွင်းခန်းမှရောက်လာပြန်သည်။ သူသည် အစ်ကိုလေးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနီးသို့ သုတ်သုတ်ပါအောင် ပြေးသွားလေ၏။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး၏ ပုခုံးကို ဘုတ်ကွပ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်ရည်များ ဒလဟောသွန်ချလျက် ရှိက်နိုးနေခြင်းကိုလည်း တွေ့ရပြန်ပါသည်။ အစ်ကိုလေးကလည်း-

'ဒေါ်မြိုင်... ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းအောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ဒေါ်မြိုင်ရယ်' ဟု ပြောကာ ဒေါ်မြိုင်ပုခုံးကို အသာအယာ ကိုင်ထားပါသည်။

*ကဲ... ကဲ စိတ်မကောင်းစရာ မဖြစ်စေကြစမ်းနဲ့ကွာ၊ မမြိုင်နဲ့
မောင်အောင်တင်က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြစမ်း၊ လူကလေးလည်း ရေချိုး
လိုက်ပါလား*

ဘဘက အခြေအနေကို ထိန်းကာ လူစုကွဲစေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်
တော်က အစ်ကိုလေး၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကို အခန်းတွင်း
မှာ နေရာချထားပေးရရာ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးမှာ အပြည့်ထည့်လာသော
စာအုပ်များပါ တွေ့ရသဖြင့် အစ်ကိုလေးမှာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူဖြစ်ကြောင်း
ခန့်မှန်းရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော စာပေဝါသနာရှင် လူချောလူသန့်ကလေး
တစ်ဦးသည် ဘယ်လိုမိုက်ပြစ်မျိုးကိုများ လွန်ကျူးကာ မိဘအရိပ်အာဝါသ
နှင့် အိုးစားကွဲပြီး လေလွင့်ထွက်ခွာသွားရပါလေသနည်း။

ဘဘတို့မှာ သားဆိုး သားမိုက်တွေကိုချည်း မွေးထားရသည်နှင့်တူ
သည်။ နောက်ဖေးက အရက်သမားကြီးမှာ အနေအထိုင် စုတ်နုတ်နုချာသ
လောက် ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ရင့်ရော်ရော်နိုင်လှသည်။ ယခု အစ်ကို
လေးကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ အသက် ၃၀ မျှ ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည့်တိုင်
နုပျိုသောရုပ်ရည် အားကျစွာမောလောက်စဖွယ် ရှိသေးသည်။ ဝတ်ပုံဆင်ပုံနှင့်
အပြုအမူ အစခပ်သိမ်းတို့မှာလည်း အထက်တန်းကျ၍ သိမ်မွေ့လှသည်။

တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ တသွင်စီခြားလျက်ရှိသော ဤညီအစ်ကို သည်
ဘယ်လိုရှုပ်ထွေး ပွေလီသော အရေးအခင်းတွေနှင့်များ ဆက်စပ်၍ နေလေ
သည်မဆိုနိုင်... ဘဘအနေနှင့်တော့ သားနှစ်ယောက်လုံးအပေါ် နာကျည်း
စွာ ပြစ်ချက်ယူထားခြင်းမရှိကြောင်း သိသာလှသည်။

ညစာ ထမင်းစားပွဲတွင်လည်း ဘဘနှင့် အစ်ကိုလေးသည် ကောင်း
နိုးရာရာ ဟင်းဖတ်များကို ရွေးချယ်ကာ တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထည့်ပေး
နေကြခြင်းဖြင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ကြင်နာမြတ်နိုးမှုကို ပေါ်လွင်ထင်ရှား
စေပေသည်။ ကြီးကြီးငွေ့တစ်ယောက်သာလျှင် သူ၏အခန်းရှည်ကြီးထဲမှ
ထွက်၍လည်းမလာ၊ အသက်အသံလည်း လုံးဝမပြုပဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်း
နေပါသည်။

ထမင်းစားရန် ဒေါ်မြိုင် သွားခေါ်တော့လည်း လိုက်လာခြင်း မရှိပါ။
နို့တစ်ဖန်ခွက်ကိုသာ ဒေါ်မြိုင်က သွားပို့ပေးရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ နေ့လယ်

ထွန်းညှိသည့် မီးအိမ်မှ ဖန်ပြောင်းကို အဝတ်နှင့်တိုက်ရင်း ဘဘတို့
သမင်းစားပွဲကို တစေတစောင်း ကြည့်ရှုနေမိပါ၏။

‘ဟောဒီ လောကကြီးမှာ ပျော်စရာချည်းပါ။ အဟက်ဟက်ဟဲ ပျော်
သွန်းလို့ပါဗျာ ဟောဒီလောကကြီးမှာ ပျော်စရာ ပျော်စရာချည်းပါ’

သည်အသံဆိုး အသံနက်ကြီးကဖြင့် အချိန်မှန်ပင် ထွက်ပေါ်၍ လာ
ပြန်ပါလေသည်။

‘ဒါ ကိုကိုအသံပဲ ထင်တယ်’
ထမင်းကို သိမ်မွေ့စွာ စားနေသော အစ်ကိုလေးက လည်တိုင်ကို

မူင့်ကာ နားစွင့်ထားရာမှ မေးပါသည်။ ဘဘက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ
အဖြေပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရပါ၏။

‘ကိုကိုကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်လှပါပြီ’
အစ်ကိုလေးက ဆက်လက်၍ ပြောလိုက်ကာ ထမင်းကို လက်စ

သတ်ပြီး ရေသောက်နေပါသည်။ ဘဘကလည်း ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ချ
ဘားလိုက်တော့ကာ ခေါင်းကြီးရမ်းလိုက်ပါသည်။

‘အရင်မလိုစမ်းနဲ့ သားရယ်’
ဘဘက သည်မျှသာ ပြောပြီး ရေဖန်ခွက်ကိုယူကာ ပြတင်းပေါက်

စားမှာ သွားသောက်ပါသည်။
‘ဟေ့...ဟေ့ တင်လှမောင် လာကြည့်လှည့်’

ပြုတင်းပေါက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်ရဟန်ဖြင့် ဘဘကခေါ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်ရာ အစ်ကိုလေးကလည်း သွက်လက်စွာပင် သွားရောက်ကြည့်ရှု

မိသည်။
‘ဟင်း...ကိုကို ကိုကို ဒီထိအောင်ပဲ ဖြစ်နေရှာသကဲ့’

ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်ကို မမြင်ရသည့်တိုင် သူ့စကားများကို
ကြားရုံနှင့်ပင် အတပ်ပြောနိုင်ပါသည်။ သူတို့ မြင်နေရသည်မှာ ဆံပင်စုတ်

နှင်း စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော အဝတ်အစားဖြင့် အိမ်သာနောက်ဖေး ချုံပုတ်
ကာထဲမှ ယိုင်တီယိုင်တိုင်နှင့် တိုးလျှိုးထွက်လာနေသည့် အရက်သမားကြီး

ထံထွန်းဝေပင် ဖြစ်ရပေမည်။
‘လူ့ဘယ်သွားမှာပါလိမ့်’

*မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ဈေးပိုင်းမှာ ပွဲရှိတယ်။ အဲဒီကို ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မှာပေါ့*

ကျွန်တော်တော့ လိုက်တောင်သွားချင်တာပဲ

*မသွားပါနဲ့ဦးကွာ ခုညတော့ စကားကလေးများ ရေလည်အောင်
ပြောကြပါဦးစို့*

ဟုတ်ကဲ့ စကားတွေလည်း ပြောချင်တာပါပဲ

ကျွန်တော့်အနီးမှ သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ဒေါ်မြိုင်လည်း ထိုခဏတွင်မှ ထမင်းတစ်ပိုင်းပြင်စား၊ ဗာဟီရကလေးတွေ
လုပ်နှင့် တစ်ခဏတာမျှ သူတို့နှင့် အဆက်ပြတ်သွားပါသည်။

ထမင်းစားပြီး၍ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာချိန်တွင်ကား
အစ်ကိုလေးနှင့် ဘဘသည် ဂျပန်မီးပုံးကလေးများကို ဘုရားစင်ရှေ့၌ ထွန်ညှိ
ပူဇော်ပြီးပေပြီ။ ဤအိမ်၏တန်ဆောင်တိုင်အထိမ်းအမှတ်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါ
၏။ အိမ်ရှေ့က နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာကား မီးပုံးမီးပွင့်တွေ အသွယ်သွယ်
အဆန်းဆန်းနှင့် ထိန်ဝေနေပေလိမ့်မည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ သီတင်းကျွတ်
ပွဲတော်တုန်းကလည်း ဤသို့ပင် ထိန်ထိန်ဝေခဲ့သည်။ ယခုအချိန်မှာ လရောင်
ဝင်းဝင်းကလေးကလည်း ဘယ်လောက်များ အေးချမ်းတင့်တယ်လိုက်ပါ
မည်လဲ။ ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့တရုတ်ကပ်ကြားမှ ချောင်းကြည့်နေမိသည်။

ဒီ သူငယ် မီးပွဲကြည့်ချင်တယ် ထင်တယ်၊ မလွှတ်ဘူးလား ပေမေ

ဘဘက ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းလိုက်ပြီးမှ *မင်းမေမေ စနစ်အတိုင်း
ပဲပေါ့* ဟုဆိုလိုက်သည်။

ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ သွားချင်ရှာမှာပေါ့

အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုရင်း ပြောလိုက်အား
အိမ်ထဲသို့ ခဏဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာပါသည်။ သူသည် လက်ကိုင်အား
ရေအိတ်ကြီးကို ဖွင့်နှိုက်ကာ ကျွန်တော့်အနီးသို့ လျှောက်လာနေပါ၏။

မင်းလျှောက်လည်ချင်ရင် လည်လေ ရော့ ဟု တစ်ဆယ်တန်
တစ်ရွက်ကို ကမ်းပေးနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား
ရာက ခေါင်းရမ်းလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် မသွားချင်ပါဘူး အစ်ကိုလေး

မင်း လူအေးပဲ ထင်တယ်

အစ်ကိုလေးက ခပ်သာသာကလေးရယ်နေပါသည်။ ပြီးတော့ ဘာဘက်သို့ လှည့်ကာ *ဖေဖေဖို့လည်း စာနှစ်အုပ်ပါတယ် ဖေဖေ... ယနေ့ ဝီးပွားရေးဆိုတာ*ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေမှာလည်း ရှိပါတယ်ကွာ၊ သားရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဆိုရင် ဖေဖေအားလုံး ဝယ်ပါတယ်

*ဟင်... *လှမွန်*ဟာ ကျွန်တော်ဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်ပေါ့*

အစ်ကိုလေးမှာ အတော်အံ့အားသင့်သွားပုံရပါ၏။ ထို့ထက် ပိုလွန်ကာ အံ့အားသင့်ရသူကတော့ ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ လှမွန်၊ ကျွန်တော်ကြည်ညိုလေးစားခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးလှမွန်မှာ ဘာဘာ၏သား၊ ဤအစ်ကိုလေး တင်လှမောင်ပင် ဖြစ်ပါပြီကော။ ဘာဘကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ပြုံးလိုက်သည်။

*လူကလေး ထွက်သွားထဲက ဖေဖေ သတင်းစုံစမ်းနေခဲ့တာပဲ၊ ခုလို သားလေး တင့်တင့်တယ်တယ် ကြီးပွားနေတယ်ဆိုတော့ ဖေဖေမှာ သိပ်ဝမ်းသာရတယ် ငါ့သားလေး၊ သူ့ကိုယ်သူ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ကြီးပွားတိုးတက်နေတာ ရှိပါစေ... ငါတို့ရဲ့ *ငရဲခန်း*နဲ့ မဆက်စပ်မိပါစေနဲ့တော့ ဆိုပြီး... ဒီကသတင်းတွေကိုလည်း မြှုပ်နှံနိုင်သလောက် မြှုပ်ထားရတာ ပေါ့*

ဟင်း... ဖေဖေရယ်

အစ်ကိုလေးသည် ငယ်သွေးငယ်မူဟန်မျိုးဖြင့် ဘာဘ၏ခါးကို တွယ်ဖက်လိုက်ပြန်ကာ မျက်ရည်စို့သော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်နေပြန်လေသည်။ *ကျွန်တော် ထွက်သွားတော့ ၁၅ နှစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီနော်* ဟူ၍လည်း ခပ်တိုးတိုးကလေး ဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော်မှာ ဘာအလုပ်မျှမရှိဘဲနှင့် သည်သားအဖကို စောင့်ကြည့်နေရန်မှာ ကိုယ့်အရေးကိုယ့်အရာမဟုတ်သည်မို့ ထိုအနားမှ မခွာချင် ခွာချင်ပင် ခွာခဲ့ရတော့သည်။ သူတို့သားအဖကတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပင် ထိုင်ကာ စကားတွေအများကြီး ပြောကြပါသည်။ အတော်ညဉ့်နက်လာတော့ မှ ကျွန်တော့်အနားမှာပင် အိပ်မည်ဟု အစ်ကိုလေး ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အိပ်မှုနံနံများကြားမှပင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အိပ်ရာပြင် ပေးလိုက်ပါ၏။

တစ်အိမ်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ တစ်ဖက်သော အခန်းငယ်မှ ဒေါ်မြိုင်ကြီး တရူးရူး အိပ်မောကျနေသံကိုပင် ကြားရပါ သည်။ အစ်ကိုလေးကတော့ သူ၏အိပ်ရာအခင်းပေါ်တွင် အတန်ကြာအောင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေပြီးမှ ဇာခြင်ထောင်လေးကိုဆွဲချပြီး လဲလျောင်း လိုက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း တမေးမှေးငိုက်မျဉ်းကာ အိပ်ပျော်သွားပါတော့၏။

(၇)

ဖေဖေဖေဖေ... ဟင့် ဟီး အသက်ချင်း မလဲရဘူး။ ဖေဖေ ရယ်..... ရှာပေးပါ ဖေဖေရယ် အဟင့် ဟီး

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ငိုရှိုက်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုရှိုက် ပြောဆိုနေသော ထိုအသံကို ကျွန်တော် နီးလျှင်နီးချင်း ကြားလိုက်ရပါသည်။ အစ်ကိုလေးသည်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် နီးပြီးဖြစ်နေကာ ဓာတ်မီး ခလုတ်ကို သွားဖွင့်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နောက်တော့ အသံလာရာ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ အစ်ကိုလေးက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားရာ ကျွန်တော် မှာလည်း အမှတ်မထင်ပင် နောက်မှထွက်လိုက်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်အနီး လင်းနေသော ဓာတ်မီးတစ်ပွင့်၏ အောက် တွင်တော့ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ရုပ်လျက်သားရှိနေသော ဘဘကို တွေ့ရ ပေသည်။

ကိုကိုလား

အစ်ကိုလေးက ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ဘဘကိုမေး၍ ဘဘကလည်း လေသံမျှနှင့်ပင် ပြန်ပြောပါသည်။

အေး...ဒီကောင်ဟာ မလာစဖူး အထူးအဆန်းပဲ ရောက်လာတယ်၊ ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးခိုင်းတာကြာလှပြီ... ငါက ဖွင့်မပေးသေးလို့

ဟင်း... ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဖေဖေရယ်.....

အစ်ကိုလေးက ကြင်နာခြင်းကြီးလှသော အသံဖြင့်ပြောရာ ဘဘက

မင်းအကွယ်မှာနေဦး'ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုလေးကလည်း ဆင်ဝင် သို့အကွေ့ မှောင်ရိပ်တွင် သွားရပ်နေပါ၏။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမည် သိဘဲ ဖိနပ်စင်နားတွင်ပင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေပါသည်။ အပြင်ဘက် - ငိုရွိုက်သံကတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးဖြစ်နေရာမှပင် တိမ်ဝင်သွားပါ သည်။

'ဖေဖေ ဖေဖေ'ဟူသော ခေါ်သံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပါ၏။ ဘာဘာက တံခါးပေါက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အမှတ်တမဲ့သော် လန့်ဖျပ်၍ပင် သွားရပါ၏။ အပြင်ဘက်မှာတော့ အရက် သမားကြီး ကိုထွန်းဝေသည် သူရူးကြီးတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် ငိုယိုကာ ဝီနေပါသည်။ ခေါင်းမှဆံပင်များမှာလည်း နဖူးပေါ်တွင် ဖွာရောင်းလျက် နေရာ လက်ျာဘက်ဂျီစောင်းဆီမှ ဒဏ်ရာတစ်ခုမှာလည်း သွေးစက်လက် ကျဆင်းလျက် ရှိပေသည်။

'ဖေဖေ အိအိကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ် ဖေဖေရဲ့....'

'သား....သား....သတိထားစမ်းပါကွယ်'

ဘာဘာသည် ငိုရွိုက်ပြောဆိုကာ လှမ်းဝင်လာသော သား၏ ဖြစ်ထွေ ချိ မကြည့်ရက်နိုင်ဟန်ဖြင့် ဆီးကြိုပွေဖက်မည်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကိုထွန်းဝေ ကလည်း သူ့အဖေ၏ ရင်ခွင်သို့ ညာဘက်ပါးဖြင့် ခေါင်းအပ်ကာ တိုးဝင် ခိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ပြီးမှ ပျာကယာ ဆုတ်ခွာ၍ သွားတဲ့ ပြန်ကာ ဘယ်ဘက်ပါးဖြင့် လှည့်ဝင်တိုးကပ်လိုက်ပါသည်။ ညာဘက်ပါး တို့လည်း ခပ်ကြွကြွ ခပ်ရွရွအုပ်ထားလိုက်သည်။ နောက်မှ ရှိုက်သံတစ် သက်နှင့် တိုးတိုးကလေး ပြောနေလေသည်။

'အိရိုက်လိုက်တဲ့ ဖိနပ်ရာကလေး ဖေဖေ ပျက်သွားမှာစိုးလို့'

'သားရယ်... ဘာတွေကို ပြောနေရတာလည်းကွာ'ဟု ဘာဘာ ကလေးကလေးချောသလို ပွေဖက်ကာ ချောရှာပါ၏။

'အဟုတ်ပါ... ပွဲခင်းထဲမှာ အိကို ကျွန်တော်တွေ့တော့ ပျောက် သွားမှာစိုးလို့...တအားဖက်ထားရတယ်။ အဲဒါ...အဲဒါ အိက အတင်း ခန်းပြီး ပါးကို ရိုက်တာပဲ'

'ခက်ကုန်ပါပြီ... နေပါဦး ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့'

ဒါက အိအော်လို့ လူတွေဝိုင်းလိုက်တာ၊ မောလိုက်တာ ဖေဖေရယ် တအားပြေးရတယ်၊ အဲဒီအထဲက ဘယ်သူက ရိုက်လိုက်မှန်းမသိဘူး သွေး တွေ ထွက်လာတာပဲ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး အိကို အိကို ရှာပေးပါ ဖေဖေရယ်

ကျွန်တော်ရှာပေးမယ် ကိုကို

မှောင်ကွယ်မှ အစ်ကိုလေး ထွက်လာပါသည်။ ထိုခဏ၌ မြင်လိုက် ရသော ကိုကိုထွန်းဝေ၏ မျက်နှာကိုဖြင့် ကျွန်တော်စာမပွဲနိုင် အေးစက် မာကြော သရဲတစ္ဆေလက်ကြီးဖြင့် လည်ပင်းကို အဖျစ်ခံနေရသူ တစ်ယောက် ၏ မျက်နှာသည်ပင် ဤမျှဖြူးကြောင် ဖြူရော်သွားလိမ့်မည်မထင်။ နောက် တော့လည်း အပြောင်းအလဲက လျင်မြန်လှသည်။

မင်း လားဟင်.....မင်း

လျှပ်တစ်ပြက်လောက် အတွင်းမှာပင် သွေးရောင်များ လျှမ်းလျှမ်း တက်လာပြန်ကာ မျက်စိများ ဝင်းဝင်းတောက်သွားသော ထိုလူကြီးသည် အစ်ကိုလေးအား ဝုန်းခနဲခုန်အုပ်လျက်သား ရှိသွားပြန်တော့၏။ ပြီးတော့ လည်း ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်နေခိုက်မှာပင် လက်သီးဖြင့် ဆင့်ကာဆင့် ကာ ထိုးကြိတ်နေပြန်ပေသည်။ ကျွန်တော်က ဖျန်ဖြေကူညီရန် အပြေး ကလေး ရောက်သွားပါ၏။

ဟေ့....ဟေ့ လုပ်ပေစေ မဆွဲနဲ့

အစ်ကိုလေးကား ထိုလူကြီး ထိုးကြိတ်လေသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံယူလျက် ရှိသည်သာမက ကျွန်တော့်ကိုပင် အော်ငေါက်၍ ပြောနေပါသေးသည်။ ခဏနေတော့ အစ်ကိုလေး မျက်မှန် ကျွတ်ကျသွားလေ၏။ ကံသိ၍သာ မကွဲခြင်း ဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ယူထားလိုက်ရ၏။ ဘာ ကတော့ *ရူးပြီ ရူးပြီ ငါ့သားရူးပြီ* ဟူ၍သာ ရေရွတ်နေပါသည်။ ဘယ် သူက ရူး၍ ဘယ်သူက ကောင်းသည်ကိုဖြင့် ကျွန်တော် မပြောနိုင်.... အရှုပ်တော်ပုံကိုသာ စိတ်ရှုပ်စွာ ကြည့်နေရပါသည်။

တော် ကိုကို တော်တော့ မောနေဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ ကိုကိုသတ်ချင်ရင် သတ်နိုင်အောင် ပြန်လာတာ။ နောက် လည်း လုပ်ချင်သလိုလုပ် အခု ကိုယ့်အနာကို ဆေးထည့်လိုက်ဦး

ကြာတော့လည်း အစ်ကိုလေးက ဆင့်ကဲရောက်လာသော လက်သီးချက်များကို ညင်သာစွာ ရှောင်တိမ်းရင်း ပြောနေပါသည်။ ကိုထွန်းဝေကတော့ ဘာသံကိုမျှ ကြားနိုင်ဟန်မတူ အတင်း ဒလကြမ်းသာ ကြောက်ကန် ထိုးကြိတ်နေပါသည်။ အစ်ကိုလေးက ရှောင်တိမ်းနေ၍ သူ့လက်သီးချက် မဝင်နိုင်သဖြင့်လည်း ပိုမို ဒေါသထွက်လာဟန်ရှိပေသည်။ အနာမှ သွေးစက်များကဖြင့် ကြည့်မြင်၍ပင် မကောင်းတော့။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာပင် နီရဲလျက် ရှိပေပြီ။ သည်တော့မှပင် အစ်ကိုလေးသည် ကိုကို၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်တော့ပေသည်။

‘ငါ့ကို ငါ့ကို မထိနဲ့၊ ခွေးကောင်’

ကိုကိုကား တုန်ရီမောဟိုက်စွာ ပြန်အော်လျက်ကပင် ပျော့ခွေ လဲကျ၍ သွားပေသည်။ အစ်ကိုလေးသည် ကိုကိုအား တင်းတင်းပါအောင် ပွေ့ယူထားလိုက်ပါ၏။ ဘာမှာလည်း ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာကိုလုပ်ကိုင်ရမည် မသိတတ်တော့ပါ။

‘ဟေ့ ဟေ့ အောက်ထပ်မှာ စီတာရန်းကို သွားနှိုးစမ်း၊ ဆရာဝန် မြန်မြန်ခေါ်ပေးပါပြော’

အစ်ကိုလေးကပင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ အစ်ကိုလေးမျက်မှန်ကို ကမ်းပေးခဲ့ကာ အမြန်ဆင်းပြောရပါ၏။ နောက် ကျွန်တော် ပြန်တက်လာသည့်အခါတွင်မှ ကိုကိုအား ဘာကတလဲ ပွေ့ယူထားလျက်ရှိ၍ အစ်ကိုလေးက အနာကို ရေနွေးဖြင့် ဆေးကာ ပတ်တီးစည်းပေးလျက်ရှိနေသည်။ ဒေါ်မြိုင်လည်း လာရောက်ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

‘အောက်ထပ်က အခန်းကို ရှင်းရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဖေဖေ’

‘ဟုတ်တယ် မြန်မြန်လုပ်၊ တို့အခန်းထဲမှာ သော့တွဲနှစ်တွဲ ချိတ်ထားတာရှိတယ်၊ နှစ်ချောင်းထဲ သပ်သပ်တွဲထားတာကို ဝင်ယူသွားဟေ့’ ကျွန်တော်က ဘာတို့အခန်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ခဲ့ရပေသည်။

သေးငယ်လှသော ဓာတ်မီးတစ်လုံးအပြာကလေး တစ်ပွင့်သာ ဖွင့်ထား၍ ပျက်စီးသော အလင်းရောင်အောက်တွင်တော့ ကြီးကြီးငွေ့သည် အိပ်ရာထက်မှ တစ်စောင်းခွေကာ နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး

ရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော် ဝင်လာသည်ကိုမျှ လှည့်မကြည့်ပါချေ။ ကျွန်တော် လည်း တိုင်မှသောတွဲကို အမြန်ယူ၍ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုလေးသည် ကြာမြင့်စွာက ပိတ်လှောင်ထား ခဲ့သော အခန်းကြီးအား ညကြီးသန်းခေါင်တွင်မှ ထူးဆန်းစွာ ရှင်းလင်း နေရပါ၏။ ကုတင်နှစ်လုံး၏အလယ်မှ အဝတ်မဲကြီး ဖုံးအုပ်ထားသည့် သူ့ရုပ်ပုံပန်းချီကားကို ဖွင့်လှန်ကြည့်ရှုမိသော တစ်ခဏတွင်ကား အစ်ကို လေးသည် 'ဟာ' ခနဲ တစ်ချက်မျှအော်လိုက်ကာ ငေးကြောင်တွေဝေသွား ပါသည်။ 'ညီလေးအပေါ်မှာ ဒီထိအောင်ပဲ စိတ်နာသွားပြီလား ကိုကိုရယ်' ဟူ၍လည်း တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်နေမိပါသည်။

အတန်ငယ်ကြာမှ ပန်းချီကားတွင် ထိုးစိုက်ထားသော ဓားမြှောင် ကြီးကို သွားရောက်ဆွဲချွတ်လိုက်ကာ ပန်းချီကားကိုရော ဓားမြှောင်ကိုပါ အဝတ်စီရိုကြီး၏ နောက်ကွယ် နံရံကြားမှာသွင်းဝှက်လိုက်ပါသည်။ ထို ခဏတွင်ပင် ကိုကိုမိန်းမ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးသည်လည်း မီးအိမ်ကလေး တစ်ခုကို ကိုင်စွဲပြီး ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းတင်သည် ပွဲဈေးမှာ အကြော်ရောင်းနေရာမှ ပွဲဈေး တစ် လျှောက် ကျွတ်စီကျွတ်စီဖြစ်ကာ မြို့ပိုင်တူမကလေးကို လူတစ်ယောက် က အတင်းဆွဲ၍ လူတွေ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်ဟု သတင်းကြားရလေသည်။ သို့သော် ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် မသိသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ပင် နေခဲ့သည်။ နောက်မှ တွေ့မြင်လိုက်ရသူအချို့က သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောလာ သဖြင့် စိတ်မချ၍ဈေးသိမ်းပြီးပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် စီတာရန်းနှင့် တွေ့ပြီး ကိုကိုထွန်းဝေ ဤအိမ်မှာရှိနေသည်ကို ပြောလိုက်သည်။ သို့ကြောင့် ပါလာ သော ပစ္စည်းကလေးများကို သူတို့အိမ်ကလေးတွင် ဝင်ထားခဲ့ပြီး လိုက်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သို့နှင့် သူပါ ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ရောက်ကူညီကာ ကိုကိုအား အောက်ထပ်တွင် နေရာချထားနိုင်ခဲ့ပေတော့သည်။ ဆရာဝန်လည်း မကြာမီ ပင် ရောက်လာပါသည်။

ကိုကိုမှာ အရက်သောက်လွန်းခြင်းနှင့် အအိပ်ပျက်ခံလွန်းခြင်းတို့ ကြောင့် အသည်းရောင်ရောဂါ၊ နှလုံးသွေးအားနည်းသော ရောဂါတို့မှာ

အတော် ထုထည်ကြီးမားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။ ဤအထဲတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်နှလုံးချောက်ချားခြင်းဖြင့် သတိမေ့သွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြီးကလည်း မသေးသိမ်လှပါပေ။

ဆရာဝန်က ကောင်းစွာပြုစုပေးခြင်းဖြင့် သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက် တီးခန့်တွင် ကိုကိုသည် 'အိ' ရေ အထွန်းကို ပစ်ထားရက်ပြီလား၊ အိရေနှင့် 'အိ' ဆိုသူကိုသာ တစာစာတမ်းတကာ တစ်ခဏမျှ သတိလည်လာပါ သေး၏။ သို့သော်... ဆရာဝန်က ကောင်းစွာ အနားယူပြီး အိပ်စက်ရန် သို့အပ်သေးသည်ဟုဆိုကာ အိပ်ဆေးပေးလိုက်ပြန်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်နေရ ပြန်တော့သည်။

ဤတွင်... ဘဘက အားလုံးကို အိပ်စက်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကိုတော့ သူနှင့်အတူ လူမမာစောင့်ရင်း အိပ်စက်ရန် အစ်ကိုလေးက ခေါ်ထားလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ဤညသည် ကျွန်တော်အဖို့ နောက်ထပ် အိပ်စက်ရခြင်းမရှိတော့သော ညပင် ဖြစ်သွား ပါတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ခြင်း ရှိခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမူ သဘောကောင်း၍ ဖော်ရွေပုံရသော အစ်ကို လေးအား ကိုကိုအမြဲတမ်းတနေသည့် "အိ" ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို ဆေးစမ်းကြည့်ရာမှ ရှုပ်သမျှအလုံးစုံမှာ အကုန်စင် ရှင်းလင်းသွားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

(၈)

မြေလတ်နယ် မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ အဆုတ်ရောဂါခွဲကပ်လျက်ရှိသော စာရေးကလေး ကိုတသန်း ဆိုသူတစ်ဦးရှိလေသည်။ သူ့ရောဂါ သည်းသည် သက် သည်းလာသောအခါ ကိုဘသန်းသည် မမာပင်စင်ယူလိုက်ရလေ၏။ ညီစာရေးကလေးတွင် ပြုစုမည့်သူ အိမ်သူသက်ထားလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ခန့်က ဆုံးပါးခဲ့သည်။ မိတဆိုးဖြစ်သော ၈ နှစ်ရွယ် သားကလေး တင်လှမောင်တစ်ဦးသာလျှင် သူ့အတွက် အဖော်သဟဲပြုစရာရှိလေ၏။

သားလူမမယ်ကလေးနှင့် ကသီကရီနိုင်လှသောအခါ တောမှ အဒေါ် အမ်းကွဲ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူထားရသည်။ ထိုအဒေါ်မှာလည်း သူထင်

သလောက် အားကိုးရာ မရခဲ့ချေ။ အဒေါ်သည် သူ၏တစ်ဝမ်းတခါးအတွက် သက်သောင့်သက်သာ မှီခိုအားထားနိုင်ပြီဟု သဘောထားသည်မှအပ သူတစ်ပါးအရေးကို ကောင်းစွာကြည့်သူမဟုတ်။ လူမမာတစ်ယောက် အတွက် လိုအပ်သောအပြုအစုကိုလည်း ခိုင်းမှပင် လုပ်ပေးသည်။ သားကလေး တင်လှမောင်ကိုလည်း သူ့သဘောအတိုင်း လည်ချင်ရာလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ် ပစ်ထားသည်။ အချိန်မရှိ အချိန်ရှိဆိုသလို အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါများမှသာ ထမင်းအေး ဟင်းအေးများကို တော်သလို ထည့်ကွေးသည်။

ကိုဘသန်းမှာ တစ်နေ့တွင် ဒါကိုပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရလေ၏။ တင်လှမောင်မှာလည်း ကျောင်းတက်မမှန်တစ်ချက် မှန်တစ်ချက်နှင့် လက်ထံမှာ လေးဂွတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆွဲကာ အလည်ကျူးနေတတ်ပြီး မိမိမှာလည်း ဆေးဖိုးဝါးခနှင့် အိမ်သုံးစရိတ်များအတွက် ဇနီးသည် စစ်စစ်စီစီ စုဆောင်းလုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော ရွှေပိုရွှေစကလေးများနှင့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကလေးများကိုပင် ထုခွဲ ရောင်းချနေရပြီ...။ မိမိရောဂါမှာလည်း တိုးသည်ထက် တိုးလာသည်။ အကယ်၍များ မိမိသေလွန်သွားခဲ့သော် သားကလေး တင်လှမောင်မှာ တွယ်ရာမဲ့နှင့် ဘဝဆိုးကြုံလေတော့မည်။

သားကလေးကို စိတ်မချနိုင်တိုင်း ဤအကြောင်းကို အတန်တန်အထပ်ထပ်တွေးမိနေရာမှ တစ်နေ့သော် အဝေးမြို့တစ်မြို့မှ (ငြုပ်သီးဆယ်တောင့်မှ တစ်တောင့်သာ စပ်သည်ဟုဆိုရမည်ဖြစ်သော) အတော်သွေးဝေးနေပြီဖြစ်သည့် အစ်မတော်တစ်ယောက်ကို သွားတွေးမိသည်။ တွေးမိသည်ဆိုလျှင်ပင် ကောက်ရိုးမျှင်ကို လှမ်းဆွဲသည့် ရေနစ်သူပမာ တွယ်မိတွယ်ရာကို တွယ်ထားလိုက်ချင်သော စိတ်ကူးတစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုအစ်မတော် ဒေါ်ငွေခင်နှင့် ခင်ပွန်းသည်ဦးအေးကျော်တို့မှာ မြို့မျက်နှာဖုံးအဖြစ်နှင့် အထက်တန်းလွှာက ရပ်တည်နိုင်သော သူဌေးအမည်ခံယူထားသူများ ဖြစ်သည်။ သားကလေးကို အမွေစားအမွေခံ မမွေးမြူသည့်တိုင် ပညာကလေး အသင့်အတင့်တတ်၍ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ လူဝင်ဆံ့

နိုင်ရုံကလေးဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန် ဝန်လေးကြမည် မထင်မိပေ။ နောက် တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ တမ်းတမှန်းဆနေရသည့် ဒုက္ခဝန်ကို အပိုခံစားရန် မတတ်နိုင်တော့သည်နှင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သားကလေးကို ခေါ်ပြီး စိတ်နောက်ကိုယ်ပါပင် ဒေါ်ငွေခင်တို့ရှိရာသို့ ထွက်လာမိလေ၏။

ရောက်ပြန်တော့လည်း ဒေါ်ငွေခင်တို့၏ အရှိန်အဝါက ချောက်လှန် ဟန့်တားသယောင်ရှိသည်မို့၊ မျက်နှာအောက်ချလျက် အတော်ကြီး အရဲစွန့် ကာပင် လာခဲ့ရင်းကိစ္စကို ပြောရသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ သက်ဆိုးမရှည်နိုင်တော့ပါဘူး မမရယ်။ ဒီရောဂါ ဟာ အနှေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို ကျွန်တော့်အသက်ကို ချွေဖြုတ်တော့မှာပါ။ ဒီတော့ မလိမ်မိုး မလိမ္မာ ကျွန်ရစ်ရှာတဲ့ သားကလေးအတွက်ကို တွေးလိုက် တိုင်း စိတ်မချလွန်းလို့ လာခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော့် သားကို ခိုင်းချင်တာ လည်း ခိုင်းနိုင်ပါတယ်မမရယ်...’

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားလုံးတွေမှာ လှိုက်လှဲဟန်အပြည့် ပါရှိနေသည် မို့ တင်လှမောင်၏ စိတ်ထဲတွင် စကားလုံးတိုင်း စကားလုံးတိုင်းကို တစ် သက်တာ အဖို့ မမေ့နိုင်လောက်အောင် မှတ်မှတ်သားသားဖြစ်မိရသည့်ပြင် သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဝမ်းနည်းအားငယ်ကာ မျက်ရည်ကလေးတလည် လည် ဖြစ်နေရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ငွေခင်ကတော့...

‘အမယ် ကျွပ်အိမ်မှာ အခိုင်းအစေတွေ တပုံကြီးပါတော်’ဟု မလို သားနိုင်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ငြင်းဆိုလျက်ပင် ရှိသည်။

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မမရယ်... မမသားနဲ့လည်း အဖော် ရတာပေါ့’ဟု ကိုဘသန်းကလည်း အားမလျော့နိုင်သေးဘဲ ဆက်လက်ပြော ဆိုနေသည်။ ဪ ‘ဒီလိုဆိုတော့ မင်းသားကို တို့က မွေးစားစေချင်တဲ့ သဘောပေါ့’

‘ကျွန်တော် ပြောတာက အမွေခံသဘောမျိုးမွေးစားဖို့လည်း မဟုတ် ပါဘူး၊ သူတစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် ဖူလုံနိုင်လောက်ရုံ ပညာကလေးများသင် ပေးနိုင်ရင် တော်ပါပြီ’

‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ မခဲယဉ်းလှပါဘူးလေ၊ ကျောင်းတစ်

ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါအပ်လိုက်ပြီး လိုသလောက် ငွေကို ထောက်နေရင်လည်း ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား*

ယခုမှ ဤစကားကိုဝင်၍ ပြောသူကတော့ ဦးအေးကျော်ပင်ဖြစ် သည်။

ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုပဲ ထားထား၊ ကလေးပညာရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်... အများကြီး ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်ခင်ဗျာ ကိုဘသန်းသည် မျှော်လင့်အားထားလှစွာဖြင့် ပြောဆိုရှာသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏အစီအစဉ်ကို ဝင်ရောက်ပျက်ပြားစေသူကတော့ ဦးအေးကျော် ဒေါ်ငွေခင်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသား (၁၀) နှစ်အရွယ်ရှိ မောင်ထွန်းဝေ ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မောင်ထွန်းဝေ သည်လူကြီးတွေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ကစားရင်းက ပြောဆိုကြသည်များကို နားစွင့်နေသည် ဖြစ်ရာ သူတို့စကားအပြတ်တွင် ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဘာလဲမေမေ... ဒီဦးလေးက ညီညီလေးကို ဒီမှာထားမလို့လား ဟင်.... သားကစားရအောင် ခေါ်ထားပါနော်၊ သား ညီညီလေးနဲ့ အတူတူ နေချင်တယ်မေမေ.... လာညီလေး ကိုကိုနဲ့ ဘောလုံးရိုက်ရအောင် လာပါ ကွာ၊ ကိုကိုမှာ ဘိုင်စကယ်လေးလည်း ရှိတယ်၊ အရပ်ပြာလေးတွေလည်းနဲ့ တယ်၊ မုန့်တွေလည်း အမျိုးစုံရှိတယ်၊ ညီလေးကို အများကြီးပေးမယ်နော်

မောင်ထွန်းဝေသည် သူ့အမေကို ပြောရင်းမှ တင်လှမောင်အား အတွင်သာ ချောခေါ်လျက် ရှိလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း သားအပေါ် မှာထားရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ပြုံးရွှင်ကြည်သာလာကြသည်။

ကဲလေ.... မင်းသားကို တို့ပဲခေါ်ထားပြီး ပညာသင်ပေးလိုက်ဖို့ မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ငွေစကြေးစ တောင်းလား ရမ်းလားတော့ မလုပ်ရဘူးနော်

ကျွန်တော့်ကို ဒီထိအောင်တော့ အထင်မသေးထိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါမျိုး ကို လုံးဝ မရည်ရွယ်ပါဘူး

*အေး ကောင်းပြီလေ၊ ငါကလည်း ပြောစရာရှိတာကို အကုန်ပြော ရမှာပဲ၊ မင်းရောဂါမျိုးက စိတ်ချရတာလည်းမဟုတ်တော့ ကလေးအတွက်

စိုးရိမ်ရတယ်။ နောက်ထပ်လည်း အဝင်အထွက် အဆက်အသွယ်မလုပ်စေချင်ဘူး။

ဒေါ်ငွေခင်၏မျက်နှာက တင်းမာပြတ်သားလှသည်ဖြစ်ရာ ကိုဘသန်းမှာ ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် တွေ့စေသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခဏချင်းအတွင်းမှာ တစ်ယောက်လည်ပင်းကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ ကစားစရာနှင့် စားစရာများကို သင့်သင့်မြတ်မြတ် ဝေခြမ်းယူနေကြသော မိမိ၏သားနှင့် မောင်ထွန်းဝေကို တွေ့ရသောအခါ သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။

“ငါဟာ သားကလေးကို အဆုံးသတ် ခွဲခွာသွားဖို့လည်း နီးပါပြီလေ... အခုက ကြိုတင်ပြီး ခွဲခွာရတဲ့တိုင်အောင် ငါ့သားလေးရဲ့ နောင်ရေးကို စိတ်ချရရင် ပြီးတာပါပဲ” ဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသောအခါ ကိုဘသန်းသည် သားကလေးအား ပူနွေးသော မျက်ရည်များဖြင့် မျက်နှာချင်းအပ်ကာ တစ်ချက်မျှ နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီးနောက် “ကဲ ကျွန်တော်နောက်ထပ် မလာတော့ပါဘူး။ သွားပါတော့မယ်” ဟု နှုတ်ဆက်လျက် သွက်ခွာသွားလေသည်။

ဖခင် ထွက်သွားစဉ်တွင် ထွန်ထွန်လူးမျှ ငိုယို၍ ကျန်ခဲ့သော တင်လှမောင်ကိုလည်း ဦးအေးကျော်က ချိုပိုးချောမော့သည်ပြင် မောင်ထွန်းဝေကပါ အမျိုးမျိုးချောမော့ပြီး အငိုတိတ်စေခဲ့လေသည်။

နောက်တော့ တင်လှမောင်သည် ကိုကိုခေါ်ခိုင်းသကဲ့သို့ပင် ဦးအေးကျော်နှင့် ဒေါ်ငွေခင်အား ဖေဖေ မေမေခေါ်ခဲ့ရလေ၏။ ကျောင်းသို့လည်း ငါ့ကိုနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရသည်။ ကိုကိုက ၂ တန်းမျှရရှိနေကာ မိမိကလေးငယ်တန်းသာရှိ ကျောင်းရောက်လျှင် တစ်တန်းစီ ခွဲသွားကြရသော်လည်း ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်တွင် စီတာရန်း မောင်းပို့သော မြင်းရထားကို ငှက်တီးရသည်။ ကျောင်းမှာ မုန့်စားတာကအစ ကိုကိုနှင့်အတူ ဖြစ်သလို အိမ်မှာလည်း တတွဲတွဲပင် နေခဲ့ကြသည်။

တင်လှမောင် ရောက်စက မေမေသည် အဝတ်အထည်ကို သီးခြားဆင်ယင်ပေးခဲ့သေးပေမယ့် ကိုကိုက ဘာမဆို ညီလေးနှင့်ဆင်တူမှ ဝတ်ချင်သည်ဆိုတော့လည်း သားချစ်အလိုကို လိုက်ကာ ဆင်ယင်ပေးခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့အဖို့မှာ အနေအစားအားလုံးတွင် ကိုကိုနှင့် ဆင့်တန်းတူညီပင် ဖြစ်နေခဲ့ရာ တင်လှမောင်သည် အလိုမကျစရာဟူ၍ မရှိတော့လောက်အောင် ပင်ဖြစ်ကာ ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

တင်လှမောင် ပျော်ရွှင်သလောက် စိတ်ထိခိုက်ကာ လွမ်းဆွတ်နေရာ ကတော့ သူ့ဖခင် ကိုဘသန်းပင်ဖြစ်သည်။ တင်လှမောင် ဤအိမ်ရောက်၍ ၃ လခန့်မျှကြာသွားသော နေ့တစ်နေ့တွင်တော့ ကိုဘသန်းသည် တင်လှ မောင်တို့နေသော ကျောင်းသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ချောင်းမြောင်း လာရောက် ကာ သားကလေး၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှာခဲ့သည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ပျော်ရွှင်နေသော သားကလေးကို တွေ့ရ သောအခါ သူသည် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းနှင့် ဖက်ရမ်းနမ်းရွံ့မိပြန်လေ၏။ ပြီးတော့လည်း ညီလေးအပါးမှာ ထပ်ချပ်မခွာရှိနေသော မောင်ထွန်းအေ ကလေးအား တောင်းပန်တိုးလျှိုးရပြန်လေသည်။

‘သားကလေးကို အောက်မေ့လွန်းလို့ ဦးလေးလာခဲ့တာပါကွယ်၊ ညီလေး နဲ့ ဦးလေးကို သနားရင် မင်းမေမေကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော်’

ကိုဘသန်းသည် ဤသို့ပြောဆိုရင်းနှင့် တင်လှမောင်နှင့် ထွန်းဝေအေ ငွေမတ်စေ့ကလေး တစ်စေ့စီ ထုတ်ပေးခဲ့သေးသည်။ မောင်ထွန်းဝေအေ ငြင်းဆန်သော်လည်း အတင်းပေးသောအခါ ယူထားရလေ၏။ အရိုးတော် အရေတင်တမျှ ပိန်ချုံးကာ ချောင်း တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသော ဦးလေးအေ သနားလှသည်မို့ မောင်ထွန်းဝေကလည်း ထိုအကြောင်းကို သူ့မိခင်အေ ပြန်မပြောခဲ့ချေ။

နောက် ၂ လခန့်အကြာတွင်လည်း ဦးလေးသည် ဤသို့ပင်ကျောင်း သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြန်သေး၏။ သူ့သားကလေးကို တွေ့ထွေ လည်း ဖက်၍ ငိုသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း သူဝယ်လာသော လိမ္မော် သီး ကလေးများကို ပေးထားခဲ့သည်။ မောင်ထွန်းဝေအေ လူကြီးများအပေါ် ပြန်မပြောရန် တောင်းပန်ပြီး ပြန်သွားသည်။

နောက်တော့လည်း ကိုဘသန်း မပေါ်လာနိုင်တော့ပေ။ သူသည် အိပ်ရာမှ မထနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လာရာ သူ့မျှော်လင့်မှန်းထားခဲ့သလိုပင် သားကလေးအား အပြီးအပိုင်ခွဲခွာ၍ သွားရရှာသည်။ တင်လှမောင်ထံ

တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲမှာကျိတ်၍ ဖခင်ကို တမ်းတ
တတ်သည်တိုင်... ဖခင်မပေါ်လာသောအခါ 'သေရှာ ပေပြီလား' ဟူ၍
မျှ မထင် မတွေးတတ်သေးပေ။ နောင်တဖြည်းဖြည်းတွင် ဖခင်အား တမ်း
တစိတ်များ လျော့ပါးစပြုလာကာ လက်ရှိ မေမေ၊ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုတို့၏
အသိုင်းအဝန်းသည်သာ သူ့ဘဝဟုထင်မှတ်သောစိတ်ဖြင့် နေသားကျလာ
တော့လေသည်။

(၉)

တင်လှမောင်တို့၏ဘဝသစ်တွင် ပြောစမှတ်ရလောက်သောအကြောင်း
အရာများဖြင့် ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာသည်ကတော့ ကိုကိုထွန်းဝေ ၁၅ နှစ်သား
ရှိ၍ ၇ တန်းအောင်သောနှစ်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါ၌ တင်လှမောင်မှာ
၁၃ နှစ်သားရှိ၍ ၄ တန်းအောင်ရုံမျှသာ ရှိလေသေးသည်။

ကိုကိုသည် သူ ၇ တန်းအောင်လျှင် မော်တော်ကားဝယ်ပေးရမည်ဟု
စောစောကပင် ကြိုတင် ပူဆာထားသောကြောင့်၊ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း
ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် မေမေ၊ ဖေဖေတို့က အော်စတင်ကား
ကလေးတစ်စင်းကို ဝယ်ပေးကြရသည်။ စီတာရန်းမှာလည်း မြင်းရထား
မောင်းသမားဘဝမှ ကားမောင်းသမားဘဝသို့ ရောက်ရှိရပြန်လေ၏။

ယခင်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏အထိန်းတော်ကြီးများ
သဖွယ်ဖြစ်သော ရွှေရွှေခေါ် ဒေါ်မြရွှေ၊ ဒေါ်မြိုင်ကြီးတို့နှင့် တစ်ခန်းတည်း
အိပ်ရလေရာ သည်နှစ်တွင်မူ အောက်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးကို ပြောင်းရွှေ
ကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြသည်။

မောင်ထွန်းဝေက ငယ်စဉ်ကပင် အထုံဝါသနာစွဲခဲ့သော ဖန်းချီပညာ
တို့ မြို့အရှေ့ပိုင်းမှ ဖန်းချီဆရာကြီး ဦးမြတ်စံထံတွင် ကျကျနန နည်းခံ
ကာ သင်ယူခဲ့သည်မှာလည်း သည်နှစ်တွင်ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကို ဖန်းချီဆရာအိမ်သွားချိန်များတွင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်း
ကျန်ခဲ့သော တင်လှမောင်က အားကျမခံ ဆိုသလို လမ်းထိပ်က တီးဝိုင်း
ဆရာအိမ်သွားကာ တင်ဂျီကလေး တဒေါင်ဒေါင် တယောက်ကလေး တကျီ
၍ လုပ်နေတတ်သည်မှာလည်း ပြောစမှတ်ပြုစရာပင်ဖြစ်သေးသည်။

ထိုသည်တို့ထက် အထူးထား၍ ပြောစရာကား သူတို့ဘဝထဲသို့
‘အိ’ခေါ် မတင်အိ တစ်ယောက် ပါဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်စဖြစ်သော ‘စွန်လ’ဆိုသည်ကတော့ သူတို့အရပ်မျိုး
မှာဆို ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာစေတတ်သောလပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သော ကျောင်း
တက်ချိန်တွင်လည်း မိုးသည် ခပ်သံသံရွာလျက်ရှိရုံမက လေကလည်း ခပ်
ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသေးသည်။

ထွန်းဝေနှင့် တင်လှမောင်သည် တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ထစ်
ကာ ကားကလေးထဲမှာ စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြသည်။
ဟိုးခပ်ဝေးဝေး သူတို့၏ ရှေ့တူရှုတွင်တော့ မိန်းမဆောင်းဖဲထီးကလေး
တစ်ဖက်ဖြင့် မိုးပြင်း လေပြင်းဒဏ်ကို ခုခံကာကွယ်ရင်းမှ ကိုယ်အောက်
တစ်ပိုင်းလုံး ရွဲရွဲစိုကာ ကသိကအောက် ဖြစ်နေရှာသော (၁၅) နှစ်ရွယ်
ကျောင်းသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကိုကိုသည် ထိုမိန်း
လေးကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ဆိုင်း
ကာ။

‘ဒီမှာ စိတာရန်း၊ အဲဒီရှေ့နားက မိန်းကလေးကိုမိရင် ကားရပ်ထား
ပါဦး’ဟု စိတာရန်းအား လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

တင်လှမောင်မှာ ကိုကို ဘာကြောင့်ခိုင်းသည်ကို မသိနိုင်ဖြစ်နေချိန်
မှာပင် ကားမှာလည်း မိန်းကလေးကိုမိလာကာ ကျွီခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ခြေ
သွားသည်။ ကိုကိုသည် မိုးကာဦးထုပ်ကလေးကို ကောက်ဆောင်းလိုက်ကာ
ကားထဲမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ပြီး ‘မတင်အိ လာ လာ... ကိုယ်တို့ကအခု
လိုက်ခဲ့’ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် မျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသားနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်
ပြန်ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကလေးငုံ့ချလိုက်ပြီး ‘ဟင့်အင်း နေပါစေ’ ဟု
မပွင့်တစ်ပွင့် ဆို၏။

‘လာပါ မတင်အိရဲ့၊ ကားထဲမှာ အချောင်ကြီးပါ၊ သွားရင်လာရင်း
ကြုံလို့ဟာပဲ’ဟု ကိုကိုက ထပ်၍ခေါ်သည်။

‘တော်တော်ကြာ ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေက အိကိုပြောင်ကြမှာ’
အိကလည်း ရှက်စနိုးကလေးပြုံးပြီး ငြင်းပယ်ပြန်သည်။

* ဪ... ဒါနဲ့ပဲ ရွဲရွဲစိုကုန်ပါပြီဗျာ၊ အအေးမိပြီး နေမကောင်းတော့ အဲဒီပြောင်တဲ့ လူတွေက ဆေးတစ်ခွက်လာတိုက်မှာမို့လား လာပါဆို'

* ဟုတ်သားပဲ၊ နေမကောင်းရင် ကိုကိုကမှ ဆေးလာတိုက်ဦးမှာ' တင်လှမောင်ကပါ ပြုံးပြီးဖြိုးနှင့် ဝင်တောလိုက်သည်။ အိမ်၊ မျက်လုံးကလေးမှာတော့ ပန်းဆီသွေးလွှမ်းသွားသည်။

* စေတနာနဲ့ ကောင်းကောင်းခေါ်တာကို ဝင်မရှုပ်စမ်းနဲ့ ညီလေးရာ၊ မတင်အိကလည်း ကျွန်တော် တကယ်စေတနာနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ခေါ်နေတာကို အားနာစမ်းပါဦး'

ကိုကိုက တကယ့်တည်ကြည်ရင့်ကျင့်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါ်ရင်းမှ သူ့ကိုယ်ကို မိုးအစိုခံပြီး ကားအောက်သို့ဆင်းကာ တံခါးကို အသင့် ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ဤလိုဆိုတော့လည်း မတင်အိသည် အားနာပါးနာ ဟန်မျိုးဖြင့် ထီးကလေးကို ပိတ်လိုက်ကာ ကားထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

တင်လှမောင်ကို အလယ်မှထားပြီး ဘေးတစ်ဘက်မှာ ခေါင်းကလေးငုံလျက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးလိုက်ပါလာသော အိအား ရိုးရိုးသားသားခေါ်ဘာပါဆိုသော ကိုကိုသည် မကြာခဏဆိုသလို တိတ်တိတ်နိုးငေးကြည့်ကာ ပိတ်ဖြစ်လာပုံရသည်ကိုတော့ လူပါးကလေး တင်လှမောင်က ရိပ်မိသိရှိခဲ့ရသည်။

* မတင်အိ ဒီနှစ်စာမေးပွဲ မအောင်တာကို ကိုယ် တကယ် ဝမ်းနည်းခဲ့ပါတယ်၊ အတန်းထဲမှာလည်း တော်ရက်သားနဲ့'

ခဏနေတော့ ကိုကိုက စကားစပြန်လေသည်။

* အိကတော့ မဖြေခင်ထဲက ရှုံးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ စာကျက်ချိန်ကလည်း လုံးလုံးမရ၊ စိတ်ကလည်းမရွှင်ဆိုတော့'

* ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့များလဲ အိရယ်'

* အိအဖေ မမာနေတာကြောင့်ပေါ့၊ လူမမာပြုစုတာရော၊ အိအလုပ်တွေရော အားလုံးဟာ အိတာဝန်ချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒီနှစ်လည်းအောင်မအောင်ပါဦးမလား မသိဘူး'

*ဒီထိအောင်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါလောက် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဟာ
၂ နှစ်တော့ ဆက်မရှုံးနိုင်ပါဘူး'

အိက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။ ကိုကိုမျက်နှာမှာလည်း
ရွန်းရွန်းစိုကာ ဝင်းပနေသည် ထင်မှတ်ရလေ၏။ ကျောင်းရောက်၍ ကျေး
ဇူးတင်စကားပြောကာ 'အိ' ထွက်ခွာသွားတော့လည်း ကိုကိုသည် မျက်စိ
တစ်ဆုံး ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သည်နှစ် မိုးတွင်းတွင် ကျောင်းမှအပြန်တွင်လည်းကောင်း၊ အသွား
တွင်လည်းကောင်း အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းမြောင်းကာ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြင့်
ကိုကိုသည် နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှလည်း 'အိ'အား ကားဖြင့်
တင်ဆောင် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပေသေးသည်။ မိုးကုန်တော့လည်း သူ့ကိုစွဲမှာ ရပ်
တန်းက ရပ်မသွားသေးပါ။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ အိတို့နေသော
မြို့ပတ်လမ်းမှ ကားကို ကွေ့ပတ်မောင်းနှင်စေပြီးလျှင် အိနှင့် ဘယ်အခါတွင်
ကြုံကြုံကြုံပါမည်လဲဟု ချောင်းမြောင်းရသည်မှာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုပင်
ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံဆိုသလို ကားပေါ်မှာ အိကို တင်ခေါ်နိုင်ခွင့် ရလေတော့
လည်း ဘာစကားမျှ ထွေထွေထူးထူးပြောဆိုရသည်မဟုတ်။ 'အိ'၏ လှစ
ကျောရှင်းသော မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိမိ ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်ရခြင်းသည်ထက်
ကိုကိုအတွက် ဝိတိကြွယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည် ထင်သည်။

စိတာရန်းမှာ နှုတ်ငြိမ်လှသမို့ ထိုအကြောင်းမှာ သူတို့အိမ်သို့ ဖြစ်
လည် ပေါက်ကြားခြင်းမရှိလေသည်တိုင် ကျောင်းတွင်တော့ အချို့သူများ
ငေါ့စရာ၊ စကားတင်းဆိုစရာလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

သို့ရာတွင် အိနှင့် ကိုကိုတို့သည် အနေမှန်ကာ တည်ကြည်သိမ်မွေ့
လှပေ၏။ ပြောင်လားပျက်လား ဟေးလားဝါးလား နေထိုင်တတ်သူများ
လည်း မဟုတ်ခဲ့ပေ။ သို့ကြောင့်သာ သူတို့သည် သွားပုပ်လေလွင့် ပြော
ခြင်းများကို အရမ်းမဲ့ မခံယူကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၅ နှစ်မျှစီရှိသော သူ
၏ အသက်အရွယ်မှာလည်း တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ငဲ့ညှာထောက်ထည်
စရာ ဖြစ်ရှိနေပုံရပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငုံးဆူလူမသိ ဖြစ်နေရသူမှာ ကိုကိုပင်ဖြစ်သည်။

နေကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် နောက်တစ်နှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရက်မှာဆိုလျှင် သူ့အခြေအနေသည် အတော်ပင် သိသာ၍ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနှစ်မှာ ဖေဖေက တင်လှမောင်အား တယောပြားကလေးတစ်လက် ဝယ်ပေးထားသောကြောင့် တင်လှမောင်သည် ဝတ္ထုမဂ္ဂစင်း ဖတ်ချင်ဖတ်၊ နို့မဟုတ်လျှင် အားတိုင်းလပ်တိုင်းမှာပင် တယောကလေးကို လက်တည့်စမ်းပြီး တီးနေတတ်လေသည်။ ထိုအခါများတွင် ကိုကိုသည် တစ်ဖက်သော သူ့အိပ်ရာ ခုတင်ထက်မှာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ တွေ့ငေးနေတတ်လေ၏။

‘တံခါးတွေပိတ်ထားလိုက်မှ ထင်တယ် ကိုကို’

ထိုအခါတွင် တင်လှမောင်က တယောကလေးကို ဘေးမှာချလိုက်ကာ သူ့ကိုကိုကို လှမ်းပြောရသည်။ ကိုကိုက ယခုမှ ဖျတ်ခနဲ အသက်ဝင်လာသလိုဖြစ်ကာ ‘ဘာလို့လဲကွ’ဟု မအူမလည် ပြန်မေး၏။

‘ဪ... ကိုကိုတွေ့လုံး ကြံလုံးတွေ ဒီအခန်းကြီးနဲ့ မဆုံလို့ အပြင်ကို လျှံထွက်သွားရင် သူများတွေ ခလုတ်တိုက်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ’

ကိုကိုမှာ သည်တော့မှ ညီလေး နောက်ပြောင်နေသည်ကို သိကာ မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြန်နှောက်လိုက်သည်။

‘ကိုကို ဘာမှမကြံဘူး၊ မတွေ့ဘူး၊ မင့်တယောသံက ဒေါ်မြိုင်ငိုသံမျိုးနဲ့ တူလွန်းလို့ အိပ်မွေ့ချစ်ရသလို ဖြစ်နေတာသိလား’

သို့ရာတွင် ကိုကိုအဖြစ်မှာ ကြာရှည်ဖုံးထား၍ လုံခြုံနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။

‘တစ်နေ့က ဈေးပိုင်းမှာ အိန်တွေ့ခဲ့တယ်။ အိန်က ဒီနှစ်သူစာမေးပွဲအောင်ပေမယ့် ကျောင်းဆက်မနေနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ပြောလိုက်တယ်’ဟု သူ့ဟာ သူပင် အံ့ပွင့်ပြန်လေသည်။

တကယ်တော့လည်း မတင်အိမှာ မိတဆိုးသမီး ဖြစ်ရသည့်အပေါ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူမှာလည်း ဈေးထဲတွင် အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးချကာ အဝတ်အထည်ချုပ်လုပ်ရသော အပ်ချုပ်သည် တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေရကား သူတို့နေသော အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင် ကျောင်းများတွင် (၇) တန်းအောင်သည်အထိ ထားနိုင်ခြင်းမှာပင် သူ့ဖခင်အား ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ဖြစ်လေသေးသည်။

နောက်ပြီးတော့ သူက အိမ်မှာ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်ရတယ်လို့ လည်း ပြောတယ်

ကိုကိုကပင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟန်ပါပါချပြီး ဆက်နေကြ သေးသည်။

အင်းလေ... ဒါကိုကို အပူလား

တင်လှမောင်ကလည်း သိလျက်နှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့လုပ်ပြီး တွန်းပေးလိုက် သည်။

ကိုကိုကလည်း ပြုံးစေဖြင့် ပြန်ပြောရာမှ ရှက်စနိုးဖြစ်ခါ သူ့ဖုတ် နှာ သူလက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်သွားလေသည်။ တင်လှ မောင်က တဟားဟားနှင့် အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်လေ၏။

(၁၀)

ဟင်... ကိုကိုပန်းချီကားကလည်း နောက်ချေးပွက်ထဲ မှောက်ရစ် လဲထားတဲ့ မင်းကုသရုပ်နဲ့ တူလိုက်တာဗျာ... ဟောဟိုကားကတော့ ဝေ ပေ မွေပြီးစ အမှိုက်ပုံကြီးကို ကြက်ဝင်ယက်ထားသလိုပဲ

ကိုကို ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်ကာ တင်လှမောင်က မှတ်ချစ် အမျိုးမျိုးချပြီး နောက်ပြောင်နေတတ်သည်။ ကိုကိုသည် ယခုတလောတွင် ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ၊ ပန်းချီပညာကို ဆတက်ဖမ်းပိုး တိုးတက်တာ မိမိ စီးစီး လိုက်စားလျက်ရှိသည်။ ကိုကိုက လက်စွမ်းလက်စ ခေသူမဟုတ် သည့်အပြင် နည်းညွှန်လမ်းပြသူ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးမြတ်စံကလည်း ထူးချွန် ထက်မြက်သော ပညာရှင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဦးမြတ်စံသည် မြို့ကြီးပြကြီးသို့တက်ခါ ပညာစွမ်းပြမည်ဆိုလျှင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော နိုင်ငံကျော် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်နိုင် သည်။ ပညာကို ကြောင်လက်သည်းဝှက်လုပ်ကာ ဤလို မြို့သိမ် မြို့ငယ် ကလေးမှာ အေးအေးကုတ်ကုတ်နေထိုင်၍သာ သူ့ပညာ မပွင့်လင်းနိုင်ဖြစ်ရ သည်ဟု ဤပညာဘက်တွင် အကဲဖြတ်နိုင်ရည်ရှိသူများက အကြိမ်ကြိမ် မှတ်ချစ်ချပူးကြောင်းကိုလည်း ပြောစမှတ်ရှိကြသည်။ ကိုကိုမှာ ထိုဆရာကြီး

ဦးမြတ်စံကိုယ်တိုင်က ခိုးမွမ်းစကားပြောဆိုရသည့် တပည့်ရင်းတစ်ဦးလည်း ပြစ်နေတော့ပေ၏။

အထူးသဖြင့် ဆီဆေးကိုပါ ကိုကို တော်တော်နိုင်နင်းလာသည်။ ရွှေမျှော်ခင်းကား အမျိုးမျိုးရေးဆွဲကာ အခန်းထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်မှာ လည်း မနည်းတော့ပြီ။ လှပသော ပန်းပုလက်ရာများကိုလည်း တခုတရ ဆိုသလို စုဆောင်းတတ်လာ၏။ ကိုကို ပန်းချီဆွဲနေသော အခါများတွင် တင်လှမောင်ကလည်း ကျောင်းစာကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းများကို လည်းကောင်း ဖတ်နေတတ်သည်မို့ တစ်ခန်းလုံးမှာ အစဉ်အမြဲလိုလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍လည်း နေတတ်သေးသည်။ ထိုအခါများတွင် 'တိတ်လွန်းလှတယ် ညီလေးရာ၊ တယောထိုးစမ်းပါ' ဟု ကိုကိုက ခိုင်းတော့မှသာ တယောသံသာကို ကြားရပြန်သည်။ တင်လှမောင်၏ လက်သံကလည်း မညံ့တော့ပါပြီတည်း။

'ကျွန်တော့် တယောသံက အိ အိ အိ အိနဲ့ မြည်သေးသလားကိုကို' ဟု တင်လှမောင်က တမင်စပြန်သည်။

'အစ မဖော်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအသံကြားရရင် ကိုကို့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးနေလွန်းလို့'

ကိုကိုကလည်း ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ရိုးရိုးကြီးပြောရှာသည်။

'ဒါတော့ ကိုကိုကညံ့တာ၊ ကိုယ့်လက်ရာ ပန်းချီကားလေးဘာလေး အစ လက်ဆောင်ပေးဖော်ဖြင့် မရဘူး'

'အဲ ဟုတ်သား၊ ညီလေးကမှ အကြံဉာဏ်ရတတ်သေးတယ်၊ ကိုကို တစ်ခု ရွေးပေးလိုက်မယ်၊ ညီညီသွားပို့ပေးမလားဟင်'

'ကိုကိုခိုင်းရင် သွားမှာပေါ့'

'ဘယ်သူမှတော့ မသိစေနဲ့နော် ညီလေး'

ကိုကိုသည် သူရေးဆွဲထားသော ရွှေမျှော်ခင်းကားထဲမှ ချောင်းကူး တံတားနှင့် တောစပ်ကလေးကို နောက်ခံပြုကာ ရေခပ်နေသည့် မိန်းမပျို ကလေးများပါဝင်သော အတော်လက်ရာမြောက်သည့် ပုံကားတစ်ချပ်ကို ရွေးချယ်ပြီး 'အိကို မေတ္တာလက်ဆောင် ထွန်းဝေ' ဟု စာတမ်းထိုးကာ ပေးစေလိုက်သည်။

‘အမယ်... ကိုထွန်းဝေကြီးက တော်တော်လက်ရာမြောက်သားပါလား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်’ဟု အိကလည်း ကိုကိုလက်ဆောင်ကို နှစ်မြိုက်ဝမ်းသာ လက်ခံထားလိုက်သည်။

ကိုကိုမှာ တင်လှမောင် ပြန်လည်ပြောပြသည်လောက်နှင့်ပင် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်ပါလေပြီ။ နောက် ၂ လ ၃ လကြာတော့လည်း လယ်သမားကြီးတစ်ယောက် ထွန်ရေးငင်နေဟန် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပို့လိုက်သေးသည်။ အိကလည်း ရှေ့နည်းတူပင် လက်ခံထားခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ထဲမှာတော့ ကိုကိုသည် ညီလေးရုပ်ကို ပုံတူဆွဲချင်ပြန်ပြီဟု ဆိုလာသည်။ သို့နှင့် ကျောင်းမသွားမီနှင့် ကျောင်းပြန်ချိန်တိုင်းမှာ ကိုကိုရွေးချယ်စီစဉ်ပေးသော အနေအထားအတိုင်း ညီလေးက ပန်းချီဆွဲရန် ပုံစံပြုပေးရသည်။

ကိုကိုသည် ညီလေး၏ပုံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သဲကြီးမဲကြီး အပင်ပန်းခံကာ ရေးဆွဲလေ၏။ ဆေးရောင်များကိုလည်း သုဘာဝအကျနိုင်ဆုံး ရွေးချယ်ကာ ခြယ်မှုန်းခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် ပန်းချီကား ပြီးမြောက်သွားသော်... မြင်ရသူတိုင်းက လက်ဖျားခါစရာ ဖြစ်လာခဲ့ပေ၏။ ဆရာကြီး ဦးမြတ်စံ ကိုယ်တိုင်မှာပင် ‘ဒါဟာ ၁၇ နှစ်သားရဲ့ လက်ရာတဲ့ဗျာ... ကျုပ်တပည့် ပညာရည်ဝလှပါပေတယ်’ဟု နှစ်ထောင်းအားရ ရှိနေသည်။ ကိုကိုမှာ သူ့လက်ရာကို ကျေနပ်၍ မဆုံးနိုင်တော့သလို တင်လှမောင်ကလည်း ကိုကိုလက်ရာကို အမြတ်နိုး ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ပေသည်။

ပြီးတော့လည်း ကိုကိုသည် ညီလေးကိုရော၊ ညီလေး၏ပုံတူ ပန်းချီကားကိုပါ တင်ဆောင်ပြီး ကားကိုသူကိုယ်တိုင်မောင်းကာ အိတို့အိမ်သို့ သွားလိုက်သေးသည်။ တင်လှမောင်မှာလည်း သည်တော့မှပင် ကိုကိုတစ်ယောက် လျှို့ဝှက်စွာသိုသိပ်စွာ ကွက်ကျော် ဖန်တီးထားသည့် အဖြစ်ကို သိရှိရပေသည်။

‘ဟင်... တကယ့် ပန်းချီဆရာကြီးကို ဖြစ်နေတော့တာပါလား ကိုထွန်းဝေရယ်၊ အိဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ တူလိုက်တာကလည်း ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားသလိုပဲနော်’

အိက ကြည်ကြည်လင်လင်ကလေး ပြုံးကာ အားရဝမ်းသာ ဆိုလေ
တော့မှ ကိုကိုက သဘောကျသလို ပြန်လည်ပြုံးကြည်ရင်းနှင့် 'အိကိုလည်း
ကိုယ်ပုံတူဆွဲခွင့်ပေးမလား'ဟု အခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

'တကယ်လား ကိုထွန်းဝေ'

'ဪ... တကယ်ပေါ့ အိရဲ့'

'ဘယ်အချိန်ဆွဲမလဲ အလုပ်တော့ ပျက်မှာပဲ ထင်တယ်နော်'

'ဘာလဲ ကြယ်သီးတံတပ်လို့လား၊ ကိုယ်ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်၊ တခြား
လူကို ငှားလိုက်ပေါ့'

'ဟင့်အင်း... ဒီလိုတော့မဟုတ်ရပါဘူး၊ အိဟာ အိပဲ ကျန်တဲ့
အချိန်မှာ ဝိရိယစိုက်လုပ်လိုက်မှာပေါ့၊ မနက်ပိုင်းမှာ အချိန်နည်းနည်းယူပြီး
လုပ်ရင်မဖြစ်ဘူးလား၊ ညနေပိုင်းတော့ ဖေဖေရှိနေမှာမို့ မကောင်းဘူး
ထင်တယ်'

သို့ဖြင့် အိစိစဉ်ပေးသည့် အတိုင်းပင် နံနက်ပိုင်း ကျောင်းမသွားမီ
မှာ အချိန်ယူပြီး ရေးဆွဲဖြစ်ကြသည်။ အိမှာ ဆံပင်ဆံလုံးတုတ်သူဖြစ်ရာ၊
သူ၏ နဂိုနေအတိုင်း တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေး ခပ်မြင့်မြင့်ထုံးပြီး ဆံမြိတ်ရှည်
ကလေး ချထားသည်ကပင် ကြည်လင်ရွန်းပသော မျက်နှာကလေးကို ယဉ်
စေ ဖြစ်နေစေတော့သည်။ သည်အပေါ်မှာ ကိုကိုက ခြံထဲမှ နှင်းဆီဖြူဖြူ
ကလေးတစ်ပွင့်ကို နေ့တိုင်း ခူးယူလာကာ ယန်ဆင်စေပြန်တော့လည်း အလှ
ရာ အယဉ်ရာ စုနေပြန်လေသည်။

နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါလက်တင်ဖုံကလေးနှင့် အရောင်ခပ်လွင်လွင်
အဆင်လှလှ တူရကီကော်စောတစ်ခုကိုလည်း ကိုကိုကပင် ခေတ္တအသုံး
ပြုရန် ယူလာပေးသည်။

အိသည် သူ့တွင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ဟန်ရှိသော အပြာရင့်ရောင်
ပေါ်မှာ အဖြူလုံးကလေးဖော်ထားသည့် စူရတီလုံချည်ပျော့ကလေးနှင့်
သနပ်ခါးသွေး နုနုပိုးတွန့်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပြန်တော့လည်း
အဆစ်အချိုးကျလှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးနှင့် ရှုမငြီးစဖွယ် ပြေ
ပြစ်လှသည်။

အိက ကတ္တီပါလက်တင်ပေါ်မှ တစ်တောင်ဆစ်ကွေးကလေးကို

ထောက်ကာ ကော်စောပေါ်မှာ ခြေကလေးအနည်းငယ် ဆင်းပြီးခပ်စောင်းစောင်းနှင့် ပွဲပွဲကလေး ထိုင်ရသည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ဘေးမှာထောက်ပြီး လက်တစ်ဖက်မှာ သွယ်လျသောပေါင်တံပေါ်တွင် ခပ်ရွှေ့ကလေး တင်ထားရသည်။

ပန်းချီဆရာကြီးဖြစ်သော ကိုကိုက သူ၏ပန်းချီဆွဲကိရိယာ အနံ့အလင်နှင့် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ နေရာယူချိန်ဆဲပြီးမှ အပြီးသတ်နေရာ သတ်မှတ်ကာ ရေးဆွဲသည်။ တင်လှမောင်က နံဘေးမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်၊ အိမ်ရှေ့လမ်းဘေးက ကားထဲမှာ တင့်တင့်တုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်ရသူကတော့ စီတာရန်းကျောင်းချိန်နီး၍ တစ်နေ့တာအတွက် အလုပ်သိမ်းပြီးတော့မှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး စီတာရန်းက ပြန်ရသည်။

သည်လိုနှင့် နေ့ရက်ရှည်ကြာလာတော့သည်။ ဤအိမ်ရှေ့မှာ ကားတွေ တိုင်းရပ်ကာ သည်ညီအစ်ကိုတွေ ဝင်ထွက်ကြသော ကိစ္စမှာ အရပ်ထဲထရိုးရိုးသားသားဟု မထင်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ တစ်မြို့လုံးက အာရုံစိုက်ခံရသည့် ကိုကိုလို အထက်တန်းလွှာ လူပျိုကလေးတစ်ယောက်၏ ချစ်ကိစ္စပေမို့လည်း သည်သတင်းက အများ၏ပါးစပ်ဖျားမှာ ပို၍ချိုမြိန်စရာ ဖြစ်လာရသည်။ တော်တော်နေတော့ မေမေဖားသို့ပင် ပေါက်ကြားသွားပြန်သည်။ သို့သော် မေမေမှာ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာတစ်ရပ်လိုပင် သဘောထားနေခဲ့လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ..... ပန်းချီကားကတော့ ပြီးချိန်တန်သောအခါ ပြီးသွားပြန်လေသည်။ တစ်ပေခွဲပတ်လည်ခန့် ဝိတ်ကားပေါ်မှာ အိသည်အသက်ဝင်စွာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးလျက်ရှိပေပြီ။

ထိုအခါ သူ့ရုပ်ပုံလွှာ ပန်းချီကားကို သူ့အားပေးထားခဲ့မည်ဟုပင် အိက ထင်သည်။ ကိုကိုကတော့မူ..... "အစထဲက ကိုယ်လိုချင်လို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရေးဆွဲရတာ ကိုယ်ပဲယူရမယ်" ဟု ဆိုသည်။ သို့အတွက် အိက စိတ်မကြည်သာ ဟန်ပြလေတော့မှ ကိုကိုက "အိမ်က မေမေ ဖေဖေတို့ကို ကိုယ့်လက်ရာပြပြီး ကြွားရဦးမယ်... နက်ပြန်ကျမှယူ" ဟု နှစ်သိမ့်ထားခဲ့သည်။

*ဟော ဒါ သားကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲ မေမေ

မေမေက ပန်းချီကားကို တစ်ခဏမျှ ယူကြည့်ကာ ခစ်ခစ်ပါအောင် ရယ်နေပြီး ပြန်ပေးလိုက်သည်။

‘သားဟာ ငယ်လွန်းပါသေးတယ်ကွယ်...’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သားငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာမယ့် အချိန်အတွက် ခုတည်းကကြိုတင်ပြီး မေမေအသိအမှတ်ပြုထားဖို့ပေါ့’

‘သားကြီးလာတော့ သူ့ထက်သာတာတွေ အများကြီးတွေ့ရဦးမှာ ပေါ့ကွာ’

‘ဟင့်အင်း... သားကတော့ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်းပဲ’
မောင်ထွန်းဝေက ခွဲဆိုးမျက်နှာဖြင့် ခြေဆောင့်ကာပြောပြီး နောက် ခိုင်းလိုက်သည်။ မေမေက သားကို ခပ်စူးစူးကြည့် ပြုံးကျန်ရစ်သည်။
နက်ဖြန်ရောက်တော့ ကိုကိုသည် ပန်းချီကားနောက်ကျောမှ အောက် ပါအတိုင်း စာတမ်းတစ်ခုရေးထိုးလိုက်သည်။

ချစ်သက်ဝေ ‘အိ’ သို့...

အသည်းထဲက ပေါက်ဖွားလာသည့်

မဆုံးနိုင်သော မေတ္တာဖြင့်....

ထွန်း

ပြီးတော့မှ ညီလေးကိုခေါ်ပြီး ပန်းချီကားကို အိထံ ပို့ပေးစေလိုက် သည်။ ‘နောက်ကျောက စာတမ်းကို တုံ့ပြန်နိုင်မှ ယူထားပါ’ ဟု ကိုကိုက မှာလိုက်ကြောင်းကိုလည်း ပြောစေသည်။ တော်တော်တော့ အကြံပိုင်သော ကိုကိုတစ်ယောက်ပါပေ။

အိကတော့ အကျိုးအကြောင်းကိုသိရလျှင် ပန်းချီကားကို ယူမထား လိုက်သေးပဲ ‘ကိုထွန်းဝေ အဆင်းရဲခံနိုင်ရဲ့လား’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်း ကိုသာ ပြန်မေးခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအမေးကို ကိုကို မည်သို့ပြန်ဖြေသည် ကိုတော့ တင်လှမောင် သိခွင့်မရခဲ့ချေ။ ကိုကိုသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သွားဖြေ လိုက်မည်ဟုဆိုကာ ပန်းချီကားကိုပါယူပြီး ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။ ကိုကို ပြန်လာတော့ ပန်းချီကားပါလာသည်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

အိသည် ကိုကိုထွန်းဝေတို့၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် အရေးပါအရာ

ရောက်သော အစိတ်အပိုင်းမှ ထိထိရောက်ရောက် ပါဝင်လာခဲ့တော့ပြီ သတည်း။

(၁၁)

အချိန်ရင့်ညောင်းလာသောအခါ အခေါ်အဝေါ်တွေပင် ပြောင်းလဲ လာသည်။ အိမ်နီးချင်းများတွင် ကိုကိုသည် 'အထွန်း' ညီလေးသည် 'အမောင်'ဟူ၍ ဖြစ်လာ၏။

သို့ရာတွင်...အိတ်ဖိတ်ဖိတ်၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို ပေါ့ပေါ့လျှံလျှံ တွက်ဆ၍ဖြင့် ရနိုင်မည်မထင်။ အိတ်သည် လူငယ်သလောက် အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်ကာ အရာရာမှာ သိုသိုပျံ့ပျံ့လစ်လစ်တတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိသည်။ တစ်နည်းဆိုလျှင် သူ၏ရုပ်သွင်မှာ သိမ်မွေ့သည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်။ ကျက်သရေရှိ၍ ကြည်လင်ကျော့ရှင်းသောပုံဟန်ကို အချိန်အခါမရွေး ဆောင်ယူထားနိုင်သည်။ အတွင်းစိတ်ကား ခိုင်မာသည်၊ ပြတ်သားသည်၊ ခွဲရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကိုကိုကလည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်၏။ လူပုံက တည်ငြိမ်အေး ဆေးသလောက် ဘာမဆို မဖြစ်မနေစိတ်ခွဲကြီးတတ်သည်။ ဤလိုစိတ် သဘောချင်း တူမျှကြ၍ပင်လားမသိ၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည်စိတ်မှာ လည်း သူတို့နှစ်ဦးလုံးမှာ အညီအမျှစီရှိကြသည်။

စိတ်နှလုံးထားပျော့ပျောင်း နူးညံ့ကာ သဘောလွယ်သူ၊ ဘာကိုမျှ အလေးအနက် မထားတတ်သူကတော့ တင်လှမောင်သာဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုကိုတို့၏ 'အသည်းထဲက ပေါက်ဖွားလာသော ချစ်မေတ္တာ' ဆိုသည်ကို ပင် ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်နိုင်ခဲ့သည်လည်းမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ... ကိုကိုနှင့်အတူဖြစ်စေ၊ ကိုကိုခိုင်းစေ၍ဖြစ်စေ အိတ်အိမ်သို့ အဝင် အထွက် အရောက်အပေါက်များကာ ဆက်ဆံရဖန်များလာသောအခါ အိတ် အပေါ်မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံမျှသာလည်း အိတ်ကိုကိုတို့၏ ဆက်ဆံရေးအပေါ်မှာ မူးမလည် တလည်နှင့် အကဲခတ်လေ့လာကြည့်တတ်သည်။

ဤသို့လေ့လာကြည့်ရာ၌ အိတ်သည် ကိုကိုတို့နှင့် ဓနကြေးငွေ အခြေ

အနေချင်း အလှမ်းကွာဝေးလှသည့် သူ့ဘဝကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ သဘောထား ခဲ့သည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိရပေ၏။ သို့ရာတွင် အိသည် ကိုကို ဘို့၏ အဆင့်အတန်းထဲသို့ဝင်ရောက်ရန် စိတ်ကူးယဉ် မှန်းဆခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ကြောင်း သိသာလှသည်။

‘အထွန်းနဲ့ အိနဲ့ဟာ ဆင်းရဲရင်လည်း အတူတူ၊ ချမ်းသာရင်လည်း အတူတူ တစ်ဘဝတည်း၊ တစ်တန်းစားထဲများ ဘာလို့ဖြစ်မလာရပါလိမ့်နော်။ ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင်တော့ အထွန်းက မနစ်နာပါဘူး အထွန်းရယ်...။ အိကသာ နစ်နာနေတာပါ’ ဟူသော စကားမျိုးကိုအိသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောဆိုတတ်လေ၏။

‘အစွဲအလမ်းကလည်း ကြီးလှချည်လား အိရယ်၊ ဒါလောက်ပဲ အစွဲ အမြဲကြီးနေရသတဲ့လား’ ဟု ကိုထွန်းဝေက နှစ်သိမ့်စေလိုဟန်ဖြင့် ဆိုလျှင် စကားအိုးမကလေးက နှုတ်ခမ်းကလေး နှင်းဆီငုံဖြစ်ခါ မကျေမနပ်နှင့် ဆက် ပြောပြန်လေသည်။

‘အထွန်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... အခုဆို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တဲ့ အတွက် ဘာပြောမလဲ၊ အထွန်းက သူဌေးသားမို့ အိက မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ငွေမက်ပြီး ပိုင်းတာပါလို့ ပြောချင်ကြမှာပေါ့၊ အထွန်းဘက်ကတော့ ဒီလို မပြောစရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဂုဏ်ကြီးရှင်သမီး၊ လူကုံထံသမီးတွေကို နယ်ထားပြီး အိကိုရွေးချယ်လိုက်တာဟာ မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ပဲရယ်လို့သာ ပြောစရာရှိပါတယ်။ အိကိုယ်တိုင်ကလည်း အထွန်းအပေါ်မှာ ဒီလို ယုံကြည် ချက်မျိုး ထားခဲ့တာပဲ’

‘အို... အထွန်းကလဲ၊ အိ မေတ္တာကို မယုံတာမှတ်လို့ အိရာ... အလကားစိတ်ငယ်နေတာကို’ ဟု ကိုကိုက အားပေးရပြန်၏။

‘ဟင့်အင်း အိကတော့ အိမေတ္တာအပေါ်မှာ အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေ တာကိုပဲ နည်းနည်းမှ မခံချင်မိဘူး၊ အဲဒီတော့ အိနဲ့အထွန်းတို့ မေတ္တာရဲ့ ကြားထဲမှာ ကန့်လန့်ဝင်ရှုပ်နေတဲ့ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေကို အိသိပ်မုန်းတယ်၊ နောက်ပြီး အိနဲ့အထွန်းတို့ နီးစပ်ဖို့ အရေးမှာ ဒီငွေတွေ ဂုဏ်တွေက အနှောင့် အယှက် ဖြစ်လာမှာကိုလည်း အိ သိပ်စိုးရိမ်တယ်၊ တကယ်လို့ အိပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ဖြစ်လာရင်လည်း အိမေတ္တာကို အလေးပေးပြီး ဂုဏ်တွေ

ငွေတွေကို စွန့်နိုင်တဲ့စိတ်မျိုး အထွန်းမှာရှိစေချင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ... အဆင်းရဲခံနိုင်ပါ့မလားဟင်... အထွန်း*

အထွန်းအနေနဲ့တော့ အိန္ဒိ အထွန်းအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်မိပါဘူး။ အထွန်းမိဘတွေဟာ အထွန်းကို ဘယ် လောက်ချစ်တယ်။ အလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ နောက်တော့ အိသိလာမှာပါပဲ ဒါပေမဲ့ အိမေးတာကိုလည်း အထွန်း ရဲရဲကြီးဖြေနိုင်ပါတယ်ကွယ်...ဟော ဒီလောကမှာ အိန္ဒိ အထွန်းနဲ့ ဝေးရဖို့ထက် ကြီးမားတဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးတော့ အထွန်းအဖို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အိန္ဒိအထွန်းနဲ့ ဝေးရဖို့ကလွဲရင်ပေ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုမဆို အထွန်း ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်သိလား

အထွန်းဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရတာ အိ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ မေတ္တာကို အာမခံချက်ပေးနိုင်တာထက် ယုံကြည်စိတ်ချထိုက်တာလည်း မရှိဘူးပဲ ထင်ပါတယ်။ အိအနေနဲ့လည်း အသက်နဲ့မေတ္တာကို ဆတူတန်နီး ထားပြီး အာမခံချက်ပေးနိုင်ပါတယ် အထွန်းရယ်

အို... စိန်လိုက်။ အထွန်းမေတ္တာဟာ ဘယ်တော့မှ မပြိုကွဲဘူး မပျက်ယွင်းဘူး။ အသက်နဲ့ ထပ်တူပဲ

အိနှင့် ကိုကိုတို့ တွေ့ကြုံပြီဆိုလျှင် ဤသို့ စကားမျိုးတွေကိုသာ မရိုးနိုင်တမ်းပြော၍ သစ္စာတိုင်တတ်ကြသည်။ တင်လှမောင်ကတော့ သူ့လို အဖြစ်ကို နံဘေးမှကြည့်ကာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အားကျစရာလိုလို၊ လေးစား စရာလိုလို ထင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ ပိုနေတာတွေပဲဟု ဆောင် မေ့မိ၏။

မေမေ ဖေဖေတို့မှာ ကိုကိုထက် ချစ်စရာ အလိုလိုက်စရာ တစ်ဦး တစ်လေမျှရှိသည် မဟုတ်ပေ။ ကိုကိုအလိုဆိုလျှင် အားလုံးကုန်ဖြည့်စွမ်း ပေးခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ နောင်ကိုလည်း ဖြည့်စွမ်းပေးလိမ့်ဦးမည် ဤသို့ဆိုလျှင် ကိုကိုနှင့်အိတို့မှာ ဘာများပူပင်စရာရှိပါသေးသနည်း ဤလိုပင် သူက အောက်မေ့ထင်တွေးခဲ့မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... အိတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အဖွဲ့ကို မည်သို့ မေ့ပျောက်နိုင်ဟန် မတူပေ။ ကိုကိုက အဝတ်အထည်အလှအပ အဆောင်အစောင်ပစ္စည်းကလေးများ လက်ဆောင်ပေးချင်သည်ကိုပင် ဘယ်အခါ

လက်မခံခဲ့ဘဲ 'အိက အထွန်းကိုချစ်တာ လက်ဆောင်ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး' ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုတတ်သည်။ 'ပန်းချီကားတွေက အထွန်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပညာနဲ့ ရင်းနှီးပြီးပေးတာမို့ယူတာ၊ ငွေနဲ့ကြေးနဲ့ ဝယ်ပေးရတဲ့ပစ္စည်း မျိုးတော့ အိကို ဘယ်တော့မှ မပေးပါနဲ့' ဟူ၍လည်း တားမြစ်ထားသည်။

အိသည် သူ့အိမ်သို့ ကိုကိုထွန်းဝေနှင့် တင်လှမောင်လာလျှင် ကျွေးစရာရှိတာကို ကျွေးမွေးကာ လက်ခံစကားပြောရုံမှလွဲ၍ သူ၏ကာယ အိန္ဒြေကိုလည်း အထူးပင် စောင့်ထိန်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကိုကိုထွန်းဝေအဖို့မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်အမျှပင် လေးစားမြတ်နိုးစရာလည်း ဖြစ်နေတော့ပုံရလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုကို ၁၀ တန်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ခြံကွက်လပ်ကြီးမှာလည်း မေမေတို့နှစ်ထပ် ဘိုက်ကြီးတစ်လုံးကို စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုဘိုက်ကြီး၏ ပုံစံနှင့် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအခန်းဖွဲ့ချင်သည် စသည်တို့ကို မေမေက စိတ်ကူး နှံ့တိုင်းပြောပြီး ဖေဖေက ကြီးကြပ်ကာ စိတ်တိုင်းကျဆောက်ကြသည်။

ထို့နောက် တိုက်ကြီးပြီးလုနီးသည့် တစ်နေ့သောအခါဝယ်... မေမေက ကိုကိုအား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်တဲ့ကာ 'ဟောဒီတိုက်ကြီးဟာ သားလက်ထပ်ပြီးရင် နေဖို့ပဲ' ဟု ဆိုသည်။

ကိုကိုထွန်းဝေမှာလည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ တစ်မျက်နှာလုံး ဝင်းကြည့်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ 'ညီလေးကိုလည်း သားနဲ့တူတူ ခေါ်သွားမယ်နော်' ဟု မေမေလက်ကို ကိုင်ဆုပ်ကာ ပြောလိုက်ရာ....

'ကြည့်လေ... သားကတော့ ခုထဲက တို့နဲ့ ခွဲရဖို့ကို ဝမ်းသာအားရ ခြင့််နေပြီ' ဟု မေမေ ဖေဖေတို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ချစ်သားကို နားလိုဟန်ပြကြသည်။

'သားကလည်း မေမေတို့နဲ့ မခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လောကဓမ္မတာ ထူးတံထွာဆိုတော့လဲ'

ကိုကိုကလည်း ခေါင်းငုံ့လျှိုးနှင့် မပွင့်တပွင့်ပြောကာ မေမေ ပုခုံးအောက်ကွယ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှက်စနိုးနှင့် ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

တင်လှမောင်ကလည်း *ညီလေးလည်း ကိုကိုနဲ့ လိုက်နေမှာပါပဲ*ဟု ပြောရသည်။

ကိုကိုမှာ သည်အကြောင်းကို အိတ်တို့ထံသို့လည်း အမြန်သွားရောက်ကာ အကြောင်းကြားလိုက်ရသေးသည်။

အိကသာ အထွန်းနဲ့အိကြားမှာ အတားအဆီးရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ မိဘနှစ်ပါးကဖြင့် အခုဆောက်နေတဲ့ တိုက်ကိုတောင် သားတော်မောင် လက်ထပ်ပြီးရင် နေဖို့လို့ ပြောနေပြီ

ကိုကိုက တမင်အရွန်းဖောက်ကာ ပြောနေသည်တိုင် အိကတော့ အပြုံးယုံယုံပြုံးကာ *စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ အထွန်းရယ်*ဟု အေးတိအေးစက်ကလေးနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

ကိုကိုက မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသလို အိနဖူးကလေးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖွဖွကလေး ဖိတွန်းလိုက်ပြီး *ရွှေဘောတော် အတိုင်းပါ မိမိငယ်*ဟု ပြောတော့မှ အိက ပါးချိုင့်ကလေးပေါ်လာအောင် ခစ်ကနဲရယ်လိုက်ပြီး...

*ကဲ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒီတိုက်ကြီးမှာ အိက လိုက်မနေနိုင်ဘူးဆိုပါတော့၊ ဒီလိုဆိုရင်ကော အထွန်းက အိတ်တို့အိမ်ကလေးမှာ လိုက်နေနိုင်မှာလားဟင်*ဟု သူ၏ ညှို့မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကိုကိုမျက်နှာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်ပြီးမေးလိုက်ပြန်သည်။

ကိုကိုကလည်း အိ မျက်နှာကလေးကို ချိုရွှင်စွာ ပြန်ကြည့်ရင်းမှ *ဆို... အိနဲ့ တူတူသာဆိုရင်လား စမူဆာထဲမှာလိုက်နေရတောင် မဆလာစော်နံတယ်မပြောဘူး*ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဟင်း ကြည့်ပါလား သူကဖြင့် ကပ်သီးကပ်သတ်တွေကို ပြောတော့မယ်

အိက မျက်နှာကလေးထောင့်ကပ်ပြီး သဘောကျကျနေပုံစွာ ပြုံးကြည့်သည်။ တင်လှမောင်ကတော့ တစ်ထောင့်မှနေပြီး ဝင်ပြောရလေ၏။

ဟွန်း ... ကိုကိုများဖြင့် အိက သိပ်နိုင်တတ်တာပဲ

*အမယ်လေး ဒီလိုတော့ အရမ်းမစွပ်စွပ်ပါနဲ့ မောင်ရာ...အမောင်ကိုကိုကသာ အစထဲက နိုင်သူပါ။ အိတ်တို့က အရုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရသူမို့ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ကြောက်လွန်းလို့ ပြောနေတာသိလား၊ အိက ဘယ်တော့မှ အနိုင်

မယူချင်ဘူး၊ အရှုံးလည်း မပေးချင်ဘူး၊ အမြဲတမ်း မေတ္တာချင်း ပြိုင်နေရရင် ကျေနပ်မှာပဲနော်..... အထွန်း'

ယခုလို တင်လှမောင်ကို ဖြေရှင်းရင်းနှင့် သူ့အထွန်းကိုပါ တိုင်တည်လိုက်ပြန်တော့သဖြင့် တင်လှမောင်မှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ ကောက်ခါငင်ကာ သီဆိုလိုက်ရသည်။

'သူသူ ငါငါ ရဟတ်ပုံလယ် သံသရာစက်မှာကွယ် အဆက်မပြတ်တော့တယ်၊ ကြုံရဆုံရသူကွယ် ချစ်လမ်းတွေက သွယ်၊ ချစ်ပင်ကမ္ဘာကြီးဝယ် ချစ်မဝ တဝဲလယ်လယ်'

သည်လိုနှင့် အားလုံးပျော်ရွှင် ကျေနပ်စွာပင် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရာကိုကို ၁၀ တန်းအောင်၍ တင်လှမောင် ၇ တန်းအောင်သောနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ထိုအခါတွင် မေမေက ဘယ်သူမျှ မျှော်လင့်မထားသော အစီအစဉ်တစ်ခုကို တင်ပြပြောဆိုလိုက်လေသည်။

'ငါ့သားကြီးကို ဗမာပြည်မှာ မထားဘူး၊ ကိုလံဘိုတက္ကသိုလ်ကို ပို့ရမယ်၊ သီဟိုဠ်မှာ မင်းဖေဖေ ညီဝမ်းကွဲ ဘုန်းတော်ကြီးလည်းရှိတယ်' ထိုအစီအစဉ်ကို ကိုကိုလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် လက်ခံလိုက်သည်။

'အထွန်း အသက်ဟာ ၁၈ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အချိန်ရှိခိုက်မှာ ပညာဗဟုသုတကို ရသလောက် ယူလိုက်ဦးမယ်ကွယ် နော်' ဟူ၍လည်း သူ့သက်လှယ် အိအား ယန်ကြားခဲ့သည်။

'အိမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး အထွန်းရယ်၊ အထွန်းကျေနပ်တယ် အထွန်း သွားချင်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အိတို့ရှေ့ရေးကို စိတ်ချပါရစေ ဆိုတာလောက်ကလွဲပြီး အိမပြောတတ်ပါဘူး'

အိကလည်း ဤမျှသာပင် ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်ခါ အနူးအညွတ် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ကိုကိုထံမှ အာမခံချက်အမျိုးမျိုးကို ရရှိထားသော အိက ကိုကိုမေတ္တာကို စိတ်ချယုံစားနိုင်သလို ကိုကိုကလည်း အိ မေတ္တာအပေါ်မှာ ယုံစားချက် ပြင်းထန်လှသည်မို့ပင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ခွဲခွာရမည်ကို ဖြေဆည်နိုင်ကြဟန်တူသည်။

အိက လည်နေသော မျက်ရည်ကို မျက်လုံးမှအပြင်သို့ မဖိတ်မလွှဲ ရအောင် ထိန်းသိမ်းကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပြုံးယောင်ပြုရင်းနှင့် ကိုကို ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲပေးအပ်ထားသည့် သူ့ရုပ်ပုံလွှာပန်းချီကားကို 'အထွန်း အလွမ်းပြေ ကြည့်ဖို့'ဟု ပြောကာ ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်ပြီး ကိုကိုကလည်း 'အိ အလွမ်းပြေ ကြည့်ဖို့'ဟု ဆိုကာ ၈ x ၁၂ လက်မအရွယ် သူ၏ ဓာတ်ပုံကားတစ်ချပ်ကို ပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ခွဲခွာရေးကို အပြန်အလှန် နှစ်သိမ့်ပေးကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကျွန်းစီနေ တစ်မြေစီခြားနေသော ကာလ အတွင်းမှာ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် အထွေထွေအကြောင်းကိစ္စများကို တာဝန်ခံ ယူရဖို့ လွှဲအပ်ခံရသူကား တင်လှမောင်သာတည်း။

ကိုကိုထွန်းဝေသည် ထွက်သွားပြီ ဆိုကတည်းက ထိုပထမနှစ်တစ် နှစ်လုံး ပြန်မလာခဲ့ပေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သီဟိုဠ်နှင့် အိန္ဒိယ တခွင်သို့နှုတ်ခမ်းအောင်လည်ပတ်ပြီး ဗဟုသုတ ရှာမှီးနေခဲ့သည်။ မေမေ တို့ကလည်း တမင်သွားရောက်ရန် ခဲယဉ်းသည်မို့ အခွင့်ကောင်းကြုံတုန်း မှာ လည်ပတ်သင့်သည်ဆိုကာ ကျောင်းပိတ်ရက်မတိုင်မီကပင် လိုအပ်သော ငွေကို ကြိုတင်ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုက ပြန်မလာနိုင် ဟန်တူပေသည်။

ကိုကိုသည် ရောက်လေရာနေရာမှ အိနှင့်ညီလေးထံသို့ လည်း ကောင်း ဖေဖေမေမေတို့ထံသို့လည်းကောင်း စာမှန်မှန်ရေးတတ်သည့် ဝတ္တရားကိုတော့ မပျက်ခဲ့ပေ။ အိ အတွက်စာကိုဆိုလျှင် တင်လှမောင်က တစ်ဆင့်ပို့ပေးသည်မို့ တင်လှမောင်မှာ အိတို့အိမ်ကို အဝင်အထွတ် အသွားအလာမပျက်ခဲ့သည့်ပြင် အိက ကိုကိုထံ ပြန်ရေးသမျှစာများလို့ လည်း သူပင် စာတိုက်အရောက် ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

သူ့ထံ ကိုကိုရေးသော စာများတွင် ကိုကိုမရှိခိုက်မှာ အိအတွက် အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်များကို ညီလေးကပင် စောင့်ရှောက်စေချင်ကြောင်း

အကြောင်းထူးရှိလျှင် သူ့ထံ စာရေးပါမည့်အကြောင်း၊ သူစိတ်ချပါရစေဆို သည့်အကြောင်းများနှင့် ညီလေးနှင့် အတူ အိ တို့အိမ်သို့ သွားရောက်ရ သည့်အချိန်များကို အထူးပင် တမ်းတအောက်မေ့မိကြောင်း၊ ကိုကိုလည်ပတ် ရာ ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ညီလေးနှင့်အိကို အပါးမှာ ရှိစေချင်လှကြောင်း စသည်များ ပါတတ်သည်။

အိ ထံသို့ ပေးစာများတွင်လည်း 'မေတ္တာရဲ့ သဘောက အနေဝေး လေ ပေါ်လွင်လေ ထန်ပြင်းလေ ထင်ပါရဲ့ အိရယ်၊ အဝေးရောက်ပြန်တော့ လည်း အလွမ်းအဆွေးနဲ့ ရောနေတဲ့ မေတ္တာစိတ်က တရိပ်ရိပ် တလုပ်လုပ် နဲ့ ပွားစည်းပြီး ဆွေးရလွမ်းရ တမ်းတရတဲ့ အရသာတစ်မျိုးကို တွေ့စေပြန် ဘာပါပဲ' စသည်ဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ရေးဟန်ရှိသည်ကို အိထံမှ အရိပ်အမြွက်အား ဖွင့် ပြန်လည်ကြားသိရလေ၏။ သို့ကြောင့်ပင် အိသည် ကိုကိုစာ ရောက်လာ သိုင်းမှာ စိုစွတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးယောင်ပြုကာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း လက်ခံကြိုဆိုတတ်ပေသည်။

တစ်ခါတွင်တော့ ကိုကိုသည် တင်လှမောင်မှ တစ်ဆင့် အိ အတွက် ဒါဆယ်တစ်ထုပ်ကို ပို့ပေးလိုက်လေ၏။ အကြောင်းကို ညီလေးပါသိစေ ချင်ပါသည်ဟူ၍ ညီလေး၏ စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်သည်မို့လည်း တင်လှ မောင်က သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကိုကိုသည် လည်ရင်းပတ်ရင်းနှင့် ရွာကွင်း ရွာကွက်ကောင်းကောင်း ကလေးများကို တွေ့ရှိတိုင်းမှာ ပန်းချီရေးဆွဲခဲ့လေရာ ထိုပန်းချီကား အများ ဆံ့မှ ရေဆေးရောင်စုံကားသုံးကားကို သူ့လိုပင် အပန်းဖြေ အပျော်ခရီး သွက်လာသော နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက သူ့ဟာသူ တန်ဖိုးဖြတ်ကာ အတင်း အဓမ္မ ဝယ်ယူသွားခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် သူ့ပညာဖြင့် ရင်းနှီးရရှိခဲ့သော ဆိုငွေဖြင့် အိအတွက်အမှတ်တရ 'ပိုးဆာရီ' ထမီကလေးများကို ဝယ် လိုက်ကာ 'အထွန်းကိုယ်စား အလွမ်းပြေလက်ခံပါ'ဟု ပို့ပေးလိုက်ခြင်း ပြစ်လေ၏။

ဒါကို တင်လှမောင်သည် စပ်ကြားမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ အိ ထံသို့ ချက်ခြင်းပင် သွားရောက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ အိက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆာရီကလေးကို ပါးနှင့်အပ်ကာ မျက်ရည်တွေနှင့် ပြုံးနေပြန်တော့လည်း

ကိုကိုကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်သော စိတ်ဖြင့် တင်လှမောင်ပါ မျက်ရည်သည် ခွဲရသည်။

ထို့ပြင်..... တင်လှမောင်သည် ဤနေ့အဖို့တွင် မမျှော်လင့်မိသည့် အဖြစ်ကိုပါ ကြုံရချေသေး၏။ အောက်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းထဲတွင် ကိုကို စာကို ဖတ်ရင်း ပါဆယ်ထုပ်ကို နံဘေးမှာချထားခဲ့စဉ်က အိမ်ဖော်ကြီး ဒေါ်မြရွှေ (ရွှေရွှေ)သည် အခန်းရှင်းရင်းနှင့် တွေ့မြင်သွားခဲ့ရာ မေမေအား ထိုအကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သောကြောင့်* ဖြစ်ပေသည်။

မေမေသည် တင်လှမောင် အိတ်အိမ်မှ ပြန်လာလျှင် လာချင်းပင် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါ်ယူစစ်ဆေးတော့လေ၏။ တင်လှမောင် ကလည်း ကိုကိုကိုယ်တိုင်ကပင် မေမေတို့ကို ပြောပြဖူးသည်မို့ ရဲရဲတင်း တင်းနှင့် မကွယ်မထောင့် ပြောပြလိုက်သည်။

ဪ...အင်း... နိုင်ငံခြားကို ပို့ပေးထားတာတောင်မှ ဒီကောင် မနဲ့ အဆက်မပြတ်ကြသေးပဲကိုး

မေမေပါးစပ်မှ သည်မှတ်ချက်မျိုး ထွက်ပေါ်လာတော့မှလည်း မေမေ တို့ ကိုကိုအား နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်စေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ပုံအကြောင်းရင်း ကို ရိပ်စားမိသွားကာ ကိုကိုအတွက် ရင်လေးပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရ သည်။ ကိုကိုနှင့် အိတ်၏ ရှေ့ရေးသည် ဖြောင့်ဖြူးသာယာမှု ရှိပါထေ မည်လား။

(၁၂)

ဒုတိယနှစ် ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်သောအခါ ကိုကို ပြန်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခေါက်၌ ကိုကို မပြန်မီ တစ်ရက်စော၍ သူတို့အိမ်သို့ ဧည့်သည် အဖြစ် ရောက်ရှိနေသူများလည်း ရှိနေသည်။ ဧည့်သည်များမှာ စိန်ပွဲစား ဒေါ်မြဆိုသူနှင့် သူ၏သမီးဖျို ခင်ခင်တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နေသော မြို့မှာ ဤမြို့နှင့် အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးသည်။ ဘူတာစဉ် (၁၀) ခုမျှ ကျော်ဖြတ် ရသည်ဟု သိရလေ၏။

ထိုဧည့်သည်များကို မေမေက အတော်ကြီး ဂရုစိုက်ကာ အရေးတယူ ပြုစုခဲ့သည်။ ဒေါ်ဒေါ်မြမှာ စိန်ပွဲစားပီပီ စကားပြော ကောင်းသလောက်

ခင်ခင်မှာလည်း ရုပ်ချောနှုတ်သွက်ကလေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရွှေရွှေကလည်း မေမေတို့က သည်ကောင်မလေးအား ကိုကိုနှင့် ပေးစားလိုဟန် လက္ခဏာ ရှိကြောင်းဖြင့် သူ့အား တီးတိုးထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သေးရာ တင်လှမောင် မှာ ကိုကိုအတွက် ရင်မလင်းနိုင်အောင် ရှိနေရပေသည်။

ကိုကိုပြန်လာမည့်နေ့တွင် ခင်ခင်သည် ခါတိုင်းနေ့များထက် အထူး ပြုကာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ခြံဝမှ လည်တစ်ဆန့်ဆန့်နှင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ သည်။

သို့သော်... ခင်ခင်ခမျာမှာ မျှော်ရကဦးမနပ်ခဲ့ရှာပေ။ ဘူတာသို့ အကြိုသွားသော စီတာရန်း၏ ကားပေါ်မှာ ကိုကို၏ပစ္စည်းများသာ ပါလာ ပြီး ကိုကိုမှာ မပါလာခဲ့သေးပဲ ရှိနေသည်။ စီတာရန်းက ကိုကိုဈေးပိုင်းမှာ ကုန်ခဲ့သည်ဟု သာမာန်မျှသာပြောသော်လည်း တင်လှမောင်ကတော့ ကိုကို ကုန်ရစ်သော နေရာကို အမှန်အကန် သိထားနှင့်ပါလေပြီ။ မေမေကလည်း ဒါကို ရိပ်စားမိပုံရ၏။ မျက်နှာမသိမသာပျက်သွားပြီးမှ 'ဘာများ အရေး တကြီး လိုနေပြန်တယ် မသိဘူး'ဟု ရေရွတ်ကာ ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးလေသည်။

ဒေါ်မြိုင်နှင့် ရွှေရွှေက ထမင်းပွဲပြင်ပေးပြီးသောအခါ မေမေနှင့် စည်သည်များသာမက အိမ်ရှိလူကုန်ပင် ကိုကိုအား လည်ပင်းတရှည်ရှည် နှင့် မျှော်မိကြသည်။ ကိုကိုမှာ သည်အချိန်တိုင်အောင်ပင် မရောက်လာ သေး...။

တင်လှမောင်က ကိုကိုခုတင်တွင် ကိုကိုအိပ်ရန် နေရာကို ကိုယ်တိုင် အသင့်ပြင်နေရင်းမှ စီတာရန်းကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး သေချာအောင်မေးရ သည်။ သူစိတ်ထင်သည့်အတိုင်းပင် မှန်ပါ၏။ ကိုကို အိတ်အိမ်ကို ဝင်နေ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြာသည်ထက် ကြာလာသောအခါ ဖေဖေက 'ကဲ သူလာမှ စား လိမ့်မယ်၊ အိမ်ကလူတွေ စားနှင့်ကြစို့'ဟု ဆိုရတော့သည်။ အားလုံး စိတ် မပါတပါနှင့် ထမင်းပွဲမှာ ထိုင်မိကြတော့မှ ကိုကိုရောက်လာ၏။ မေမေ က စည်သည်တွေ ရောက်နေကြောင်းကို ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုကိုက ပြုံးရယ်ကာ ဝမ်းသာပါကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ မေမေက တစ်ခါတည်း ထမင်းဝင်စားရန်ပြောသည်တွင်တော့ 'သားစားခဲ့ပြီ မေမေ'ဟု

မလုံတလုံအပြုံးနှင့် ဆိုကာ အောက်ထပ်က သူ့အခန်းထဲသို့ တန်းဆင်းလာသည်။

ဤတွင်မှ အခန်းထဲမှ ဆီးကြိုကာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်သော ညီလေးကို တွေ့ရသည်။

‘ညီလေး မကောင်းဘူးကွာ ကိုကိုကို ဘာလို့ လာမကြိုသလဲ’ ကိုကိုက သည်လိုဆိုတော့မှ တင်လှမောင်က ဝမ်းနည်းသံနှင့် ပြန်ပြောမိသည်။

‘မေမေက ညီလေးကို မသွားရဘူး ဆိုလို့ ကိုကို’ မှန်သည်။ မေမေက ကိုကို ခရီးရောက်မဆိုက်တွင် အိမ်ထဲ သတင်းကို တင်လှမောင်ထံမှ တစ်ဆင့် ကြားသိရမည်ကို မလိုလားနိုင်သလား မသိ။ ကိုကိုကို ကြိုရန်အတွက် တင်လှမောင် လိုက်မသွားစေခဲ့ပေ။ ကိုကိုကတော့ ဒါကို အထူးတွေးမိဟန် မတူပေ။

‘ကိုကိုသွားတော့ အိရယ် သူတစ်ယောက်ထဲ ထမင်းစားမလို့ လုပ်နေတုန်းကလေ၊ အိ ကတော့ ချက်ခြင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားမိပါဘူး၊ အခုလို အိဆီကို အရင်ဆုံး ဝင်လာတာတွေ့ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ အထွန်းရယ်’ တဲ့ ရယ်လည်းရယ်၊ ငိုလည်းငိုသေးတယ်။ ထမင်းလည်း မစားနိုင်တော့ပါဘူးဆိုတာနဲ့ သူ့ကိုချောမော့ပြီး ကိုကိုပါ ဝင်စားခဲ့ရတယ်။ ညီလေးရော စားပြီးပြီလား’

တင်လှမောင်က ခေါင်းခါရုံပဲ ခါလိုက်နိုင်သည်။ ‘ကိုကို မသိစွာ သေးဘူး၊ ကိုကိုကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ’ ဟူသော အတွေးမှာသာ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆန်နေရသည်။ သို့ရာတွင် တင်လှမောင် ပြောပြရန် ဘာမျှမလိုတော့ပါချေ။ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်းနှင့် မေမေ ရောက်လာပြီ...။

‘အခုလိုလုပ်တာ မင်း မလွန်ဘူးလား သား’ ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

‘ဘာကိုလဲ မေမေ’
ကိုကိုကတော့ အနည်းငယ် အံ့အားသင့် ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ရိုးသားစွာပဲ ပြန်မေးသည်။

*အိမ်ကနေပြီး တယုတယ လွမ်းတစောင့်မျှော်နေကြတဲ့ မိဘတွေကိုမှ မထောက်ထားပဲ မင်း ဘယ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း အသိဆုံးပေါ့သည်တော့မှ ကိုကိုက နွဲ့ဆိုးဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

သားအနေနဲ့ ဘယ်မှာနေနေ ဘယ်ကိုသွားသွား မေမေတို့သားဟာ မေမေတို့သားပါပဲ မေမေ...။ မေမေတို့က သားကိုပိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလို ပိုင်ခွင့်ဆိုင်ခွင့် မရသေးလို့ ပုယန်ကြောင့်ကြမကင်းနဲ့ စောင့်မျှော်ရသူကတော့ တစ်ဖက်သတ် သနားစရာပါ မေမေရယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သားက ဦးစားပေးမိတာပါ

ဪ...ဪ တော်တော်လည်း ကတ်သီးကတ်သတ် တွေးတောပြီး သနားကြင်နာတတ်နေပါပေါ့လား... ဒီလိုဆိုရင် နောင်ကို ခင်ခင်ကပြီပြီး သနားထိုက်တယ်ဆိုတာ မင်း သိထားစေချင်တယ်သား

ဘာကြောင့်လဲ မေမေ...

ခင်ခင်ဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မိဘသဘောတူညီချက်နဲ့ သားကို စောင့်မျှော်နေရသူကလေးပဲ

ဘုရား...ဘုရား... မဖြစ်နိုင်တာကို မကြားပါရစေနဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး

ကိုကိုက သွေးရူးသွေးတမ်းသဖွယ် စိတ်ထိခိုက်စွာ ရေရွတ်နေတော့သည်။

လူကြီးမိဘတွေကိုယ်တိုင် စီမံတာက မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကသာ မဖြစ်နိုင်တာ

မေမေက နောက်ဆုံးစကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့ကာ ကိုကိုစကားပြန်ကို မစောင့်ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ကိုကိုကလည်း စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ဆိုခြင်းငှာ တတ်စွမ်းနိုင်တော့ဟန် မတူ။ ညီလေး ပြင်ပေးထားသော အိပ်ရာခုတင်ထက်မှာ ပိုက်မောစွာ လှဲချလိုက်သည်။

ညီလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်... ကိုကို စိတ်မချမ်းသာတာကို ညီလေး မကြည့်ချင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်

တင်လှမောင်ကလည်း ကိုကိုခုတင်မှာ တင်ပါးလွှာ လာထိုင်ရင်း သည်မျှသာ ပြောတတ်နိုင်တော့သည်။

‘ဒီအကြောင်းကို အိတော့ မသိပါစေနဲ့ ညီလေးရယ်... သူ ညှစ်မှန်းပြီး စိုးရိမ်နေတာတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုပြီး သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေရှာဦးမယ်။ အိဟာ မြော်မြင်တတ်သလောက် ပူပန်တတ်တယ်။ အခုတော့ သူ ပူလင်တာတွေ ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ ကိုကို ဒါကို လုံးလုံး မထင်မတွေးခဲ့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး’

ကိုကိုက သူ့ကိုယ်ကို ဝမ်းလျှားမှောက်ခါ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်လိုက်ရင်း ခေါင်းအုံးကြီးကို အကြောင်းမဲ့ တွန်းရွေ့ဆုပ်ချေ၍ နေပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ စကားတတွတ်တွတ် ဆက်ပြောပြန်၏။

‘အိက ဒါကြောင့် ကိုကိုကို အဆင်းရဲခံနိုင်ရဲ့လားလို့ တဖွဖွဆေးခဲ့တာ။ ကိုကလည်းဘယ်လောက် ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ ခံနိုင်ပါတယ် ညီလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ ကိုကိုအလိုကို မလိုက်ကြတာအတွက် ဝမ်းနည်းတယ်။ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်။ မေမေတို့ဟာ ကိုကိုကို မချစ်ဘူး။ မချစ်လို့ ဒီလိုပြောရက်တာ။ ကိုကို သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် ညီလေးရယ်...’

ကိုကိုက ခေါင်းအုံးကို ရင်ဘတ်အောက်သို့ ဆွဲသွင်းခုတ်ထားကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်နေပြန်သည်။ ကိုကိုသည် ညနေစာထမင်းကိုလည်း မစား၊ အခန်းထဲမှလည်း မထွက်ပဲရှိနေ၏။ မှောင်တရီတွင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်မြိုင် ခင်ခင်ရီတို့ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

ဒေါ်ဒေါ်မြိုင်က ‘မောင်ထွန်းဝေ နေမကောင်းတာ ခရီးပန်းပေးလို့ ထင်ပါရဲ့’ ဟု မေးနေ၏။ မေမေက ကိုကိုနေမကောင်းဘူး ပြောထားတယ် တူပေသည်။ ခင်ခင်ကလည်း သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသော နွားနို့ဝန်ခွက် တစ်ခွက်ကို အိပ်ရာနံဘေးက စားပွဲကလေးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ခါ ကိုကိုကုတင်ပေါ်မှာ ဘေးစောင်းထိုင်ပြီး ကိုကိုနဖူးကို အသာအယာစမ်းကြည့်သည်။ ကိုကိုအနီးမှာ ထိုင်နေသော တင်လှမောင်က စာအုပ်ဘီရိုနံသောအုကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီသို့ သွားရောက် ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို သိပ်မနွေးပါဘူး။ ခရီးပန်းတာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

သားအမိနှစ်ယောက်သား အမေးအဖြေ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြ၏။ ကိုကိုက မချီသွားပြီ ပြုံးထားသည်။ တင်လှမောင်က ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်လို့

သက်သက်မှ ကောက်လှန်နေရင်းမှ မသိမသာ စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ထမင်းမစားတော့ မောနေလိမ့်မယ်။ နို့ကလေး တစ်ခွက်တော့

သောက်လိုက်ပါဦး ကိုကို’

ခင်က ကိုကိုကို လက်မောင်းရင်းမှ ကိုင်ကာ ဆွဲထူပြီး နွားနို့တစ်

ခွက်ကို ကိုကိုပါးစပ်မှာ တပ်ပေးတော့မည်ကဲ့သို့ပင် အမူအရာဖြစ်နေသည်။
ကိုကို က ‘ကျွန်တော်သောက်ချင်စိတ် မရှိပါဘူး။ ဒုက္ခရှာလို့ပဲဗျာ...’ ဟု
ပြောရင်းနှင့်မှ နို့ခွက်ကို ယူပြီး ၂ ကျိတ် ၃ ကျိတ်မျှ အားနာနာ သောက်
လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခင်ခင်က ကိုတီရေမွှေးများကြိုင်နေအောင် ဆွတ်ထားသော
သူ၏ဘာစီတီ လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် ကိုကိုပါးစပ်ကို သုတ်ပေးလေ၏။
ကိုကိုက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ပြန်လှဲချလိုက်တော့လည်း စောင်ကလေးကို ဆွဲ
ယူပြီး ခြုံပေးလိုက်သေးသည်။

ခင်ခင်တို့သားအမိ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ကိုကိုသည် မျက်နှာ
နုအောက်အောက်နှင့် ထလာပြီး စောင်တွေ ခေါင်းအုံးတွေကို ဆွဲယူကာ
တိုင်ပေါက် လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ တင်လှမောင်က ‘စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်း
ပါဦး ကိုကိုရယ်’ ဟု နှစ်သိမ့်ကာ ပြန်ကောက်ပေးရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း ဒေါ်မြက ‘ဒေါ်ဒေါ်ပြန်တော့မယ်
မောင်ထွန်းဝေရေ၊ မပြန်ခင် ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်လည်း လာလည်လှည့်ပါဦး’ ဟု
လာရောက် နှုတ်ဆက်သည်။ ခင်ခင်ကလည်း ‘ကိုကို နေကောင်းသွားပြီ
ဗဟုတ်လား၊ ခင်ခင်တို့ကို ဘူတာထိတော့ လိုက်ပို့နော်’ ဟု ဆိုသည်။

ကိုကိုက ဝမ်းဗိုက်ကို ဟန်ပါပါ နှိပ်ရင်းမှ ‘ကျွန်တော်ပို့လို့ မဖြစ်
ပါဘူး၊ ညက ဝမ်းနှုတ်ဆေးသောက်ထားလို့ ဝမ်းအတွက် စိတ်မချရလို့
ညီလေး လိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ ညီလေးကိုပဲခေါ်သွားပါ’ ဟု ညီလေးအား လွှဲချ
လိုက်သည်။

တင်လှမောင်မှာ အချောင်သက်သက် အလုပ်ရသွားလေ၏။ ကားကို
သူကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ခင်ခင်တို့အား ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ ခင်ခင်တို့ကို ရထား
ပေါ်ထိ တင်ပေးပြီး ရထားထွက်မှ ဘူတာက ပြန်လာခဲ့ရာ ဈေးပိုင်းတွင်

သူ့အမေအား နံနက်စာ ထမင်းဂျှိန်လာပို့သော အိနှင့် ဆုံမိနေသည်။ အိက တင်လှမောင်ကားကို လက်ပြုပြီး တားလိုက်လေ၏။

‘ဒီမှာ အမောင်၊ အထွန်း ဘာလို့မလာတာလဲဟင်၊ မနေ့က ညနေ လာခဲ့ဦးမယ်လို့ အိကို ပြောသွားပြီတော့...’

‘ကိုကို နည်းနည်းနေမကောင်းနေလို့ပါ၊ နေကောင်းရင် လာချင်လွန်း လို့မှ’

‘အို သိပ်ခက်တာပဲ အမောင်ရယ်... အိကိုယ်တိုင်လာပြုစုပေးချင် တယ်၊ မဖြစ်နိုင်လို့ နေရတာလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ မြန်မြန် နေကောင်း အောင်လည်း ကြိုးစားပါ၊ အိ စိတ်ပူနေတယ်လို့ချော် သွားတော့။ ဪ... နက်ဖြန်ထိ အထွန်းမလာနိုင်သေးဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလည်းဆိုတာ လာပြော ပါဦး အမောင်’

စိတ်မလုံတလုံနှင့် ဘေးဘီကို မျက်စိကစားကာ ပူပန်ညှိုးငယ်စွာ မှာကြားနေသော အိအား အခါတိုင်းဆိုလျှင် တင်လှမောင်က အဖြစ်သည်း နိုင်ရန်ကောဟု နောက်ပြောင်မိဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း ဤတစ်ခါတွင်တော့ ဘာမျှ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ခပ်လေးလေးချုတ် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်အရောက် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ ဖြစ်နေ၏။ မေမေက ‘တင်လှမောင် သားကို ထမင်းစားဖို့ခေါ်ခဲ့ဟေ့’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်ရင်း ဖေဖေနှင့် အဖေ ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

တင်လှမောင်က အောက်ထပ်အခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီး ကိုကိုကို ခေါ်စရာ ကိုကိုက မစားဘူးဟု အတင်း ငြင်းလွှတ်လိုက်သည်။ တင်လှမောင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မေမေ့ကို ပြန်ပြောရာ မေမေက ပြုံးနေသည်။ ဖေဖေက ‘ဘာဖြစ်သလဲသား နေမကောင်းဘူးလား’ဟု မေးသည်။

‘အလကား စိတ်ကောက်နေတာ ရှင်ရှေ့’

မေမေက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘီရိုထဲမှ လင်မနစ်တစ်ပုလင်၊ ပုတီး တစ်ပန်းကန်နှင့် ပန်းသီးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားထုတ်ယူပြီး ထင်အား ကလေးထဲမှာ ပြင်ပေးလိုက်သည်။

‘မနေ့ညကလည်း ထမင်းမစားတော့ ဆာနေမှာပဲ။ ဒါတွေထော့

သူ ကြိုက်တတ်ပါတယ်။ တင်လှမောင် သွားပို့လိုက်ပါကွယ်၊ ထမင်းကို အိမ်ပေါ် လာမစားချင်ရင်လည်း အခန်းထဲကို ပို့ပေးရမလားလို့လည်း မေးခဲ့

မေမေက ထမင်းစားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ တင်လှမောင်က မေမေ ပေးသော လင်ဗန်းကို ယူပြီး အောက်သို့ ပြန်ဆင်းရပြန်သည်။

ဖေဖေက 'မင်းတို့ဟာတွေကလည်းကွာ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ နေဦး သားကို ငါသွားခေါ်မယ်' ဆိုရင်းနှင့် လက်ထဲမှ ဇွန်းခက်ရင်းတွေ ကို ချပြီး တင်လှမောင်နောက်မှ ထလိုက်သွားသည်။

မေမေက ခပ်အေးအေးပြုံးပြီး 'လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်ချည်းပဲလေ ချောကြည့်ပါဦး' ဟု ဆိုကာ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတစ်ဇွန်းခပ်ထည့် လိုက်သည်။

'လစ်မနစ် မသောက်တောင် ပန်းသီးလေးဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါဦး ကိုကိုရယ်...'

'ဘာမှမစားဘူး၊ ကိုကိုမစားဘူး ပြန်ယူသွား'

'ဒီလို မလုပ်ကောင်းပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ တစ်ခုခုတော့ စားပါဦး'

အောက်ထပ်အခန်းထဲမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆို နေကြဆဲတွင် ဖေဖေဝင်လာသည်။ အိပ်ရာထဲမှာ ဝမ်းလျှားမှောက်ကာ ခေါင်း အုံးနှင့် မျက်နှာအပ်ထားသော သားကို ပခုံးမှ အသာဆွဲထူလိုက်သည်။

'မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာများစိတ်ကောက်စရာရှိလို့လဲ၊ သား ထစမ်း ဖေဖေကို ပြောစမ်း'

'သားသိပ်ဝမ်းနည်းတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့အပေါ်မှာ သားလျှို့ဝှက် ထားတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သားရင်ထဲ အသည်းထဲက ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို လည်း ထိန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သားမတတ်နိုင် မထိန်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဖိဘာအာဏာနဲ့ ထိန်းနိုင်ရမယ်ဆိုရင် တရားနည်းလမ်းကျသလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့'

'ဘာကိုလည်း သားရယ်... ဖေဖေ မရှင်းသေးဘူး'

'အရှင်းကြီးပါ ဖေဖေ၊ သားမှာ ချစ်သူရှိတာ ပြောထားရက်သားနဲ့ ဖေဖေတို့က သားကို ခင်ခင်နဲ့ ပေးစားချင်တယ်ဆိုတော့...'

'အောင်မယ် ဒီလိုလား ဖေဖေ လုံးလုံး မသိခဲ့ဘူး၊ သားမှာ ချစ်သူ

ရှိလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ဘူး။ အင်း လက်စသတ်တော့ ငါ့သားလည်း မခေပါဘဲကိုး*

သူ့ဘာသာ ရင်ထဲအသည်းထဲက ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို သားမတတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီပဲ ဖေဖေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-၄ နှစ်ထဲက မေမေ့ကို အသိပေးထားတာမို့ ဖေဖေလည်း သိလိမ့်မယ် ထင်နေခဲ့တာပေါ့

အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ပြဿနာရှုပ်စရာမှ မဟုတ်တာ။ သားကို ဘယ်သူကမှ အတင်းမကြပ် မလုပ်ဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း မလိုဘူး။ ထ ထ ထမင်းစားလိုက်ဦး။ သားလေးလည်း ထမင်းပွဲက ထလာရတာ သွားစားလေ

ဖေဖေက သားနှစ်ယောက်လုံးကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြောရှာသည်။ သို့တိုင်အောင် ကိုကိုကတော့ ခေါင်းကို ရမ်းမြဲရမ်းလျှက်က မျက်နှာကို ခေါင်းအုန်းနဲ့ ပြန်အပ်လိုက်သည်။

ဖေဖေကသာ ဒီလိုပြောတာ၊ မေမေက လူကြီးတွေလုပ်တဲ့အလုပ်က ဘာမှမဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကသာ မဖြစ်နိုင်တာတဲ့။ သားကို ဆိုသွားပြီ... သား သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ

ဪ... ဒီသားအမိကလည်း အကြောင်းမဟုတ်တာကိုကွယ်လာ သားလေး၊ တို့ထမင်းသွားစားမယ်

ဖေဖေက သားကြီးကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး သားငယ်၏ ပခုံးကို ခပ်သာသာတွန်းကာ သူ့နှင့်အတူ ခေါ်သွားသည်။

ဟင်းချိုတစ်စွန်းကို သောက်ပြီး ထမင်းကို လက်စသတ်နေသော မေမေက *ဘာလဲ...ဘာမှ မစားဘူးတဲ့လား*ဟု မေးလိုက်သည်။ ဖေဖေက ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး...

*မင်းတို့လုပ်ပုံတွေက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ*ဟု ဆိုရင်းနှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ တင်လှမောင်နှင့်အတူ ဝင်ထိုင်သည်။ တင်လှမောင်က ထမင်းကို စိတ်မပျဲတပါနှင့် စားနေသည်။ ဖေဖေကလည်း ထမင်းကို ထိကာတို့ကာ စားရင်း ဆက်ပြန်သည်။

*သားဟာ မနေ့ကမှ ပြန်လာတယ်၊ အခု ထမင်းမစားနိုင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ရပြီဆိုတော့ ကောင်းသလား... တို့မှာ ဒီသားနှစ်ယောက်

အပြင် အလိုလိုက်စရာလူလည်း မရှိပါဘူး၊ တကယ်ဆိုတော့ သားမှာ ဒီလို အရေးအရာမျိုးတွေလည်း ဝင်မရှုပ်စေသင့်သေးပါဘူး။

* ကျွန်မတို့က မရှုပ်စေချင်ပေမယ့် သူ့ဘာသာရှုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို တော့ ရှင်သိလား၊ ဒါကို မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်တားမြစ် သင့်တယ်လို့ကော ရှင် သဘောမပေါက်မိဘူးလား။

* မင်းကိစ္စက ဘာမှသဘောပေါက်စရာမလိုဘူး၊ သားဟာ သူ့စိတ်သူ မျှီသိပ်ပြီး ဒီအချိန်ဟာ ပညာသင်ချိန်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို သူသဘော ပေါက်သလို တို့လည်းသဘောပေါက်ရလိမ့်မယ်၊ ပညာရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘစ် ဖက်ဖက်က အလျှော့ပေးလိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပဲ။

မေမေက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သွားနှင့် ဖိကိုက်ပြီး ခဏမျှတွေ ခဝ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ အတွင်းဆောင်မှာတပ်ဆင်ထားသော လှေ ကားအတိုင်း အောက်ထက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ တော်တော်ကြီး ကြာမှ မေမေ ပြန်တက်လာသည်။

တင်လှမောင် ထမင်းစားပြီး၍ အောက်ထပ်အခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာ သောအခါ ပန်းသီးကြီးတစ်လုံးကို ကိုက်ဝါးရင်း ပြုံးပြလိုက်သော ကိုကို ကို တွေ့ရသည်။

* ကိုကို ထမင်းမစားဘူးလား။

* မစားသေးဘူး အိမ်ရှေ့နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အိမ်ဆီသွားလိုက် ခြီးမယ်။

* မနက်က ဘူတာက ပြန်လာတော့တောင် အိမ်နဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ သီလေးက ကိုကို နည်းနည်းနေမကောင်းဘူး ပြောခဲ့လို့ စိတ်ပူနေရှာတယ်၊ မေမေ ဘာပြောသေးသလဲ။

* သားစိတ်ကို စမ်းကြည့်တာပါတဲ့၊ သားစိတ်မချမ်းသာစရာကို မေမေ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးတဲ့၊ အခု ကျွန်တော် အိတ်အိမ်ကို သွားချင်တယ်ဆိုတော့ လည်း မျှော်ချင် မျှော်နေမှာ သွားလိုက်ပါလားတဲ့၊ ဟဲ ဟဲ စမ်းကြည့်လို့ မရမှန်း မယ်ဘုရား သိတော်မူသွားပြီ။ ထိပ်ထားလေးဆီ အဆောင်တော် ကူးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။

*တော်စမ်းပါ ကိုကိုရာ၊ ချစ်သမျှကိုနဲ့ သစ္စာတိုင်ပြီး တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြန်လာမယ့်ဥစ္စာများ*

*အဟဲ သစ္စာဆိုတာ စောင့်နိုင်သလောက်စောင့်ရမှာပေါ့ ညီလေးရာ
ရှေ့ရေးအတွက် အားလုံးအိုကေနေပြီ ဥစ္စာကို*

ကိုကိုက ပန်းသီးနှစ်လုံးကို ဆက်တိုက်စားလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်လုံး
ပေါ် မှန်ဘီရိုကြီးရှေ့မှာ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်အလိုက်ကို လေချွန်ရင်း
ခေါင်းဖြီးနေသည်။

*အင်း တကယ်ကတော့ ဒီတိုင်းသာ ဖြစ်လာရမှာပါလေ တော်ပါ
သေးရဲ့*

တင်လှမောင်က ကိုကိုကို နောက်မှကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်
ချပြီး ပြုံးနေသည်။

(၁၃)

*ရှေ့နှစ်ကျရင် ကိုကိုနဲ့ အဖော်ရအောင် စားမေးပွဲကို ကျွန်တော်
ကြိုးစားပြီး ဖြေနေတယ်လို့ ပြောပြပါဖေဖေ*

တင်လှမောင်က အထုပ်အပိုး အသင့်ပြင်ကာ ခရီးထွက်လုဆဲဆဲ
ဖြစ်သော ဖေဖေအား မှာကြားနေသည်။ ကိုကိုမှာ ရှေ့တစ်နှစ်မှာလျှင်
ဒီဂရီကိုရတော့မည်မို့ ကိုကို ပြန်မလာမီမှာ ကိုလံဘိုတက္ကသိုလ်သို့ မိမိ
သွားရောက်နိုင်ရေးကို တင်လှမောင်က အမှန်ပင် စိတ်စောနေမိသည်။

တင်လှမောင်မှာ ယခုရက်ပိုင်းတွင် (၁၀) တန်း စာမေးပွဲကြီးကို
ဖြေဆိုနေဆဲ ဖြစ်ပေ၏။ ကိုကိုလည်း မကြာမီပြန်လာတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။
ဖေဖေက သားမပြန်မီမှာ ညီ ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာ သီဟိုဠ်နှင့် ဗုဒ္ဓဂါယာများ
တွင် ဘုရားဖူးလည်ပတ်ရန် လိုက်သွားပြီး သားနှင့်အတူပြန်လာရန် စီစဉ်
ထားလေသည်။ မေမေကလည်း သီဟိုဠ်ကိုယ်တော်အတွက် ဝယ်ထား
သော ပိုးသင်္ကန်းတစ်စုံကို စာတိုက်မှ ပို့လျှာသည်ထက် လက်ထိလက်ရောက်
လျှာဒါန်းရတာက ကောင်းပါသည်ဟု ဖေဖေသွားရန်ကို ထောက်ခံအားပေး
လျက် ရှိလေသည်။

ဖေဖေ ခရီးထွက်သွားသော နောက်တစ်နေ့တွင် ခင်ခင်တို့ သားအမိ

ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ တင်လှမောင်က အလည်လာတာဖြစ်မှာပဲဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွေးလေသည်။ သို့သော် ခင်ခင်တို့သားအမိ ၂ ရက်မျှ နေပြီး၍ အပြန်တွင် မေမေပါလိုက်သွားပြန်တော့ဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာသည်။

သူ့အနေနှင့် ဒုတိယနှစ် ကိုကိုပြန်လာသည့် အချိန်အတွင်းမှာ သည်ကိစ္စအတွက် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားပြီထင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါက ကိုကိုသည် အိတို့အိမ်သို့ နေ့ရှိတိုင်းသွားခဲ့သည်ကို မေမေက ကြည်ကြည်သာသာ ခွင့်လွှတ်ထားရုံမက ကိုကိုကျောင်းသို့ ပြန်သွားပြီး အိတို့ထံ စာအတန်တန် ရေးခဲ့သည်များကို တင်လှမောင်က သွားပို့ပေးတော့လည်း သိလျက်နှင့် ဖာသီဖာသာနေခဲ့သည်။ ယခုသော် မေမေသည် ယခင်က လေသံမတိမ်းဘဲ နေခဲ့သောခင်ခင်တို့နှင့် အဆက်အသွယ် ပြန်လည်သွက်လက်နေပြန်၏။ အကောင်းပေလား အဆိုးပေလားတော့မဆိုနိုင်။ သို့သော် လောလောဆယ် စာမေးပွဲအရေးကြောင့် သည်ဘက်မှာ စိတ်မများနိုင်အားဘဲ စာဘက်တွင်သာ စိတ်ကို စူးစိုက်ထားလိုက်ရသည်။

တင်လှမောင်သည် စာမေးပွဲ ဝန်ထုပ်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်မှ ချပြီးသည့် နေ့တွင် အပေါ်ထပ်ထမင်းစားခန်း၌ တစ်ယောက်ထဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထမင်းစားနေ၏။ သည်ခါတုန်းမှာ ရွှေရွှေက သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ပြုမည့် စကားတစ်ခွန်းကို အဆက်အစပ်မရှိဘဲနှင့် လာပြောလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုလေး... ဘာတွေဖြစ်မယ်တော့ မသိဘူး။ သမီးရှင်ဆိုပြီး ဒါလောက်ငမ်းငမ်းတက် အလောဆော်ရဲတာများ ရွှေရွှေတို့တော့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါသေးတော်။ ကိုကိုရှေ့တစ်နှစ်ကျောင်းဆက်နေမှ သူ့အတန်းကုန်မှာ ဆို မဟုတ်လား။ ဒါကို မစောင့်နိုင်ဘူးတဲ့လေ၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက် နေချင်နေပါစေတဲ့၊ မနေချင်ရင်လည်း နှစ်ဘက်မိဘပစ္စည်းတွေနဲ့ ထိုင်စားလောက်ပါတယ်။ သူ့သမီးလည်း လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့ ဆိုင်းနေရင် ဖြစ်ပါမယ်လို့ အာမ မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ ပြောပုံကိုက သူ့သမီးကို လေလံတင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ’

‘ဒါကို မေမေက ဘာပြန်ပြောသလဲဟင်၊ ကိုကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် တော့ လှုပ်မယ်မထင်ပါဘူး’

*အဲဒါတော့ ရွှေရွှေ သေသေချာချာ မသိဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့၊ တစ်စွန်း
တစ်စလောက် ကြားမိတာကို ပြောရတာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးက သူ့
စိတ်သဘောမတူရင် ဘာလို့များ ဟိုမြို့အရောက်လိုက်သွားရပြန်သလဲ ဆိုတာ
အတွေးရခက်သားပဲ*

တင်လှမောင် ငိုငိုသွားသည်။ သူ့အနေနှင့်တော့ ကိုကိုစိတ်ဆင်းရဲမည်
ကို စိုးရိမ်သည်။ အိကိုလည်း သနားမိသည်။ *အိနဲ့အတူတူသာ ဆိုရင်လား
စမူဆာထဲမှာ လိုက်နေရတောင် မဆလာစော်နံ့တယ်မပြောဘူး* ဟု တစ်ခါ
က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပြောခဲ့ဖူးသော စကားလေးကိုလည်း ပြန်လည် ကြား
ယောင်မိသည်။ ကိုကိုမှာ သူ့ဘဝအတွက် အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး
ဟန်တူသည်။ ကိုကိုသာ မိဘစကားကို အဟုတ်တကယ် ပယ်ရှားမည်ဆို
လျှင် အိတို့၏ သုံးပင်အိမ် ယိုင်ခွံ့ကလေးမှာ တကယ်ပင်သွားရောက်နေထိုင်
ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုးပင်လော၊ သားချစ်အပေါ်မှာ မေမေတို့ ဤ
တော့ ရက်စက်နိုင်မည် မထင်ပါချေ။

သို့ရာတွင် သည်ပြဿနာအတွက် တင်လှမောင် ကြာရှည်ကြာရှည်
ခေါင်းမရှုပ်ရပါ။ ညနေပိုင်းမှာ မေမေ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ပြီး၍
တစ်ခဏမျှ အမောအပန်းဖြေ အဝတ်များ လဲလှယ်ပြီးသည့်နောက်တွင်
အောက်ထပ်အခန်းသို့ ဆင်းလာ၏။

- *ဘယ့်နယ်လဲ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လားဟေ့*
- *အားလုံး ဖြေနိုင်ပါတယ်မေမေ အောင်ပါလိမ့်မယ်*
- *အေးအေး ကောင်းပါလေရဲ့၊ စာမေးပွဲအောင်ရင် မင်းဘာအလုပ်

လုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ*
ခင်ဗျာ...

တင်လှမောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အကြီးအကျယ် အံ့အား
သင့်သွားသည်။ မေမေထံမှ သည်မေးခွန်းမျိုး မေးလာလိမ့်မည်ဟု သူတစ်ခါ
မျှ မထင်ထားခဲ့ဖူးပေ။ သူ့အဖြစ်သူ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့်လည်း တုန်ခါ၍သွား
ရသည်။ သူ့အနေနှင့် ကိုကိုလိုပင် ကိုလဲဘိတက္ကသိုလ်သို့ သွားရလိမ့်မည်
ဟူ၍သာ မှန်းဆခဲ့မိသည်။

သို့သော်.... မေမေ မေးခွန်းက သူ့အခြေအနေကို တိုက်ရိုက်ကြို

ဖော်ပြနေပေပြီ။ ရှက်လှပါသည်။ ရှက်စရာကောင်းလှပါသည်။ သူသည် ကိုကိုကို တုပရန်မလိုသော 'မွေးစားသား' လူဝင်စား ကပ်ပါးတစ်ယောက် သာပါတကား။ အားငယ်ညှိုးလျှော့သောစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ နင့်နှင့်ကြီး နာပြီး ဆွေးသွားသည်။

'ဒါတော့ မင်းလုပ်ချင်ရာ လုပ်ပေါ့လေ... စာရေးတစ်နေရာ လောက်တော့ မခဲယဉ်းတန်ပါဘူး'

မေမေက တင်လှမောင်၏ အဖြစ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မရိပ်စား မိသလို ဆက်ပြောနေသည်။

'ဒါထက် သားဆီက ဟိုကောင်မအတွက် စာလာသေးလား' တင်လှမောင် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

'ဒီကောင်မမှာ ဘာများမက်စရာရှိလို့လဲ.... ရုပ်ကလေးကတော့ အတော်အသင့်ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်က သူ့ထက် ပိုမလှဘူးလား'

တင်လှမောင်စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွား၏။ မေမေသည် တစ်ဖက်သားကို ချိုးနှိမ်လွန်းနေပြီထင်သည်။

'တစ်မျိုးစီတော့ လှကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိက ပိုပြီး ဣန္ဒြေရှိ တယ် ယဉ်တယ်'

မေမေက ခပ်ဟက်ဟက်ပင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

'အေး ဟုတ်ပြီ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီကောင်မ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ ငြိနေကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါမြို့ထဲက ကြားခဲ့တာ ဒီကောင်မဟာ အကြီး ရော အငယ်ရော ရရာကိုချိုင်နေတာပဲတဲ့'

'ဒါတော့ မေမေမှားပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့သာ ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်က အိထက်လည်း ၂ နှစ်ငယ်သေးတယ်'

'ငယ်တာ ကြီးတာဟာတော့ အကြောင်းဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကြီးကောင်ကို ချိုင်လို့ရနေမှတော့ မင်းကို ခပ်ဖယ်ဖယ်ထား တော့မှာပေါ့၊ ပစ္စည်းအတွက်လည်း အကြီးကောင်က ပိုပြီး စိတ်ချရတယ် မဟုတ်လား'

တင်လှမောင်မှာ မခံချိမခံသာနှင့် ပြောချင်သော စကားလုံးတွေ

ရင်နှင့်မဆုံသလောက် ဖြစ်လာသည်။ မေမေစကားလုံးတွေက သူ့အသံကို အပ်သွားမြဲဖြစ်နှင့် ဆွပေးနေသလို ရှိလှသည်။

ဒီစကားကို ကိုကိုသာကြားရရင် ရင်ကွဲမတတ် နာကျည်းမိမှာပဲ ကျွန်တော် သိရသလောက်ဆိုရင် အိဟာ ဘာပစ္စည်းမှမမက်ဘူး၊ မေမေတို့ စည်းစိမ်ကို သူက စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်တဲ့အပြင် ကိုကို့ကိုတောင် အဆင်းရဲခံနိုင်ပါ့မလားလို့ မေးပြီးမှ အချစ်ကိုလက်ခံတာ

ဪ ဪ နလပိန်းတုံး နှစ်ယောက်က ဒီစကားကို ဟုတ်လို့ ထင်ပြီး လေးစားကြပေသပေါ့၊ ဟင်း...ဟင်း...ဒီစကားလောက် မာနသံ ပါတာရှိသေးသလားဟေ့၊ အဲဒါမှ ပစ္စည်းအားလုံးသာမကပဲ လူကိုပါ ကြိုက် တင်တင် ဖိနပ်လုပ်ထားတာဟဲ့ သိရဲ့လား။ တကယ်ဆိုရင် ဒင်းတို့လို အစားမျိုးက မိဘနဲ့တည့်အောင် ပေါင်းပါ့မယ်၊ ထားရာက နေပါ့မယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ကိုယ်နဲ့တန်သလို သုံးရင် သနားရဦးမယ်၊ အခုတော့ လူကို အမိဖမ်းပြီး ဖိနပ်လုပ်ထားနိုင်ရင် ရှိတဲ့ပစ္စည်းအားလုံးဟာ သပိတ်ဝင် အိပ် ဝင်ပဲဆိုပြီး အကွက်ဆင်ထားတာပေါ့၊ ဒါကို ငနဲသားနှစ်ကောင်က ကိုယ့် ကိုယ် နင်းပြားဖြစ်လို့မှ ဖြစ်မှန်းမသိတာကို ငါရင်နာလိုက်တာ တင်လှမောင် ရယ် ဖြစ်ရလေခြင်းဟဲ့

မေမေက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး ဒေါနှင့် မောနှင့်ဖြစ်လာသည်။ တင်လှမောင်အနေနှင့်လည်း အိမှာ မာနရှိကြောင်းကို သိသည်။ သို့သော် သူသိသော မာနမှာ အလွတ်ခွဲ ထောင်လွှားသောမာနမျိုးမဟုတ်၊ သူ၏မေတ္တာ ကို စပ်စပ်ထိမခံနိုင်အောင် အမွန်းတင်လိုသော မာနမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မေမေသည် အိအား ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်သောအထင်အမြင် လွဲမှားလျက် ရှိပေပြီ။

*မေမေ ဘာပြောပြော ကျွန်တော်နဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုလာမှ ပဲ မေမေပြောချင်တာကို ပြောပေါ့*ဟု တင်လှမောင်က သူမကြားလိုသော စကားများကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

*မင်းနဲ့ဆိုင်တာလည်း ပြောစရာရှိပါသေးတယ်၊ ဟိုကောင်မဟာ သားကိုတော့ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ နောက် (၁၅) ရက်လောက်ကြာမှ သားပြန်လာမယ်၊ ပြန်လာပြီး (၁၀) ရက်အတွင်းမှာ ခင်ခင်နဲ့ လက်ထပ်မယ်

နေ့ရက်ရွေးပြီး ဖိတ်စာရိုက်ဖို့တောင် စီစဉ်ပြီးနေပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းက မဟုတ်
ပါဘူးလို့ ငြင်းနေတဲ့ ဒီကောင်မဟာ မင်းဘက်ကို လှည့်မချိုင်ပါဘူးဆို
ရင် ငါ့ကို ဘာပြောပြောပေါ့။ သူ့အဖို့မှာ အကြီးမရလို့ အငယ်ရလည်း
အမြတ်ချည်းပဲ မဟုတ်လား။

စကားစကို ပိတ်ပစ်လိုက်မှပင် မေမေက တင်လှမောင် နားနှင့်မဆုံ
တော့သော စကားလုံးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ကာ ဖထိ
တထိ ပြုံးနေသည်။

‘တော်ပါတော့ မေမေ၊ အခုပြောတာတွေဟာ တစ်ခုမှ ဖြစ်နိုင်တာတွေ
မဟုတ်ပါဘူး။’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း မင်းတို့ကို ငါ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ထိုက်
သင့်သလောက်တော့ လက်ဖွဲ့လိုက်ဦးမှာပါ။’

ယခုမှပင် မေမေက အောင်နိုင်သူ၏ မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခေါ့ဝါး
ဇွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ တင်လှမောင်မှာ နောက်ကျိသော စိတ်နှလုံးဖြင့်
အိပ်ရာထက်မှာ ပစ်လွှဲချလိုက်လေ၏။

သူ၏တစ်သက်တာမှာ သည်တစ်ခါလောက် ဝမ်းနည်းအားငယ်ရော၊
ရက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုး မရှိနိုင်တော့ပြီဟု ထင်သည်။ ကိုကိုနှင့်
မထိုက်မတန်ဟု တစ်ဖက်သက် စီရင်ချက်ချမှတ်ထားသည့် မိန်းကလေး
ဘစ်ဦးကို မိမိနှင့်တော့ မကန့်ကွက်ပါဘူးဟုဆိုသည်မှာ မိမိရော အိလိုပါ
နစ်ဦးလုံးအား အထင်သေးလွန်းစွာ ရှုံ့ချထားရက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မေမေ
သည် မြေနိမ့်ရာမှ လှံစိုက်ချင်လွန်းလှပါချေသည်တကား။

ဤအကြောင်းကို ကိုကိုနှင့် ဖေဖေအား တိုင်တည်ပြောပြခွင့်ကုသသည်။
သို့ရာတွင် ယခုနေ့မှာ ကိုကိုတို့သည် ဘယ်ဆီရောက်နေပြီဟု မသိ တော့ဘဲ
ပိတ်ခိုက်မို့ ကိုကိုက ဖေဖေအား ဘုရားဖူးရန်၊ လည်ပတ်ရန် ပို့ပေးနေစေ
လိုမည်။ ယခုနေ့မှာ ကိုကိုထံ စာရေး၍ပင် မရနိုင်ကြောင်းကို သိသော
အခါ ပို၍ အားငယ်မိပြန်၏။ သို့နှင့် ထမင်းစားရန် ဒေါ်မြိုင် လာခေါ်သော
အခါ ဟန်ဆောင်ယန်ဆောင် စားသည်ဆိုရုံမျှ လိုက်စားသည်။ နောက်တော့
အိပ်ရာထဲမှာသာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လူးလိုမိကာ စိတ်မောနေရလေ၏။

ဤအိမ်မှ ထွက်ပြေးသွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လား ဟူ၍လည်း

အကြိမ်ကြိမ် ကြံဆခဲ့မိသည်။ ဤတွင်မှ မိမိသည် ကိုယ့်ဘဝကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သော အင်အားမရှိသေးကြောင်းကိုလည်း သိရှိရလေသည်။

မိဖစုံညီလက်ထဲမှာ မသိဝိုးဝါးနေလာရသည်က (၄) နှစ်။

ဖခင်တစ်ဦးတည်း၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ကသိကအောက် ကြီးပြင်းလာရသည်က (၄) နှစ်။

မွေးစားမိဘများအား ကပ်ရပ်မှီခိုကာ နေထိုင်လာရသည်က (၁၀)နှစ်။

မည်သို့ဆိုစေ အားလုံးပေါင်း (၁၈) နှစ်မျှသော သက်တမ်းဝယ် မိမိသည် တာဝန်မဲ့ ကြောင့်ကြမဲ့ နေထိုင်လာခဲ့ရ၏။ ယခု မိမိဘဝဝန်ထုပ် မိမိထမ်းကာ လောကအလယ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပါတော့မည်ဟု ကြံစည်မိသောအခါ စိတ်ကူးနှင့်ပင် အားငယ်ကြောက်ရွံ့လာလေသည်။

‘ငါစာမေးပွဲမှ အောင်ပါ့မလား၊ ဆယ်တန်းမှ မအောင်ရင်တော့ ခုခေတ်ကြီးမှာ အလုပ်ရဖို့ ခဲယဉ်းတယ်’ ဟူသော အတွေးမှာလည်းကြောက်စိတ်ကို ပိုမို အားပေးလှုံ့ဆွလာပြန်သည်။ မိမိအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းလှသော စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်စိမ့်စိုရပြန်လေ၏။

သည်လိုနှင့် ဤအိမ်မှထွက်သွားရန်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြံစည်လိုက် အားလျော့ကာ အကြံပျက်သွားလိုက်နှင့် အချိန်ရှိသမျှ တွေး ဆွေး လေ့ငိုက်ကာ အစားအမှန်၊ အအိပ်မမှန်ဖြစ်ရင်းပင် ၂ ရက်တာမျှ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ စိတ်ပန်းလျှင် ကိုယ်ကြေတတ်ပြီမို့ တစ်ခေါင်းလုံး လေးလံရီဝေပြီး မလှုပ်မရှားချင်လောက်အောင် နှမ်းနယ်နေသည်။

မေမေမှာတော့ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်နိုင်အားဟန်ပင် မထူးအိမ်ရှေ့မှ တိုက်သစ်ကြီးသို့သွားရောက်ကာ ပရိဘောဂအသစ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းခြယ်သနေရင်းသာ အချိန်ကုန်နေသည်။ ယနေ့လည်း မိုးလင်းကတည်းကပင် စိတာရုန်းကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားပြန်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုဟာ သူ့ဋေးသားဆိုတော့ သူ့ဋေးသမီးနဲ့အာရွေပေါ်မြတင် လိုက်ဖက်တော့မပေါ့၊ ငါ့မှာသာ ကပ်ပါးကပ်မြှောင် မွေးစားသားဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ ကိုကိုတို့မောင်နှံနဲ့က တိုက်အိမ်သစ်ကြီးနဲ့ ပဏ္ဍာတင်နေတဲ့အချိန်မှာ အိကို ဝမ်းနည်းစရာ အားငယ်စရာမဖြစ်ရအောင်

ငါစောင့်ရှောက်ထားမယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ယုယထားမယ်၊ အိသဘော ဘယ်လို ဆိုတာ တီးခေါက်ကြည့်ထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ'

သည်အကြံကိုရတော့မှ တင်လှမောင်မှာ အနည်းငယ် သွက်လက်လာသည်။ သူသည် အဝတ်အစား အသင့်အတင့်လဲလိုက်ကာ အိတို့ အိမ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

'ဟော အမောင် အထွန်းဆီက စာရသေးလားဟင်'

သည်အသံကို ကြားရတော့သူ့မှာ စိတ်မလုံသလို ဖြစ်သွားသည်။
ဪ... အိရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုဖြင့် ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါမှာမဆို ကိုကိုတစ်ယောက်ကသာ လွမ်းမိုးပိုင်စိုးနေလေသည် ထင်ပါရဲ့။

'မရပါဘူး အိရယ်... ကိုကိုက ခုတော်တော်ကြာ ပြန်လာတော့မှာပဲ'

'အဟင်း သူပြန်လာရင် အိတို့အိမ်ကို အရင်ဝင်ဦးမှာပဲ သိလား'

တင်လှမောင်မှာ ဘာကိုမျှ ပြန်ပြောနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ကိုကိုမင်္ဂလာဆောင်ရန် ဖိတ်စာပင်ရိုက်နေပြီကို ပြောလိုက်ရ ကောင်းနိုးနိုး... သူ့အား မေမေက သွေးကွဲစကားပြောတာ၊ အိနှင့် စွပ်စွဲပုံတွေကိုပဲ ပြောရဦးနိုးနိုးဖြင့် အစဉ်းစားလွန်ကာ ငေးငိုင်နေမိသည်။

'နေစမ်းပါဦး... အမောင် ဘာဖြစ်သလဲ၊ မျက်နှာတွေလည်း ချောင်

လို့ နေမကောင်းဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား'

'အမောင့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး၊ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ခုန်နေတယ်၊ ခေါင်း

တွေလည်း အုံခဲနေသလိုပဲ အိရယ်'

'ဟုတ်လား မှန်းစမ်း၊ ကိုယ်များ ပူသေးသလား၊ ဘာဆေးမှလည်း

မသောက်ဖူးလား၊ နေမကောင်းဘဲနဲ့များ နေပူကြီးထဲမှာ လျှောက်လာရသတဲ့လား အမောင်ရယ်။ ဆေးလေး ဘာလေးသောက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ရင် ကောင်းသား'

အိက သူ့လက်ဝါးကလေးနှင့် တင်လှမောင်၏ နဖူးကို တယုတယ

အုပ်ကိုင်ပြီး စမ်းသပ်လိုက်ရင်းနှင့် စိုးစိုးရိမ်ရိမ် ဖြစ်နေသည်။ အိ၏ နူးညံ့နွေးထွေးသော လက်ဖမိုးကလေးဖြင့် တစ်ခဏတာမျှ ထိတွေ့လိုက်ရသော အချိန်မှာ တင်လှမောင်ရင်က ပိုမိုပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။

*ခက်ပြီ ခက်ပြီ၊ ငါ့စိတ် ငါ့သွေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်'ဟု စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်နိုး ညည်းတွားမိရာက ပါးစပ်မှ ပြောမိပြောရာလို ဖွင့်ထုတ်ပြောမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အမောင်လေ.... သေလို့ရရင် သေပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ် တာပဲ

အောင်မယ်လေးဟဲ့ အသံကြောင်လှချည်လား အမောင်ရယ်၊ ကလေး လေး ကျနေတာပဲ၊ ဒါလောက်ကလေး နေမကောင်းတာများ ခုပျောက်သွား မှာပေါ့၊ ခက်တာလိုက်လို့၊ အိလုပ်ပေးမယ် ရင်တုန်တာက သွေးဆေးကို သကြားနဲ့ သောက်ရတယ်၊ ခေါင်းကိုက်တာက ချွေးထုတ် ပစ်လိုက်ရတယ် သိလား၊ အခု ချွေးထုတ်လိုက်ပေါ့

အိက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးတစ်ပေါက်နှင့် ပြူတင်း ပေါက်များကို သွားပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်ထားသော ခေါင်း ရင်းခန်းမှာ သင်ဖြူးတစ်ချပ်ဆွဲခင်းပြီး စောင် ခေါင်းအုံးများနှင့် အသင့် ပြင်ထားသည်။

ရှော ဒီဆေးသောက်ပြီး ရေနွေးပူပူလေး တစ်ခွက်ကို မှတ်သောက် လိုက်

အိက ငန်းဆေးတစ်ခွက်ကို ရေခပ်နွေးနွေးနှင့် ပျော်ပေးပြီး အဖေ ထောင်းထောင်းထနေသည့် ရေနွေးပူပူကြီးကို ကော်ဖီယန်းကန်လုံးထဲမှာ ထည့် ပေးပြန်သည်။ တင်လှမောင် ဘာမျှပြန်ပြောရန် မတတ်သာတော့ဘဲ ဆေး နှင့် ရေနွေးနွေးကို လှမ်းယူကာ ရုံ့ရုံ့မဲ့မဲ့သောက်ချလိုက်ရသည်။

ကဲ... အဲဒီမှာ လှဲအိပ်ပေတော့

အိက သည်လိုအမိန့်ပေးပြန်တော့လည်း စောစောက ပြင်ပေးထား သော သင်ဖြူးပေါ်မှာ မဖီမဆန်ပင်လှဲချလိုက်ရသည်။ *တော်တော်နေလို့ ချွေးထွက်လာရင် ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားမှာပဲ'ဟု ပြောရင်းနှင့် အိက ဝှမ်းစောင်တစ်ထည်ကို ခြေဖျားခေါင်းဖျားလှဲအောင် သပ်ရပ်စွာ လွှမ်းခြုံ ပေးလေ၏။ ပြီးတော့ သူနှင့် မနီးမဝေးမှာ သွားပြီး ကြယ်သီးတံတပ်ချ လေသည်။

*ဘယ်နှယ်လဲ... ချွေးထွက်ရဲ့လားအမောင်*ဟု အတော်ကြီးကြာ
သွားမှ အိက လှမ်းမေးသည်။

ချွေးလည်းထွက်တယ်၊ မွန်းလည်းမွန်းတယ်

*အို အို မထနဲ့ဦးလေ အမောင်ရဲ့၊ ချွေးငုပ်သွားရင် ဖျားတတ်တယ်၊
ဘာအောက်မေ့လို့လဲ၊ မျက်နှာလေးတင်ဖော်ပြီး ခဏကလေး ချွေးပြန်နှပ်
ထားဦး*

စောင်ကိုဖယ်ပြီး ထရန်ပြင်နေသော တင်လှမောင်က အိပြောသလို
မျက်နှာလေးတင်ဖော်ပြီး လှဲနေရပြန်သည်။

ရင်ခုန်တာရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ

ခုန်သေးတာပဲ

နေဦး ဒါလောက်တောင် ခုန်ချင်နေတဲ့ ရင်တော့ ကဲ ကဲ

အိက ဇိုးဇိုးခပ်ခပ်နှင့် ထလာပြီး တင်လှမောင် ရင်ပတ်ပေါ်မှာ
လက်ဝါးကလေးနှစ်ဖက်ကို ထပ်လျက်သား ခပ်ဖိဖိ တင်ပေးထားသည်။
အိထံမှ သနပ်ခါးပေါင်ဒါနဲ့ကလေးများမှာ သူ့နှာဝတွင် သင်းနေလေ၏။

*အိဟာ ငါ့ကိုလည်း ဂရုအစိုက်သားပါ၊ ကိုကိုနဲ့သာ အဆင်မပြေ
တော့ဘူးဆိုရင် အိကို မညှိုးငယ်ရအောင်၊ ဝမ်းမနည်းရအောင် ငါ ဖြေသိမ့်
ပေးမယ်။ အိဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ကျေနပ်နိုင်မှာပါပဲ*ဟု တင်လှမောင်၏
သူခိုးစိတ်က ထကြွလာပြန်သည်။

အဲ အဲ... ခုနေတော့ သက်သာသလိုလိုပဲ

တင်လှမောင်က သူ့လက်ကို စောင်ထဲမှထုတ်ပြီး အိ လက်ကလေး
နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ အုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အိကလည်း ဣန္ဒြေနည်းနည်းမှ
မပျက် ရုန်းကန်ရွေ့လျားခြင်းမပြုပဲ ငြိမ်နေသည်။

*အခုနေမှာ မေမေတို့က ကိုကို့ကို မိန်းမပေးစားမယ်ဆိုရင် ဘယ်
နှယ်လုပ်ဦးမလဲဟင် အိ*

*အမ်မာ အထွန်းက ခံနေမလား၊ အိတို့အိမ်ကို ပြေးလာမှာပေါ့
အမောင် ရာ*

တကယ်လို့ ကိုကိုက မိဘစီမံသလိုပဲနေမယ် မလာဘူး ဆိုရင်ကော

ဒီလိုဆိုရင် အသံကွဲပြီး သေတဲ့မသာကို အမောင်တို့ မြင်ဖူးရမှာပေါ့

ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အိကို အလဲမကွဲရအောင် အမောင်ကူညီနိုင်ပါသေးတယ်

ဒီလိုဆိုရင်လည်း အားကိုးပါရစေ ဖူးစာရေးနတ်မင်းရယ်
တင်လှမောင်က သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောသည်ကို အိက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကောက်ခါ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ရင်ပတ်ကို ဖိတွန်းပစ်လိုက်သည်။

အလာ လာ အရမ်းလုပ်တာပဲ ဟု တင်လှမောင်က ရွံ့မဲ့သွားသည်။

ကဲ ထ သွေးဆေးနဲ့ သကြားနဲ့သောက်ပြီး ပြန်ပေတော့

အမယ်ဗျာ ဆရာမဆိုတာ လူနာကို နှင်ပစ်ရတဲ့ထုံးစံ မရှိပါဘူး

၄ နာရီထိုးတော့မယ် အမောင်ရာ တော်တော်ကြာ ပေပေပြန်လာတော့မှာ

အိက ပတက် တည်ကြည်ရင့်ကျက်စွာ ပြောပြန်တော့လည်း တင်လှမောင်မှာ ဆင်ခြေမပေးသာတော့ပဲ သကြားရောပေးသည့် သွေးဆေးတစ်ခွက်ကို သောက်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့ရလေ၏။ အိမ်အပြန်မှာ လာဇော်ကနှင့်မတူဘဲ ရင်ထဲမှာ နှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုပါရှိလာကာ အတော်ကလေးပေါ့သီးသွက်လက်လာသည်ကိုတော့ တင်လှမောင် သတိပြုမိသည်။ အိမ်၏ လှုပ်ရှားမှုအမှုအရာ အထိအတွေ့ကလေးများသည် တစ်မူထူးခြားသလိုဖြစ်ကာ သူ့စိတ်ကို ဖမ်းစားခဲ့လေပြီတကား.....

တင်လှမောင် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာမိသောအခါ အိမ်အပေါ်ထပ်ပြတင်းမှာ ရပ်နေသော မေမေက ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည် *နောက်ပြီးထောင့်အိမ်ပေါ်ကို လာခဲ့ဦးဟေ့* ဟူ၍လည်း လွမ်းအောင် ပြောလိုက်သည်။ တင်လှမောင်က မေမေခေါ်သည်ကို စိတ်ပါခြင်းမရှိဘဲနှင့်ပင် သွားရောက်ဆွဲဆွဲဆုံဆုံရလေ၏။

ဘယ့်နယ်လဲ နင်ဟိုအိမ်က ပြန်လာတာ မဟုတ်လား၊ နင့်ကိုယ်သတင်းကော ပြောခဲ့သေးသလား

*ပြောတော့ကော စိတ်ပျက်မယ်ထင်လို့လား မေမေ၊ အိမ်အနေနဲ့...

ကိုကိုဟာ ဂုဏ်တို့ငွေတို့ကိုသာ စွန့်ချင်စွန့်မယ်။ သူ့ကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်နေတာ၊ ကိုကိုကကော ဒီအတိုင်းမဖြစ်ပါဘူးလို့ မေမေပြောနိုင်ပါ့မလား။

တင်လှမောင်မှာ အိနှင့် တွေ့ခဲ့စဉ်က စိတ်ထဲတွင် အတော်လှုပ်ရှားကာ ဟိုဟိုသည်သည် စိတ်ကစားခဲ့မိသည့်တိုင် မေမေအတွက်ကိုမူ မေမေစိတ်တိုင်းကျ မျှော်လင့်ချက်မျိုးကို မပေးလိုသေးပေ။

မေမေကလည်း တင်လှမောင်စကားကို ကြားရသောအခါ ခပ်တွေ့တွေ့နှင့် ငေးငိုင်းသွားသည်။ ခဏနေမှ စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာမျိုးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘နင်ရော နင့်အစ်ကိုရော ငယ်ကြပါသေးတယ် တင်လှမောင်၊ လူကြီးတွေကို ခြေရာတိုင်းပြီး ထင်ရာစိုင်းချင်လို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ တို့ဟာ သားကို ဘယ်လောက် အလိုလိုက်ခဲ့သလဲ နင်အသိပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကတော့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ရမယ့်အရေး၊ ဒီအရေးမှာ သူထင်သလိုလုပ်တိုင်း မိဘတွေက ကြည့်နေလို့ဖြစ်ဦးမလား၊ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းကိုမှ ညွှန်ပြမပေးဘူး။ ထိန်းသိမ်းမထားဘူးဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အလိုလိုက်လွန်းလို့ အခိုက်စော်ကားသွားတယ်ပြောကြမှာပဲ။ ငါတို့လို မိဘကို မဆိုထားနဲ့တော့ နင့်သဘောကိုပဲ ပြောပြစမ်းပါဦး။ နင့်ကိုကိုဆင်းရဲတာကို နင် ကြည့်ရက်နိုင်သလားလို့ ဟင်’

‘ဒါကတော့ မေမေတို့သဘောတစ်ခု နေမှာပါ။ ကိုယ့်မှာ ချမ်းသာတဲ့နောက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ဆင်းရဲနိုင်ဦးမှာလဲ။ ဆင်းရဲသူကတောင် ရွှေပင်စားတော့ ရွှေကျေးဖြစ်လာရဦးမှာ မဟုတ်လား။’

‘ငှက်ပျောသီး အခွံနွာစားသလိုမပြောစမ်းနဲ့ တင်လှမောင်၊ ပစ္စည်းရာ သားရော ပုံအပ်ရမယ့် အရေးမှာ တို့စိတ်ကြိုက်ကိုတော့ မရွေးချယ်ရဘော့ဘူးလား။ နင်တို့ရွှေကျေးက မာန်စောင်ထက်လွန်းလို့ မိဘတွေကိုပါ နှုတ်သီးနဲ့ ထိုးဆိတ်ပစ်မှာကိုကော နင်တို့သိရဲ့လား။ နင့်ကိုကိုသာ ဒါကို ဧည့်စားတတ် မြော်မြင်တတ်ရင် မိဘနဲ့ အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားပါ။ မိဘနှစ်ယောက် အောက်ချပေါင်းတန် ပေါင်းပါလို့သာ ပြောဖို့မို့လား..... ခုတော့ မိဘလတ်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်ပြီး ဆင်းသွားဖို့လောက်ကြံနေတော့

အင်မတန်ချစ်လွန်းတဲ့သားမို့သာ မပြောရက်မဆိုရက် သည်းခံနေရတာ
ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အာင့်တယ်မှတ်သလဲ....*

ဤနေရာတွင်တော့ တင်လှမောင် အနည်းငယ် ငိုငံ့ကျသွားသည်။
အရင်တစ်ခေါက် ကိုကိုပြန်လာစဉ်က စိတ်ကောက်ပြီး ထမင်းမစားဘဲ
နေသောအခါ မေမေရာ ပေပေပါ စိတ်ပူပင်စွာ ချော့မော့ပြီးစားစေကြသည်
ကို ပြန်တွေးမိသည်။ ကိုကိုက မေမေတို့ သူ့ကိုမချစ်ပါဘူးဆိုသည်မှာ
မဖြစ်နိုင်၊ ချစ်လွန်း၍ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင် ပေးရ
သည်ဆိုတော့ မေမေစကားမှာ မှားနိုင်စရာမရှိပေ။ မေမေက တင်လှမောင်
၏အမူအရာကို အကဲခတ်ရင်းမှ လည်ပတ်ပါးနပ်စွာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

*ထိုက်ထိုက်တန်တန် မိန်းမမျိုးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် လက်ဖွဲ့
တင်တောင်းပေးဖို့ ဝန်မလေးပေတဲ့၊ လူလုံးချည်ရှိတဲ့အပေါ်မှာ မာနတံခွန်
ထူထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို တို့က မထိုက်မတန်လက်ဖွဲ့နိုင်၊ တင်တောင်း
နိုင်ပါ့မလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြည့်လေ... အခု ခင်ခင်ဆိုရင်စိန်တစ်
ဆင်စာနဲ့ ငွေငါးသောင်းပါမယ်၊ ရုပ်ဆိုလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိဘူး၊ ပညာ
လည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား၊ ဒီပြင်သတင်းလည်း ငါစုံစမ်းပြီးပြီ...
သူ့ကိုကြိုက်တဲ့လူသာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ၊ သူကပြန်ကြိုက်ပြီး ရည်းစား
မထားခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုမိဘက သားနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတော့လည်း မိဘစကား
ကိုနားထောင်ပြီး နာခံရှာတယ်။ အမှန်ပြောရရင် သားထက်တောင် အလိမ္မာ
ပိုနေသေး မဟုတ်လား.....။

*ငါကလည်း အင်မတန် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမစား
မျိုး တင်လှမောင်... သားတစ်ယောက်ရယ်လို့ ရှိတဲ့ပစ္စည်း အကုန်ပုံထည့်ပြီး
သားနဲ့ချွေ့မ လက်ဝေစာနဲ့ ပြန်စားနေနိုင်မယ့်အစား မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ
တော့ သားအတွက် အိမ်ရှေ့က တိုက်ကြီးနဲ့ ငွေတစ်သိန်းဆိုရင် တော်ပြီ၊
ခင်ခင်ကို လက်ဝတ်လက်စားလည်း ဆင်ပေးစရာမလိုဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့သူ
ပြည့်စုံပြီးသား၊ အဲဒီတော့ ခင်ခင်ပါတဲ့ ငွေနဲ့ သားငွေနဲ့ပေါင်းပြီး အရင်းအနှီး
ကောင်းကောင်းနဲ့ ကုန်သည်လုပ်ချင်လုပ်နိုင်တယ်၊ စက်မှုလက်မှု ထူထောင်
နိုင်တယ်၊ သူ့ပညာသူ ဆက်သင်ပြီး လခစားလုပ်ချင်သပဆိုလည်း လုပ်နိုင်
တယ်၊ ဘာမှပူစရာ မလိုတော့ဘူး။

*အေး မိဘက ဒါလောက် အမြော်အမြင် ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်တဲ့ အလုပ်ကိုမှ သူ မနာယူနိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့၊ ကျောကျောပြီး ဆင်းပါစေ ဘာပစ္စည်းတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးလိမ့်မယ် မထင်လေနဲ့တော့ပေါ့။

ငါတို့သေရင် အမွေဆက်ခံနိုင်ဦးမယ် ထင်ရင်လည်း မှား မှာပဲ။ ငါ့ပစ္စည်းကို အကျိုးမရှိရာမှာတော့ မသုံးနိုင်ဘူး။ မသေခင် စားလောက်နေ လောက်ရုံချန်ပြီး အကုန်ကို လှူပစ်မယ်။ အဲဒီအတိုင်း ငါသန့်ရွာန်ချပြီးသား ပဲ

မေမေက လေလျှောက်ကြီးနှင့် ပြောနေသော်လည်း တင်လှမောင်က ငိုငိုမြဲငိုငိုနေသည်။ မေမေကပင် တင်လှမောင်၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ပြီး ဆက်လိုက်ပြန်၏။

သားပြန်လာလို့ သူထင်သလို မအုပ်နိုင် မထိန်းနိုင် ဖြစ်ကုန်ရရင် ကောင်းတော့မကောင်းဘူးပေါ့။ အားလုံး အစီအစဉ်တွေလည်း ပျက်ကုန်မှာ ပဲ။ အဲဒီတော့ ကြိုတင်ဖြေရှင်းထားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်လမ်းတော့ ငါတွေး မိထားပါတယ်။ တကယ်လို့ သူစွဲလမ်းနေတဲ့ ကောင်မသာ သူ့အရင် လင်ယူ သွားမယ်ဆိုရင်ဖြင့်..

*ဒါကလည်း လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုပါပဲ*ဟု ငြိမ်နေ သော တင်လှမောင်က ဝင်ဖောက်လိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ.... လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်ပဲ လိုပါတယ်။ သူဟာ သူ့အကိုရဲ့ဘဝကို တင့်တယ်စေလိုတဲ့ စေတနာမျိုး လည်း ရှိမယ်။ လူကြီးမိဘ အစီအမံကိုလည်း နာခံမယ်ဆိုတဲ့ သူ့အတွက် လည်း ထိုက်သင့်သလောက် အကျိုးခံစားရဦးမှာပါ

ဪ... ဒီအမှုမှာ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှို့ရမယ့်လူက ကျွန် တော် ဆိုပါတော့

*ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှို့တဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မုတ်ဆိတ် ကို ပျားစွဲတဲ့ သဘောမျိုးပါ။ ငါဟာ စကားကို အင်မတန်ရှင်းရှင်းပြောတတ် တယ်။ နင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိတော့ဘူး။ နင့်အဖေဆီမှာ ကတိပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း.... တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မျှတနိုင်တဲ့ ပညာကို

ငါတို့ သင်ပေးပြီးပြီ။ အခု ငါဖြစ်စေချင်တဲ့ မိန်းမနဲ့ ယူလိုက်မယ်ဆိုရင် နင်တို့ ရင်းနှီးစားနိုင်ဖို့ ငွေနှစ်သောင်း ပေးလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီတော့ နင်တို့ လည်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်နိုင်တယ်။ သားဘဝလည်း တင့်တယ် သွားမယ်။ လူကြီးတွေအစီအမံလည်း မပျက်ရဘူးပေါ့။

‘ဒီလိုဖြစ်နိုင်ဖို့ကရော ငှက်ပျောသီး အခွံနွားစားသလို လွယ်တယ် မှတ်လို့လား မေမေက’

‘မလွယ်ပေမယ့် မခဲယဉ်းတန်ဘူးလို့ပဲ ငါ ထင်ပါတယ်။ မင်းတို့ အထင်ကြီးလွန်းနေတဲ့ ဒီကောင်မဟာ သားကို လက်လွှတ်ရမယ်လို့သာ သေချာရင် မင်းအတွက် မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေမှာပါ’

‘ကိုကိုကကော လွယ်လွယ်ကူကူ လက်လွှတ်မှာလား၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ချင်အောင် မုန်းသွားတော့မှာပေါ့’

‘အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ သား မပြန်မီ အတွင်းမှာသာ ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကိစ္စ အားလုံးအတွက် ငါ တာဝန်ယူမယ်ပေါ့။ နင်တို့အတွက် ငွေ ၂ သောင်း ပေးလိုက်မယ်ဆိုတာလည်း ငါ ကတိထပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

‘စဉ်းစားဖို့တော့ အများကြီး လိုနေသေးတာပဲ’

‘စဉ်းစားလေ... လူကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာကျေနပ်ပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အိုးအိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ အထိုက်အလျောက် သင့် သင့်မြတ်မြတ် တင့်တင့်တယ်တယ် နေချင်သလား... လူကြီးတွေ တစ် သက်လုံး မျက်နှာပျက် အရှက်ရအောင် ကိုယ့်ကြံ့မှာ ကိုယ်ဖန်တီးပြီး ပြာပုံ ဝပ်ချင်ကြသလား ဆိုတာကို... အေး ပြီးတော့ နင်အခုလို ဝတ်စားနေထိုင်မှု အားလုံးအတွက် မကြောင့်မကျဖြစ်နေရတာဟာ ဘယ်သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ဆိုတာလည်း ထည့်တွေးဦးပေါ့’

‘ခေါင်းရှုပ်စရာကော တော်တော်ကောင်းနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့် ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးကြည့်ဦးမယ်လေ’

‘ကောင်းပြီလေ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်ဖို့လို သဘောပေါက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

(၁၄)

အမောင် မျှော်လိုက်ရတာ အမောင်ရယ်၊ အခုမှ လာရသလား ဟင်

အိသည် တင်လှမောင်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် အိမ်လှေကားရင်းထိ အပြေးကလေး ဆင်းကြိုပြီး ခပ်လောလော ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ဟန်ဆောင်ပြီးကလေးမျှ မပြီးနိုင်အောင်ညှိုးလှနေ၏။

*အမောင်လည်း စိတ်မချမ်းသာတာနဲ့ပဲ အီရယ်*ဟု တင်လှမောင်က အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

တစ်နေ့က အိတို့အိမ်မှအပြန် သူတို့ကိစ္စကို မေမေနှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြပြီးနောက်တွင် အိတို့ အိမ်သို့ ၂ ရက်မျှ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ သည်အတွင်းမှာ သူ၏ဦးနှောက်သည် ချာချာလည်မျှ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မေမေ ဝီစဉ်တင်ပြထားသည့်ကိစ္စမှာ ဘယ်ဘက်ကလှည့်တွေးတွေး ဘေးကျပ်နဲ့ကျပ်စရာသာ ဖြစ်နေသည်။

ဤအိမ်မှ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးကြည့်သော်လည်း စိတ်နောက်မှာ ကိုယ်မပါနိုင်ပဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူ့၌ ဖြစ်ရာဘဝကို ရင်ဆိုင်ရသော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်အားကိုးဝံ့သော သတ္တိ စိတ်ခွဲမရှိ။ လူမမယ်တစ်ယောက်ပမာ အသည်း ကြောင်ကာ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

သို့သော် သူ့နောက်တွင် အိနှင့် ငွေနှစ်သောင်းကို အဖော်ပြုကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ အင်အားပြည့်ကာ လန်းဆန်းတတ်ကြွလာသလို ထင်ရသည်။ အားလုံးသော စိတ်ရှုပ်စရာများကို ဖယ်ထုတ်ကာ အိ ရုပ်သွင်ယဉ်စစကလေး တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်မိလိုက်သောအခါတွင် သူ့စိတ်သည် အကြည်လင်အရွှင်မွေ့မိဆုံးပေတည်း။

အိအပေါ်မှာ ငါ့စိတ်တွေဟာ ပြောင်းလဲချက် ထူးလှပါကလား ဘုရားပင် သက်ပြင်းရှိုက်ကာ မှတ်ချက်ချမိသည်။ *ချစ်သော ကိုကိုကို တွေးမိပြန်တော့လည်း စိတ်မလုံဖြစ်ကာ ဖိုလိုက်မိပြန်သည်။ ဒီထဲက ကြားဖောက်ပြီး *ဒါဟာ ကိုကို ချမ်းသာဖို့ပဲ၊ ကိုကို့ အငြိုငြင်ကို မခံရအောင်လည်း မေမေက တာဝန်ယူမယ်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာရှိသလဲ* ဟူ၍

လိပ်လို ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်သည့် အတွေးမျိုးကိုလည်း တွေးတတ်လာသည်။ သို့သော်... *အိကို ငါ ဘယ်လိုပြောရပါ့'ဟု တွေးမိပြန်သော် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ရပြန်၏။

တင်လှမောင်က ဤလို အတွေးပေါင်းစုံနှင့် လုံးချာလိုက်နေရဆဲမှာ မေမေကတော့ သူ့ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်ပင် လှမ်းလိုက်သည်။ ပုံနှိပ်စက်မှ ပူပူနွေးနွေး ရောက်ရှိလာသော ဖိတ်စာကဒိတ်ကဒိတ်ကို ဒေါ်မြရွှေကြီးနှင့်စေပါးကာ အိထံသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း တင်လှမောင်အား နားပူနားဆာတိုက်ခါ သွေးထိုးပေးနေ၏။ သို့ကြောင့်ပင် တင်လှမောင်က အခြေအနေကို အကဲဖမ်းရန်နှင့် မိမိတို့လိုရာသို့ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရန် ဟူ၍ အိတို့အိမ်ကို ယခုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

*အစက အိထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ဒေါ်မြရွှေကြီး ဖိတ်စာလာပို့သွားတယ်၊ ဒါဟာ အိ စိတ်ကို သက်သက်မဲ့ လာကလိတာ သိလား၊ ဒီကိစ္စကို အထွန်းရော သိပြီးပြီလားဟင်'

အိက အိမ်ပေါ်သို့ ဦးဆောင်တက်သွားရင်းမှ အသံကလေး ဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

*အဲဒါကို မပြောတတ်သလောက်ပဲ၊ အစတည်းက သူတို့မှာ အစီအစဉ် ရှိပြီးသားမို့ ဖေဖေက သွားရင်းလာရင်း ပြောပြရင်လည်း သိလောက်ပြီပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ အုပ်ချုပ်အုပ်ထားဦးမှာပဲ အမောင့်ကို အရေးစိုက်ပြီး ဘယ်သူကမှ ပြောမပြတော့ ထင်ရခက်သားပေါ့'

*ဒါ တစ်ခု ခက်နေတာပဲ အမောင်... သူ့သဘော ဘယ်လိုဆိုတာကို သိရင် အိတို့ ကြံနိုင်ပါသေးတယ်၊ သူ့ဆီကို စာမြန်မြန် ထည့်လိုက်ဖို့ တာပဲ'

*ဒါတော့ အမောင်လည်း တွေးမိသားပဲ၊ မဖြစ်နိုင်လို့နေရတာ၊ ကိုယ့်တို့က လျှောက်လည်နေကြမှာဆိုတော့ ဘယ်အရပ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိနဲ့ ဘယ်လိုထည့်မလဲ'

အိက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို ဟင်းကနဲချလိုက်ရင်းမှ ဒူးကလေးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်ပိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

အခုနေမှာ အိဘက်ကတော့ အထွန်းမေတ္တာကလွဲရင် အားကိုးစရာ မရှိတော့ပါဘူး

အမောင့်ကိုရော တစ်ခါတလေကလေးမှ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူးလား အိရာ

တင်လှမောင်က အဆမတန် အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်ကာ အိရှေ့ဘည့်တည့်မှာ ကပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ အိ မျက်နှာကလေး ပြုံးယောင် သန်းသွား၏။

ဟုတ်သားပဲ၊ အိတို့ဘက်မှာ အမောင်ပါနဲ့ သုံးယောက်တောင် နို့နေသေးတာ ကစင့်ကရဲတွေ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေတော့ မဖြစ်တန်ရာပါဘူးနော်

အိ၏ ဖြူနုသွယ်ပျောင်းသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်က တင်လှမောင် နှုံးပေါ်မှာ သာသာကလေး တင်လာသည်။ သန့်စင်စွာ ပြုံးယောင်ဖြူနေသော အိမျက်နှာကလေးကို မြင်ရလျှင် တင်လှမောင်မှာ ကြက်သီးမြမြ နှိမ့်သွားလေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း ဘာတစ်ခုမျှ ပြောလိုမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

*ကဲ ဘယ်လိုများ အကြံဉာဏ် ထုတ်မှာလဲ အမောင်*ဟု အိကပင် ဆက်ပြောသည်။

အခု အခုတော့ မပြောတတ်သေးဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အမောင် အမောင်ကြံရင် အားလုံးကောင်းဖို့အတွက်ပဲ ကြံမှာပါ

တင်လှမောင်က မတင်မကျနှင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောမိသည်။ အိကိုပင် ရိုးသားစွာ အားတက်သွားရှာပုံရသော အိမှာ အပြုံးကလေးပို၍ ဖြင့်သွားပြန်၏။

အထွန်းမရှိတဲ့အခိုက်မှာဆိုရင် အမောင်တစ်ယောက်က လွဲလို့ အိကို ခြေသိမ့်ပေးမယ့်လူ မရှိပါဘူးကွယ်

ဤစကားလေး တစ်ခွန်းကတော့ တင်လှမောင်နားထဲမှာ ချိုမြိန်လှသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်များ ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲလာရပြန်ပါလိမ့်။ တင်လှမောင်မှာ သူ့အဖြစ်ကိုပင် သူ့နားမလည်နိုင်ပဲ ရှိနေသည်။ ဘာစကား မှုလည်း ပြန်ပြောလိုက်နိုင်ခြင်း မရှိသေး...။

* သူတို့ကတော့ ပိပိရီရီအကွက်ဆင်ပြီး လုပ်နေပုံရတယ်။ အိတို့ အနေနဲ့တော့ ဘာမှမကြံသာသေးဘူးပေါ့။ ကဲ... သွားကြမယ် အမောင် နောက်များအကြောင်းထူးရင်လည်း အိကိုလာပြောပါနော် ဟု အိကပင် မချီ ပြုံးကလေးနှင့် တင်လှမောင် ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ထနှင့်လေသည်။

* ဘယ် ဘယ်ကို သွားမှာလည်း အိရဲ့ *

* ဪ... အိက ဈေးကိုသွားမှာလေ၊ အခုတလော အပ်ထည်တွေ များလွန်းလို့ ဖေဖေအနားရအောင် အိပါ သွားကူပြီး ချုပ်ပေးနေရတယ်။ အမောင်လည်း ပြန်ပေးဦးပေါ့၊ အကြံဉာဏ်လည်း ထုတ်ပါဦးနော် *

သည်လိုနှင့် တင်လှမောင် ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။ အိမ်ရောက်၍ မေမေက မေးတော့လည်း သူ၏မရေမရာ စာတ်လမ်းကိုပင် ပြန်ခင်းပြရသည်။

* နင်ဟာ ထူပုံနဲ့ အသေးတာပဲဆိုတဲ့ စကားမျိုးပဲ တင်လှမောင် သားပြန်လာဖို့ နီးလာပြီ သူ့ဆီက စကားစ ဒီလောက်ရလို့မှ နင်လိုရာထိ ဆက်မပြောနိုင်ဘူးလား *

* ကျွန်တော်ပြောသမျှလည်း သူက ရိုးရိုးချည်းထင်နေတော့ ငြော့ မထွက်ရဲတော့ဘူးပေါ့ *

* ဒါလောက်တောင် ဆိုရင်လည်း မပြောဘဲနဲ့ ပြီးနိုင်အောင် တန်ဖိုး လှည့်ကြံရမလို ဖြစ်နေတာပေါ့ *

* ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ *

* ရတဲ့နည်းနဲ့ လှည့်ပတ်ယူဖို့ပေါ့ *

* နောက်ပြီး... ကိုကိုပြန်လာတော့ အပြစ်ရှိသမျှကို ကျွန်တော်ချည်း ပုံချပြောမှာလား *

* မစိုးရိမ်တန်တာကို မစိုးရိမ်စိမ်းနဲ့ဟယ်... ငယ်ရွယ်သူတွေဆိုတာ သားမရှိခိုက်မှာ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ၊ တခြားလူမှ လည်း မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ညီလေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါ့သားရယ်... သား အတွက်လည်း မေမေတို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားပါတယ် ဆိုတာ မျိုးတွေ ငါ ကြည့်ပြောမယ်ပေါ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ တို့မိသားစုအားလုံးလည်း အချစ်အခင်မပျက် ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ကြမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်ပါ *

ဤလိုဆိုတော့ တင်လှမောင်မှာ ကန်စွန်းခင်းနှင့် ငြိသလို မကွန့် သာ မလွန့်သာသလောက် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ’

‘ငါစီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေါ့’

သည်လိုနှင့် နောက်တစ်နေ့မှာပင် မေမေအစီအစဉ်အတိုင်း တင်လှ မောင်က စာတစ်စောင်ရေးရသည်။ စာမှာ ကိုကိုစာကိုရ၍ တင်လှမောင် က တစ်ဆင့် ရေးပေးလိုက်သလို ရေးရခြင်းဖြစ်သည်။

အရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ အမောင် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကိုကို့ ဆီက စာတစ်စောင်ရပါတယ်။ ဒီကကိစ္စအားလုံးကို ကိုကို့သိနေပါပြီ။ ကိုကို့နက်ဖြန်ည သန်းခေါင်ရထားနဲ့ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုကို့မပြန်မီ ညဦးပိုင်းမှာ အမောင်က အိကို တစ်နေရာမှာ ခေါ်ထားနှင့်ဖို့ပဲ။ စာထဲမှာ နေရာနှင့်တကွ အသေအချာ ထည့်ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီတစ်နည်းကလွဲရင် ဝေးရတော့မှပဲလို့လည်း ပြောပါတယ်။ အဲဒီတော့ နက်ဖြန်ည (၁၀) နာရီ လောက်မှာ အမောင်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လာခေါ်မယ်။ လိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ။ အမောင်လာရင် ရိပ်မိကြမှာစိုးလို့ စီတာရန်းကို လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ကိုကို့ စာကိုလည်း ဖတ်ပြီးရင် ပျောက်ပျက်ပစ်ပါဆိုလို့ မီးရှို့လိုက်ပြီ။ ဒီစာကို လည်း အိ ဖတ်ပြီး ပျောက်ပျက်ပစ်ပါ။ နက်ဖြန်ည (၁၀) နာရီလောက်သာ မပျက်မကွက် စောင့်နေပါ။ အမောင် ဆက်ဆက်လာခေါ်မည်။

ထိုစာကို ရေးပြီးလျှင် အသေအချာပိတ်၍ စီတာရန်းကို လွှတ်ရ၏။ အိထံမှ ‘ကောင်းပြီ’ဟု ပြောလိုက်သည့် သတင်းကိုလည်း စီတာရန်းကပင် ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ ကိုကို ရှိစဉ်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ စီတာရန်းကို လွှတ်တတ်သည်မို့ အိက အထွေအထူး တွေးမိဟန်မတူပေ။ ကိုကို စီစဉ်ပေးသည်ဆိုလျှင် ဘယ်လို စွန့်စားခန်းမျိုးကိုဖြစ်ဖြစ် အိက လိုက်နာမည် မှာလည်း သေချာနေသည်။

သူ၏ စွန့်စားခန်းအပေါ်မှာ မယုံမရဲနိုင်သလိုလိုနှင့် ချိတ်ချိတ်ဖြစ်ကာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အချောက်ခံရသလို ဖြစ်နေသူကတော့ တင်လှမောင်သာ ဖြစ်သည်။ ပြဿနာကလည်း ကြာရှည်ချင့်နှိုင်း စဉ်းစားနေရန် အချိန်ရသည်မှ မဟုတ်။ သူပြုမိသောအလုပ်အတွက် မှားသည်မှန်သည် ပိုင်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်

စွမ်းသော သတ္တိစိတ်အားလည်း သူ့မှာမရှိပေ။ သည်အချိန်တွေအတွင်းမှာ သူချစ်မြတ်နိုးသော တယောပြားကလေးနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကိုလည်း ယောင်၍မျှ မကြည့်အားနိုင်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေပြီးတော့သာ အနေများနေ သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသည် မဟုတ်ရာ။ သူတို့ချိန်းဆိုထားသည့် နက်ဖြန်မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ တင်လှမောင်သည် မကြုံစဖူးသော စွန့်စားမှုကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် မလုပ်စဖူးသော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကိုပြုရန် အစွန့် ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပထမတော့ သူသည် သူ၏အစီအစဉ်အတိုင်း အိမ်နောက်ပေးမှ ခြံ တန်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဒေါ်ငြိမ်းတင်၏ တံကလေးသို့ သွားရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်... သည်မိန်းမကြီး၏ မကောင်းသတင်းကို တွေးမိသောအခါ စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်ရပြန်၏။

နောက်ပေးတံက ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးမှာ သူ့ယောက်ျားရှိစဉ်ကတည်းက တိတ်တိတ်ပုန်း အရက်ချက်ရောင်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ယခု သူ့ယောက်ျား သေဆုံးသွားတော့လည်း သည်လက်ငုတ်အလုပ်ကိုပင် သူတစ်ယောက်တည်း ဆက်လက် လုပ်ကိုင်သည်။ ထို့ပြင် သူထံသို့ အရက်သောက်ရန် လာကြ သော တွေ့လေရာ လူအောက်တန်းစားများကိုလည်း မြူတတ် ချူတတ်သော မကြောင်းကိုလည်း သတင်းအနံ့ ထွက်နေသေးသည် မဟုတ်လား။ သို့အတွက် လည်း တင်လှမောင်က ကျောတွန့်သွားမိပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် အစီအစဉ်ပြောင်းကာ စီတာရန်းကိုလွှတ်ပြီး 'ဂျင်' နှင့် 'ဂျင် ဂျာဘီယာ ပုလင်းများကို ဝယ်စေလိုက်ရ၏။ ဒါကလည်း ဘာအထွေ အကြံမှ ရှိ၍မဟုတ်၊ ကြားဖူးနားဝနှင့် စိတ်ကူးရှိသလို လုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ စီတာရန်း ပြန်လာသောအခါ ထိုပစ္စည်းများကို ကားထဲမှ တစ်ခါတည်း ထည့်ထားစေရ၏။

သည့်ပြင် အစီအစဉ်များကိုတော့ တင်လှမောင် ဘာကိုမျှလုပ်ရန်မလို ပေ။ သူတို့ အခုသွားရမည့် ညောင်ဝိုင်းရွာကြီးမှာ မြို့နှင့် ၄ မိုင်မျှ ထောင့် ကားလမ်းနံ့တေးမှာ ရှိသည်။ ဤရွာတွင် မေမေတို့ကြွေးနှင့် သိမ်းထားသော

အိမ်လွတ်တစ်ဆောင်လည်း ရှိ၏။ ထိုအိမ်ကို ကြိုတင်ရှင်းလင်းရန် မေမေက ခေခိုင်းထားပြီးပေပြီ။ ကားကို ခေတ္တယူငင် သုံးစွဲရန်လည်း မေမေက ခွင့်ပြု ထားပြီး ဖြစ်၏။

သူတို့အခန်းထဲရှိ တိုင်ကပ်နာရီမှ (၁၀) ချက်တိတိ တီးလိုက်သော် တင်လှမောင်သည် အနည်းငယ်တုန်ရီနေသော လက်များဖြင့် ဘလေစာအင်္ကျီ အိတ်ထဲမှာ ယခုရက်များအတွင်း သုံးစွဲရန် မေမေပေးထားသော ငွေငါးရာ သည် အသင့်ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ မေမေချောင်းဟန့်သံကို ကြားရ၏။ တစ်ဖက်သော အခန်းငယ်မှ စိတာရန်း၏ လှုပ်ရှားသံကိုလည်း ကြားရသည်။ တင်လှမောင်၏ စွန့်စားခန်းကို သူတို့တွေ နားစွင့်၍ပင် နေကြပေသကော။

ခဏနေတော့ တင်လှမောင်သည် ကားရုံမှကားကိုထုတ်ယူ မောင်း နှင်ကာ အိတို့လမ်းဘက်သို့ ထွက်လာပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကားကို လမ်းထိပ်မှာတင် ရပ်ထားခဲ့ကာ ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလျှောက် လာသည်။ ကောင်းကင်ထက်မှ အင်အားမရှိလှသော လတစ်ခြမ်းကွေး ကလေးသည် အပြာရင့်ရောင်ကမ္ဘာလားကို ပြုတ်လုတ်ကာနှင့် ကုတ်ကပ် သွယ် ဖက်ထားရသလိုလို ထင်မိ၏။ သည်မလင်းတလင်း လရောင်အောက် မှာ တင်လှမောင်က ဖြတ်လျှောက်လာရသည်။

အိတို့ အိမ်ကလေးရှေ့ရောက်လျှင် တင်လှမောင်က လက်နှိပ် ဓာတ် မီးကို ဟိုသည်ဝှေ့ပြီး နှစ်ချက်မျှ ဆင့်နှိပ်လိုက်သည်။ မီးရောင်သည် အိမ် အောက်ထပ် အမှောင်ရိပ်မှာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော အိကို ဖမ်းမိသွား ၏။ လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို နံဘေးမှ လွယ်ထားသော အိက ခပ်သုတ် သုတ်ကလေး ပြေးထွက်လာသည်။

အမောင်.....

လှိုက်မောသံဖြင့် တိုးတိုးကလေးခေါ်ကာ အိက တင်လှမောင် လက် မောင်းကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွယ်ဖက်ထားလိုက်သည်။ တင်လှ မောင် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသိမ့်လှုပ်သွားရလေ၏။

ကြောက်လိုက်တာ အမောင်ရယ် ခပ်မြန်မြန်...

အိ၏လေသံမှာ ပီသခြင်းမရှိတော့သလောက်ပင် တိမ်ဝင်သွား

သော်လည်း ခြေလှမ်းတွေကမူ အားကုန်သုတ်နေသည်။ ကားဆီသို့ ရောက်လာပါမှပင် နှစ်ယောက်သား ဟင်းချနိုင်ကြ၏။ ပြီးတော့ တင်လှမောင် စိတ်ကဏှာမငြိမ်အောင် လှုပ်ရှားနေသည်နှင့် အမျှပင် ကားကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးလွှားနေလေသည်။ ဒါကိုတော့ အိသည် ကြောက်ရုန်းအလျင်းမသိဘိအလား တင်လှမောင်နံဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလေသည်။

ညောင်းဝိုင်းရွာထဲသို့ အနည်းငယ်မျှ ကျော်ဖြတ်မိလျှင်ပင် သူတို့ဆင်းရမည့် အိမ်သို့ ရောက်တော့၏။ နှစ်ယောက်သား အသက်အသံ မပြောဘဲနှင့်ပင် ကားပေါ်မှဆင်းကြသည်။

မြင့်မားလှသော ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ သူတို့၏ ကားကလေးပေါ်တွင် စီးမိုးနေ၏။ ဝိုးတဝါးလရောင်ကလေးက လျှိုးတိုးကျဲတဲ့ရွက်ဝါတွေကို ထိုးဖောက်ခါ ကွက်တိကွက်ကျား လင်းနေသည်။

ရိုးညှာတံမခိုင်တော့ပြီဖြစ်သော ရော်ရွက်ဝါကလေး အချို့သည် ဥအမှောင်ထုထဲမှာပင် ပင်မြင့်ထက်မှ သက်လျော့ကြွဆင်းလာကြ၏။ တစ်တလေက သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်ပေါ်ကိုပင် ထိပါးပုတ်ခတ်သွားကြသည်။

တင်လှမောင်က အိလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မရဲတရဲနှင့် လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ အိမ်ကြီးသို့ ဦးဆောင်လာခဲ့၏။ အိမ်မှာ လေးပင်တစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ရာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ပြီး လှေကားထိပ်မှ တံခါးကို ငွေဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲမှာ ပါလာသော ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်အနက်မှ တစ်တိုင်ကို ဓာတ်မီးခြစ်နှင့် ခြစ်ပြီး ထွန်းညှိလိုက်သည်။

အိမ်မှာ အတွင်းထဲတွင် အခန်းတစ်ခန်းမျှ ဖွဲ့ထားခြင်းမရှိပေ။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍လည်း ဘာမျှမရှိ။ မြေရေအိုးအသစ်ကလေးတစ်လုံး ဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် သင်ဖြူးခပ်နှမ်းနှမ်းတစ်ချပ်သာ တွေ့ရသည်။ တင်လှမောင်က ဖယောင်းတိုင်ကို ကြမ်းပေါ်မှာ စိုက်ထူလိုက်ပြီးလျှင် 'ထိုလေ အိ'ဟု ပြောကာ သင်ဖြူးကလေးကို ဆွဲခင်းပေးလိုက်သည်။

အိမ်က နောက်ပြီး အထွန်းက ဒီကိုလိုက်လာမှာနော်'ဟု မပွင့်တဖွင့်ကလေး မေးလိုက်သည်။ တင်လှမောင်မှာ ယောင်တောင်တောင် ကြောင့်

အမ်းအမ်းနှင့် ခေါင်းနှာဘမ်းကြီးသလို ဖြစ်သွားရာမှ ဟန်ဆောင်အားတင်းကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အမောင်က ကားယူလာတော့ အထွန်းက ဘာနဲ့လာမှာလဲ’

‘မပူပါနဲ့ အိရာ... သင့်သလိုဖြစ်လာရမှာပေါ့’

အိမှာ နောက်ထပ် မမေးတော့ဘဲ တင်လှမောင်ကိုပင် ဝံ့ဝံ့စားစား မကြည့်ရဲတော့သလို မျက်လွှာကလေးချပြီး ကုတ်ကုတ်ရုံ့ရုံ့ ထိုင်နေရှာသည်။ ရှက်သွေးဖြန်းနေသော ဤအမူအရာကလေးကို မြင်ရပြန်တော့ တင်လှမောင်ရင်ထဲမှာ ကြင်နာစိတ် လွှမ်းသွားသည်။ သူပြုနေသော အမူအတွက် သံသယစိတ်ဝင်လာမိရာ၏။ သည်လိုဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နှင့် လက်ဖျားများပင် အေးစက်လာသည်။ ‘ဒီအခြေအနေရောက်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး’ ဟု စိတ်ကို ပြန်တင်းရသည်။ ကားထဲမှ သူယူလာသော ပုလင်းများကို တစ်စပ်တည်း သတိရမိသွားပြန်သည်။

‘ခဏကလေးနေရစ်နော် အိ၊ အမောင် အောက်ကိုသွားဦးမယ်’ ဟု ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်ပြေးဆင်းကာ ကားထဲမှ ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များကို ထုတ်ယူလာသည်။

တင်လှမောင်က ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်နှင့် ပုလင်းများကို အိရှေ့မှာချလိုက်သောအခါ အိက ခပ်ကြောင်ကြောင်ကလေး မော့ကြည့်ပြီး ‘ဘာတွေလဲ အမောင်’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘လိုမယ်ထင်လို့ ယူလာတာ သွေးပူသွားအောင် သောက်လိုက်ပါလား’

တင်လှမောင်က တိုက်ရိုက်အဖြေမပေးပေမယ့် အိက ရိပ်မိသွားပုံရသည်။ အိသည် အောက်နှုတ်ခမ်းသားကို ရှေ့သွားကလေးဖြင့် ဖိကိုက်ကာ မျက်နှာကို တင်းတင်းပြင်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးရွေ့လာသည်။ တင်လှမောင်က ဂျင်ပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲမှာ လက်နှစ်လုံးသာသာခန့်စီ လောင်းထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဂျင်ဂျာဘီယာတစ်ပုလင်းကို ဖောက်ကာ တစ်ဝက်စီခွဲဝေပြီး ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကဲ ရော့’ ဟု ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို အိရှေ့မှာ ချပေးလိုက်ရာ အိသည် ကြောက်ကြောက်ရုံ့ရုံ့ ရုံ့ရုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ကောက်ယူပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ အတင်း

မောလျက် မျိုချပစ်လိုက်သည်။ တင်လှမောင်ကလည်း သူ့ဖန်ခွက်ကို ရှုံ့ကာ မဲ့ကာနှင့် အူသိမ်အူမသို့တိုင်အောင် ပူလောင်လောင် ရှုတတကြီးနှင့် ဒေဟော ပြေးဆင်းသွားပုံရလေ၏။

‘အား……’ဟု ခပ်တိုးတိုးနှင့် သံရှည်ဆွဲ၍ ညည်းလိုက်ကာ တင်လှမောင်က ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်လျှင် အိက ခစ်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အမယ် တယ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေသပေါ့လေ အိက။ ကဲ ရောချလိုက်ဦးတစ်ခွက်’ဟု တင်လှမောင်က နောက်ထပ်ရောစပ်ပြီး ပေးလိုက်ပြန်သည်။ အိက မငြင်းမဆန် ကောက်ယူပြီး မော့ချလိုက်ပြန်၏။ တင်လှမောင်ကလည်း နောက်ထပ်တစ်ခွက်ကို အားကျဂုဏ်ပြိုင် သဘောမျိုးနှင့် သောက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြပြန်၏။ ရွာလယ်ဆီမှ သံရှည်ဆွဲ၍ အူလိုက်သော ခွေးအူသံများကို ကြားရသည်။ အိက ပုခုံးကလေးတစ်ချက် တွန့်လိုက်လေ၏။

‘ကြောက်သလားဟင် တံခါးပိတ်ထားလိုက်မယ်နော်’

တင်လှမောင်က တံခါးကိုမင်းတုံးချပြီး သွားပိတ်ထားလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဖယောင်းတိုင် မီးကလေးမှာ သက်တမ်းကုန်ဆုံးကာ ဟုတ်ခဲ ငြိမ်းသွားလေ၏။ အိက အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ခစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြန်သည်။

တင်လှမောင်က အိတ်ထဲမှာ ကျန်နေသေးသော ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထုတ်ယူကာ မီးခြစ်ကို ရှုံ့ခနဲခြစ်ပြီး ထွန်းညှိလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော်…… သူ့လက်များမှာ တုန်ရီ၍နေကာ ဖယောင်းတိုင်ကို တော်တော်နှင့် စိုက်ထူမရဘဲရှိနေသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဖယောင်းတိုင်သည်လည်းကောင်း… အရာဝတ္ထု အားလုံးသည်လည်းကောင်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေကြသည်။

အိက တင်လှမောင်မျက်နှာကို လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ မပြီမသနှင့် တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ တင်လှမောင်က “သောက်ဦးမလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“နည်းနည်းပဲသောက်မယ် မူးလာပြီ”ဟု အိက ပြန်ပြော၏။

တင်လှမောင်က ဂျင်လက်တစ်လုံးလောက်ကို ဂျင်ဂျာဘီယာနှင့် ရောပြီး ပေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက်လည်း အညီအမျှပင်ထည့်သောက် သည်။ သူတို့သည် ခေါင်းထဲမှာ တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာသည်ကို ခံယူရင်းနှင့် အကြာကြီးပင် ဆိတ်ငြိမ်နေကြပြန်လေ၏။ မီးတောက်၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံယူနေရသော ဖယောင်းတိုင်ကလေးကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရည်ပျော် ကာ ချုပ်ငြိမ်းသွားပြန်လေသည်။

“အိလေ... ငယ်ငယ်တုန်းကများ တစ္ဆေသရဲဆို သိပ်ကြောက်တတ် တာပဲ။ အခုလို စွန့်စွန့်စားစား အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံရမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မထင်မတွေးမိဘူးပါဘူး” ဟု အိ၏ လျှာလေးအလေးသံက မှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အမောင်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ အမောင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး မကြုံဘူး တာတွေကို အားလုံး လုပ်နေရတာပဲ”

“အဟဲ... ကိစ္စမရှိပါဘူး အမောင်ရာ... အမောင့်ကျတော့လဲ ခိုးယူရမှာဆိုရင် အထွန်းကို ကူပြီးခိုးပေးခိုင်းပေါ့။ အဟေး ဟေး- ပျော်စရာ တောင်ကောင်းသေး...”

“ဘာရယ်... ဘာပြောတယ်၊ တကယ်ပျော်တယ်လား”

တင်လှမောင်က အမှောင်ထဲမှာ အိကို လိုက်စမ်းပြီး လက်ကလေး ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“အို အို မရွံ့စမ်းပါနဲ့ မူးရတဲ့ အထဲမှာ... ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပါဦး အမောင်ရာ” ဟု အိက သူ့လက်ကလေးကို ရုန်းရင်းဖယ်ရင်းနှင့် ပြောလိုက် သည်။

“ဖယောင်းတိုင်လား... တစ်တိုင်မှမရှိတော့ဘူး...” ဟု တင်လှ မောင်က အိလက်ကလေးကို မလွှတ်ဘဲနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တကယ်လည်း ဖယောင်းတိုင်က ကုန်သွားစေပြီး...။ အလင်းပေး စရာမရှိတော့သော ဤအခါဝယ်... အမှောင်ထုကသာလျှင် သူတို့နှစ်ဦးအား ချွင်းချက်မရှိ ပိုင်စိုးကာ ဖမ်းစားဝါးမျိုလိုက်တော့ပေပြီတည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ မေမေတို့အိမ်မှ အစပြုကာ မတင်အိနှင့် တင်လှမောင်တို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီ... ဟူသော သတင်းမှာ တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။

လူယုံသတ်သည်ကို လွန်ပြီးမှ သိရသော အိကတော့မှ အသည်းထွဲ အံ့ သကဲ့သို့ပင် ငိုကြွေးတော့လေသည်။

“ဒါလောက်လည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ အိရယ်... အိအပေါ်မှာ အမောင်က စေတနာဆိုးနဲ့ စိတ်ရိုင်းမွေးမြူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိအနေနဲ့လည်း ကိုကိုအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်မထားနိုင်တော့သလောက် လမ်းဆုံးနေပါပြီ... အမောင့်ဘက်က အမောင့်အခဲကိုလည်း ကြည့်ပါဦး အိရယ်...”

တင်လှမောင်ကလည်း အိကို တတ်နိုင်သမျှ ချောမော့ကာ သူတို့၏ အခက်အခဲကြုံရပုံများကို ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။ သို့သော်- ထိုစကားများမှာ အိအတွက် နားဝင်နိုင်ဟန်မတူ...

“တိတ်စမ်း အမောင့်... အိ ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ အိငိုမယ်၊ ငိုရမယ်၊ အသည်းကွဲအောင်ကို ငိုရမယ်။ မိတင်အိ ဘဝဆုံးပြီ... ခွေးဖြစ်ပြီ... ခွေးလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီ။ ဒါဘယ်သူစနက်ဆိုတာ အိသိပါတယ်။ အမယ်လေး... အကြံ ပက်စက်လိုက်ကြတာနော်... အဟီး... အီး...”

အိသည် ရှိုက်ငင်နေရင်းမှ ဒေါသသံကလေးဖြင့် တုန်တုန်ရီရီအော်ပြောလိုက်ကာ အားရှိပါးရှိ ငိုချလိုက်ပြန်လေသည်။ ငိုရင်းနှင့်မှ အားမရနိုင်သေးသလို သွယ်ပင်တွေကိုသူ ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ လူးလှိမ့်ချလိုက်ပြန်လေသည်။

“အမောင့်ကိုပဲ သတ်ပါတော့ အိရယ်... အမောင့်ကိုပဲ သတ်လို့မိစမ်းပါတော့”

သည်အဖြစ်ကို မရှုရက်နိုင်သော တင်လှမောင်ကလည်း ဤလိုသာ တကွတ်ကွတ် ပြောဆိုမိတော့သည်။ ညဦးက မသောက်စဖူး သောက်ထားသည့် အရှိန်ကလည်း လုံးဝပြေလည်သေးသည်မဟုတ်။ ခေါင်းထဲမှာ အံ့ခဲပြီးလေးလံနေသေးသည်။ ကြာသော်... တင်လှမောင်မှာ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်လာရ၏။ ဘယ်လိုမျှ မတတ်နိုင်တော့သောအခါ မျက်နှာကို လက်ဝဲနှင့် နှင့် အုပ်ပြီးကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာပင် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးမိတော့သည်။

သူနှင့်ရောပြိုင်ကာ ငိုကြွေးနေသော တင်လှမောင်ကို မြင်ရတော့မှ အိက အငိုရပ်သွားကာ တင်လှမောင်ကို စိန်းစိန်းကြည့်လေသည်။ သည် အကြည့်မှာ ကရုဏာဒေါသောပင် ဖြစ်သလား... ခွင့်လွှတ်နိုင်မှပင် ပါလေ သလား... တင်လှမောင် မသိတတ်နိုင်...။ သို့သော် မငိုတော့ခြင်းအတွက် ကိုမူ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

အိသည် တင်လှမောင်ကို နောက်ကျောပေးလျက် တစ်ဖက်သော ထောင့်မှာ သွားရောက်ထိုင်ငေးနေသောအခါ တင်လှမောင်ကလည်း တစ် ဖက်သော ထောင့်မှ အိဘက်သို့ နောက်ကျောခိုင်းလျက် သူ့လက်မောင်း သူခေါင်းအုံးပြီး တစောင်းလဲ့ရွေနေလိုက်သည်။

ပြတင်းတံခါးများကို အားလုံးကုန် ပိတ်ထားလျက်ပင် ရှိနေသေး သည်တိုင် နေ့သစ်၏ အလင်းရောင်များက သူတို့၏ အိမ်ကလေးထဲကို အကြိုအကြားများမှနေပြီး အလှအယက် ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာကြသေး သည်။ လေအသုတ်မှာ ကြွေပြုတ်၍ ကျလာရှာသော ရော်ရွက်ပါကလေး များ၏ ညည်းတွားလူးလိုသံကိုလည်း အိမ်ခေါင်ကျွတ်မိုးပေါ်မှ မကြာမကြာ ကြားနေရသည်။ တော်တော်နေတော့ ရွာလယ်လမ်းမကြီးဆီမှ ကြေးစည်သံ သာသာကလေးနှင့်အတူ "ဆွမ်းတော်ဗျို" ဟု ဟစ်လိုက်သံကိုကြား ရ၏။

တင်လှမောင်က သူ့လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ရာ... ၉ နာရီခွဲလုနီးပေပြီ။ အိတစ်ယောက် ထမင်းဆာနေရှာမလားဟု တွေးလိုက်မိ သည်။ သူ့ဝမ်းထဲမှာလည်း ဆာသလို၊ လောင်သလို ရှိလာ၏။ သို့ပေမဲ့ အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေသော အိအားမေးရ ပြောရမည်ကို မဝံ့ရဲသလို ရှိသည်နှင့် မိမိပါ ဆက်လက်ပြီး ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေရသည်။

"တစစနှင့် နေရင့်ကာမွန်းတည့်သို့ နီးလာချိန်တွင်တော့ တင်လှ မောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မျဉ်းကာ အိပ်ပျော်သွား လေ၏။

တင်လှမောင် အိပ်ရာမှ နိုး၍ အိထံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိကို မတွေ့ရပေ။ အိမှာခဏ တစ်ဖြုတ်တဝိုတစ်ပါး ဆင်းသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ လှေကားထိပ်က တံခါးမမှာ ခပ်ဟဟ ပွင့်နေ၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ညနေ ၄ နာရီဆီသို့ နီးကပ်စွာပြည့်နီးလျက်ရှိသည်။ အော်... ဤလိုအရေးအခင်း ကိစ္စတွေထဲမှာ ဤမျှပင် အအိပ်

ကျူးမိလေသည်ကောဟု တင်လှမောင်က သူ့အဖြစ်သူ စဉ်းစားရင်းနှင့် မြေရေအိုးလေးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး မျက်နှာ သစ်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ အသံပေးလိုက်ကာ လှေကားမှ ဆင်းပြီး ဟိုဟိုသည်သည် အနီးအနားကို ကြည့်လေ၏။ သို့တိုင် အိမ် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသောအခါမှ စိတ်ပူလာသည်။ ရွာထဲတွင် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင် လျှောက်ရင်း ကြည့်မိပြန်၏။ သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြန်လည်အကဲခတ် ကြည့်ရှုသူများကိုသာ တွေ့ရသည်။ အိကိုတော့ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသေး...။ ဘယ်သူ့ကို မေးရစမ်းရမည် လည်း မသိ။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိနေသော အကြော်ဆိုင် ကလေးဆိုသို့ ရောက်လာမှပင် သူက မေးဖြစ်တော့သည်။

“အိဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီဘက်လျှောက်လာတာများ မတွေ့မိဘူးလား အဒေါ်ကြီး”

“မတွေ့မိပါဘူး မောင်ရင်ရယ်...”

တင်လှမောင်က ဘယ်လိုလုပ်ရမည် မသိတော့သလောက် ဖြစ်ခါ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“အော်... မောင်ရင်မေးတဲ့ အိလား ဘာလားတော့ မသိဘူး မိန်းကလေး လှလှတစ်ယောက်တော့ နေ့လယ်ပိုင်းက မြင်လိုက်မိတယ်”

နောက်ခိုင်း၍ လှည့်ထွက်တော့မည်အပြုတွင် အဒေါ်ကြီး၏ နောက် ဆက်တွဲစကားကို ကြားရပြန်မှ တင်လှမောင် မျက်နှာက ဝင်းလက်လာ သည်။

“အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ကောင်းကောင်းလေး... ဟုတ်ရဲ့လား”

“အေးကွဲ့... တစ်ပတ်လျှီထုံ ဆံမြိတ်ချကလေးနဲ့ ဆံပင်တွေ ကလည်း တယ်ကောင်းကိုး”

“သူ... သူ... ဘယ်သွားတာမြင်မိလဲ အဒေါ်ကြီးရယ်”

“ကားကြိုကို လက်ပြစီးပြီး မြို့ထဲဘက်ကို လိုက်သွားလေရဲ့ကွဲ့...”

“အော်... ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

တင်လှမောင်က ကျေးဇူးတင်စကားကို ကတိုက်ကရိုက်ပင်ပြောခဲ့ပြီး

သူတို့ တစ်ညတာမျှ နေခဲ့သော အိမ်ကလေးကို ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကလေး ပေါ်တွင် ညက အိမ်နှင့်ပါလာသော လွယ်အိတ်ကလေးကို တွေ့ရ၏။ အိမ်မှာ မည်မျှ စိတ်နှလုံးနောက်ကျိကာ သွေးရူးသွေးတန်း ထွက်သွားရှာသည် မသိ။ လွယ်အိတ်ကလေးကိုပင် ယူမသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ တင်လှမောင်က လွယ်အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရာ... အထဲမှာ ပိုးဆာရိထဘီကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုကို အမြတ်တနိုး ဝယ်ပေးလိုက်ရှာသော ထဘီကလေးပါကလားဟု ကိုကိုမျက်နှာကို ပြေးမြင်မိကာ ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားရလေသည်။

ထိုနောက်တော့ လွယ်အိတ်ကလေးကို ယူ... အိမ်ကို သော့ပြန်ပိတ်ပြီး ကားကို တရကြမ်းပြန်မောင်းကာ မြို့ထဲကို ပြန်လိုက်လာရသည်။ ကံကြမ္မာသည် မည်မျှ ပွေလီဆန်းပြားစွာ မွေနှောက်နေပြီမသိ၊ သူမြို့ထဲ အရောက်တွင် သတင်းဆိုးတစ်ရပ်က ဆီးကြိုနှင့် ပြန်လေသည်။

“မတင်အိတ်တစ်ယောက် ညက ခိုးရာလိုက်သွားတယ်...၊ နေ့လယ်က သူ့အဖေအိမ် ပြန်လာပြီး ဆေးမှားသောက်မိသလိုလို အဆိပ်သောက်သလိုလို နဲ့ ဆေးရုံရောက်နေပြီ”

မြို့ထဲတွင် ပွစိပွစိဖြစ်နေသော သည်သတင်းက တင်လှမောင် ကားကလေးကို ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိသွားစေသည်။ အိ ရှိရာအခန်းသို့ တင်လှမောင် အပြေးဝင်သွားသောအခါတွင်ကား... အခန်းထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသော ဆရာဝန်ကြီးနှင့် အပေါက်ဝမှာ ဆုံမိနေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက တင်လှမောင်ကို မြင်လျှင် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ယမ်းလိုက်ကာ “ဆုံးရှာပြီ” ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ တင်လှမောင်သည် မိုးကြိုးစက် ထိမှန်လိုက်သလို တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီးမှ နတ်ကျသလို တုန်ရီသော ကိုယ်ဖြင့် မွန်မွန်ထူထူ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အိ ဖေဖေသည် ခုတင်ထက်မှ သူ့သမီး၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကလေးကို ပွေ့ထူချိုမ၊ ထားလေ၏။ အိ၏ လှပသော မျက်နှာကလေးကတော့ အိပ်ပျော်နေသလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိနေသည်။ တင်လှမောင်စိတ်မှာ “အိရယ်... ဟောဒီက ငမိုက်သား အမောင်ကိုတော့ သတ်မသွားဘဲနဲ့

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ ရက်ရက်စက်စက် ဒုက္ခရှာသလား... ဟင်” ဟု အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး မေးလိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... တို့ဘက်မှာ အမောင်ပါနဲ့ သုံးယောက်တောင် ရှိသေးတာ၊ ကစဉ်ကရဲတွေ ဝမ်းနည်းစရာတွေတော့ မဖြစ်တန်ရာပါဘူးဗျော်”

အိန္ဒိတ်ခမ်းသား ကလေးတွေက လှုပ်ရွလာကြကာ ယခုပင် ပြောလိုက်သလို အိပြောဖူးသော စကားကလေးတစ်ခွန်းကို ပြန်လည်ကြားသော် လိုက်မိပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မည်ဟု သူ နည်းနည်းကလေးမျှ ထည့်သွင်းစဉ်းစားမိဖူးခြင်းမရှိပေ။ လူငယ်ပီပီ တစ်ဖက်သတ် နားသွင်းထားသည့် ပျော်ရွှင်စရာများကိုချည့် သက်သက်သာသာ လှည့် တွေးခဲ့မိသည်။

“အခုတော့ သေပြီ အမောင်သတ်လို့ သစ္စာရှင်မကလေးတစ်ယောက် သေသွားပြီ”

တင်လှမောင်သည် မခံမရပ်နိုင်သော အတွေးစိတ်ကြောင့် အံ့ကိုတံ့၍ မတင်းနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုးဆာရီထင် ကလေးကို ထုတ်ယူကာ အိအလောင်းပေါ်မှာ အပြေးကလေး သွားရောက် လွှမ်းခြုံထားလိုက်ပြီးနောက်... “အမောင့်ကိုပါ သတ်သွားပါတော့ အိရယ်” ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ဆိုနိုင်တော့ကာ ပုံလျက်သားလဲကျသွားတော့ သည်။

*

တင်လှမောင်မှာ သတိကောင်းစွာ ရလာပြီး နောက်တွင် ပုလိပ်ဘက် မှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ခံယူရသေး၏။ သို့ရာတွင် အိဖခင် ကိုယ်တိုင်က အမှုမလုပ်သာအောင် သက်ညှာသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မေမေကိုယ်တိုင် လိုက်လာကာ သူ၏ ထက်မြက်သော ဩဇာဖြင့် ချေဖျက်နိုင်သည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အမှုမဖွင့်နိုင်ဘဲ တရားသေ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်... တင်လှမောင်မှာ ယခင်က တင်လှမောင်မဟုတ်တော့... တစ်ဘဝ တစ်ဖြစ်လဲလိုက်သလို ပြောင်းလဲလာသော တင်လှမောင် ဖြစ် ခဲ့ပေပြီ...။

သူသည် အိတစ်ယောက် လောလောလတ်လတ် ဆုံးရှုံးသွားရခြင်း အတွက် သူ့ကိုယ်ကို ပြင်းထန်စွာ ပြစ်တင်ရှုတ်ချမိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဤအမှုမှာ သူ့အနေနှင့် ၀၀က်ဝမ်းကျဖြစ်စရာမလို (တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သူ) ကာယကံရှင်များချည့် စိတ်သဘောရှိသလို ဖြေရှင်းယူကြရဖို့ဖြစ်သည်။ သခုတော့ သူသည် မိုက်ချက်နက်နဲစွာ ဓားခုတ်ရာမှာ လက်ဝင်လျှို့ခဲပြီးပေ ြေ...။

အပြစ်ကင်းမဲ့ရာသော 'အိ' မှာသူ၏ ပယောဂဖြင့် ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်သွားရရှာ၏။ ယခုအနေမှာမှ တင်လှမောင် အမိုက်အမဲက ချုံးပွဲချပြီး ဦးနေတော့ရော ဘာအကြောင်း ထူးလာတော့ပါမည်နည်း။ ဝိုရုံမက၍ လဲသေ သွားဦးတော့လည်း အိတစ်ယောက်ပြန်မရှင်လာနိုင်တော့ပါပြီ။ မကြာမီပြန် ရောက်လာမည့် ကိုကို့ မျက်နှာကိုကော သူဘယ်လိုလုပ်ပြီးကြည့်ရပါမည် နည်း။

တင်လှမောင်က နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

"ဒီကိစ္စကို ဒီလောက်ထိ မတွေးခေါ်နိုင်ခဲ့တာ၊ ဒီအိမ်က ရှောင်ခွာ ြေ ထွက်မသွားနိုင်တာဟာ... ငါသူရဲဘောနည်းလို့ ညံ့ဖျင်းလွန်းလို့ပဲ၊ ငါ့မှာ အရာရာကို နှိုင်းဆချင့်ချိန်နိုင်ဖို့နဲ့ မြော်မြင်သိကျွမ်းနိုင်ဖို့ ပညာရပ်တွေ လိုသေးတယ်။ အခက်အခဲကို ကောင်းမွန်သင့်မြတ်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့နဲ့ ငွေစွန့်စားစား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သတ္တိမျိုးလည်း လိုသေးတယ်။

"လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့ အမှားအယွင်း တစ်ခုအတွက် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေ ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အမှားအယွင်းကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီး ပြုပြင်နိုင်စွမ်းရှိရ နယ်...။ နောင်လာမယ့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လိုအပ်တဲ့အရည် အချင်းများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြိုးပမ်းပြီး ကောင်း သည်ထက် ကောင်းအောင်ပြုမူနေထိုင်ရမည်။

"ငါ့ဘဝအတွက် အကောင်းအဆိုး ဟူသမျှဟာ ငါ့မှာသာ တာဝန်ရှိ တယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားဖို့ ရှိတော့ တယ်" ဟူ၍ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်နိုင်သောအခါတွင်ကား၊ တင်လှမောင်သည် မေမေတို့ထံ ပြန်လည်လိုက်ပါသွားခြင်း မပြုတော့ဘဲ

ထိုရပ် ထိုမြေကိုပါ တစ်ခါတည်း နောက်ကျောခိုင်းကာ တစ်ကိုယ်တည်း လွင့်လေတော့သည်။

(၁၅)

တင်လှမောင် နောက်ကွယ်မှာ ကိုကိုနှင့် မေမေတို့ ဘယ်ဇာတ်ကို ဘယ်လိုခင်းရစ်ကြသည်ဆိုသည်ကိုကား... တင်လှမောင်သည် (၁၅) နှစ် လုံးလုံး မသိမကြားခဲ့ရပေ။ မသိမကြားရအောင်လည်း တမင်နေလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတစ်ဖန် စိတ်လည်ကာ သည်မြို့ကို ပြန်လည် ရောက်၍ လာတော့မှသာ သည်မြို့ရှိ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းများထံမှလည်း ကောင်း... ဖေဖေထံမှလည်းကောင်း... အကြောင်းမျိုးစုံကို တစ်ဆင့် စကား ကြားသိခဲ့ရပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တင်လှမောင် ထွက်သွားပြီး၍ ၄-၅ ရက်မျှအကြာတွင် ကိုကိုတို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ကိုကိုသည် ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ အကြိုလာသော စိတာရန်း၏ ကားနှင့် ပြန်သွားစေကာ လမ်းခုလတ်မှာ ဆင်းကျန်ရစ်လေ၏။

သူ့ကိစ္စမှာ အိတို့အိမ်သို့ သွားရောက်ရန်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား အထူး ပြောစရာ လိုမည်မဟုတ်ပေ။ တိုက်ဆိုင်လှသည်မှာ ထိုနေ့သည် သွားလာ သူအိအား ရည်မှန်းကာ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်နေသောနေ့ပင် ဖြစ်နေတော့ ပေသည်။ သို့ဖြင့် ကိုကိုသည် သူ့အသည်းကို ဖွဲ့မီးပမာ လောင်ကျွမ်းစေ မည့် သတင်းအား အိဖေဖေထံမှလည်းကောင်း...၊ ဧည့်ပရိသတ်တချို့ထံ ထံမှာလည်းကောင်း ကြားသိလိုက်ရဟန်တူပေသည်။

ကိုကိုသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်လည်း၊ မည်သူ ကိုမျှ နှုတ်ဆက်နိုင်စကားဆိုနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အနိုင်နိုင်သယ်ပိုးလာရဟန် တူသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းထဲသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားကာ အတွင်းမှ မင်းတုန်းချပြီး တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို တပင်တပန်း ချက်ပြုတ်စီမံထားကာ လျက် သားအား ချောမွော့နှစ်သိမ့်ပေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော မေမေမှာလည်း

အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်ကာ အလိုက်သင့်သာ လက်လျှော့ပြီး ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

မေမေသည် ဖေဖေကိုသာ သားအတွက် လက်ထပ်ရန်စီစဉ်ပြီးသည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တင်လှမောင်နှင့် အိတို့အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အနည်းအပါးပြောပြထားလေ၏။ ဖေဖေမှာ လွန်ခဲ့ပြီးသောကိစ္စအတွက် အကျိုးအပြစ်ကို ဝေဖန်နေ၍လည်း အကြောင်းမထူးနိုင်တော့သည့် ဘုတူမို့ သားအားကူညီပြီး နှစ်သိမ့်ဖျောင်းပျပေးရန်ကိုသာ စိတ်ကူးကြံစဉ်နေရတော့သည်။

သို့သော်.....ကိုကိုသည် နာရီပေါင်းများစွာ အသက်အသံမပြုဘဲ အခန်းအောင်းနေသောအခါတွင်ကား မေမေရော ဖေဖေပါ စိုးရိမ်လာကြရသည်။ *သားရေ... သားအပြင်များထွက်ပါဦးကွယ်*ဟု မေမေနှင့် ဖေဖေသည် သား၏အခန်းတံခါးကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ ချောမော့ခေါ်ငင်ကြသည်။ သို့သော် ကိုကိုကား မလှုပ်။

ကြာတော့ မေမေတို့သည် ဘာများဖြစ်နေပြီလဲဟု စိုးရိမ်ကာ သား၏ အခန်းပတ်လည်မှ ချောင်းကြည့်ရန် အပေါက်ငယ်တစ်ခုကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာပြီး ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုရသည်။ ကိုကိုကို မြင်တွေ့ရသည်ကဖြင့် ငင်နှင့်စရာကောင်းလှပါ၏။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ အီရယ်၊ အထွန်းလာအောင်မှ မဆိုင်းနိုင်ဘူး ဘားဟင်၊ အထွန်း အသည်းတွေ မွမ္မကြွေကုန်ပြီ သိလား

အိပ်ရာခုတင်ထက်၌ ကိုကိုသည် အိရပ်ပုံပန်းချီကားကြီးကို ရင်မှာ အပ်လိုက်၊ ပါးနှင့်ကပ်လိုက်၊ စကားတီးတိုးပြောဆိုလိုက်ဖြင့် သူရူးတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတော့လေသည်။ ဖေဖေသည် သားကိုရူးသွပ်သွားလေမည်လားဟူ၍ပင် စိုးရိမ်မကင်းရှိမိရာလေ၏။

*ကျုပ် မကြည့်ရက်လိုက်တာ မငွေခင်... ကျုပ်တို့မိသားစုအတွက် အကြံမ္မာဆိုးဝင်လာပြီ ထင်ပါရဲ့*ဟု ဖေဖေက လှိုက်လှဲစွာပြောဆိုမိသည်။

*အမလေးရှင်... နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ရှင်မို့ပြောရက်တယ်၊ လူငယ်တွေဆိုတာ သွေးပူသွေးလောတော့ ဒီလိုဖြစ်တတ်ကြတာပဲ၊ နောက်ပြီး

မကြာခင် မေသွားမှာပါ။ မသကာ သူတို့ လက်ထပ်ပွဲအတွက် ရက်နည်းနည်းပါးပါး ရွှေပေးလိုက်ရုံပေါ့။’

မေမေကတော့ သားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်တိုင် စိတ်ကို ပြန်တင်းပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုလေသည်။ ‘ဒီကနေတော့ သူ့သဘောအတိုင်းလွတ်ထားလိုက်ဦးမှပဲ’ ဟူ၍လည်း ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကိုကို၏ လှုပ်ရှားမှုကို စတင်ကြုံတွေ့ရသည်ကတော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်ကြီးတွင်ဖြစ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ တစ်အိမ်လုံး တစ်ရပ်လုံး အိမ်မောကျနေချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤအချိန်မှာပင် မေမေတို့ ခြံဝင်းထဲမှ ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ထိန်လင်းသော မီးရောင်တစ်ရောင်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရကာ လူအများပင် လန်းနိုးပြီး ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြစ်သွားကြရသည်။

ကိုကိုသည် အိမ်ကို တင်ဆောင်ခိုးယူသွားသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိ၍ နာကျည်း ထိခိုက်သွားလေသည်လား မသိ၊ ကားရုံထဲမှ ကားကို ကာရံအပြင်သို့ ထုတ်မောင်းကာ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးတင်၍နေခြင်းဖြစ်လေ၏။ လူအများနှင့် ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်နိုင်၍သာ အခြားတစ်ပါးသို့ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းမှုမရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့လည်း ကြောင်တက်တက်ကြီးနှင့် မထုံတတ်တေးဖြစ်နေသော ကိုကိုအား ဘယ်သူကမျှ ပြစ်တင်စကား မဆိုရက်နိုင်ဘဲ ရှိကြပြန်သည်။ ဖေဖေကသာ ကိုကိုအား ဖေးမတွဲခေါ်ကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ပို့ပေးရလေ၏။ ထိုအခါမှပင်လည်း ညီလေး၏ပန်းချီကားပေါ်မှာ ကိုကိုပြစ်ဒဏ်ပေးထားသည့် ဓားချက်များကိုပါ တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒါကပင် ကိုကိုစိတ်မှာ ဘယ်မျှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေရသည်ကို ဖော်ပြနေသော အထောက်အထားလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေမှာ ဂူမြင်မကောင်းတော့သော ထိုပန်းချီကားကို လွယ်ကူစွာ အဝတ်မဲကြီးတစ်စဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ရသည်။

‘သားရယ်.... စိတ်ကိုဖြေစမ်းပါဦးကွာ’ ဟူ၍လည်း သတိပေးရ၏။

‘သား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖြေရမှာလည်း ဖေဖေ.... မေမေဟာ သားကို မချစ်ဘူး၊ သားကို မေမေမချစ်ဘူး’

လှိုင်းကြွနေသော ရင်ထဲမှ အက်ကွဲနစ်နာနေသောအသံဖြင့် ကိုကိုက လှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုပြန်လေသည်။

ဒီလိုလဲ အယူမသည်းပါနဲ့ကွယ်၊ စိတ်ဆန္ဒအယူအဆချင်းသာ မတူညီတာပါ။ သားမေမေဟာ သားကိုချစ်တာပဲပေါ့၊ ကျေးဇူးမကန်းကောင်းပါဘူး သားရယ်

ကျေးဇူးမကန်းပါဘူး ဖေဖေ၊ သားစိတ်ထဲ ဝမ်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံစားနေရသလဲဆိုတာသာ မေမေ့ကို သိစေချင်တာပါပဲ

သိပါတယ် သားရယ်... မင်းမေမေသိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါကွယ်... သားကသာ ကြိုးစားအားတင်းပြီး အစားလေးများ စားလိုက်ဦးနော်... သားက အလိမ္မာသားနဲ့ဟာ

ဖေဖေက ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးငယ်ကို ချောသလိုချောပြီး အချိန်အခါမဟုတ်ကြီးမှာပင် ဂိုးဒင်းပတ်မှုန့်များနှင့် ဟောလစ်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားယူပြီး တိုက်ကျွေးခဲ့သည်။ ကိုကိုကလည်း ကြိုးစားအားတင်း၍ စားရှာပါသည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်မောမောနှင့် တစ်ခဏတာမျှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် သည်အချိန်အတွင်းမှာ မေမေက အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်လိုက်ပြန်သည်။

မေမေသည် သားချစ်၏သောကကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြေဖျောက်၍ ပေးလိုသောဆန္ဒရှိ၏။ မေမေက သားအနေနှင့် အိရပ်ပုံကို ကြည့်ရ မြင်ရသိုင်းမှာ သောကမီးပွားများကာ ဖြေဆည်ရန် ခက်တော့မည်ဟု ယူဆပြီး ညှင်... သားအိပ်ရာနံဘေးမှ အိရပ်ပုံကားကို ဘီရိုအထက်ဆုံးထပ်မှာ သောကတံ၍ သိမ်းထားလိုက်ပြီးနောက် သားမြင်လျှင် *ငါဟာ မကြာမီ သက်ထပ်ရမယ့်သူပါကလား*ဟု သတိရှိကာ ဆင်ခြင်ဖြေဆည်နိုင်ရန် အတွက်ဟု ဆိုပြီး မင်္ဂလာဖိတ်စာတစ်စောင်ကိုလည်း သား၏ခေါင်းအုံးနံဘေးမှာ သွားရောက်ချထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤခန့်မှန်းချက်မှာ မည်မျှ လွဲချော်နေသည်ဟုဆိုလျှင် ကိုကိုသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိမဖွင့်ရမီမှာ အိရပ်ပုံကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာမှ မတွေ့ရသည်နှင့် တစ်ခါတည်း မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်

လာကာ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ဤတွင် အိရပ်ပုံအစား နေရာယူကာ ရောက်ရှိနေသော မင်္ဂလာဖိတ်စာကဒ်ကို သွားတွေ့သည်။

‘မောင်ထွန်းဝေနှင့် မခင်ခင်’

ကိုကိုသည် သူ့ကို ပြောင်လောင်းနေသည်ဟု ထင်ရသော ဤစာလုံးကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဖိတ်စာကဒ်ကို အစိပ်စိပ် အဖွားဖွား ချေမွဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ခါ ဝန်းဒိုင်းကြဲမျှ ဆူညံခနဲပေါက်နေလေသည်။

‘အိရပ်ပုံကလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်...၊ ဘယ်သူ ဘာလုပ်သလဲ ဟင်’

ထိုအချိန်မှာ ဖေဖေ အလုပ်သွားနေပြီး မေမေက စက်ချုပ်လျှပ်စီးနေရာ ရွှေရွှေပြေးလာပြီး ဘီရိုအံ့ဆွဲထဲမှာ မေမေ သိမ်းဝှက်ထားကြောင်းကို ပြောရသည်။ ကိုကိုမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကာ မျက်နှာကို လက်ဝဲနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

‘အသက်မရှိတဲ့ ဒီရပ်ပုံကလေးလောက်ကိုမှ ကြည့်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား ရွှေရွှေ... ဒီဘဝမှာ ထွန်းဝေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေရဦးမှာလဲ... ဟင်’

ကိုကိုက ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် မကျေမချမ်းပြောဆိုလိုက်သည်။ နောက် ရဲတင်းတစ်လက်ဖြင့် အံ့ဆွဲသော့ကို ရိုက်ချိုးဖွင့်ဖောက်ကာ အိရပ်ပုံကလေးကို ထုတ်ယူပွေ့ပိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးခြံတန်းကို ကျော်ဖြတ်၍ မုဆိုးမဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီး၏ တဲကလေးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သားအတွက် စိတ်ဖြေစရာဖြစ်မည်ထင်၍သာ မေမေကပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဆေးအတွက် လေးရပြန်ပါပြီ။

အတော်ကြီးကြာတော့ ‘ကိုကိုတစ်ယောက် အရက်တွေ အချစ်သောက်ပြီး မူးလဲနေလေရဲ့’ ဟူသော သတင်းကို ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးက လာပေးသည်။ ‘ကျွန်မလည်း သောက်နေကျမဟုတ်ဘဲနဲ့ မသောက်ပဲကိုကိုထွန်းဝေရယ်လို့ အတန်တန် တားပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ ပြောမနို်ဆိုမရနဲ့ သူ့ဟာသူ အတင်းဝင်သောက်တော့လည်း ကြည့်နေလိုက်ရတာဟူ၍လည်း ဖြည့်စွက်တင်ပြသည်။’

ဤအကြောင်းများကို မေမေသိသောအခါ အတော်ကြီး စိတ်ဆိုး သွားပုံရသည်။ 'ဪ... သူ့ကောင်မပုံကို ဒါလောက်တောင် အမြတ် တန်း ဖြစ်နေရသတဲ့လား၊ အပြီးပေါက်ချင်နေတဲ့ ခွေးကောင်က'ဟု ကရုဏာ ဒေါသနှင့် မပြောစဖူးပြောလေသည်။ ပြီးတော့လည်း စိတာရန်းကို သွား ရောက် တွဲယူစေပြီးလျှင် ဧကရာဇ်မြစ်ရှာရ၊ ရေလောင်းပေးရန်နှင့် အလုပ် များနေပြန်လေ၏။

သို့သော် ထိုနေ့မှ အစပြုကာ ကိုကိုကတော့ ပေပေတေတေ ဖြစ် မြဲ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကရုစိုက်သည်မှာ အိရပ်ပုံကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ဒါကိုတော့ ဘယ်လောက်မူးသည်ဖြစ်စေ၊ မမူးသည်ဖြစ်စေ အပါးမှအပျောက် မခံခဲ့ပေ။ သည့်ပြင်ကလွဲလျှင်တော့ အစားအသောက်ကိုပင် ဘယ်မှာ စား၍ စားမှန်းမသိရ၊ အိမ်မှာလည်း ကပ်သည် မရှိ၊ သူ့အခန်းကို သော့ပိတ်ပြီး အချိန်ရှိတိုင်း ပြင်ပမှာ ထွက်နေသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းတင်တဲမှာ မူးလဲနေပြန်ပြီ ဆိုမှသာ အိမ်မှသွားရောက်တဲ့ခေါ်ရသည်မှာ ထုံးစံလိုသာဖြစ်လာ၏။ ကိုကို ၏ရိုးသားသောသိက္ခာကို သိရှိခဲ့ကြသော အရပ်သူအရပ်သားများပင် သူ့ အဖြစ်အတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်လာကြသည်။

'သားရယ်... ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပါစေ ... ကိုယ့်ဘဝကို နစ်မွန်းအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ မင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခက်တော့မယ်'ဟု ဖေဖေက ဝတ္တရား အတိုင်း ချောမော့ဆုံးမလျှင်...

'အဆိပ်ဆေးကို သောက်ပြီး အူတွေ အသံတွေ အပိုင်းပိုင်း အတစ် တစ် အဖြတ်ခံရတာနဲ့ စာရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ' ဟု မဲ့ပြုံးကြီးနှင့် ဆင်ခြေပြန်ပေးကာ ဘာကိုမှ အမှုမထားလိုတော့သော အနေမျိုးဖြင့် အိမ်မှထွက်ခွာသွားပြန်သည်။

'မင်း မေမေကို နည်းနည်းမှ မသနားတော့ဘူးလားကွယ်'ဟု မေမေ က မေးပြန်လျှင်လည်း 'မေမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို သနားတယ်ပေါ့ နော်'ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြန်မေးကာ ထွက်မြဲထွက်၍ မူးမြဲမူးလာသည်။

လက်ထပ်ရန်ရက်ပိုင်းမှာလည်း နီးသည်ထက်နီးကပ်လာ၏။ မတတ် သာတော့သောအခါ မေမေမှာ သမီးရှင်များအား တောင်းပန် ပြောဆိုကာ တစ်လတီထီ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

နံနက်ပိုင်း အိပ်ရာထမှာ ဖရုဆော့ သောက်နေသော ကိုကိုအား ထို အကြောင်းကို ရွှေရွှေက ဦးဦးဖျားဖျား သတင်းလာပေးသည်။

ကိုကိုက အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် ရယ်မောပြောဆိုကာ အိပ်ပျက်လေးကို ကောက်ယူပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ကိုကိုထွန်းဝေ သည်တစ်ကြိမ် ထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ မိဘအရိုင်းအာဝါသမှ အပြီးအပိုင် ပြန်မလာတမ်း ထွက်ခွာသွားခြင်းပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မယူရင် နှစ်လောင်းပြိုင်အသေပဲ'ဟု မြိမ်းခြောက်ကာ ကိုကိုထွန်းဝေက နောက်ဖေးတဲမှ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးကို လက်ထပ်ယူထားလိုက်ပြီဟူသော သတင်းမှာ ရင်သပ်အံ့သြလောက်အောင် တမဟုတ်ချင်း ပျံ့လွင့်လာ၏။ သူတို့လက်ထပ်ပွဲကို အသိအမှတ်ပြုကြရသူ တစ်စုကတော့ ထိုအိမ်မှာ ကျက်စားတတ်လေ့ရှိသော ယစ်ထုပ်တစ်စုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသည့်နေ့မှ အစပြုကာ ကိုကိုထွန်းဝေနှင့် ဒေါ်ငွေခင်တို့ သားအိမ်နှစ်ဦး၏ မာန်နှင့် ပြီးစိတ်များက အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာတော့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သိသိသာသာ ထိခိုက်သွားကြသည်မှာလည်း မေမေတို့မှာပင် ဖြစ်သည်။ သားနှင့် လက်ထပ်အံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော သတို့သမီးရှင်များကိုဆိုလျှင် အင်မတန်မှပင် မျက်နှာပူကာ တောင်းပန် အောက်ကျိုကြရရှာ၏။ သူ့အထဲမှပင် စေ့စပ်ပြေငြိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အကြိတ်အနယ် အပြိုင်အဆိုင်ဖြင့် ငြင်းခုံခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလာကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ မေမေတို့ဘက်မှ ထွက်ကျူးချက်က အထင်အရှားမို့ အိမ်ရှေ့တိုက်သစ်ကြီးကို လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးအပ်လိုက်ရသည်။

ခင်ခင်သည် အခြားသော စက်ပိုင်တစ်ယောက်နှင့် ကောက်ခါငင်ခါလက်ထပ်လိုက်ပြီးလျှင် အောင်နိုင်သူများအဖြစ်နှင့် တိုက်သစ်ကြီးပေါ်မှာ အခန့်စား လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။

အိမ်နောက်ဖေး တဲမှာတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်အညွန့်တုံး၍ နင်းကြွေ

ဖြစ်အောင်လုပ်နေသော သားဖြစ်သူအရက်သမား၏ အမြဲတမ်းဆူပူနေ တတ်သော တံကုပ်တံစုပ်ကလေး...

ဤကွာခြားချက်သည် မေမေအား အသည်းဆတ်ဆတ်မခါဘဲ နေနိုင် စွမ်းပါတော့မည်လော၊ ဘာမဟုတ်သလို အညကြမိန်းကလေးတစ်ဦးအတွက် မိခင်တစ်ယောက်လုံးကို အသည်းကွဲအောင် ပုန်စားပုန်ကန် ပြုလုပ်သွားသော သားဆိုးသားမိုက်ကို 'သား'ဟူ၍လည်း မပြောလို မကြည့်လိုတော့ပါပြီ။

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးများစွာနှင့် မွမ်းမံဆောက်လုပ်ထားရသော အိမ်ရှေ့ က တိုက်သစ်ကြီးပေါ်မှာ တစ်ရံဆံ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဝင့်ကြွားစွာ တက်ရောက် နေထိုင်ကာ ပျက်ရယ်ပြုနေခြင်းကိုတော့ မေမေက ဘယ်လိုရူစိမ့်နိုင်ပါဦး မည်နည်း။

ထိုနေ့မှစတင်ကာ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက်တံခါးများကို ယောင်၍မျှ မဖွင့်ရန် မေမေက သံမဏိစည်းကမ်းချက်အနေနှင့် ထုတ်ပြန်ထားလိုက် သည်။ သူ့အနေဖြင့် 'သား'ဟူ၍ ခေါ်ငင်သုံးစွဲရန်ကို ဝေး၍ တစ်ပါးသူက 'အမေ'ဟုခေါ်သည်ကိုမျှ ကြားနိုင်ခြင်းမရှိတော့အောင်လည်း အစွဲနာသွား လေ၏။

သား၏ သတင်းကို စပ်၍ပြောလာမေးလာသူများကိုလည်း ရန်သူ ကဲ့သို့ မှတ်ပိုက်ထားသည်။ ရွှေရွှေမှာလည်း ကိုကိုထွန်းဝေ၏ သတင်းကို ပြောမိကာမျှနှင့်ပင် ဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ 'သည်အကောင် ကို ကျွေးရမည့်အစား ခွေးကိုကျွေးပစ်မည်'ဟူသော အနေနှင့် အရွဲတိုက် ခါ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ထမင်းဟင်းများကို နေ့စဉ်သွန်ကြဲရသော နိစ္စပတ်ဝတ္တရားကြီးကိုလည်း အပြီးကြီးစွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

သေလျှင် အမွေပစ္စည်း မကျန်ရစ်ရအောင်ဟူ၍လည်း နှစ်စဉ် ငွေ လုံး ကြေးလုံးများကို ခန့်ခွဲဖြန့်ဝေပြီး လှူပစ်သည်။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံ ရလျှင် စကားအပေါက်အစ များတတ်သည်ဟုဆိုကာ အိမ်တွင် ဖိတ်ခေါ် ဧည့်ခံရသော အလှူဒါနမျိုးကိုတော့ ဘယ်အခါမျှ မလုပ်၊ သူတစ်ပါး၏ သာရေး နာရေးများသို့လည်း ဘယ်အခါတွင်မျှ မသွားတော့၊ အိမ်ကိုလာ သော ဧည့်သည်များကိုပင် တံခါးဝမှ စစ်မေးစေကာ စိတ်လိုမှ တွေ့ခွင့် ပေးသည်။

အိမ်သည်က နှစ်လိုဟန်မရှိသော ဤအိမ်မျိုးကို ဧည့်သည်အဖြစ် လာရမည်မှာ မျက်နှာပူစရာဖြစ်နေသည်ကြောင့် တစ်စတစ်စနှင့် ဧည့်သည် အဝင်အထွက် နည်းပါးလာသည်။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာသော်...။ မည်သူ နှင့်မျှ ဆက်ဆံမှုမရှိသလောက်နည်းပါးသွားကာ လောကနှင့် သီးခြား ကင်းလွတ်နေသယောင် ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းချထား သည့်ပမာ မြေကြီးကို မနင်းမိဘဲနှင့်ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လေသည်။

သားဖြစ်သူဘက်မှလည်း ပြေပြစ်ညီညွတ်စရာ လုံးဝမရှိခဲ့။ မေမေ၏ ငြိုးစိတ်နှင့် ပြုမူနေသမျှကို ဘာလောက်မျှ အရေးမထားသည့် ပုံဟန်မျိုး ဖြင့် 'ဟောဒီ လောကကြီးမှာ ပျော်စရာတွေချည်းပါ။ အဟက်ဟက် ဗဲ ပျော်လွန်းလို့ဗျာ' ဟု သံကြောင်သံကွဲဖြင့် တစ်ခါပြန်ရွဲသည်။ ရွှေပေါမြတင် ပစ္စည်းထုထည် ဂုဏ်အရှိန်အဝါနှင့်နေစေလိုလှသော မိမိ၏ စေတနာ ထို တန်ပြန်လုပ်ခါ စုတ်စုတ်ပဲ့ပဲ့နှင့် အညွန့်တုံးလုပ်နေသည်။

ငွေကြေးရနိုင်သော အလုပ်ဟူ၍ ဘာကိုမျှ မလုပ်။ သူ့အပေါ်မှာ သနားကြင်နာစိတ်ကို အရင်းခံပြုကာ (ဝင့်ကြွေးမကင်းခဲ့ဟန်ဖြင့်) လုပ်ငန်း ပြုစုနေသည့် မိန်းမကြီး၏ လုပ်စာကို ထိုင်စားသည်။ တကယ့် အကျဉ်း ကျပ်ထဲ ရောက်ရှိနေပြီဆိုပါမှ သူ့လုပ်လေ့ရှိသော အလုပ်တစ်ခုကား အသင် (၇၀) အတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် သီလကောင်း၍ကျန်းမာ တုန်းပင်ဖြစ်သော ဖန်းချိုဆရာကြီး ဦးမြတ်စံထံမှာ သွားရောက်ကာ ဆိုင် ဘုတ် အစ ဖန်းချိုဖိုင်းအစ ကူညီရေးသားပေးခြင်းဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ငွေစကြေးစကို ရရှိနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည်ထက် ကျော်လွန်ကာ အာဃာတ ထာအကြံ ကြသော သည်သားအမိအတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရဆုံးမှာ ဖေဆေင် ဖြစ်လေသည်။ လူ့လောကထုံးတမ်းထက် လွန်ကျူးနေသော သည်သားအမိတို့ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ၍လည်း မရ၊ သားဖြစ်သူ၏ ဆင်းရဲမွဲတေပုံကို မငွေစိန် နိုင်၍ ငွေလုံးငွေရင်း ထောက်ပံ့ကူညီပါမည်ဆိုတော့လည်း ခါးခါးသည် ငြင်းဆန်သည်။

* ကျွန်တော့်အတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုလို့ ဘယ်သူ ဆီမှာမှ တစ်ပြားတစ်ချပ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သူက ပေးပေးလည်း မလိုချင်

ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ ပျော်ပါတယ်ဟုသာ ပြောတတ်သည်။ သည့် ထက်သည် တိုက်တွန်းပေးကမ်းလာလျှင်တော့ ကိုကိုသည် ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့် ဖြစ်လာကာ အိမ်မှာမွေးသည့် ကြက်ငှက် တိရစ္ဆာန်များကို လည်းကောင်း၊ သူ့မိန်းမဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးကိုလည်းကောင်း စောင်းမဲ အော်ခေါက်လေပြီ တည်း။ သည်အခါ မေမေသိမည် စိုးရသည်က တစ်ဖက်မို့ ဖေဖေကပင် အလျှော့ပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။

ဖေဖေတတ်နိုင်သည်မှာ သားဖြစ်သူမသိအောင် ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးကို ကြက်စာချမျှ ပေးကမ်းရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကလည်း ဖေဖေ မကြိုက်သော သူတို့၏တိတ်တိတ်ပုန်း အရက်ချက်လုပ်ငန်းကို ရပ်စဲလျက် အကြော်ရောင်းပြီး ကိုကိုဆိုးမျိုးကို သည်းခံကာ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုရာသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကိုကား ရတတ်သည့် နေရာများမှ ရှာဖွေစားသောက်ကာ ဝါရင့်အရက်သမားကြီး အဖြစ်ကို ခံယူဆဲ။

မေမေမှာလည်း သူလုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရလျှင် စိတ်ကြီးပြီး သေလု မျောပါး တက်နေတတ်သည်။ သို့အတွက် ဆရာသမားများ ပင့်ခေါ်လျှင် လည်း နည်းနည်းမျှ မကြိုက်။ 'ကျုပ်မှာ ဘာရောဂါရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘာရောဂါရှိလို့လဲ'ဟု ဝမ်းလိုက်သံပါအောင် အော်တတ်သည်။ ဒါက မေမေ ပျော့ကွက်တစ်ကွက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ပျော့ကွက်ကို ထိလျှင်လည်း ရမ်းတတ် သည်မှာလည်း ဓမ္မတာသာဖြစ်သည်။

မေမေသည် တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချုံးလာသော ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကို မှန် နဲ့သာ သကာ သား၏တန်ပြန်မှုကို ဘာမျှမဖြစ်သလို တင်းခံသည်။ သူ စိတ်ကူးတည့်ရာတွေကို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေရလျှင်လည်း ခံနိုင်ရည် ရှိ သည်သာတည်း။

(၁၆)

တစ်ကြိမ်သောအခါက အသည်းနှင့်စဖွယ်ရာ မှားယွင်းခဲ့သော အမှား တစ်ရပ်ကို သက်ဆုံးတိုင် ဆောင်ယူကာ ငြိမ်းမာန်ဖွဲ့ကြရင်းမှ လူ့လောက နှင့် သီးခြားကင်းလွတ်ကာ၊ ရှုပ်ထွေးပွေလီလာရသော ဤတိုက်အိမ်အိုကြီး

၏ အရှင်သခင်များအကြောင်းကို အစ်ကိုလေး (တင်လှမောင်)သည် စာရေး ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပီပီ အသေးစိတ်ကျနစွာ ပြန်လည်ပြောပြသွားလေ၏။

ကျွန်တော်မှာလည်း စုတ်တသပ်သပ် ရင်တမမနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားကာ ကျွန်တော် (အောင်တင်) တစ်ယောက်ကိုပင် မေ့နေလောက်ပြီထင်မိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ မပြီးဆုံးသေးသော သူတို့၏ ဇာတ်ကြောင်းကို (တာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့်) ဆက်လက်တင်ပြသွားရဦးမည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

အစ်ကိုလေး၏နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်းကို သမ်းဝေငိုက်မည်း ရန်မျှ သတိမရနိုင်ဘဲနှင့် နားထောင်လာခဲ့သည်မှာ မိုးစင်စင်လင်း၍ နေရောင် ခြည်ဦးကို တွေ့မြင်လာရသည်အထိပင်ဖြစ်ပေရာ ဇာတ်အိမ်လည်ကာ စကား ပြတ်သွားကြသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ ဦးစွာရောက်ရှိလာ သူမှာ အဘပင်ဖြစ်သည်။

*ဖေဖေတောင် နိုးပြီလား၊ ကျွန်တော်တို့ဖြင့် စကားကောင်းနေပါရဲ့ အိပ်တောင် မအိပ်လိုက်ရပါဘူး*ဟု အစ်ကိုလေးက ဆီးပြောသည်။

ဖေဖေလည်း မအိပ်ရပါဘူးကွာ.... မင်းမေမေက တက်လို့ချည့်နေ တယ်

တယ်ခက်ပါလား ဖေဖေ ဘာဖြစ်ရပြန်ပါလိမ့်

*မေးစရာ လိုသေးသလားကွာ... သားနဲ့ သားမိန်းမကို လက်ခံတာ မကြိုက်ဘူးတဲ့ကွ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဖေဖေလည်း ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြော လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လာကြတာကို ကျုပ်တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ကြည့်လာခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကိုယ့်စိတ်အလို ကိုသာ သိပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်အလိုကို နည်းနည်းမှ မလိုက်လျောကြပါ ဘူးလို့၊ အခုတော့ သားဟာလည်း လမ်းဆုံးကို သွားရလုနီးပါပြီ၊ ဘယ် လောက်ပဲ ဆိုးတယ် မိုက်တယ်ပြောပြော သားဟာ သားပဲမို့ ခင်ဗျားစိတ် ကို လျှော့ချင်လျှော့ မလျှော့ချင်နေ၊ ကျုပ်တော့ လက်ခံထားရမှာပဲလို့၊ ဟုတ်

တယ် မဟုတ်လားကွယ်၊ မငြိမ်းတင်ဆိုတာဟာရော သူ့ခမျာဘယ်လောက် သနားဖို့ ကောင်းသလဲ၊ သားက ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေတာကို သူ့မို့ သည်းညည်းခံပြီး ပေါင်းနေနိုင်သေးတာ'

ဘဘက စကားဆုံးသွားတော့မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှာ တပ်လိုက်ပါသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့ ဘဘ၊ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီး တစ်ယောက်လည်း မပေါ်လာသေးဘူးနော်၊ အကြော်ရောင်းဖို့များ....'ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီပင် ဘဘက ဝင်ဖြတ်ပြောပါသည်။

'ဟေ့ မင်းတို့တကယ် မသိကြသေးဘူးလား၊ သူ့ကိုညထဲက မယ်မြိုင်အခန်းမှာ အတူနေဖို့ ပြောထားရတာကွ၊ မယ်မြိုင်လည်း မင်းမေမေကို စောင့်ကြည့်ပြုစုနေတာနဲ့ပဲ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို ဒီနေ့ သူ့ပဲ လွှဲထားရတာ၊ အခုရေနွေးတည်နေလေရဲ့ကွ'

'ကိုကိုလည်း ခုထိ မနိုးသေးဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ အအိပ်ပျက်ရင် နေမကောင်းမှာ စိုးရတယ်၊ အိပ်လိုက်ပါဦးလား'ဟု အစ်ကိုလေးက ဘဘအတွက် သက်သက်ညှာညှာ ပြောရှာသည်။

'နေပစေကွာ.... အိပ်လို့လည်းရမှာ မဟုတ်ပါဘူး'ဟု ဘဘက ပြန်ပြောရင်း ကိုကိုကတင်အနီးသို့သွားကာ ခြင်ထောင်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

'အင်း...ဟု' ကိုကို၏ လူးလွန်သံကို ကြားရ၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဆရာဝန်လည်း ရောက်ရှိလာပေသည်။

ဆရာဝန်သည် ကိုကိုခေါင်းမှအနာကို ဆေးထည့်ပေး၏။ ထိုးဆေးကိုလည်း တစ်နာရီတစ်ကြိမ်မျှ စောင့်ကြည့်ထိုးပေးသည်။ ဆေးသုံးလုံးမျှ ဆိုးပေးပြီးတော့မှ ဆရာဝန် ပြန်သွားလေ၏။ ကိုကိုမှာ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်နှင့် မပီမသ စကားလုံးများကို မကြာခဏ ညည်းတွား ပြောဆိုတတ်ပေသည်။

ဆရာဝန်က လူမမာအတွက် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားစရာကို မဖြစ်စေနှင့်ဟု ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်သွားပေရာ အစ်ကိုလေးမှာ ကိုကိုအခန်းသို့ မဝင်ရုံရဲ့အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ရေနွေးလာဖို့သော ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးကို

လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတော့လည်း *မကြည့်ချင်ဘူး၊ မကြည့်ချင်ဘူး* ဟု ကိုကိုက အော်သည်။ နောက်တော့ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးမှာလည်း ကိုကိုမျက်မှောက်သို့ မလာဝံ့ရှာတော့ပေ။

ကိုကိုအခန်းတွင် အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်နေနိုင်သူမှာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိတော့ပေ၏။ ဘာဘနှင့် စီတာရန်းမှာလည်း အပေါ်ထပ်တွင် *တက်* နေသော ကြီးကြီးငွေအတွက် အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့်သာ ရှိနေကြရသည်။ ဒေါ်မြိုင်ကတော့ ကြီးကြီးငွေ အခန်းမှာ အမြဲတမ်း တာဝန်ယူရသူဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုအခန်းမှ အညောင်းအညာပြေ သဘောနှင့် ကျွန်တော် ထွက်လာလျှင်ဖြစ်စေ ဘာဘနှင့် စီတာရန်းတို့ ဝင်ရောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ အခန်းပြင်ဘက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်စောင့်နေသော အစ်ကိုလေးသည် ကိုကိုအခြေအနေကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စောင့်မေးလေ့ ရှိသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းတင်မှာလည်း အိမ်ဝေယျာဝစ္စများနှင့် ကိုကိုအတွက် လိုအပ်သော ပြင်ပအကူအညီများကို လုပ်ဆောင်ပေးရင်းမှ ကိုကိုအခြေအနေကို မကြာခဏ လာမေးတတ်ရှာသည်။

နေ့လည်ပိုင်းတွင်တော့ ကိုကိုသည် *အထွန်းကို အထွန်းကို လာကြည့်ဖော်တောင် မရတော့ဘူးလား အိရယ်* ဟု ပန်းဟိုက်စွာ ညည်းမြူနေပေသည်။ ပြီးတော့လည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောဆိုနေသေးသည်။ ခဏနေတော့ အသံတိမ်ဝင်သွားကာ သတိလစ်နေတော့လေ၏။

ကိုကို သတိလစ်နေပြီ ဆိုသောအခါတွင်မှ အစ်ကိုလေးနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးပါ ကိုကိုအခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ အစ်ကိုလေးကမူ အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် ကိုကိုအား အတင်းပင်ဝင်ရောက် ပွေ့ယူထားလိုက်ပြီးလျှင် *ကိုကို...ကိုကို* ဟု မေးဖျားကို လှုပ်ခါလှုပ်ခါ စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်ငင်လျက်ရှိသည်။ စီတာရန်းမှာသာ ဆရာဝန်ကို ပြေးခေါ်ရပြန်လေ၏။

ကိုကို အသားတွေမှာ အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေသည်။ သွေးတိုးပုံမှာ နှေးကွေး လေးလံလွန်းလှပါချေ၏။ ဆရာဝန်ရောက်လာတော့လည်း ရွေးဒီးဒီးကျလုနီးမျှ ကြိုးစားပြီး ကုသရှာပါလေသည်။ ညနေပိုင်းတွင်မှ

ကိုကိုက သတိပြန်ရလာ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်ကမူ အားတက်ဟန်မပြဘဲ ခေါင်းရမ်း၍သာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

‘ညီလေး... ညီလေး’

ကိုကိုနှုတ်မှ ဤအသံကိုကြားလိုက်ရသည်တွင်မူ အားလုံးပင် အာရုံစိုက်မိကြသည်။ ကိုကို သတိရလာပြီဖြစ်၍ ယခုကလေးတွင်မှ အခန်းတွင်းက ပြေးရှောင်၍ သွားရရှာသော အစ်ကိုလေးမှာလည်း အခန်းတွင်းမှ အသံကို မည်မျှဂရုပြုနေရှာသည် မသိ၊ ကိုကိုနှုတ်မှ အသံဆုံးလျှင် ဆုံးချင်းပင် အပြေးကလေး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

‘ကိုကို.... ညီလေး ဒီမှာရှိတယ် ကိုကို...’

အစ်ကိုလေးသည် ခေါင်းအုံး ၄ လုံးမျှ ဆင့်မှီထားသော ကိုကို၏ ဦးခေါင်းရှိရာသို့ သူ့ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကပ်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာပြောရှာသည်။ ကိုကိုသည် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်လွှာကို လှန်ကာ ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ မသဲမကွဲသေးဟန်ဖြင့် လက်တရမ်းရမ်းမြောက်၍ စမ်းလေသည်။ ‘ညီလေး...ညီလေး’ဟု ထပ်၍ ခေါ်ရင်းနှင့်မှ အစ်ကိုလေးမျက်နှာကို ကိုကိုက စမ်းမိသွားသည်။

‘ကိုကို...’ဟု အစ်ကိုလေးက ပြန်ထူးလိုက်၏။

‘အိကို... ဘယ်မှာ ထားသလဲဟင် ကိုကိုကို ပြန်ပေးပါ၊ ညီလေးရယ်’

ကိုကို ပန်းဟိုက်ရှိက်ငင်လျက် တစ်လုံးချင်း ပြောဆိုနေတော့ဖြင့် အစ်ကိုလေး မျက်နှာမှာ မရွှံနိုင်မကယ်နိုင် အသည်းနှင့်သွားပုံရလေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ ပါးပြင်တစ်လျှောက်မှာ မျက်ရည်ကြောင်းများ လိမ့်ဆင်းလာလေ၏။ ပြီးတော့ ကိုကိုပုခုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ပွေဖက်ကာ ပါးချင်းအပ်ထားလိုက်တော့လေသည်။

ဘာဘာနှင့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပုံကို ရင်ထဲမှာ မသက်မသာနှင့် ကြည့်ရှုကာ အရပ်ကြီးများလို ငြိမ်နေမိကြသည်။ သွန်ခဲသော (၁၅) နှစ်ကျော်က အဖြစ်ကို ကိုကိုသည် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ခဲ့လေသကဲ့သို့ပင် အစွဲအလမ်းကြီးလှပါချေတကား...။

‘အိက ကိုကိုကို အရက်သမားကြီးမို့ မုန်း...မုန်းသွားပြီထင်ပါရဲ့၊

ပါးကို ပါးကိုတောင် ရိုက်တယ်၊ ကိုကို မနာပါဘူး။ သူ့ကို ညီညီ ပြန် ပေးပါကွယ်... ကိုကိုလေ သူ့ကို...

ကိုကိုသည် တစ်လုံးချင်း ပြောဆိုနေရာမှ အသံတိမ်ဝင်သွားကာ မောဟိုက်နေပြန်လေသည်။ အစ်ကိုလေးသည် ကိုကိုက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရုံ မကဘဲ အသနားခံကာ တောင်းယူနေပြန်ခြင်းကိုပင် ပြစ်ဒဏ်ခံနေရသလို ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံဖြစ်နေပုံရလေသည်။

‘ညီလေး ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကိုကို၊ ညီလေးအသက်နဲ့ လဲပေးချင် ပါတယ်ကိုကို’

အစ်ကိုလေးမှာ ဆွေ့ဆွေ့မြေ့မြေ့ကြီး ပြောဆိုနေပေသည်။

‘ညီ ရေး’

ကိုကိုသည် အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ အစ်ကိုလေး၏ လည် ပင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အသံကလည်း နောက်ထပ် မထွက်နိုင်... လက်မှာလည်း မခိုင်မြဲတော့ဘဲ မျက်လုံးအထက်လည်ဖြင့် ပျော့ခွေသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုကိုသည် နောက်ထပ် သတိလည်လာခြင်းမရှိတော့ ပေ။ အသက်ကလေး လဲ့လဲ့မျှသာ ရှိတော့သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထားရစ်ခဲ့ ကာ ကိုကို၏ပိညာဉ်သည် သူ့အစွဲအလမ်းကြီးလှစွာသော ချစ်သူ ‘အိ’ထံ ပင် ပြေးလွှားရှာဖွေလျက် ရှိလေသလော။

ဘဘသည် မျက်လုံးကြီးများ နီကာ နဖူးကြောနှင့် မေးရိုးကြီးများ ထောင်ကားလာလျက် သားအတွက် ပရိဒေဝစီးကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရဟန် ရှိပေ၏။ အစ်ကိုလေးမှာလည်း ကိုကိုထံ ပြေး ပြေးလာကြည့်လိုက် လမ်း ထွက် လျှောက်လိုက်နှင့် မျက်လုံးအိမ်များ စွတ်စိုကာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကြီးလည်း သူ့တဲကလေးကို ပြန်ပြေးသွားကာ အားရ ပါးရ ရှိုက်ငိုကြွေးနေပေပြီ။

ကွန်တော်တို့သည် ဤပုံအတိုင်းဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့် နေခဲ့ရ၏။ ကိုကိုသည် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး မျှောတင်နေရာမှ သူ့၏ စိညာဉ်သည် နောက်ဆုံးပိတ် ကွန်းခိုရာစခန်းကို တွေ့ရှိသွားဘိအလား

နံနက်အာရုဏ်တက်လောက်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာမှ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာချုပ်ငြိမ်း သွားတော့လေသည်။

မငွေခင်ရေ...မငွေခင်ရေ...မင်းသား မင်းအိမ်ကခွာသွားပါပြီ ကွယ်

ဘဘသည် ယူကျုံးမရအသံနှင့် တီးတိုးရေရွတ်ခါ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေး တက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ပြန်ဆင်းပြေးလာပြီး မချီလှသောအသံဖြင့် အံ့ဩစရာသတင်းကို ပြောပြလေ၏။

သွားပြီ... မင်း မေမေပါလိုက်သွားပြီ... မာနချင်းဖြိုင်လာတဲ့ သားအမိတွေ သေမင်းဆီကိုတောင် အဖြိုင်ပြေးကြတယ် ထင်ပါရဲ့

ဘဘပြောသည်မှာ ပြောလောက်စရာလည်း ဖြစ်နေပေသည်။ ဘဘ အိမ်ပေါ်တက်သွားချိန်တွင် ကြီးကြီးငွေသည် ဒေါ်မြိုင်လက်ပေါ်မှာ အသက် ပျောက်သွားစရာပင်ရှိနေကာ ဒေါ်မြိုင် ငိုချလိုက်သည်နှင့် တိုးနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့က ဤမျှအဖြစ်မြန်မည် မထင်ထားမိပေမယ့် ကြီး ကြီးငွေအဖို့ အမှည့်ကြွေသဘောမျိုး ဖြစ်ရဟန်တူပေသည်။ အစ်ကိုလေး မှာလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့ပေသည်။

ဒီလောက် နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာခဲ့ပြီမို့ ဒီအဖြစ်ကို မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ထားပြီး ကျွန်တော့အပေါ်မှာ စိတ်ပြေတန်ကောင်းကြပြီ ထင် လို့ ကျွန်တော်ပြန်လာတာ၊ အခုတော့ ကိုကိုနဲ့ မေ့မေ့အဖြစ်ဆိုးကို လာကြည့် ရသလို ဖြစ်နေတာပါပဲ ဖေဖေရယ်

ဖြစ်ပြီးနေမှတော့ စိတ်ကို ဖြေကြရုံပေါ့ကွယ်၊ အမှားတစ်ခုကို ဆိုး သည်ထက် ဆိုးအောင် လုပ်လာကြလို့လည်း ဒီအခြေဆိုက်ရတာ၊ အခုတော့ သူတို့ ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီလို့သာ အောက်မေ့ရမှာပေါ့

(၁၇)

ကြီးကြီးငွေနှင့် ကိုကိုတို့၏ စျာပနကို တစ်ဖြိုင်နက်ပို့ဆောင်ရ သည်မှာ ကြေကွဲစရာကောင်းလှပါပေသည်။ လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်ကျော် က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိုကိုတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မှာလည်း... သိမိလိုက်ကြသူများမှတစ်ဆင့် တစ်မြို့လုံးမှာလိုလို ပြန်လည်ပျံ့နှံ့နေပြန်သည်။

ဤအထဲမှ ထူးခြားချက်တစ်ခု ထပ်မံသိရှိသည်မှာ ပွဲဈေးတန်းတွင် အိအမှတ်ဖြင့် ကိုကိုအတင်းဝင်ပြီး ဖက်ရမ်းခံရသူ မိန်းကလေးသည် လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်က ကိုကိုချစ်သူ အိနှင့် တစ်ပုံစံတည်းလိုလို တူညီလှပါသည် ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ တစ်နယ်မှ အလည်ရောက်နေသူ မြို့ပိုင်၏ တူမကလေးဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုနေ့ညက ပွဲဈေးတန်းမှာ ကိုကိုနှင့် တွေ့ကြုံပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရှက်လှပါသည်ဆိုကာ ပြန်သွားရှာကြောင်းကိုလည်း သိရှိရပေသည်။

သေသောသူ ကြာလျှင်မေ့ဟု စကားတစ်ရပ်ပင် ရှိခဲ့သည့်တိုင် ဖြစ်ခဲ့သည့်အဖြစ် တစ်ရပ်ကို အဟောင်းအမြင်းမခံဘဲ တသသ ပြန်လည် လှုံ့ဆူနေခြင်းဖြင့် ကိုကိုသည်လွှာထက်မှ အိသည် အမြဲတမ်းသစ်လွင်ကာ မေ့မပျောက်နိုင် ဖြစ်နေရဟန်လည်း တူပေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုသည် အိနှင့် တစ်ထပ်တည်းလို တူညီလှစွာသည် ဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါမှာ မဆည်နိုင်မတန် နိုင် တန်းတန်းစွဲဖြစ်ခါ စိတ်ဝေဒနာ အထိနာသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကိုကိုတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့တွင်မှ အစ်ကိုလေးအား ပြန်လည်တွေ့မြင်ကြရသူ မိတ်ဟောင်းများမှာလည်း ခင်မင်ကြင်နာစွာ လာရောက် နှုတ်ဆက်သူက နှုတ်ဆက်ပြီး အံ့ဩသမှု ဖြစ်ကြပြန်သည်။

ထိုသိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများနှင့် နောက်ပေါက် လူငယ်များထဲတွင် ထူးသည်ထက် ထူးခြားကာ အံ့ဩကြရခြင်းမှာကား နာမည်ကျော်စာရေး ဆရာကြီး 'လှမွန်' ဆိုသည်မှာ အစ်ကိုလေးပင် ဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အစ်ကိုလေးတွင် တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် မိတ်ဆွေများစွာ ရရှိသွား ပေသည်။

'ဘာကြောင့်များ ဒါကို ထုတ်ဖော်ချင်ရတာလဲ ဖေဖေရယ်' ဟု အစ်ကိုလေးက ကန့်ကွက်သယောင် ပြောဆိုတော့လည်း...

'သားလေး တစ်ယောက်ပဲ 'ဘဝ' ဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်တာ အများကို နင်းပြီး အမှန်တရားကို ရှာဖွေတတ်တာမို့ ဖေဖေဂုဏ်ယူစမ်းပါ'

ရစေကွယ်*ဟု ဘာဘက ဆိုသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အစ်ကိုလေး ခွန်းတုံ့မလှန်သာတော့ပါပေ။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်ကလည်း သတိရလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလေး ပြောခဲ့သည်များတွင် စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်စွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သော အစ်ကိုလေး၏ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာများ မပါဝင်ခဲ့သေးပါတကား။

ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေး၏ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်ကာ အခွင့်သာမည်ထင်ခိုက်တွင်မှ သိချင်တာကို မေးမြန်းကြည့်ရသည်။

*အစ်ကိုလေးအဖြစ်က မဆန်းပါဘူး ညီရာ*ဟု နိဒါန်းပျိုးလိုက်ခါ အစ်ကိုလေးက သူ့အဖြစ်ကို အတိုချုံး၍ ပြောပြပါ၏။

အစ်ကိုလေးသည် ဤမြို့ကို နောက်ကျောခိုင်းကာ စွန့်ခွာခဲ့သည့် နောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ဦးတည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ မေမေ ပေးထားသော ငွေငါးရာထဲမှ မသုံးမဖြစ်သည်လောက်ကိုသာ ခြိုးခြံကုပ်ကပ်၍ သုံးစွဲကာ အလုပ်တစ်ခုရှိနိုင်ရေးအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေခဲ့ရ၏။

အပြီးအပိုင် မေ့ပျောက်ပစ်ပါတော့မည်ဆိုသည့်တိုင် အသည်းစွဲအောင် ထိခိုက်လာသော ရင်ထဲကဒဏ်ရာမှာ တနဲ့နဲ့ ဒုက္ခပေးတတ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုလေးသည် ထိုဒဏ်ရာက လှုံ့ဆွလာတိုင်းမှာ ကြိုးစား၍ အနိုင်တိုက်ခိုက်ကာ *ငါ့ဘဝအတွက် ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ အမှားခံမယ်၊ ဒီကရှေ့ကို တတ်နိုင်သလောက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြုပြင်သွားမယ်*ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို ခိုင်မာစွာ သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပေသည်။ သည်အတွင်းမှာသူဆယ်တန်းအောင်မြင်သည့် သတင်းကိုလည်း သတင်းစာများမှာ တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ခြောက်လလောက်နေလော့ ကုန်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အရောင်းစာရေး တစ်နေရာ ရရှိလေ၏။ သူသည် ထိုလခနှင့်ပင် လောက်ငှအောင် သုံးစွဲနေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်သက်မှာ တာမရှည်ခဲ့ရှာပေ။ ဂျပန်က အင်္ဂလိပ်ကို စစ်ကြေညာပြီးလျှင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏ လှိုင်းဂယက်များက ရိုက်ခတ်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးများမှ လူများစွာသည် မိမိလုပ်ငန်းများကို ဖျက်သိမ်း

ပြီးလျှင် တောနယ်အနှံ့အပြားတွင် စစ်ဘေးဒုက္ခသည်ဘဝနှင့် ရောက်ရှိနေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင်လည်း ဗုံးမိုး စက်သေနတ်မိုးများ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရွာချနေ၏။

အစ်ကိုလေးမှာ သူ၏အခန်းနီးချင်း အဖော်များနှင့်အတူ ရွှေတံခါးဘုရားတွင် သွားရောက်ခိုလှုံနေရသေးသည်။ ကံကောင်းထောက်မရှုပ်လားမသိ၊ ထိုစဉ်မှာပင် နယ်သို့ ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ထွက်ခွာသွားလိုသော စာအုပ်ဆိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွားတိုးမိသည်။ အစ်ကိုလေးသည် သူ့မှာရှိတတ်သမျှသောငွေဖြင့် စာအုပ်အားလုံးကို ဝယ်ယူလိုက်နိုင်ပေ၏။

ဂျပန်ခေတ်ထဲတွင်ကား စာအုပ်ပိုင်ရှင်ဘဝနှင့် စာအုပ်ရောင်းသူသလောက်ကိုသာ မျှတအောင် သုံးစွဲနေပြီးလျှင် ဗုံးကြား စက်သေနတ်ကြားမှာပင် စာပေထဲ၌နှစ်မြောနေခဲ့သည်။ အစ်ကိုလေးသည် ဆိုင်ရှိ ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းဂျပန်နယ် လောကီ လောကုတ် စာအုပ်မျိုးစုံတို့ကို တစ်အုပ်မကျန် ဖတ်မှတ်သိမှီးကာ အမြတ်အထွက်ကြီး ထွက်နေတော့ပေ၏။

ဆိုင်ရောင်းရင်းနှင့် ဆိုင်မှာ စာအုပ်လာဝယ်တတ်လေ့ရှိသော လူတန်းစားပေါင်းစုံနှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ဘဝတက္ကသိုလ်ကိုလည်း သင်တန်းတက်နိုင်ခဲ့သေးသည်။ ထိုစာအုပ်ဝယ်သူပရိသတ်များထဲမှ တပ်မတော်အဖွဲ့အချို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်လာပြီးလျှင် ဂျပန် မြန်မာ ဆက်ဆံမှု အတွင်းရေးမှူးများကိုလည်း သိတန်သမျှ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အရပ်ထဲမှာလည်း ဂျပန်မြန်မာဆက်ဆံရေးမှာ ပွစိပွစိ ဖြစ်နေခိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုလေးသည် သူ့ချစ်မြတ်နိုးသော စာအုပ်များကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကာ တပ်မတော်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်လိုက်ပြန်လေသည်။ ဖက်ဆစ် ဖော်လှန်ရေးတွင် အစ်ကိုလေးသည် ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးလေ၏။ မှောင်မဟာမိတ်များ ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ စစ်တပ်များ အသစ်ဖွဲ့ချိန်တွင်တော့ အစ်ကိုလေးသည် သေနတ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

သည့်နောက်မှာဆိုလျှင် စာပေနှင့်ပတ်သက်၍သာ အသက်မွေးပါမည်ဟု စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော်... စာပေနယ်သို့ တက်လှမ်းရန်မှာ ခဲယဉ်းလှပါလေ၏။ အစပထမ၌ သတင်းစာတိုက်

ဘစ်တိုက်တွင် သတင်းထောက်ပေါက်စကလေးဖြစ်ရန်ကိုပင် အတော်
ခွမ်းရည်ပြု၍ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ထိုသတင်းထောက်ဘဝမှပင် ဝတ္ထုတိုက
လေး အစ၊ ဆောင်းပါးကလေး အစ စမ်းသပ်ရေးသားခဲ့သည်။ စာပေနှင့်
ဟုသုတရှာမှီးရန်ကိုလည်း အစ်ကိုလေးသည် ဘယ်သောအခါတွင်မျှ
ဦးမလေးခဲ့ပါချေ။

အစ်ကိုလေး၏ လက်စွမ်းလက်စများကို စာပေနယ်နှင့် စာပေပရိ
သတ်က လိုလိုချင်ချင် အသိအမှတ်ပြုလာကြသည်တွင်ကား 'အောင်မြန်မာ
နေ့စဉ်' 'သတင်းစာတိုက်ကြီးမှ တွေ့ဆုံစေ့စပ်လာခြင်းများဖြင့် ဆောင်းပါး
ကလေးများကို အပတ်စဉ်ရေးသားရသော 'ကော်လံဆောင်းပါးရှင်' တစ်
ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောင်အခါတွင်... ထိုအောင်မြန်မာ သတင်းစာ
ကြီးမှပင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် တာဝန်ခံ
အယ်ဒီတာ ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ဤသို့ သတင်းစာဆရာအဖြစ် အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာနေဆဲတွင်
ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်စာတမ်း ဝတ္ထုဆောင်းပါးများမှာလည်း အောင်မြင်
သည်ထက် အောင်မြင်လာကာ နာမည်ကျော် သတင်းစာဆရာ စာရေး
ဆရာ ဟူသော အဆင့်အတန်းဖြင့် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုလေး၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရိုးသားမှုတို့ကြောင့် အောင်မြန်
မာသတင်းစာပိုင်ရှင် အယ်ဒီတာချုပ်ကြီး၏ အားထားခင်မင်မှုကိုလည်း
ရရှိခဲ့သည်။

ယခုနောက်ဆုံး အခြေအနေမှာကား အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်
သော 'အောင်မြန်မာ' သတင်းစာပိုင်ရှင် အယ်ဒီတာချုပ်ကြီးသည် အလုပ်မှ
အနားယူတော့မည် ဖြစ်လေရာ အစ်ကိုလေးကိုပင် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်
လွှဲအပ်ရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

သို့ကြောင့် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ခံယူလွှဲအပ်ခြင်းမပြုရမီ အနားယူ
ရန် ခွင့်တစ်လမျှရရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့တစ်လမျှ နားနေခွင့်ရရန်အတွက်ကိုပင်
အစ်ကိုလေးသည် သတင်းစာတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကြီးနှင့် ဆောင်းပါး
များ မပျက်မကွက်ပါရှိနိုင်စေရန် အားသွန်ကြိုးပမ်းကာ တစ်လစာမျှ ကြို

တင် ရေးသားခဲ့ရသေးပေ၏။ ပြီးတော့မှသာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာထားခဲ့သော ဘဘတို့ထံကို စိတ်လည်ပြီး ထွက်ခွာလာမိခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုလေးသည် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အတိုချုံး၍ ပြောပြသွားသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အင်မတန် အားကျလေးစားမိပါလေသည်။

ဒါ့ကြောင့် ဘဘက အစ်ကိုလေးအတွက် ဂုဏ်ယူထိုက်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုလေးရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ

*အစ်ကိုလေး ဝတ္ထုတွေကို အများက နှစ်သက်လက်ခံလာတာဟာ မဆန်းပါဘူးကွယ်... တစ်ချိန်တုန်းက အစ်ကိုလေးအနေနဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘောထားမိဖူးပေမယ့် အိတ်တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့နောက်မှာ အချစ်ဆိုတာရဲ့နက်နဲသိမ်မွေ့မှုကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တူခံစားလာရတယ်။

*အိတ်အတွက် အသည်းအက်အောင် ခံစားရချက်ပြင်းလာတာနဲ့အမျှ အိတ်အပေါ်မှာ ငါထားရှိတဲ့မေတ္တာထုထည်ဟာ မသေးသိမ်ပါကလားလို့ သိမြင်လာမိတယ်။ သစ္စာတရားရဲ့ သဘောကိုလည်း လေးလေးပင်ပင် သိမြင်လာမိတယ်။ အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်သူတွေဟာ ငါ့လို မမိုက်မှားကြာစေ့စေ့ဆိုတဲ့ စေတနာဟာ အထန်ပြင်းဆုံးပါပဲ။

*အဲဒီတော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှတဲ့ အချစ်စစ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေရယ်၊ သစ္စာရယ်၊ စေတနာရယ်ကို စရနယ်ပြီး လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်မွန်မြတ်ရေး အသိပညာ တိုးတက်ရေးတွေကို ရှေ့ရှဦးတည်ထားတဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေဟာ အများသူငါ လက်ခံစရာ ဖြစ်လာရတာပါပဲ။ အရင်းခံကတော့ စေတနာပေါ့လေ ကိုယ့်စေတနာက ရောင်ပြန်ဟပ်လာတာပါဘဲ*ဟု အစ်ကိုလေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြောပြပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဤရှင်းလင်းချက်ကို ကြားသိရသည်တွင်မှ အစ်ကိုလေးသည်လည်း သွားလေသူ အိတ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ အခွဲအလမ်းကြီးရှာသူ၊ ချစ်မိနေသူ တစ်ယောက်ပါလားဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ ဤ

မှတ်ချက်ကို အထောက်အကူ ပြုလာခြင်းကိုလည်း မကြာခီမှာပင် တွေ့ရှိ ရပါသေး၏။

ကိုကိုတို့အား ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးသည့်နေ့တွင် ဒေါ်ငြိမ်းတင် ကြီးသည် ကိုကိုအမြတ်တနိုး ထားရှိခဲ့သော အိ ရုပ်ပုံလွှာ ပန်းချီကားကြီး ကို ယူလာကာ ဘဘအား ပေးအပ်လာလေသည်။ ဤတွင် အစ်ကိုလေး သည် တစ်ဖက်လက်မှ ပန်းချီကားကို တယုတယ လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင်.....

‘ဒါကို ကျွန်တော် သိမ်းထားပါရစေလော့ ဖေဖေ’ ဟုပြောလိုက် သည်။

ဘဘသည် အစ်ကိုလေးမျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ရှာဖွေသည့် အသွင် ဖြင့် ခပ်စူးစူးကြည့်လေ၏။ ပြီးတော့မှ ‘မင်းကပါ အစွဲအလမ်းထားနေ ပြန်သလား သားရယ်’ ဟု ပြန်မေးသည်။

‘မှန်တာပြောရရင် စွဲလမ်းတာကတော့ ကျွန်တော်လည်း ကိုကိုထက် လျော့နည်းလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး ဖေဖေ... ဒါပေမဲ့ ကုစားပုံချင်း ကတော့ ကွာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဦးနှောက်ကို နောက်ကြောင်း မပြန် သာအောင် စာပေနဲ့ဖို့ပြီး အသည်းဒဏ်ရာကို စေတနာလုပ်ငန်း အပြုလုပ်ငန်း နဲ့ အစားထိုးဖာထေးခဲ့ရတာ.....’

‘ဒီလိုဆိုရင် မင်းကိုကို အနေနဲ့ကတော့ ကုစားတယ်လို့ ဆိုနိုင် မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်... ဆိုးသည်ထက် ဆိုးအောင်သာ လုပ်နေခဲ့တာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူးဖေဖေ..... ဒါဟာလည်း သူ့နည်းနဲ့ သူ ကုစားတာလို့ပဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ခံစားရချက်ဒဏ် ပြင်းလာတဲ့အခါမှာ ဒီအဖြစ် ထဲက ထွက်ပေါက်ရှာပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကုစားကြရတာပဲ။ တချို့ အဆိပ်သောက်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တယ် ဆိုတာမျိုးတွေဟာ လည်း လောလောဆယ် ခံစားရတဲ့ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့နည်းနဲ့သူ ကုစားကြတာတွေပါ။ ကိုကိုလည်း သူ့အသည်းကို အရက်နဲ့စိမ်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေကို တစ္ဆတ်ထိုးလုပ်ရင်း ကုစားခဲ့တာပေါ့။ ကိုကိုဖြစ်ရချက်က နှစ်နာ လိုက်တာ ဖေဖေရယ်.. ကျွန်တော် အသည်းနာလိုက်တာ’

‘အေး ... ဒါတွေကို ခွဲခြားသိမြင်တတ်လို့လည်း သားဘဝဟာ တိုးတက်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်.....ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေလည်း သောကမပွားပါစေနဲ့’

တော့၊ အခု သားယူထားချင်တဲ့ ဒီရုပ်ပုံကလေးတစ်ခုကနေပြီး အဟောင်းကို အသစ်ပြန်ဖြစ်မှာကိုလည်း ဖေဖေမလိုလားဘူးကွယ်”

“ဒါတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော် အဖို့ (၁၅) နှစ်လုံးလုံး အောင်အောင်မြင်မြင် ထိန်းနိုင်လာပြီးမှတော့ အကျိုးမရှိတာကို မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒီပုံလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို အသည်းစွဲအောင် သင်ခန်းစာပေးသွားတဲ့ အိရဲ့ ပုံတူတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကိုကိုရဲ့ အမြတ်တန်းပစ္စည်းနဲ့ အနုပညာလက်ရာကောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပစ်စလက်ခတ်မဖြစ်ရအောင် ထိန်းသိမ်းထားချင်တဲ့ သဘောပါ”

“အေးလေ..... ယူတော့လည်း ယူတာပေါ့၊ သားပြန်ဖို့က ဝေးသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ နေချင်စိတ် သိပ်မရှိတော့ဘူး ဖေဖေ”

“မှန်တယ် ဖေဖေလည်း ခရီးဝေးထွက်ချင်နေတာပဲ၊ ကဲ မြန်မြန် ကိစ္စပြီးတာ ကောင်းပါတယ်၊ မောင်အောင်တင်က တို့လူတွေကို အကုန်ရလိုက်စမ်းကွာ၊ ဘာဘခေါ်တယ်လို့”

ဘဘက ဤသို့ ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်၊ ဒေါ်ဖြိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းတင်နှင့် ဘဘအနီးတွင် စုဝေးမိကြသည်။

“မင်းတို့အားလုံးက ဘဘအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အကျိုးပြုလာကြတဲ့ သူတွေလို့ ဘဘသဘောထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခွဲချိန်တန်တော့လည်း ခွဲကြရဦးမှာပေါ့ဟုတ်လား.....”

ဘဘ၏ အသံကပင် ဝမ်းနည်းသံ ပါနေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်ရှုမိကာ ဘဘဘာဆက်ပြောမည်ကို ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် နားစွင့်နေပါသည်။

“ဘဘမှာ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ချင်စိတ်ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပိုင်နိုင် မခိုင်မာလှသေးဘူး။ အဲဒီတော့ ခရီးဝေး ထွက်ရင်းနဲ့မှ အချိန်ယူပြီး ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်၊ ဘဘခရီးစဉ်ကတော့ အတိအကျ မရှိသေးဘူး။ ဗမာပြည် အနှံ့အပြားသွားမယ်၊ သီဟိုဠ်ဘက်၊ ယိုးဒယားဘက်လည်း ရောက်ချင် ရောက်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့အားလုံးရဲ့ နေရေးထိုင်ရေးကို ဘဘ

စိစဉ်ပေးခဲ့မယ်၊ ဘာဘမှာ မင်းတို့ ကြီးကြီးငွေ လှူဒါန်း သုံးဖြန်းသွားလို့ ပစ္စည်းအင်အားလည်း သိပ်မရှိလှတော့ဘူး*

ဘာဘက ဤသို့ ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်မြိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းတင် တို့အား ငွေငါးထောင်မျှစီ ခွဲဝေပေးပါသည်။ ငွေငါးထောင် ရသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးမှ ဝမ်းသာခြင်း မရှိ၊ ဒေါ်မြိုင်နှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတင်က ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကြွေး၍ပင် နေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်မှာ သူတို့နှင့် ရော၍ မငိုမိရန် အနိုင်နိုင် အားတင်းချုပ်တည်း၍ နေရပါ၏။

*ဒီငွေငါးထောင်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလည်း ဘာဘ*ဟူ၍ပင် ငိုသံပါပါနှင့် ပြန်မေးမိပါသည်။

မင်း ပညာသင်ပေါ့ မောင်အောင်တင်၊ တစ်နေ့မှာ မင်းရဲ့ ပညာရေး ကို ထူထောင်ပေးရမယ်ဆိုတာ ဘာဘစိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသားပဲ

*ဒီလိုဆိုရင် သူ့အတွက် ကျွန်တော်တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်ဖေဖေ... ကျွန်တော်ခေါ်သွားပါ့မယ်*ဟု အစ်ကိုလေးက ဝင်ထောက်ပြန်ပါသည်။

ဘယ်နှယ်လဲ ... မင်း သူနဲ့ လိုက်နေနိုင်ပါ့မလား... ဘာဘတော့ တိုက်တွန်းချင်တာပဲ

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မေးနေရန်ပင် မလိုပါ။ အစ်ကိုလေးကဲ့သို့သော ပညာပါရမီရှင်တစ်ယောက်အား ခိုလှုံဆည်းကပ်ခွင့်ရမည်ဆိုခြင်းမှာပင် မမျှော်လင့်သော အခွင့်ထူးဖြစ်နေပါပြီ။ *ကျွန်တော် လိုက်သွားပါ့မယ် ဘာဘ*ဟူ၍ပင် အဖြေပေးလိုက်ရပါ၏။

မောင်အောင်တင် အတွက်တော့ စိတ်အေးရပြီ... မမြိုင်က တောက ညီမတွေဆီ ပြန်၊ မငြိမ်းတင်လည်း ဒီငွေနဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ရင်းနှီးစားပေါ့ ဟုတ်လား

ဒေါ်ငြိမ်းတင်နှင့် ဒေါ်မြိုင်က ရိုက်သံမစဲကြသေးဘဲနှင့်ပင် ခေါင်း ညိတ်လိုက်ကြပါသည်။

စိတာရန်းကတော့ ဘာဘခရီးထွက်တဲ့နောက်ကို လိုက်ချင် လိုက်နိုင် တယ်၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း ရထိုက်သမျှကို အပြီးအငြိမ်း ခွဲပေးလိုက်မယ် ဘယ်နှယ်လဲ

*ဘာဘတစ်သက်မှာ ကျွန်တော်မခွဲဘဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ ဘာဘဘုန်းကြီး

လုပ်လည်း ကျွန်တော် ကပ္ပိယပေါ့*ဟု စိတာရန်းက ပြောလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူငယ်တို့သဘာဝ အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ရာမှ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အမှုအခင်းတို့ ပေါ်ပေါက်လာ ကာ သားအမိနှစ်ဦးသား ချစ်ငြိုးချစ်မာန် ပြိုင်ဆိုင်သွားလေကြသော တိုက် အိမ်အိုကြီးကို သုံးရက်မျှလောက် အတောအတွင်းမှာပင် အသီးသီး အသက အသက စွန့်ခွာပြီး မိမိတို့ခရီးစဉ်အတိုင်း ထွက်ခွာကြပါတော့သည်။

ဤဇာတ်လမ်းအတွက်မှာ ဤနေရာတွင် နိဂုံးချုပ်ရန် သင့်ပြီထင် ပါ၏။ သို့ရာတွင်... ဘဝဇာတ်ဆရာသည် မမျှော်လင့် မမှန်းထားသော အဆစ်အချိုးကလေးတွေနှင့် ကွေ့ကာလှည့်ကာ ကျီစယ်သမှု ပြုတတ်လေ သေးရာ... ဤဇာတ်လမ်း၏ နောက်ဆက်တွဲတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ထူးဆန်းစွာ ဆက်လက်တင်ပြရန် တာဝန်ရှိလာရပြန်ပေသည်။

(၁၈)

အစ်ကိုလေးသည် မြေနီကုန်းဘက်တွင် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ အောက်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်းကို ငှားရမ်းကာ တစ်ဦးတည်းနေထိုင် သူ ဖြစ်ပေသည်။ အစားအသောက်ကိုမူ ကြုံရာမှ သင့်သလို စားသောက် နေသူ ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားသော အခါတွင်ကား အစ်ကိုလေး ထံမှာ အတင်းခွင့်ပန်ကာ ထိုစနစ်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရလေသည်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ အစ်ကိုလေး ဘာမှမပူနဲ့၊ အိုးခွက်ဝယ်ပြီး အိမ်မှာချက်စားမယ် ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်က အစား အသောက်အတွက် လုံးဝ တာဝန်ယူလိုက်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင်...

အိမ်ကတော့ အခုမှ အိမ်နဲ့ တူလာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီမှာ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ မပင်ပန်းဘူးလားကွယ် ဟု အစ်ကိုလေးက သက်သက် ညှာညှာ မေးတတ်ရှာပါသေးသည်။

အစ်ကိုလေးသည် ကျွန်တော်ရောက်စမှာပင် အလွန်စနစ်ကျ၍ ကျောင်းသားများ၏ ဉာဏ်ရည်အလိုက် မခိုမကပ်သင်ကြားမှုရှိသော အလွတ် ပညာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်အား အပ်နှံထားခဲ့ပြီးလည်း

ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ကျောင်းချိန်မှာ နေ့လည် (၁၂) နာရီ မှ ညနေ (၃) နာရီထိသာ ရှိနေလေရာ နံနက်ညထမင်းကို ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်နိုင်ချိန်ရှိသည်။ ညစာစားပြီးချိန်မှစ၍ ကိုယ့်ဘာသာ စာကြိုးစား ရန်လည်း အချိန်တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပင် ရှိပါသေး၏။

အစ်ကိုလေးကလည်း ထိုညပိုင်း အချိန်များမှာ ကျွန်တော့်အား ထိထိ ရောက်ရောက် ကူညီ သင်ပြပေးလိုက်ပါသေးသည်။ နေ့ပိုင်းအချိန်များမှာ လည်း ဝတ္ထုအသစ်တစ်ပုဒ်နှင့် ဆောင်းပါးများကို ရေးသည့်အခါ ရေးနေရင်း မှ အညောင်းပြေ ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်လုပ်နေသော အိမ်မှုကိစ္စများတွင် တောက်တိုမယ်ရ ဝင်ရောက်ကူညီတတ်ပါသေးသည်။

အစ်ကိုလေးအတွက် အားလပ်ခွင့် ရှိနေသေးသော ရက်ပေါင်း (၂၀) ခန့်မျှ အချိန်အတွင်းတွင် သို့ကလို မေတ္တာကရုဏာကို အရင်းခံထားတတ် သော အစ်ကိုလေးအား ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့သာ ချစ်ကြည် ညို၍ လာရပါတော့၏။

ဝင်လုလုဆဲဆဲ နေရောင်သည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ထစောင်းရွေ့ရွေ့ ကျဆင်းလျက်ရှိပေသည်။ ရွက်လှေရောင်စုံများနှင့် ဒေလီယာ နီညိုပွင့်ကြီး များပေါ်တွင် ရွှေရောင်ပါးပါးကလေး ထပ်လူးလိုက်သောအခါ အရောင်ပို ၍ ပွင့်လာကြသည်။

တိုက်စွန်း အရိပ်ကျနေသောဘက်မှ ဇလပ်စကြာ စီစီဝါ ဆင်စွယ် ပန်းနှင့် နှင်းဆီဖြူများကလည်း နောက်ခံအမှောင်ထဲမှာမှ ဖွေးဖွေးလွှလွှ ထည်ဝါနေကြဟန် တူပေသည်။

နေရောင်ကျဆင်းပုံကပင် အဆင်ပြေလှလေသလော၊ ဤအကွက်ကို မြင်တတ်သော ဥယျာဉ်မျိုးတို့ကပင်လျှင် တမင်စီရင်ဖန်တီးထားခဲ့လေ သ လော။

လူတို့၏ အဆင်တန်ဆာဖြစ်သော ပိုးရောင်ဖဲရောင် စိန်ရွှေရောင် တို့လည်း ရောင်စုံထွေပြားလှပါဘိ။ သည်အထဲမှာ ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ရွှေဝါ နှင့် အနက်ရောင်ရောသည့် မန်ကျည်းစေ့ကွက် ဆိပ်ခွန်လုံချည်ကလေးကို

သာ ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ဆင်ထားသော ကျွန်တော့်အစ်ကိုလေးမှာ ပိုမိုထင်ပေါ်
ကာ အများတကာ၏အာရုံစိုက်မှုကို ခံယူနေရသည်။

အစ်ကိုလေး၏ ဖြူဝင်းသန့်ရှင်းသော အသားအရေနှင့် ကြည်လင်
ချောမွေ့သည့်ရုပ်ရည်မှာလည်း ဘာအဝတ် ဘာအဆင်နှင့်ဖြစ်စေ တင့်တယ်
လိုက်ဖက်သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုလေးအတွက်
အတွင်းကျိတ် ဂုဏ်ယူမိပါ၏။

သို့ရာတွင် အစ်ကိုလေးသည် သူ၏ပြန်ကြားချက်ကို တံ့ဆိုင် တံ့ဆိုင်
နှင့် အတိုချုပ်သဘောသာ ပြောနေသည်ကိုဖြင့် ကျွန်တော် အားမလို အား
မရ ရှိလှပါသည်။ စောစောက အယ်ဒီတာချုပ် (ဟောင်း)ကြီးမှာ ဆိုလျှင်
အစ်ကိုလေး၏ ဂုဏ်ရည်ကို မိုးမွန်လောက်အောင်ပင် ပြောဆိုသွားခဲ့သေး
သည်။ အစ်ကိုလေးကလည်း ထိုအဖွဲ့အနွဲ့မျိုးနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာပင်
ပညာစွမ်းပြ မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးနှင့် တုန့်ပြန်လိုက်သည်ထင်ပါ၏။ ယနေ့သည်
အစ်ကိုလေးအဖို့ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ခံယူရသည့် နေ့ထူးကြီးပင် မဟုတ်
ပါလား...။

သို့ရာတွင် အစ်ကိုလေးကို စူးစူးစမ်းစမ်း အာရုံစိုက်နေသော
ကျွန်တော်သည် မကြာမီအတွင်းမှာပင် အစ်ကိုလေး၏ မျက်လုံးရိပ်ကို ဖမ်းမိ
သိရှိသွားပါတော့သည်။ အစ်ကိုလေးသည် မသိမသာကလေးမျှ ဆိုသလိုသာ
တစ်နေရာသို့ မျက်လုံးရောက်သွားတတ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
သည် ထိုအရိပ်အကဲကို ဖမ်းနိုင်လိုက်ပါ၏။ ထိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင်
ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှာ ဟင်းလင်းပွင့်ကာ မျက်လုံးမရွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့
သည်။

တစ်ပတ်လျှီထုံး ဆံမြိတ်ချတွင် နှင်းဆီဖြူပွင့်သာ ပန်ဆင်ထား
လျက် မီးခိုးရောင်ပျော့ပျော့ဒက်ကရွန် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို အပြာရင့်ရင့်
စင်းမယ်ထမီနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် (၂၀)ခန့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးသည် ၃-၄ ယောက်မျှသာရှိသော အမျိုးသမီး ပရိသတ်အလယ်မှ
အစ်ကိုလေး အာရုံစူးစိုက်စွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလျက် ရှိပါ၏။ သူ့မျက်နှာ
ဝင်းပပကလေးက အစ်ကိုလေး၏ အသည်းစိုင်းကို ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်ခါ
ဖမ်းစားတိုက်ခိုက်လျက် ရှိပြီကိုလည်း ကျွန်တော် သိရှိရသည်။

အစ်ကိုလေးသည် မျက်လွှာကို အနိုင်သိမ်းလျှက်၊ စကားကို အတို ချုံး၍ ပြောကြားကာ သူ့နေရာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်တိုင် သူ၏ခံစားရ ချက်က မျက်နှာပေါ်မှာ စင်စင်ကြယ်ကြယ် မပြယ်လွင့်နိုင်သေးသည်ကို လည်း ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုလိုတော့ပါ။

ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာက သွားလေသူ 'အိ' တစ်ယောက်နှင့် ဘာကြောင့်များ ထပ်တူချွတ်စွပ် တူညီနိုင်ရလေသနည်း။ အိ၏ပန်းချီကား ကိုသာ မြင်ဖူးသည့် ကျွန်တော်ပင် တူညီမှုကို မှတ်မိသိရှိနိုင်ပါသေးသည်။

ကိုကိုထွန်းဝေ တစ်ယောက် စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားရ သည်မှာလည်း ဤလို တူညီမှုမျိုးကို တွေ့ရှိရ၍ပင် ဖြစ်ပေသည်။ လူတစ်ဦး နှင့်တစ်ဦးတွင် ဤမျှလောက် တူညီမှုဆိုသည်မှာလည်းရှိနိုင်တတ်ဖို့ အခဲ ယဉ်းသားပင်ဖြစ်ရာ ကိုကိုတွေ့သည်မှာလည်း ဤမိန်းကလေးပင် ဖြစ်မည် လော။ ဘုရားသကြားမလို့ ကိုယ့်အစ်ကိုလေးကိုတော့ မဖမ်းစားပါလေနဲ့ မမချောရယ်...။

ကျွန်တော်က ထိုအမျိုးသမီးကလေး အပေါ်မှာ မနာလိုစိတ်ပေါ်ကာ ဆုတောင်းမိရကျိုး မနပ်ခဲ့လေပါ။

အခမ်းအနားမှာ သတင်းစာတိုက်တွင် ကျင်းပခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကုက္ကိုင်း ဘက်ရှိ သတင်းစာတိုက်ပိုင်ရှင် (အယ်ဒီတာချုပ်ဟောင်း) ဦးထွန်းအောင်၏ အိမ်တွင်းဥယျာဉ်၌ လက်ဖက်ရည်ပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံကာ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်ရာ အခမ်းအနားပြီးဆုံး၍ တိုက်တွင်းမှ ရောင်စုံမီးပွင့်များ လင်းထိန်လာ သည့်တွင်မူ လူရှင်းသလောက် ရှိသွားပေပြီ။

အစ်ကိုလေးတို့စားပွဲမှာ တိုက်စွန်းမှ ကျရောက်လာသော မီးရောင် အောက်တည့်ကည့်တွင် ရှိနေ၏။ ထိုစားပွဲတွင် ဦးထွန်းအောင်နှင့် မွန်ရည် သားနားသော အသက်(၆၀)ကျော်လူကြီးတစ်ဦးသာ ကျန်ရှိတော့ကာ စာပေကိစ္စရပ်ကို ဦးတည်ဆွေးနွေးနေပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲတစ်လုံးတွင် တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရှိနေသော သူတို့ပြောကြသည်များကို မကြားတစ်ချက် ကြား တစ်ချက် ဖြစ်နေရသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ အိနှင့်တူသော အမျိုးသမီးကလေးမှာလည်း မူလ

က သူထိုင်နေသော နေရာမှာပင် တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းကျန်ရှိ
နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သူသည် တစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်းရိပြီးငွေဟန်မတူဘဲ
သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး ထိုင်ကာ အစ်ကိုလေးတို့စားပွဲကို အာရုံစိုက်လျက်
ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အစ်ကိုလေးထံမှာ စိတ်ရောက်လိုက်၊ ထိုမိန်းကလေး
ထံမှာ စိတ်ရောက်လိုက်ဖြစ်ခါ ထမြန်ပြန်နိုင်ရေးကိုပင် စိတ်စောနေမိပါ၏။
နာရီဝက်ခန့်နီးနီး အချိန်ကုန်သွားတော့မှ အစ်ကိုလေးတို့ ဝိုင်းက
စကားလက်စပြတ်သွားကာ 'ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ' ဟု ပြောရင်း
ထလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် -

'နေပါဦးလေ ကိုလှမွန်ရဲ့ ဦးတို့လည်း အခုပဲပြန်မှာ ဦးတို့ကား
နဲ့ပဲ လိုက်ပို့ပေးမပေါ့' ဟု ပြောရင်းနှင့် ဧည့်သည်လူကြီးကပါ တစ်ပါတည်း
ထလိုက်ပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ 'ဟဲ ဟဲ ဟိုမှာလေ ဦးသမီးလည်း စာရေး
ဆရာကြီးဦးလှမွန်ကို တွေ့ဖူးချင်လှပါချည်ရဲ့ဆိုလို့ ခေါ်လာခဲ့ရတာ၊ လာဟေ့
သမီး' ဟု တစ်ဆက်တည်းပြောရင်း အိနှင့်တူသော မိန်းကလေးကိုပါ လှမ်း
ခေါ်နေလိုက်ပြန်သေးသည်။

အမျိုးသမီးကလေးသည် သူ့ဖခင်ခေါ်လေမှပင် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာ
လေးဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ထလာပါတော့၏။

'အဲဒါ ဦးရဲ့ သမီးထွေး ခင်မိမိပါတဲ'
 'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်'

အစ်ကိုလေးကလည်း မျက်နှာကို ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြုံးထားသည်။ သို့ရာ
တွင် သူ့အသံမှာ ခပ်ထစ်ထစ်ဖြစ်၍နေကာ မျက်လွှာကိုချပြီး သိက္ခာကြီး
မားသည့် မဟာထေရ်ကြီးဟန်မျိုးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုလေး၏
မူရာဟန်ယန်ကိုကြည့်ကာ ခင်မိမိ၏ဖခင်အား ဦးထွန်းအောင်က မသိမသာ
မေးငှောပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူ့အမူအရာမှာ 'ကိုယ့်
လူ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ' ဟု ဖော်ကြွားလိုရိပ်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ခင်မိမိ
ဖခင်ကလည်း ပြုံးယောင်ပြုကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပါသည်။

'မိအဖို့လည်း ဒီကနေဟာ တောင့်တနေတဲ့ဆန္ဒတစ်ရပ်နဲ့ ပြည့်တဲ့နေ့
ပါပဲရှင်'

မိခေါ် ခင်မိမိကတော့ မရိုးလွန်း မရဲလွန်းသော အနေအထားမျိုး ဖြင့် ခပ်မှန်မှန်ပြောလေ၏။

ကဲ ကိုလှမွန်တို့လည်း ဝိုးပေးရအောင် သွားလိုက်ဦးမယ် ဘိုးဘိုး အောင်ရေ

ခင်မိမိဖခင်က အစ်ကိုလေးတို့ သတင်းစာတိုက်သားများက ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်သည့် နာမည်ဖြင့် ဦးထွန်းအောင်ကို ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ခွင့်ပြုပါ ဘိုးဘိုးအောင်

အစ်ကိုလေးကလည်း ထပ်မံနှုတ်ဆက်သည်။ *မိလည်း ပြန်ပါဦး မယ် ဘာဘကြီး*ဟု၍ မိကပါနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့သားအဖက ရှေ့မှ ထွက်သွားရာ *လာ ညီလေး*ဟု ကျွန်တော့်ကိုပါ အစ်ကိုလေးက ခေါ်ပြီး နောက်မှလိုက်သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ဆလွန်းကားကြီးကို ခင်မိမိဖခင်က ကိုယ် တိုင်မောင်းသောအခါ ခင်မိမိက သူ့ဖခင် အနီးမှာ ထိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက နောက်ခန်းမှာ လိုက်ပါလာကြရသည်။

ခင်မိမိက အိမ်တွင်းမှလုပ်ဖို့နဲ့ စာဖတ်ဖို့ကို တယ်ပြီး ဝါသနာကြီး သကဲ့၊ (၇) တန်းအောင်တည်းက ကျောင်းကထွက်ပြီး အိမ်တွင်းမှကို ဦးစီး နိုင်ခဲ့တယ်၊ စာအုပ်လည်း မျိုးစုံအောင် ဝယ်တတ်ဖတ်တတ်တယ်၊ ကိုလှမွန် စာအုပ်တွေဆိုရင်လည်း သူ့ဆီမှာ အစုံရှိတာပဲ

ကားကလေးက မြေနီကုန်းဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးနေဆဲတွင် ခင်မိမိ ဖခင်က သူ့သမီးအကြောင်းကို ပြောလာလေသည်။

*ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ*ဟု အစ်ကိုလေးက ထောက်ခံ ချက်ပေးရ၏။

ဆရာဦးလှမွန်ကို စာပေပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မိ အများကြီး ကြည်ညိုမိပါတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ဆရာဦးလှမွန်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ဘာဘကြီး ဦးထွန်းအောင်ဆီက ကြားရသမျှနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးသမျှ ကို ဂရုတစိုက် ပြန်ပြောနေတာပါပဲ၊ လူကိုယ်တိုင်ကိုတော့ ဒီနေ့မှပဲ တမင် လိုက်လာလို့ တွေ့ဖူးရပါတယ်။ မိ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူးရှင်

*ကျွန်တော်လည်း ဦးနဲ့ခင်မင်ရတာ အတော်ကြာသွားပါပြီ၊ ဦးမှာ

စာပေဝါသနာရှင် သမီးထွေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ဒီနေ့မှ သိရတာပါပဲ။ ခင်မင်စရာ ညီမငယ်တစ်ဦး တိုးရတာပေါ့ခင်ဗျာ့

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ အစ်ကိုလေးသည် အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ချောမွေ့မွေ့ပင် ပြောနိုင်နေပေပြီ *တို့အစ်ကိုလေးလည်း ဘယ်မှာခေလို့လဲ* ဟု ကျွန်တော်က တွေးမိ၏။ အစ်ကိုလေး၏ဘဝလမ်းစဉ်မှာ မိသည် အိကဲ့သို့ ထပ်တူပြုကာ ဝမ်းနည်းစရာတွေကို မဖန်တီးလာပါစေနှင့် ဟူ၍လည်း တိတ်တိတ်ခိုး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

မိ အနေနဲ့ ဆရာကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ သဘာဝ ခါ မိရဲ့ အနှစ် ၂၀ မြောက် မွေးနေ့အလှူပွဲမှာ ဆရာကြွရောက်ချီးမြှင့်နိုင် မယ်ဆိုရင် မိရဲ့ အလှူဟာ သိပ်ပြီးတော့ ကျက်သရေရှိသွားမှာပါပဲ။ နီ ဖိတ်တာကို ဆရာ လက်ခံစေချင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ မိလိုက်လာတဲ့ အထဲမှာ ဒီကိစ္စလည်း အပါအဝင်ပါပဲ

ခင်မိမိက သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြလာသည်တွင်တော့ အစ်ကိုလေးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်နေသည်။

ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ အလုပ်လွဲပြောင်း လက်ခံစေဆိုတော့ ကျွန်တော့် မှာ အချိန်ရလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး

ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာရယ်၊ ဆရာအတွက်ဆိုရင် အချိန်အကန့်အသတ် မထားပါဘူး၊ သန်းခေါင်လောက် ဖြစ်ပါစေ ဆရာလာနိုင်တဲ့ အချိန်မှာ မိ အဖို့ လှူဒါန်းကျွေးမွေးရဖို့ အသင့်ရှိနေမှာပါ၊ အဲဒီတစ်နေ့လုံးအတွက် မိ နှစ် ၂၀-၁၅ မိနစ်လောက် အချိန်ပေးနိုင်ရင် ဖြစ်မှာပါပဲ

ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်လေ...

ဆရာအတွက်တော့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလား မသိပါဘူး။ မိ အဖို့တော့ ဆရာဆီက ဒီကတိကိုရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပါပဲ ဆရာရယ် အဟောင်း...

မိသည် မျက်နှာကလေး ဝင်းပနေသော ရယ်သံကလေး ခပ်သွဲ့သွဲ့ ဖြင့် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

*ဘယ်... အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင်မှာလည်း ခင်ဗျာ... လူ

တစ်ဖက်သားရဲ့ စေတနာကို ခံယူရတယ်ဆိုတာဟာ နည်းတဲ့အခွင့်အရေးမှ မဟုတ်ဘဲ

အစ်ကိုလေးကလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပင် ပြန်ပြောနေ၏။ အိမ်ရှေ့ ရောက်၍ ကားရပ်လိုက်သည်တွင်မူ မိသာမက မိ၏ဖခင်ကပါ သူ့သမီး၏ အလှူပွဲသို့ လာဖြစ်အောင် လာစေလိုကြောင်းဖြင့် ထပ်မံဖိတ်ကြားကာ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

‘ကဲ ညီလေးလည်း မှတ်မိတယ်မဟုတ်လားကွယ်.... အိန္ဒိ ဘယ် လောက် တူလိုက်သလဲနော်’

အစ်ကိုလေးသည် တစ်ချိန်လုံးက အောင့်ထားခဲ့ရဟန်တူသော ဤ စကားကို အိမ်ထဲသို့ဝင်မိလျှင် ဝင်မိချင်း ဖွင့်အန်လိုက်ပါသည်။

‘ဟုတ်ပါ့ အစ်ကိုလေးရယ်... နာမည်ချင်းပါတောင် ဆင်လိုက်ရသေး ...’ဟု ကျွန်တော်ကလည်း လေးလေးပင်ပင် ထောက်ခံချက်ပေးမိသည်။

အစ်ကိုလေးမှာ သည်မျှနှင့် မတန်နိုင်သေးပဲနှင့် သူ့အခန်းတွင်းသို့ တန်းဝင်သွားပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ ၂၀ လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိသော သားရေ အိတ်အပြားကြီးကို ဆွဲထွက်လာပါ၏။ ဤသားရေအိတ်ကြီးမှာ အတွင်းမှ ကတ္တီပါခံကာ အထူး အော်ဒါပေးပြီး မှာယူချုပ်လုပ်ထားသော အိတ်ကြီး ဖြစ်၍ ထိုအိတ်ထဲမှာ အိ ရုပ်ပုံပန်းချီကားကြီး ထည့်သွင်းထားခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုလေးသည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးမှ ပထမအကြိမ်အဖြစ်နှင့် အိရုပ်ပုံကားကြီးကို တစ်စုံစိမ့်ကြည့်ရှုနေပေသည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဖက် သော စားပွဲစွန်းမှ ထိုင်ကာ အစ်ကိုလေးနှင့် အတူပင် ကြည့်ရှုနေမိသည်။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ကြည့်နိုင်မှ ကွာခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်မှာ တစ်ပတ် လျှိုဆံထုံးတွင်အိသည် ဆံမြိတ်ရှည်ကို သူ့ဆံပင်အတိုင်း ရိုးရိုးချထား၍ မိကတော့ ယခုခေတ် ဖွားဖွားပွပွ ပြုလုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီလက်ရှည်ပုံစံချင်းလည်း ခေတ်အလျောက် အနည်းငယ် ကွဲပြားနေကြ ၏။ သည်မျှသာပင် ဖြစ်လေသည်။

‘သိပ်ပြီး တူနိုင်တတ်တာပဲကွယ်.... တစ်ခေတ်ထဲသာဆိုရင် အမှာ ညီအစ်မလို့တောင် စွပ်စွဲနိုင်လောက်တယ်’

အစ်ကိုလေးသည် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေရင်းနှင့်မှ သားရေအိတ်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုနဲ့ ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေ၏။ အစ်ကိုလေးစိတ်ထဲမှာ အတိတ်သည် ပြန်လည်သစ်လွင်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီကို ကျွန်တော် သိပေသည်။ ကျွန်တော် စာကြည့်စားပွဲမှာ စာသွားကြည့်နေတော့လည်း အစ်ကိုလေးသည် အခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ စာပြပေးခြင်း မပြုလာပေ။

တမေ့တမော ဆိုသလို လမ်းလျှောက်နေပြီးမှ သူ့အခန်းသို့ အစ်ကိုလေး ဝင်သွားသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် အစ်ကိုလေးအခန်းမှ တယောသံ တစ်သံကို မကြားစဖူး ကြားရ၏။ အစ်ကိုလေးမှာ တယောပြားကလေးတစ်ခုရှိကြောင်းကို ရောက်စကပင် သိရသော်လည်း 'အစ်ကိုလေးမှာ တယောကို အဖော်လုပ်နေနိုင်လောက်အောင် မအားပါကွယ်၊ သီချင်းလည်း မရပါဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဝါသနာပါဖူးတာနဲ့ ဝယ်ထားမိတာပါ' ဟု အစ်ကိုလေးက ပြောဖူးသည်။ အခုတော့ အစ်ကိုလေးသည် ဟို... လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ဆီသို့ပင် ပြန်သွားနေလေပြီလား...

သူသူ ငါငါ ရဟတ်ပုံလယ် သံသရာစက်မှာကွယ် အဆက်မပြတ်တော့တယ်၊ ကြုံရဆုံရတယ် ချစ်လမ်းတွေကသွယ်၊ ချစ်ဝင်္ကပါကြီးဝယ် ချစ်မဝ တဝဲလယ်လယ်...

တယောသံသည် ခေတ်ဟောင်းမှသီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည်ဖော်ကျူးပြီးတော့မှပင် တဖြည်းဖြည်းဆိတ်ငြိမ်သွားလေသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဝင်သည့် အချိန်မှစ၍ အစ်ကိုလေးမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်တာဝန်များ၏ ဖိစီးခြင်းကို ခံယူနေရပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်၏ တာဝန်မှာ ဤမျှပင် များပြားလှပါကလားဟု ယခုမှ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ သဘောပေါက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုလေးသည် နံနက် ည ထမင်းများကိုပင် အချိန်နှင့်စားသောက်ရသည် မရှိတော့ပါ။ ညပြန်လာပြီဆိုတော့လည်း (၉)

နာရီ (၁၀) နာရီသည် အစောဆုံးဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ သန်းခေါင်ချည်း အောင်ပင် နေရလေ့ရှိကြောင်းကို အစ်ကိုလေး ပြောပြသဖြင့် သိရှိရပါသည်။

သို့ရာတွင် နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင်မူ ည (၇) နာရီလောက်မှာ အစ်ကိုလေး ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ပြီးတော့ သူပြန်လာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုလည်း ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပင် အစ်ကိုလေးက ပြောပြလိုက်ပါသည်။

‘ဘိုးဘိုးအောင်ပေါ့ကွယ်.... ဟိုအိမ်ကိုသွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင် အလုပ်တွေ ဝင်ကူလုပ်နေလို့ အားနာတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ညီလေးလည်း လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ’

အစ်ကိုလေးက ခင်မိမိ၏မွေးနေ့ အလှူပွဲအတွက် ကျွန်တော့ကိုပါ အဖော်ခေါ်နေပြန်တော့လည်း.... ကျွန်တော့်မှာ အဝတ်အစား အသင့်အတင့်လဲ ဝတ်ကာ လိုက်ပါသွားရပြန်လေသည်။

‘ဦးဖေခင်က ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ အတော်ခင်တယ်။ ၁၉၂၀ တက္ကသိုလ်သပိတ်ကြီးကို မီလိုက်သူတွေပေါ့။ အမျိုးသားစိတ်လည်း ရှိတယ်။ စာပေလည်း လိုက်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရဘက်မှာ အလုပ်ဝင်ပြီး ခရိုင်ပညာဝန်ကနေ တိုင်းပညာဝန်အထိ လုပ်လာခဲ့သူပေါ့။ အခုမှပင်စင်ယူပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတာ။ အလုံဘက်မှာ အိမ်နဲ့ခြံနဲ့ အခြေတကျပါပဲ’

ခင်မိမိ ဖခင် အကြောင်းကိုလည်း ဘတ်စ်ကားစောင့်ရင်းနှင့် အစ်ကိုလေးက ပြောပြပါသေးသည်။

ခင်မိမိတို့အိမ်မှာ ရိုးရိုးဆင်ဝင် တစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၍ အတော်ကလေးတော့ ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်ပါသည်။ ခြံမြေမှာလည်း အသင့်အတင့်ကျယ်ဝန်းသည်ဖြစ်ရာ ဟင်းစားအပင်ငယ်များနှင့် ပန်းအလှများကို စနစ်တကျစိုက်ပျိုးထားပေသည်။

ခင်မိမိ၏ မွေးနေ့အလှူမှာ ဘုန်းကြီးများကို အရက်ဆွမ်းကပ်ခါ အခြားပရိသတ်များအတွက်လည်း နံနက် (၇)နာရီမှ (၁၀) နာရီထိ ဖိတ်ကြား၍ ဧည့်ခံခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရပါသည်။ ကျွန်တော့်တို့မှာ အထူးဧည့်သည်တော်များပင် ဖြစ်နေကြပါ၏။ ခင်မိမိ၏ မိခင်ဖခင်မှစ၍

တစ်အိမ်သားလုံးကပင် အထူးဂရုတစိုက်နှင့် ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ဝတ်ပြုကြပါသည်။

အစားအသောက်များ တည်ခင်းကျွေးမွေးခြင်းမပြုမီ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် မိသားစုဓာတ်ပုံများကို ပြသကာ ရှင်းလင်းပြောပြသည်မို့လည်း ခင်မိမိတွင် အစ်ကိုတစ်ယောက် အစ်မတစ်ယောက်ရှိသေးကြောင်းကို သိရှိရပါသည်။ အစ်ကိုမှာ တက္ကသိုလ်ဒီဂရီ နှစ်ဆင့်ရပြီးသူ ဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားသံရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေကြောင်း သိရှိရပါသည်။ အစ်မလုပ်သူမှာလည်း မခေပါ၊ ဝါဏိစ္စ ဝိဇ္ဇာအောင်မြင်ပြီး၍ အထက်တန်းစာရင်းစစ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အိမ်ထောင်ခွဲများဖြစ်ကြပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာပင်နေကြကြောင်းကိုလည်း သိရှိရပါသည်။

ထိုနောက်တော့ ခင်မိမိပိုင် စာအုပ်များကို ခင်မိမိက ပြသပါသည်။

'တစ်အိမ်လုံးမှာ မိအမြတ်နိုးဆုံးနေရာဟာ စာဖတ်ခန်းနဲ့ မီးဖိုဆောင်ပါပဲ၊ ပြင်ပပြင်လွင်ကိုလည်း ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မမတို့ အိမ်ကိုတောင် အကြောင်းမရှိဘဲ မိ မရောက်တတ်ပါဘူး၊ မိက လူတွေထက် စာအုပ်ကိုခင်မင်သူမို့ အပေါင်းအသင်းလည်း နည်းပါတယ်။ ခေတ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ မိကို တစ်ဘာသာဖြစ်နေတာ တွေ့ရမှာပါပဲ'

ခင်မိမိ စာအုပ်များကို ပြသရင်းနှင့် သူ့ခလေး သူ့ဝါသနာကို ခပ်အေးအေး ပြောကြားကာ ပြုံးနေပါသည်။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုလေးကတော့ မိ၏စကားများထက် မိ၏ စာအုပ်များကိုသာ ပိုမို အာရုံစူးစိုက်နေမိဟန် တူပါသည်။

မိ၏ စာအုပ်များကလည်း စိတ်ဝင်စားစဖွယ် စုံလင်များပြား လှပါ၏။ နှောင်းခေတ်နှင့် ယခုခေတ် မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်မျိုးစုံကို သူ့အမျိုးအစားနှင့်သူ အထပ်လိုက်အထပ်လိုက် သိုမှီးထားသည်များမှာ အားကျစရာကောင်းလှပါသည်။ ရှေးဟောင်းစာဆိုကြီးများ၏ စာပေများကိုလည်း ဘီရိုကြီးတစ်လုံးမှာ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါ၏။

ခေတ်ပေါ်မြန်မာစာအုပ်များဆိုလျှင်ဖြင့် ဘီရိုကြီး ဘီရိုငယ်များ တွင် စာရေးဆရာအလိုက် တစ်ကန့်စီ ခွဲခြား၍ပင် ထားနိုင်ပါသည်။ 'စာရေးဆရာကြီး လှမွန်' ဟု ရေးဆေး ပန်းချီစာလုံးဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ရေးကပ်ထား

သော မှန်ဘီရိုအဆင့်နှစ်ဆင့်ကို တွေ့မြင်ရသည်ကြောင့်လည်း အစ်ကိုလေးကိုယ်စား ကျွန်တော့်ဘဝင်မှာ ပီတိလှိုင်းတို့ ရိုက်ခတ် ကြွရွှင်လာမိပါသေးသည်။

အစ်ကိုလေးကတော့ ဘီရိုအားလုံးကို အနည်းငယ်မျှစီ မွေနှောက်လှန်လှော့ပြီး ကြည့်ရှုသွားပါသည်။ နောက်ဆုံးရောက်ရှိသွားသည်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာအုပ်မျိုးစုံ ဘီရိုကြီး ဖြစ်ပေ၏။

*အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေကတော့ မိမှာ စာရေးဆရာအလိုက် ခွဲခြားနိုင်လောက်အောင်မစုံလင်လှပါဘူး။ အားလုံးပဲ ရောနှောပြီးထားလိုက်ရပါတယ်*ဟု မိက အစ်ကိုလေး၏နောက်ပါးမှ ရပ်လျက်ပြောနေ၏။

အစ်ကိုလေးကတော့ စာအုပ်အနည်းငယ်မျှကို ထုတ်ယူပြီး စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရှုနေပြန်ပါ၏။

သူထုတ်ယူထားသော စာအုပ်များတွင် လောင်းဖယ်လို၏ ကဗျာကောက်နှုတ်ချက်စာအုပ်၊ မောပါးဆင့်၏ ဝတ္ထုတို ညွန့်ပေါင်း၊ ဟဲမင်းဝေး၏ ဖဲရားဝဲလ်တူအမ်း(မ်)စ်၊ တော်စတိုင်း၏ အင်နာကရီနီနား(စ်)၊ အိုင်ဗင်စတုံး၏ လပ်(စ်)ဖော်လိုက်(မ်)၊ ပါးလ်ဘတ်(စ်)၏ လက်တား(စ်)ဖရောင်း ပီကင်း၊ ဂျက်လန်ဒန်၏ အိုင်ရင်ဟီးလ် စသည်တို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ခဏကလေးနေတော့မှ အစ်ကိုလေးက စာအုပ်များဆီမှ မျက်နှာလွဲကာ မိကို ခပ်ပြုံးပြုံး ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ တစ်ခါတုန်းက မိဖေဖေက မိကို (၇)တန်းသာ အောင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ် မှတ်ပါတယ်

အစ်ကိုလေးက ဤလို တိုက်ရိုက်ကြီး မေးပစ်လိုက်တော့မှ မိက ပါးချိုင့်ကလေးနှင့် သွားဖွေးဖွေးပေါ်အောင် ပြုံးရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျောင်းမှာတော့ (၇) တန်းအောင်ရုံပဲ မိနေဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိဝါသနာပါတဲ့ စာပေကို ဖတ်နိုင်အောင်တော့ အင်္ဂလိပ်တစ်ဘာသာထဲကို အိမ်မှာပဲ လေ့လာယူရပါတယ်၊ အဘိဓာန်စာအုပ်တွေနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ကိုကို၊ မမတို့ရယ်ဟာ မိရဲ့ဆရာတွေပါပဲ

အစ်ကိုလေးကလည်း နှစ်မြိုက်ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ဟောဒီစာအုပ်အားလုံးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ခေတ်နောက်ကျသူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး

အဟင်း..... ဆရာလိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဒီလိုထင်မြင်ချက်ပေးနေရင် မိတော့ သွေးကြီးချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားပြီ

မိက အစ်ကိုလေးဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝင့်လိုက်ရာမှ ရှက်ဖြူကလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ ပြီးတော့မှ ထမင်းစားခန်းတွင် စားစရာများ အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်ကြောင်းကို ပြော၍ ကျွန်တော်တို့အား ရှေ့ဆောင်ပြုကာ ခေါ်သွားပါသည်။ မိ ဖခင် ဦးဖေခင်နှင့် မိခင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးတို့လည်း အတူလိုက်ပါလာကြပါ၏။

ဤထမင်းစားခန်းတွင်မှ မိအပေါ်မှာ ပိုမို အံ့ဩရပါသေးသည်။ (၈) ယောက်စာ စားပွဲရည်ကြီးတွင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သော မြန်မာ မုန့်မျိုးစုံတွေမှာ ပွဲဈေးတန်းသဖွယ်ပင် မှတ်ထင်ရပါ၏။ *ကဲ ညီလေးရေ... တို့များတော့ နိဗ္ဗာန်ဈေးတွေ့ပြီထင်တယ်ဟေ့*

အစ်ကိုလေးက စားပွဲဘေးမှရပ်ခါ သကြားရည်စိမ့်ထားသည့် အောင်ဗလမုန့်ကြော်တစ်ခုကို လှမ်းနှိုက်လိုက်ရင်းမှ အရွှန်းတစ်ချက် ဖောင်လိုက်ရာ..... မိတို့ မိသားစုသုံးဦးက ရယ်နေကြပါသည်။

မိက ဆပ်ပြာခွက်နှင့် လက်ဆေးကြောစလုံကို ယူလာပေးတော့လည်း အစ်ကိုလေးက သကြားရည်စွန်းပေးနေသော သူ့လက်ကိုငုံ့ကြည့်ပြီး *အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွယ် နေပါစေတော့*ဟု ပြောကာ အောင်ဗလမုန့်ကို ပါးစပ်ထဲသို့သွင်းလိုက်တော့ရာ မိတို့ သားအမိတစ်တွေက ထပ်မံရယ် မောကြပြန်ပါသည်။

*ဆာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့မှာ ဒီလိုသွားရည်စားမျိုးစုံကို စားခွင့်စဖွယ် တစ်ခုတစ်ဝေးကြီး တွေ့ရတဲ့အခါ အလျင်စလို ဖြစ်သွားမိတာပါပဲ။ ရိုင်းနေရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်*ဟု အစ်ကိုလေးကပင် ရယ်ရယ်မောမော ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေပါ၏။

*သွားရည်စားမျိုးစုံတာက အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်၊ သူ့မွေးနေ့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်တာမှန်ပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်သားတွေ

ဆို ၂ ရက် ၃ရက်လောက်ကကြိုပြီး သူ့အလိုကျ ကူညီရ လုပ်ရ အညော် တိုက်ခံရနဲ့ သိပ်မသက်သာလှပါဘူး။

‘ခက်တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်က အိမ်သားတွေပင်ပန်းတာကို မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး ရှေ့ကနှစ်ကျရင်လည်း ဆက်ဆက်ဖိတ်ကျွေးပါဦးလို့ ပြောမလို့ဟာ ဒေါ်ဒေါ်က ဒီလိုဖွင့်ပြောနေတော့ ကျွန်တော် ဘာပြောရဦး မလဲ’

‘အမယ်.... ဒေါ်ဒေါ်စကားလည်း မဆုံးသေးပါဘူး ကိုလှမွန်ရဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်သားတွေ ဒီလောက် ပင်ပန်းခံလုပ်ရပေမယ့် စည့်သည်တွေ က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်မရှိကြရင် ပင်ပန်းရကျိုး မနပ်ဘူး၊ ဆရာကိုလှမွန် တို့လို အမြောက်ကလေးအပင့်ကလေးနဲ့ စားသောက်သွားတော့မှသာ အမောပြေသွားတယ် ပင်ပန်းရကျိုး နပ်တယ်လို့ ပြောမလို့ပါကွယ်’

စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးက ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်နေတော့မှ အားလုံးပင် ရယ်မောကြပြန်ပါသည်။ အစ်ကိုလေးမှာ ယခုမှတွေ့ဖူး သိဖူး ရသူများအနေနှင့် ‘စိမ်း’ မနေရအောင် နှုတ်ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြုနေသော်လည်း မျက်နှာထားနှင့် ကိုယ်အမူအရာမှာ သိမ်မွေ့လှသည်ဖြစ်ရာ ...သူတို့အိမ်သား အားလုံးက လေးလေးစားစားရှိကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

‘တကယ်ပြောတာပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော်အနေနဲ့ မွေးနေ့ပါတီ ပေး ကြတဲ့ ဖိတ်စာတွေကို တစ်ပုံတပင်ကြီး ရနဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူ အစီအစဉ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်မထင်လို့ ရှောင်နိုင်သလောက်လည်း ရှောင်ခဲ့တာပါပဲ၊ ဒီနေ့လို တစ်ဘာသာစီစဉ်ထားတဲ့ ပွဲမျိုးကိုတော့ အခုမှလည်း တွေ့ဖူးပါတယ်၊ အားရနှစ်လိုမိတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီအလှူပွဲမျိုး ကို ညီမ မခင်မိမိက အနှစ် ၁၀၀ မြောက်အထိ ဆင်နွဲနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ်’

‘အစ်ကိုလေးသည် ဤမျှအထိ တည်ကြည်စွာ ပြောလာပြီးမှ ကျွန် တော်တို့ဘက်က ဒါလောက်ဆိုရင် ဝတ္တရားကျေပြီး စားသာပါပြီနော်’ဟု ဆက်လိုက်ရာ ဦးဦးဖေခင်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်တင်က ရယ်မောကြပြန်သည်။ သို့

သော် ခင်မိမိတစ်ယောက်ကတော့ အများနည်းတူ ပြုံးရယ်ခြင်းပြုရန် သတိ
ရဟန်မတူဘဲ အစ်ကိုလေးဆီသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်ရှုလိုက်ကာ...

*ပါတီပေးတာတွေကို ရှောင်နိုင်သလောက် ရှောင်တယ်ဆိုရင် ဆရာ
အရက်မသောက်ဖူးဘူးလားဟင်* ဟုကောက်ခါငင်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။
ဦးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မှာ သူ့သမီး၏ အမေးအတွက် အစ်ကိုလေးကို အားနာလွန်း
သွားဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြပါ၏။

အစ်ကိုလေးမှာလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် တွေ့ဝေသွားပါသည်။
ခင်မိမိအမေးအတွက် ကျွန်တော့်မှာပင် အစ်ကိုလေး၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း
ကို ပြန်လည်သတိရမိသေးသည်ဖြစ်ရာ.... အစ်ကိုလေးသည်ကော သတိ
မရဘဲ နေနိုင်ပါမည်လော။ ထိုသော် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အစ်ကိုလေး
က ဣန္ဒြေဆည်ကာ ပြုံးလိုက်နိုင်ပါသည်။

*တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ တစ်ခါတော့ မူးအောင်သောက်မိဖူးပါ
ရဲ့* ဟူ၍လည်း မယုတ်မလွန်ပြောပေသည်။

*ဝတ္ထုရေးတဲ့အခါမှာ သဘာဝကျအောင် တမင် စမ်းကြည့်ရတာ
ဟုတ်လား*

ခင်မိမိ အတွန့်တက်လာပြန်သည်တွင်တော့ အစ်ကိုလေးမျက်နှာမှ
အပြုံးကလေးမှာ ပျယ်လွင့်သွားပါတော့သည်။ ဘာမှ အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ
ခင်မိမိမျက်နှာကိုသာ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ကြည့်နေတော့ပါ၏။ အစ်ကိုလေး
စိတ်ထဲမှာ မိသည် *အိ*ပင်ဖြစ်နေလေပြီလားမသိ။ ကျွန်တော်က တွေးတော
စိုးရိမ်စပြုလာပါသည်။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ခဏမှာ မိ အဖေ ဦးဖေဆီ
အား ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလှပါ၏။

*ကဲ ကိုလှမွန်ရဲ့ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ အချိန်တွေကို သိပ်ပြီး မဖြုန်း
မိကြပါစေနဲ့တော့၊ ကျွေးစရာရှိတာကိုကျွေးကြပါကွယ်* ဟု ဝင်ဖြတ်ပြော
သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

*ဟုတ်ပါ၊ ဘာစားကြမလဲ၊ ဆရာကိုလှမွန်ရဲ့ ညီလေးကလည်း
စကားနည်းလှချည်လားကွယ်၊ ပျင်းများနေရောသလား၊ ကဲ စားချင်တာ
ဒေါ်ဒေါ်ပြော* ဟု ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက်မေးမြန်းနေပါ
သည်။

ကျွန်တော်က *မပျင်းပါဘူးခင်ဗျာ* ဟု အလိုက်သင့်ပြန်ပြောရ၏။

မိကလည်း *ဆရာလည်း စားချင်တာကိုပြောပါနော်၊ စားပွဲက ကျယ်နေတော့ ဝေးနေရင် မိယူပေးပါ့မယ်၊ အသုတ်စားချင်လည်း မိပြင်ပေးပါ့မယ်။ အဟင်း မိက ပညာမတတ်ပေမယ့် မုန့်ရောင်းစားရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတော့ ဝလောက်ပါတယ် ဆရာရဲ့* ဟု စကားတစ်မျိုး ပြောင်းလိုက်ပြန်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။

ဤတွင်မှ *ဒါလည်းပညာတစ်ရပ်ပဲပေါ့၊ ဒီပညာမျိုးလည်း လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားတာ တတ်မြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး* ဟု အစ်ကိုလေးက ပြန်ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ထမင်းမစားရသေးသော အစ်ကိုလေးက မုန့်ဟင်းခါး သုတ် တစ်ဖန်းကန်စားပြီး ဘူးသီးကြော်နှင့် နုနွင်းမကင်းတို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငြုတ်သီးစိမ်း ခပ်စပ်စပ်နှင့် မိုးကျလက်ဖက်သုတ်ကို စားပြီး မုန့်ကျွဲသဲနှင့် မုန့်လုံးရေပေါ် တစ်ဖန်းကန်ကို အစပ်ပြေစားလိုက်ပါသည်။

ဟောဒီဘက်မှာ မုန့်ပေါင်းနဲ့ မုန့်ဆီကြော်လည်း ရှိတယ်ကွယ့်၊ နှမ်းယိုကလေးများကော မကြိုက်ကြဘူးလားကွယ် ဟု ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း လောကွတ်ပြုနေပါသည်။

တော်ပါပြီခင်ဗျာ၊ စားကောင်းတိုင်းသာ အားလုံးလျှောက်စားရင် အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်သွားပါလိမ့်မယ် ဟု အစ်ကိုလေးက ပြန်ပြောရ၏။

လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကြိုက်ချင်းက မတူကြတော့ ကြိုက်ရာစားနိုင်ကြပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ မိက အမျိုးမျိုးလုပ်ထားရတာပါ

*ကျွန်တော့် အမြင်နဲ့တော့ ဗမာ့အာဟာရ ဗမာ့အစားအစာကို ဒီလို ပွဲထုတ်ပေးတာဟာ ဗမာ့စီးပွားရေးနဲ့ ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထိန်းသိမ်းထားခြင်းပဲလို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။

*ဗမာ့မြေပေါ်မှာသာ ဗမာ့အာဟာရကို မထည့်ဝါ မခမ်းနားဘူး၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်း မဝင်ဆံ့ဘူး ထင်နေကြပေမယ့် နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်သွားပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရိုးရာ အစာကို အသွေးထဲ အသားထဲကကို တောင့်တယူကြ

ရတာပါ။ ဦးတို့လည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ နိုင်ငံခြားရောက်ဖမာတွေဆိုရင် မုန့်ဟင်းခါးအတု လုပ်စားရတာနဲ့ ဘာနဲ့ ရှုပ်ထွေးလာကုန်ပြီ”

“အဲဒီလို မရှိတဲ့အရပ်ရောက်မှ တန်ဖိုးကို သိကြတာမျိုးထက် အခုလို နေ့စဉ် သုံးစွဲနေစဉ်အတွင်းမှာပဲ ကိုယ့်အစာအဟာရကို အဆင့်အတန်းမြင့် သည်ထက် မြင့်အောင် ကြံဖန်နိုင်မှ ပွဲထုတ်ပေးမှ နည်းမှန်လမ်းမှန် ကျပါ တယ်။ ကျွန်တော်အနေနဲ့တော့ ဗမာပီပီ ကိုယ့်အစားအစာကို ကြိုက်လည်း ကြိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဝမ်းဗိုက်မဆုံတော့လို့သာ”

“ဟော... အမျိုးစုံအောင် စားနိုင်ဆုံးကတော့ ဘိုးဘိုးအောင်ကွယ့် သူ့ကို လွန်သွားမှာစိုးလို့ ဦးက သတိပေးလိုက်ရသေးတယ်။ ဝ တစ်လုံးက နှစ် သုံးဖြစ်အောင် ကာပ္ပန်စက္ကူခုံရိုက်တာမျိုးသာ တွေ့ဖူးမိပါတယ်။ ဘိုးဘိုး အောင် စစ်စစ်က ဇူဇကာဖြစ်သွားတာတော့ ခုမှမြင်ဖူးရတာပဲလို့” စသည် ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုသလို ပြောဆိုနေကြပါသည်။

တစ်နာရီသာသာခန့် အချိန်ကုန်ပြီးတော့မှပင် မိတို့အိမ်မှ လိုက်လို့ သောကားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရ၏။

ထိုနေ့ည သတင်းစာတိုက်မှ အစ်ကိုလေး ပြန်လာပြီး အိပ်ရာဝင်ခါ နီးမှာတော့ ကျွန်တော်က ပြောမိလေသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်... ကံကြမ္မာက အစ်ကိုလေးအတွက် အိရဲ့ ကိုယ် စား မိကိုများ ဖန်တီးပေးလိုက်သလား မသိဘူးနော်။ သူ့အစ်မရင်းနှံတောင် သိပ်မတူလှဘဲ အိနဲ့မှ လာတူနေတာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ညီလေးလည်း စကားမပြောဘူး မပြောဘူးနဲ့ ပြောမယ့်ပြောတော့ အစ်ကိုလေးစိတ်ကို ဆွဲလှုပ်သလို ရှိလိုက်တာကွယ်။ အစ်ကိုလေးတို့ဘဏ် ကသာ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနဲ့ ကိုယ်မို့ လှုပ်ရှားနေတာ။ ဒီလိုတော့ မပြော ကောင်းပါဘူး။ ကောင်မကလေးက အစ်ကိုလေးထက်လည်း (၁၄)နှစ်တောင် ငယ်ရှာပါတယ်ကွာ”

“ဘာပဲပြောပြော မိဟာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲနော်”

“အေး အပြောအဆိုရော စိတ်သဘောထားရော သာမန်ထက်တော့ ထူးတယ်ကွယ်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့များနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူးလေ”

*အစ်ကိုလေးက မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် သူတို့စိတ်က ဆိုင်ချင် ဆိုင်
နေသလားမှ မသိတာ*

အား... ရူး တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ကောင်ကလေးရာ

အစ်ကိုလေးမှာ ကျွန်တော့်စကားကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သလိုလို
နှင့် တားမြစ်လိုက်ကာ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲချလိုက်တော့သည်။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ဇာတ်လမ်းမှ အချစ်၏ နှိပ်စက်လှည့်စား
တတ်ပုံများကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိခဲ့ရပြီမို့ အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်
ချစ်ဝင်ပါ့ထဲမှာ ဘေးမသီ ရန်မခပါစေရန်ကိုတော့ ကျွန်တော်က အလေး
အနက်ထားကာ ဆုတောင်းရပေမည်။

(၁၉)

ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းတွင် စနစ်တကျစာသင်ရသည်မှာ ၃-
၄ လမျှပင်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာဘာသာ (၇) တန်း အောင်မြင်ခဲ့ဖူးခြင်းနှင့်
ဦးကြီးသိန်းတို့အိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာကို အခြေခံရခဲ့ခြင်း။ ဘာဘာတို့အိမ်မှာလည်း
မပြတ် လေ့လာခဲ့ခြင်းများကပါ အထောက်အပံ့ပေးနိုင်သည်ကြောင့် ယခု
နှစ် အင်္ဂလိပ် မြန်မာ (၇) တန်းစာမေးပွဲကြီးတွင် ကျွန်တော် ကောင်းမွန်စွာ
ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးသည့်တိုင် အေးဆေးစွာနေရန်တော့ အချိန်မရခဲ့ပါ။
ရှေ့တစ်နှစ်မှာ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ ဝင်ခွင့်ရန်အတွက် အားသစ်လောင်း
ကာ ကြိုးပမ်းနေရပါသည်။ ကျွန်တော်က မဖြစ်မနေ ခွဲကြီးကြီးထားသည်ကို
အစ်ကိုလေးကလည်း နှစ်ခြိုက်ဝမ်းသာ အားပေးထောက်ခံသမှုပြုခဲ့လေ
သည်။

ကာလအတန်ကြာ တိမ်မြုပ်နေခဲ့သော ဘာဘာတို့ထံမှလည်း စာတစ်
စောင် ရရှိလာပါသေး၏။ ဘာဘသည် နယ်အနှံ့ဘုရားလှည့်ဖူးရာမှ သီဟိုဠ်
အရောက်တွင် ညီဘုန်းတော်ကြီးထံမှာပင် ရဟန်းအဖြစ် ခံယူပြီးကြောင်း၊
တစ်နှစ်တာမျှတော့ တစ်နေရာတည်းမှာပင် တည်ငြိမ်စွာနေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာဦးမည် မလာမည်ကို မပြောနိုင်သေးကြောင်း၊ သစ္စာရှိ
တပည့်ကြီး စိတ်ကောင်းသည်လည်း မခွဲမခွာပင်ရှိနေကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်

အစ်ကိုလေးတို့ စိတ်အေးချမ်းစွာနှင့် ကြီးပွားတိုးတက်စေရန် ဆုတောင်းပါ
ကြောင်းများကို ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဆိုသလို ဖတ်ရှုရပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက် ကျောင်းစာများကို အားသွန်ကြိုးပမ်းနေဆဲ
မှာ အစ်ကိုလေးနှင့် "မိ" တို့ အိမ်သားများ၏ ဆက်ဆံမှုကလည်း တိုးတက်
ရင်းနှီးလာသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ အစ်ကိုလေးသည် 'မခင်မိမိ' ဟု
ခေါ်ဆိုသော မှတ်တမ်းမှ သူတို့အိမ်သားများကဲ့သို့ပင် မိ ဟူ၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ခေါ်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။
မိ အနေနှင့်လည်း 'ဆရာ' ဟူသော အသုံးအနှုန်းမှ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင်
'အစ်ကိုလေး' ဟု ခေါ်တတ်လာချေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုပင် မိက ကိုအောင်
ဟုခေါ်ခဲ့၍ ကျွန်တော်ကလည်း မမမိတစ်ခွန်း မိတစ်ခွန်းဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိသည် ဦးဦးပေခင်နှင့် ဖြစ်စေ၊ ဒေါ်ဒေါ်တင်နှင့်ဖြစ်စေ သတင်းစာ
တိုက်နှင့် အိမ်ရှိရာသို့ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ရောက်ရောက်လာတတ်သည့်
နည်းတူ အချိန်ဆင်းရဲရှားပါးလှသော အစ်ကိုလေးသည်ပင်လည်း တစ်ပတ်
လျှင် တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုသလို မိတို့အိမ်ဘက်သို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
လစ်ခနဲ လစ်ခနဲ ရောက်သွားတတ်ပေပြီ။

ကျွန်တော့်အတွက် စာမေးပွဲနီးကပ်လာသည်တွင်ကား အစ်ကိုလေး
သည် အိမ်ဗဟိုရများလုပ်ဆောင်ရန်ကို လုံးဝတားမြစ်ကာ ထမင်းချက်ရန်နှင့်
အဝတ်လျှော်ရန်၊ အိမ်ရှင်းရန်ကို လူငှားဖို့ စီစဉ်လိုက်လေသည်။

ဤအကြောင်းများကို မိတို့ အိမ်သားများ သိရှိသွားသည်တွင်တော့
ဒေါ်ဒေါ်တင်သည် လူငှားမည့် အစီအစဉ်ကို တားမြစ်ကာ ကျွန်တော် စာ
မေးပွဲဖြေဆိုပြီးသည်အထိ ကူညီရန်ဟူ၍ သူတို့၏အိမ်ဖော် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး
ကို တဆောင်တယောင် လွှတ်ပေးထားလေသည်။ ဒါနှင့်မျှ အားမရသေး
သလို မိကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ခါမှာ ရောက်လာတတ်ပြီးလျှင် အဒေါ်
ကြီးနှင့်အတူ ကူညီကာ စီမံခန့်ခွဲလုပ်ကိုင်ပေးတတ်ပါလေသေး၏။

ဤအခါများတွင် အစ်ကိုလေး၏ ကြည်ကြည်နူးနူး ဖြစ်နေသော
မျက်နှာနေမျက်နှာထားများကိုလည်း မပြေးသော် ကံရာရှိနိုင်ပါ့မလား
ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်တော်က တွေ့မြင်နေရပေသည်။

အစ်ကိုလေးသည် (၃၄) နှစ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်သော သူ့အသက်အရွယ်
နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းနေရသလို မိအတွက်မှာလည်း မိန်းမသား

ဟုသော ဣန္ဒြေကို ဆည်တန်နေရသည်မို့သာ သူတို့၏ အတွင်းစိတ်များကို မပွင့်နိုင်မအန်နိုင် ဖြစ်နေကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အရမ်းကာရော ထင်မြင်ချက်ပေးနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ အစစ်အမှန်ကို တွေးခေါ်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းမှာလည်း မကြာမြင့်မီ မှာပင် အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။

စာမေးပွဲတွင် နောက်ဆုံးဘာသာတစ်ရပ်ကို အပြီးသတ်ဖြေဆိုခဲ့ပြီး ၍ ခေါင်းထက်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကျသွားကာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာနှင့် ကျွန်တော်အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သောနေ့မှာပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ (အခါတိုင်းတွင် အိမ်မှာရှိတတ်သည့်အချိန် အခါမဟုတ် ပါဘဲနှင့်) အစ်ကိုလေးကို အိမ်မှာတွေ့ရပေသည်။ အစ်ကိုလေးသည် အခါ တိုင်းကဲ့သို့ စာရေးနေခြင်း စာဖတ်နေခြင်းလည်း မဟုတ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ တစောင်းလှဲခွေကာ အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေးကို ဤသို့တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လေတရွှံ့ရွှံ့ချွန်လာခဲ့သည်ကိုမှလည်း လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း အလျဉ်းမရှိပါပေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် အစ်ကိုလေး...နေမကောင်းဘူးထင်တယ်

ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ရာမှ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးမိတော့မှ *ဪ* ဟု စိတ်မပျံ့တပါနှင့် ရေရွတ်လိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို အနိုင်နိုင် ရရှိတော့ပေသည်။

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အစ်ကိုလေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ

စောစောတုန်းကတော့ ခေါင်းသိပ်ကိုက်လို့ ပြန်လာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲ ဒါပေမဲ့ အခုဟာကတော့ ဘာရောဂါမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ

ဟာ ဒီလိုဆို ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက် မယ်နော်

သည်လိုတော့လည်း အစ်ကိုလေး ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြန်၏။

ဒါဖြင့်လည်း လမ်းထိပ်က ဗမာဆရာကြီးကိုပဲ သွားပင့်မယ်ဟုတ် လား

အစ်ကိုလေးသည် ဤတွင်မှာ 'ဟာကွာ...'ဟု ခပ်ညည်းညည်း ဆိုရင်း ပြုံးလာ၏။

'တကယ်ဆိုတော့ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ အထင်မကြီးထိုက်ပါဘူးကွာ သိလား' ဟူ၍လည်း မဆက်မစပ်ကြီးပြော လေသည်။

'ခင်ဗျာ... ဘာကို ဘယ်လိုပြောတာပါလိမ့်'

'ဪ... အစ်ကိုလေး အဖြစ်ကို ပြောတာပါဦးရာ၊ အစ်ကိုလေး အနေနဲ့ ဟိုကိစ္စတွေ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့နောက်မှာ ဘယ်လောက် သန့်ရှင်းအောင် နေလာခဲ့သလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို အတော်ထိန်းနိုင်တယ်လို့လည်း အထင်ကြီး ခဲ့မိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညီလေးရယ် ပေါက်ကွဲ ပွင့်ထွက်လာတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါပဲကလား၊ ဒီနေ့ကို အခြေအနေကလည်း ဖန်တီးပေးနေ လွန်းပါတယ်ကွာ'

အစ်ကိုလေးသည် ခေါင်းအုံးပေါ်ကို တစ်တောင်နှင့် ထောက်ကာ ခေါင်းကြွပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။ 'ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ညီလေးလည်း သိတန်သလောက် သိခဲ့ပြီမို့ အစ်ကိုလေးက ပြောပြနေတာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအစ်ကိုလေး'ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံချက် ပေး၏။

'အစ်ကိုလေး ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေလို့ သတင်းစာတိုက်က ပြန်လာ တော့ အိမ်မှာ မိရောက်နေတာတွေ့ရတယ်၊ အစ်ကိုလေး ရေးလက်စ စာမူ ကို ဖတ်ချင်လို့လာတာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေး နေမကောင်းတာ သိသွား တော့ သူ့ခမျာလည်း အတော်ကလေး ပျာယာစတ်သွားရှာတာပါပဲ၊ အင်္ဂါ ကြီးကို အိမ်ပြန်လွှတ်ပြီး ဆေးအယူခိုင်း၊ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ မီးဖိုထဲမှာ ရေနွေးအိုးဝင်တည်၊ အစ်ကိုလေးကို 'ဗျားမှာစိုးရတယ် ဘယ်လိုနေသေးလဲ' မေးပြီး နဖူးကို မရဲတရဲ လာစမ်းသွားလိုက်နဲ့ပေါ့။

အင်္ဂါကြီး ပြန်လာတော့လည်း ချွေးထုတ်ရအောင်တဲ့ ငန်းဆေးကို ရေနွေးပူပူတစ်ခွက်နဲ့ လာတိုက်တယ်လေ၊ သူလုပ်နေတာတွေ ကြည့်ပြီး အစ်ကိုလေးရင်တွေဟာ လှိုက်ခန်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ 'ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်' လို့ ဖွင့်ညည်းမိသွားတော့လည်း သူက ဘာပြောသလဲဆို 'ချွေးထုတ်ပြီးမှ

သွေးဆေးကို သကြားကလေးနဲ့ ရောပြီး တိုက်ပေးမယ်*တဲ့၊ အစ်ကိုလေး ရင်ဘတ်ပေါ်ကိုလည်း သူ့လက်ကလေးနဲ့ လာဖိပေးထားသေးတယ်။

အစ်ကိုလေးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် (၁၈) နှစ်သားကလေး ဖြစ်ဖြစ် သွားသလို ထင်လိုက်မိတာပါပဲ ညီလေရယ်... အိနဲ့ တူလှတဲ့ သူ့မျက်နှာ ကလေးကို တစ်မိမိမို့ကြည့်ရင်းနဲ့ ငယ်ငယ်က ခံစားရသမျှတွေဟာ ထပ်တူ ထပ်မျှ ပေါ်ပေါက်နေတော့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချွေးစို့စို့ထွက်လာရင်လည်း ခေါင်းကိုက်တာကတော့ အတော်ကြီး သက်သာသွားတယ်

အစ်ကိုလေးလည်း စိတ်ကိုတည်ငြိမ်ပါစေတော့ဆိုပြီး စပ်မိစပ်ရာ စကားတွေကို လျှောက်ပြောမိတာပဲ၊ ဒီထဲကပဲ စကား စဟာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို လှည့်ရောက်သွားမိတယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ ရာဇဓာတုကလျာ မင်းသမီးဟာ နတ်သျှင်နောင် မင်းသားထက် အသက် (၁၄) နှစ်လောက် ကြီးတာတွေ...၊ ပြည်နဝဒေးကြီးဟာ ရှင်နှောင်းကို ကလေးအရွယ်ထဲက မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး စောင့်စားနေရပုံတွေကို ရောက်သွားမိတယ်၊ ဒီမှာတင်ပဲ အစ်ကိုလေးကို အသက်ဘယ်လောက်ရှိသလဲလို့ သူက မေးတာပဲ။

*အစ်ကိုလေးက (၃၄) နှစ်လို့ဆိုတော့လည်း *ယုံချင်စရာကောင်း လိုက်တာတဲ့၊ အစ်ကိုလေးဟာ သိပ်ပြီး အရွယ်တင်တာမို့ အသက် (၂၀) လောက် မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့တောင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီနိုင်ပါသေး တယ်*တဲ့ ဒါကို သူ အပြောင်အပျက်သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိပြီးမှ ရှက်သွားပုံရတယ်၊ ဒီလို သူ့စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှား နေတာကိုပါ သိရတော့ အစ်ကိုလေးလည်း ရင်ထဲမှာရှိတာကို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး နှုတ်က ပွင့်ထွက်သွားမိတာပဲပေါ့*

ဒါကို သူက ငြင်းလိုက်သလား အစ်ကိုလေး

ကျွန်တော် ဖြတ်မေးတော့လည်း အစ်ကိုလေးက ခေါင်းရမ်းလိုက် ပြန်သည်။

မငြင်းပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာထဲမှာ ကြည် ညိုလေးစားတဲ့ဘက်က ပိုပြီးလွန်ကဲပါတယ်ဆိုတာပဲ ပြောရှာတယ်၊ စိတ် ထဲမှာ ရှိနေတာကို အမှန်အတိုင်းပြောရတာမို့ သူ့ကို အထင်မသေးဖို့လည်း ပြောသွားတယ်

‘ဒါနဲ့များ အစ်ကိုလေးက’

‘မင်းမသိပါဘူး ညီရာ.... ဒါမျိုးဆိုတာက ကြည်နူးရတာထက် နည်းနည်းနည်းနည်း ပူပန်ရတာက များများဆိုတာလိုကြီးပါ။ ကြည်နူးမှုက လွန်ကဲနေပါတယ်ဆိုတဲ့သူအဖို့ အတိတ်က အစ်ကိုလေးဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသိသွားရင် စိတ်ထားမပြောင်းပါဘူးလို့ ဆိုနိုင်မလား။ နောက်ပြီး အစ်ကိုလေးကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေကြတဲ့ သူမိဘများက ဒီအကြောင်းကို သိသွား ရင်တော့ကော...’

‘ဒါလောက်ထိလည်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မပူပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ အစ်ကိုလေးအတွက် အောင်မြင်ရဖို့ပါ’

ကျွန်တော်က သည်လို အားပေးလိုက်သည်တွင်မှ အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်စားမေးပွဲကို သတိရသွားဟန်တူပါသည်။

‘ဪ ဒါထက် မင်းစားမေးပွဲကော ညီလေး၊ ဖြေနိုင်ခဲ့ရဲ့လား’

‘ဖြေနိုင်ပါတယ် အစ်ကိုလေး... ဖြေခဲ့သမျှကို ဆရာဘိယာ ပြန်ပြောတော့ ဆရာက မင်းအောင်ရမယ်လို့ အားပေးလိုက်ပါတယ်’

‘အင်း... ငါ့ညီလည်း အတော်ထူးချွန်တာပါပဲကွယ်... ဒီတစ်ခါ အောင်ရင်တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲ’

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှာ ပက်ကားဖောင်တိန်ကလေးကို ခုံဆီ နှစ်သက်စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ‘ညီလေးရေ မင်းအောင်တယ်ဟေ့’ ဟိုမနေ့က ညဦးပိုင်းမှာ စောစောပြန်ရောက်လာသော အစ်ကိုလေးအပေါ် အိမ်အဝင်ဝမှပင် ဝမ်းသာအားရအော်ပြောလာသည်ကိုလည်း နားထဲမှ ခြံလည် ကြားယောင်မိတုန်းပင်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ တက္ကသိုလ်ဝင်စားမေးပွဲကြီးကို အောင်မြင်ရသည်မှာ ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

အစ်ကိုလေးက သတင်းစာတိုက်သို့ သတင်းရောက်ရှိလာသည်မှာ တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောလာသည်သာမက သူ အမြဲတမ်း

စာရေးလေ့ရှိသော ပတ်ကားဖောင်တိန်ကလေးကိုပါ ဆုအဖြစ်နှင့် ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ဤဖောင်တိန်ကလေးနှင့် ရေးရမှ လက်တွေ့ပါသည်ဆိုသော အစ်ကိုလေးက ဒါကိုပင် ပေးအပ်ချီးမြှင့်လာခြင်းအတွက် ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်ကန့်ကွက်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် 'ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ချီးမြှင့်မှ တန်ဖိုးရှိတော့မပေါ့' ဟု ဆိုကာ အစ်ကိုလေးက အတင်းပင် လက်ခံစေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးပင် ပျော်နေကြ၏။ သီဟိုဠ်မှ ဘာဘထံသို့လည်း ဤအကြောင်းကို စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်ရသေးသည်။

သည့်ထက် အဆင်ပြေနေသေးသည်မှာ ယနေ့သည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဖြစ်၍ အစ်ကိုလေးပါ ရက်အားကြုံနေသည်ဖြစ်ရာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်စွာလည်ပတ်ရန်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရန်ကိုပါ တိုင်ပင်စီစဉ်ထားကြသည်။ အစ်ကိုလေးသည် ရေမိုးချိုးပြီး၍ အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားလဲလှယ်နေတုန်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်အနိက်မှာပင် မိရောက်လာလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စက္ကူပတ်ထားသော အထုပ်ပြားပြားကြီးတစ်ခု ပါလာ၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ပြုံး၍စကားဆိုပါသည်။

'မိ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ကိုအောင်၊ စာမေးပွဲအောင်တော့ သိသိချင်း လာမလို့ဟာ အိမ်မှကိစ္စတွေ များလွန်းနေတာနဲ့ကို မရောက်ရဘူး။ ဒီနေ့တောင် မေမေဥပုသ်စောင့်သွားတာကို မလိုက်ဘဲနေခဲ့လို့သာ လာနိုင်တာ'

'ကျွန်တော်တို့လည်း ဥပုသ်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးပါပဲ မမမိရယ်... လက်ထဲက ဘာလဲ၊ ကျွန်တော့်ဖို့လား။ ဒီမှာအစ်ကိုလေးကလည်း ဆုပေးထားပြီလေ'

'အဟင်း ဒါက အစ်ကိုလေးဖို့ကွ၊ ကိုအောင့်ဖို့က ကတိပဲပါခဲ့တယ်'

'ဟွန်း မမမိဟာကလဲ'

'မဟွန်းနဲ့လေ၊ ကိုအောင် တက္ကသိုလ်ရောက်ရောက်ချင်း ဝယ်ရမယ့် စာအုပ်ဖိုး တစ်ဝက်ကို မိစုထားတဲ့ငွေနဲ့ တာဝန်ယူမယ်ပေါ့။ ဒါကို အခုကတိပေးထားမှာ ပြောတာ'

'အလကားပါ မမမိရယ်... ကျွန်တော်ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ မမမိစေတာနာရှိတာသိရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ'

ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲကွာ... စေတနာသမားကလည်း အကောင်အထည်ဖော်ပေးရဦးမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုလေးကော ရှိသလားဟင်
 ကျွန်တော်က အခန်းထဲကို မေးငေါ့ ပြလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အစ်ကိုလေးလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မိကိုမြင်တော့ အစ်ကိုလေးသည် ရွန်းရွန်းစားစား ပြုံးနေ၏။ ပြီးတော့ မိခေါင်းမှာ ပန်ဆင်လာသော ပုန်းညက်ခိုင်ကလေးကို ညွှန်ပြကာ...

ပုန်းညက်တွေတောင် ပေါ်နေပြီနော်၊ အချိန်တွေဟာလည်း ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွားတာပဲ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒီရန်ကုန်ရောက်မှ မိမွေးနေ့တောင် နှစ်ကြိမ်မြောက် ကျင်းပပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ အရင်တုန်းက ဆိုရင်တော့ မိရဲ့မွေးနေ့က အရပ်တကာလှည့် လုပ်ရသလိုပဲလေ... ဖေဖေနယ်ပြောင်းတိုင်း လျှောက်လိုက်နေရတာ။ ဗမာတစ်ပြည်လုံးမှာ မိတို့ရောက်ဖူးတဲ့မြို့က မနည်းတော့ပါဘူး

မိက လွန်ခဲ့သောသုံးလခန့်ကမှ ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သော သူမ၏ (၂၁) နှစ်မြောက်မွေးနေ့အလှူအကြောင်းနှင့် သူတို့ရောက်ဖူးသော မြို့များအကြောင်းကို ပြောပြနေပါသည်။ အစ်ကိုလေးကလည်း မိပြောသော မြို့တွေထဲမှာ သူရောက်ဖူးသည်သာ များကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွင်းက မြို့နယ်အတော်နဲ့ခွဲကြောင်းများကို ဖြည့်စွက်ထောက်ခံကာ ပြောပါသည်။

ထိုမှဆက်ကာမိသည် ရန်ကုန်မြို့မှာ သူ့ချက်မြှုပ်ဒေသပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ဘယ်ကိုမျှပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်မဟုတ်သဖြင့် ရန်ကုန်မှာပင် ခေါင်းချရလိမ့်မည် ထင်မိကြောင်းကို ပြောဆိုပြန်ပါသည်။

လူ့ကံက အဆန်းသားကလား မိရယ်.... ကိုယ့်သင်္ချိုင်းမြေတည်နေရာကို ဘယ်သူ အမှန်သိနိုင်လိမ့်မယ်၊ ကိုလေးဆို အညာမြေမှာ ဓွေးပြီး မြေလတ်နယ် (.....) မြို့မှာ ကြီးလာခဲ့တာ၊ ဟော အခု ရန်ကုန်ရောက်နေပြန်ပြီ

ဟင်... ကိုလေးနေခဲ့တဲ့ မြို့ကိုလည်း မိရောက်ဖူးတာပေါ့၊ မြို့ငယ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...

မိသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုရန်အတွက် ချီတံ့ချီတံ့ လုပ်နေ

သေးသည်။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာနှင့် 'မိရောက်သွားတုန်းက တန်ဆောင်တိုင်ရက်အတွင်းမှာပဲ၊ တောပွဲကို ခဏတော့ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဈေးတန်းထဲက လျှောက်သွားတော့ အရက်သမားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့ ကိုလေးရယ်... မိဖြင့်ကြောက်လိုက်တာ၊ အရက်သမားကြီးက ဘယ်လိုရုပ်ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ မိကို မီးထွက်လုမတတ် မျက်လုံးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး အိ အိ ကိုယ့်အသက်ကလေးရယ်တဲ့၊ အသံတုန်တုန်ကြီးနဲ့ ခေါ်နေလိုက်တာ'

မိက စကားကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း လုပ်လိုက်ပြီးနောက် နှောင်းဖြစ်ကို ပြန်တွေးနေရသလို ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ အစ်ကိုလေးနှင့် ကျွန်တော်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖျက်ခနဲ ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေးမှာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားသလို သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ရှိုက်ချလိုက်သည်။

'ဒါထက် မိက စာမေးပွဲအောင်တဲ့လူတော့ အကြွေးထားပြီး အစ်ကိုလေးအတွက်တော့ ဘာတွေယူလာတယ် မသိဘူး'

'ဪ...ဟော် စကားကောင်းနေတာနဲ့ ဒါကိုတောင် မေ့နေမိတယ်၊ ဒီမှာလေ မဆန်းပါဘူး'

မိက ယခုမှ မျက်နှာကလေး ပြန်ဝင်းလာပြီး ပါလာသော စက္ကူထုပ်ကို ဖြေလေ၏။

'ဟာ.... ဟင်'

အစ်ကိုလေးနှင့် ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်လှစွာနှင့် ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်ရှုမိကြရပြန်သည်။

အထုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ မောင့်ကပ်ပြီးသား မိ၏ ဆေးရောင်နဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးပင်ဖြစ်နေ၏။ မိသည် ခြေအနည်းငယ်ဆင်း၍ ခပ်စောင်းစောင်းနှင့် ပွဲပွဲကလေးထိုင်နေပုံမှာ အိနှင့် တစ်ထောရာတည်းလိုဖြစ်နေသည်။ ဆံမြိတ်ရှည်နှင့် တစ်ဖတ်လျှိုထုံးမှာ ပန်းတစ်ဖွင့် ပန်းဆင်ထားသည်က အစပင် တူညီလှစွာ၏။ မိက အင်္ကျီလက်စကနှင့် ငွေချည်ထိုးချိတ်ထမီကို

ဝတ်ထားပြီး အိက အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် စူရတီဖဲပျောထမီကို ဝတ်ထားသည် လောက်သာ ကွားခြားတော့သည်။

အစ်ကိုလေးသည် ဓာတ်ပုံကို စိမ်းစိမ်းစားစားကြည့်နေရင်းမှ ဘာ မပြော ညာမပြော လှည့်ထွက်သွားကာ အခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင် သွားလေ၏။ ခဏနေတော့ အိရပ်ပုံ ပန်းချီကားကြီးထည့်ထားသည့် သား ရေအိတ်ကို လက်တွင်ဆွဲလျက် ခြေလှမ်းခပ်လေးလေးနှင့် ပြန်ထွက်လာလေ သည်။

ဒီမှာကြည့်စမ်း မိ

အစ်ကိုလေးက သားရေအိတ်ကြီးကို ပွင့်ပြီး ပန်းချီကားကို ထုတ်ပြ လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါ အံ့အားသင့်ရသူမှာ မိပင်ဖြစ်လေ၏။ သူ့ဓာတ်ပုံ နှင့် ယှဉ်တွဲချထားလိုက်သည့် ပန်းချီကားကြီးကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေး နှင့် အကြောင်သား ငေးဝိုင်ကြည့်ရှုရင်း စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်နိုင် လောက်အောင်ပင် ရှိနေသည်။

*အံ့ဩသွားသလားမိ*ဟု အစ်ကိုလေးက မပြုံးတပြုံး မျက်နှာထား နှင့်မေးလိုက်သည်။

အံ့ဩဆို... မျက်လှည့်ပြနေသလားလို့ ထင်မိတာပဲ ကိုလေး..... ဒီပုံကို ဘယ်ကရတာလဲဟင်

*အဲလေ... မိအနေနဲ့တော့ အံ့ဩရမှာပဲပေါ့၊ ကိုလေးလည်း ဒီအကြောင်းကိုပြောချင်နေတာ ကြာလှပါပြီကွယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပြောဖြစ်အောင်ပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ညီလေးရေ တို့အစီအစဉ်ကို အချိန်ပြောင်းဦးမှပဲ ထင်တယ်ကွယ်

အစ်ကိုလေးက မိကိုပြောရာမှာ ကျွန်တော့်ကိုပါ ဆက်ပြောလိုက် ခါ သူ့လက်မှနာရီကို ပင့်မြှောက်ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ၃ နာရီခွဲပွဲ ရပ်ရှင်ကြည့်ရန် စီစဉ်ထားသည်ဖြစ်ရာ အချိန်အတော် နီးကပ် နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲသွားမယ်လေ၊ အစ်ကို လေး ကိစ္စရှိရင် နေရစ်ပါ

ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေး မပါရှိသည်အတွက် သွားလိုစိတ် မရှိတော့

တော့သော်လည်း သူတို့လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်စေရန်ကို ရည်စူးပြီး ရှောင်ခွာခဲ့ရပါသည်။

အား .. အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာပါလိမ့်ဗျာ

ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်စွာ ဆိုမြည်မိ၏။ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်က ပြန်လာသော အစ်ကိုလေးတို့ကို အိမ်မှာမတွေ့ရတော့ပါချေ။ ပြီးတော့ အိမ်ကို သော့ခတ်ကာ ထားရစ်ခဲ့သည်လည်း မဟုတ်ရာ၊ အနီးအနားသို့ ခေတ္တခဏသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ အိမ်သော့ကို အစ်ကိုလေးနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ဆောင်ထားသည်မို့ (မိတို့အိမ်သို့ လိုက်ပါသွားသည်ဖြစ်စေ) ဝေးဝေးသွားလျှင်တော့ သော့ခတ်ထားခဲ့ရမည်ဟုပင် ကျွန်တော်က တွက်ချက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်စတစ်စနှင့် ညအမှောင်ထုသည်သာ နက်ရှိုင်းလာခဲ့၏။ မိုးကလည်း တစ်မိမိမိ တဖွဲဖွဲ ရွာစပြုနေသည်။ အစ်ကိုလေးတို့မှာ အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်ကြရသေး။ သက်ရွယ်နုနယ်၍ ဆင်ခြင်နည်းပါးသူများ ဆိုလျှင်လည်း နှစ်ဦးသဘောတူ ထွက်ပြေးသွားကြလေပြီလားဟု ထင်စားရန်ရှိသေးသည်။ ယခုတော့ အခြေအနေကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဖြစ်ခါ စိုးရိမ်ပူပန်စ ပြုလာရ၏။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စိုးရိမ်စိတ်မချဖြစ်နေရပြီးခါမှ အစ်ကိုလေးက ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ပေါ်လာပြန်တော့လည်း တွေးရခက်ကြီးနှင့် အံ့အားသင့်သွားစေပြန်သည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

အစ်ကိုလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေများ စက်စက်ပေါက်ပေါက် ကျအောင် ရွှံ့စိုကာ တုန်ခိုက်၍ နေပေသည်။ ခေါင်းထက်က ဆံပင်များမှ စီးကျလာသော ရေစီးကြောင်းတွေမှာ မျက်လုံးအိမ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မှန်ကိုလည်းကောင်း ကျော်ဖြတ်ခါ စီးဆင်းနေကြသည်။

အစ်ကိုလေးသည် မျက်နှာမှရေစီးကြောင်းများကို သုတ်ရင်း ဖယ်ရင်းမှ မမြင်မစမ်းနှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။ ချမ်းလှသဖြင့် တုန်ရီ

နေပုံလည်း ရပေသည်။ သို့ကြောင့်သာ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်အသံကို ကြားတော့မှ အစ်ကိုလေးက ခပ်ဝါးဝါးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဤအပြုံးမှာ အပြုံးမည်ကာမျှ ဝတ်ကျေ တန်းကျေ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်ခါ အသက်မပါလှသည်ကို ကျွန်တော် သိပါ သည်။

ပြီးတော့မှသာ အစ်ကိုလေးသည် နှစ်ယောက်ထိုင် ကြိမ်ကုထားထိုင် ကြီးပေါ်ကို လေးလေးပင်ပင် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေး ဝတ်ရန် အနွေးထည်ကြီးနှင့် ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီးကို သွားယူပေးလိုက်ရ သည်။

‘အစ်ကို လေးတော့ ဖျား ဖျားလိမ့်မယ် ထင် ထင်တယ်’
အစ်ကိုလေးသည် အဝတ်လဲရင်းနှင့်မှ သွားချင်းရိုက်အောင် မေးခိုက် ခိုက်တုန်ပြီး ပြောလေသည်။

‘ထီးလေး ဘာလေး ယူသွားရောပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ မိတို့များက လည်း ဒါလောက်တော့ အရိပ်အခြေ သိတတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ကားနဲ့ ပြန်ပို့ပေးရောပေါ့’ဟု ကျွန်တော်က မိကို အပြစ်ပြောမိတော့သည်။

အစ်ကိုလေးက မိုးပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ခါ မထုံတတ်တေးလုပ်နေ၏။ ဆံပင်ကို ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီးနှင့် ပွတ်သုတ်ခါ အဝတ်များ လဲလှယ်ပြီး တော့မှသာ ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ တွဲပို့ပေးရသည်။

အိပ်ရာကုတင်ထက်မှာ စောင့်ခြုံပေးထားပြီးနောက် တဟီးဟီးနှင့် အဖျားတက်လာတော့မှပင် လွှတ်ခနဲ လွှတ်ခနဲ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ညည်းညူ ပြောဆိုသည်များကို ထောက်ရှုကာ သူတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိခွင့်ရတော့ပေသည်။

ညနေက ကျွန်တော်ထွက်ခွာသွားသည့်နောက်တွင် အစ်ကိုလေးသည် သူ၏အကြောင်းကုန်စင်ကို မိအား ပြန်လည်ပြောပြခဲ့၏။ ပထမတော့ မိသည် စိတ်ဝင်တစားပင် နားထောင်နေခဲ့ဟန်တူလေသည်။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုလေး က အိတို့ စိုးပြေးသွားပြီး၍ အဆိပ်သောက်ခါ အိ သေဆုံးသွားကြောင်းကို

ရောက်သည်မှာတွင်မူ မိသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားရာမှ ရှိုက်ကြီး တင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

ငို၍ အားရသောအခါ *ဤအပြစ်မှာ သူ့အတွက် ခွင့်လွှတ်နိုင် လောက်သည့်အပြစ် မဟုတ်ကြောင်း၊ သူနှင့် အစ်ကိုလေး၏ ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ၍ ရပ်တန့်က ရပ်ပါတော့မည်အကြောင်းများကို ပြောဆိုပြီး သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်ကိုပြန်သွားတော့သည်။

အစ်ကိုလေးမှာ သံမှိုခွဲထားသလို တစ်ယောက်တည်း ငေးငိုင်ကာ ကျန်ရစ်၏။ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ကြောင် တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်ထင်မိသည်။

*ဒါဟာ ကိုယ်ပြုမှားမိတဲ့ အပြစ်အတွက် လှလှကြီးဒဏ်ခံရတာပဲ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ပဲ ခံပေတော့ပေါ့*ဟု စိတ်ကို ဖြေဆည်ကာ တင်းထား သော်လည်း အဖြစ်ဟောင်းနှင့် အဖြစ်သစ်အတွက် ရောနှောကံခံစားရမှုက ပြင်းထန်လှသည်မို့ တင်းမရနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ အနေခက်လှသောအခါ သက်သာလို သက်သာငြားဟု လမ်းထွက်လျှောက်သည်။ အိမ်ကိုသော့ခတ်ခဲ့ရန်၊ ထီးနှင့် မိုးကာကိုယူရန် လည်း လုံးဝသတိမရမိပေ။ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့နှင့် တွေးချင်ရာတွေးကာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာခဲ့သည်မှာလည်း တက္ကသိုလ်နယ်မြေထဲသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်လေ၏။ သည်အခိုက်မှာ မိုးခပ်သံသံရွာချလိုက်တော့သည်။ ဤတွင်မှလည်း အစ်ကိုလေးမှာ သူ့ရူးသဖွယ် ဖြစ်နေသော သူ့အဖြစ်အတွက် သတိဝင်လာသည်။

သို့နှင့် ဘတ်စ်ကားစီးပြန်ရင် အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကြည့်လိုက်မိသော် လည်း ပိုက်ဆံက တစ်ပြားမျှ ပါမလာခဲ့ပြန်ပေ။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေရှိ အသိတစ်ဦး၏ အိမ်ကိုဝင်ရန်မှာလည်း ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံဖြစ် နေသည်။ နောက်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ မိုးရေထဲမှာ ဝင် ပေပေတေတေ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

အစ်ကိုလေး၏ အဖြစ်ကို ဤမျှထိ ဆက်စပ်နားလည်လာသောအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးသော အစ်ကိုလေး၏ကိုယ်စား မသတ္တဝါ ဘို့၏ အချစ်စိတ်ဆိုသည်ကို အထင်သေးစွာ ပြစ်တင်ရှုံ့ချမိသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်က ပြုမိမှားသော အဖြစ်တစ်ရပ်အတွက် နောင်တစ်တ်ကို အသည်းနှင့်မျှ ခံစားရကာ ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ထိုကဲ့သို့သော အပြစ်အနာများကို တစ်မြူတစ်မြေးမျှ မတင်ရလေအောင် ဖြူဖြူစင်စင် ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သူတစ်ဦးအပေါ်ဝယ်အကောင်းဟူသမျှကို ကျော်လွန်ပြီး အဖြစ်ဟောင်းကလေး ကွက်ကွက်ကိုသာ ကြည့်တတ်မြင်တတ်လေသည်မှာ အဘယ်မျှ ပေါ့ပျက်သော မေတ္တာမျိုးပါနည်း။

ခွင့်လွတ်နိုင်မှုကို ကိုယ့်ဘက်က မျှမျှတတ မထားလိုပဲ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်မျိုးဆန်ဆန် ကိုယ့်အလိုတစ်ခုတည်းအတွက်သာ ပြဋ္ဌာန်းတတ်သော မိသည် ကျွန်တော်အစ်ကိုလေးထက် သာလွန်မွန်မြတ်သော အပြစ်ကင်းမဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သံသရာဆုံးအောင် ရှာဖွေစေဦးတော့ လောကီနယ်ထဲတွင်ဖြင့် တွေ့ရအံ့ဟုမထင်ပါ။

ပုထုဇဉ်သားမှန်လျှင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိတတ်သည်ဟူသော သဘောကို တရားမဲ့စွာပစ်ပယ်၍ အပြစ်အနာကို မေတ္တာဖြင့် ဖာထေးခြင်း မပြုနိုင်သော မိအား ယခင်က အထင်ကြီးခဲ့သည်နှင့် အမျှပင် ယခုအခါမှာ ကျွန်တော်နာကျည်းမိပါ၏။

သို့ရာတွင်..... အကယ်၍ မိအနေနှင့် စိတ်ပြောင်းလာလျှင် အစ်ကိုလေးအဖို့ သက်သာရာရလေမည်လား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနှင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလွန်မရှိစေရန်အတွက်ကိုမူ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ခေါ်သွားရင်းနှင့် မိထံသို့ ဝင်ရောက်သတင်းမေးရပါသေး၏။

ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့် အချိန်မှာ ဦးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့မရှိကြပါ။ မိသည် ခေါင်းကိုက်၍ အခန်းထဲမှာ လှဲနေရကြောင်းကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အခန်းဝမှာ သွားရပ်ကာပြောရပါသည်။

“မိ ခေါင်းကိုက်နေလို့ဆို ၊ အစ်ကိုလေးလည်း အအေးမိပြီး ကောက်ရသလို ဖျားနေတယ်မိရယ်”

“ဘာလဲ ဆရာဝန် မခေါ်တတ်လို့ မိကို လာပြောရတာလား”

မိက နောက်ကျောခိုင်းနေရာမှ ကျွန်တော်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ အင်္ဂါတူစူး ပြန်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ထိန်းချုပ်ထားရသော

စိတ်များ ပေါက်ကွဲလုလု ဖြစ်သွားကာ ဘာဆိုတာမျှ ပြန်ပြောနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ
ခြေကိုဆောင့်နင်းပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့မိပါသည်။

တစ်ရေစိမ့်မခံသော မေတ္တာရှင်တစ်ယောက်က မည်မျှလျစ်လျူ
ပြုနိုင်ပါစေ၊ ကျွန်တော် ချစ်ကြည်ညိုသော အစ်ကိုလေးအား ကျွန်တော်ပင်
အခွံအတာခံကာ ပိုက်ထွေးယုယ ပြုစုရပါချေမည်။ အစ်ကိုလေး၏ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်သော ဆရာဝန်ကလည်း အထူးဂရုစိုက်ကာ ပြုစုကုသပေးရှာပါသေး
သည်။

*အစ်ကိုလေး ခိုက်တာပါပဲ ညီလေးရယ်၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အသည်း
ကျွမ်းအောင် ခံစားခဲ့ရတာကို အမှတ်မထားနိုင်သေးဘဲနဲ့ မီးကို ဝင်တိုးမိ
အောင်တိုးသေးတာ ကိုယ့်ခိုက်ပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံရမှာပဲပေါ့* ဟု အစ်ကိုလေး
ကတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်ပြီး ပြောနေပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ယခုအချိန်ထိအောင် အစ်ကိုလေးက တစ်ဖက်သူကို
အပြစ်မယူ ကြည်ဖြူနေနိုင်ခြင်းအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည့်တိုင်
အစ်ကိုလေးစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်မပြုလိုသည်မို့ ငြိမ်သက်စွာ နား
ထောင်နေခဲ့ရပေသည်။

တစ်ပတ်လောက်နေတော့ အစ်ကိုလေးမှာ သိသိသာသာပင် နေ
ကောင်းစ ပြုလာ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ဝေဒနာကတော့ တော်တော် အထိ
နာသွားဟန်တူပေသည်။ အသားအရေများ ညှိုးရုံးကာ ယူပစ်လိုက်သလို
ညိန်ကျသွားပေသည်။ သူ့ဘဝကို သူ့ပညာနှင့် အသိတရားကသာ ထိန်းချုပ်
မထားနိုင်ခဲ့လျှင် ဘယ်လိုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားမည်ကို မတွေးရက်နိုင်
အောင် ရှိလှသည်။

အစ်ကိုလေး နေမကောင်းနေသည့်အတွင်းမှာ ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ဦးဦး
ဖေခင်တို့လည်း နှစ်ကြိမ်မျှ လာရောက် မေးမြန်းကြပါသေးသည်။ လူမမာ
မားရင်းနှင့် ရယ်စရာမောစရာများ နိုင်ငံရေးနှင့် စာပေရေးများကို ဆွေးနွေး
ပြောဆိုသွားကြတော့လည်း အစ်ကိုလေးသည် မချီသောနှလုံးကို ဖုံးအုပ်
သိုဌက်ခါ အလိုက်သင့်ပါဝင်ရောနှောနိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မိကတော့မူ ရက်အကန့်အသတ် မထားဘဲ တတ်နိုင်သမျှဟု ပြော
ကာ သက်သတ်လွတ်စားပြီး ဥပုသ်စောင့်နေကြောင်းဖြင့် ဦးဦးဖေခင်ထံ

မှ သတင်းရရှိပါ၏။ မှတ်ကျောက်တင် မခံသော အယောင်ဆောင် မေတ္တာ မျိုးဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်သူတော့ နေနိုင်မည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

(၁၀) ရက်မြောက်သောနေ့တွင်မူ အစ်ကိုလေးသည် သတင်းစာ တိုက်သို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်လာ၏။ သိပ်ပြီး အပင်ပန်းမခံသေးရန်ကိုမူ ကျွန်တော်က တဖဗ္ဗ သတိပေးခဲ့ရသေးသည်။

အလုပ်ဆင်း၍ ၄-၅ ရက်မျှကြာခဲ့သည်တွင်ကား ကျွန်တော့် အဖေ နှင့် အစ်ကိုလေးအပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချ ရှိစပြုလာသည်။ အစ်ကိုလေး သည် ဒုတိယမြောက် အသည်းဒဏ်ရာကိုလည်း အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများနှင့် ပင် ကုစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်မှာ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် ပင် မွေ့ကြေကြေလွင့်စင်ပြိုကျခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ အထိမှာ လှချေသည်တကား။

ထိုနေ့ညနေတွင် အစ်ကိုလေးသည် သက္ကလပ်ဝတ်စုံ (၃) စုံဖြင့် စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ အပ်နှံထားခဲ့သဖြင့် သွားရောက်ယူပေးရန် ကျွန်တော် အားစေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဝတ်စုံများယူဆောင်ပြီး ပြန်လာ သောအခါတွင်မူ အစ်ကိုလေးသည် သူ၏တယောပြား အိတ်ကလေးနှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို အသင့်ပြင်ဆင်လျက် ခရီးထွက်တော့မည့် ဆဲဆဲလို့ ဖြစ်နေတော့ပါသည်။

အစ်ကိုလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်

ကျွန်တော်က မေးတော့မှ အစ်ကိုလေးက မချီသွားဖြဲ ပြုံးလိုက်ခဲ သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ယူလာသည့် ဝတ်စုံများကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ထည့်သွင်းရင်းနှင့်...

*ညီလေး ကောလိပ်ရောက်ရင် ဆိုင်းယင့်စ်ကိုယူနော်*ဟု ကျွန်တော် အမေးကို မဖြေဘဲ မဆီမဆိုင် မှာကြားနေပြန်ရာ ကျွန်တော့်ရင်မှာ လှုပ်ရှား စပြုလာရပါသည်။

အစ်ကိုလေး မရှိပေမယ့် ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီသက်ဒီဇွမ် ရောက်မှတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြုပြင်ထိန်းမတ်နိုင်ကောင်းပြီပေါ့

အစ်ကိုလေးက ဆက်လက် မှာကြားနေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်

မှာ အစ်ကိုလေးကိုသာ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြန်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆွံ့နေသလို ဖြစ်နေသည်။

‘ညီလေးကို ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့ ငွေ ၅၀၀၀ ရယ်၊ အစ်ကိုလေး ထားခဲ့တဲ့ ငွေ ၂၀၀၀ ရယ်ကို လိုအပ်သလို ဘဏ်မှာထုတ်ယူပြီးသုံးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရော ဒီမှာ ချက်စာအုပ် ယူထားလိုက်’

အစ်ကိုလေးက သည်လိုပြောနေပြန်တော့ ဆိုနှင့်နေသောရင်ကို ရှင်းနိုင်ရန်အတွက် တံတွေးတစ်ချက် မျှီချလိုက်ကာကျွန်တော်က စကားစနိုင်ပါတော့သည်။

‘ကျွန်တော့် အရွယ်တန်းက အစ်ကိုလေးလည်း လောကကိုရင်ဆိုင်ရမှာ သိပ်ကြောက်ခဲ့တယ်ဆို၊ ကျွန်တော့်ကျမှ ပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား အစ်ကိုလေး၊ အစ်ကိုလေး ဘယ်ကိုသွားမှာမို့လဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်သွားပါ အစ်ကိုလေးရယ်’

‘ကိုယ့်စိတ်က နေလို့မဖြစ်အောင် ဒုက္ခပေးနေတော့လို့ အခွံ့နဲ့ ထွက်ပြေးရမယ့် လူတစ်ယောက်နောက်ကို ဘာလို့ဒုက္ခခံပြီး လိုက်ရမှာလည်း ညီလေး၊ ညီလေးမှာ ဘဝတက်လမ်းကို ရှေးရွှေစရာတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်ကွယ်။ ငါ့ညီကို ကြီးပွားစေချင်လွန်းလို့ သနားလွန်းလို့ အစ်ကိုလေး ခေါ်မသွားရက်တာပါ၊ အစ်ကိုလေးသွားမယ့်နေရာလည်း မသိချင်ပါနဲ့တော့ ညီလေး၊ နိုင်ငံခြားတစ်နေရာကနေပြီး ညီလေးကို အမြဲသတိရနေမယ်။ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်နေမယ်ဆိုတာသာ ယုံပါကွာ’

‘ဟင့်အင်း အစ်ကိုလေးက နောက်ကွယ်ရောက်မှ အောက်မေ့မှာ၊ ကျွန်တော်က အခုလွမ်းတယ် အခုအောက်မေ့တယ်၊ ကျွန်တော်မခွဲနိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း ဇွတ်ပြောတော့ရာ အစ်ကိုလေးမျက်နှာ ညှိုးရိပ်သန်းသွားပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခဏချင်းမှာ ဖြေသည်အားတင်းကာ ပြုံးလိုက်ပြန်ပါ၏။

‘မဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်တော့တာမို့ ဒီလိုစိစဉ်ရတာပါညီရာ၊ အစ်ကိုလေး ဒုက္ခရောက်နေတာကို မမြင်ချင်စမ်းပါနဲ့တော့။ အစ်ကိုလေး အနေက ဖြစ်နိုင်ရင် မနက် (၃) နာရီလောက်မှာထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံကိုတောင် အခုထွက်လိုက်စေချင်တယ်၊ မနက်ဒီက ထသွားရင် အချိန်မမီမှာတောင် စိုးရိမ်

မိလွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ အခုည သွားအိပ်နေရမှာ၊ ကဲ ညီလေးရယ် လိမ်လိမ်မာမာသာ နေရစ်ပေတော့ကွယ်'

အစ်ကိုလေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ဆွဲ ပြီး တစ်လှမ်းချင်း ခပ်လေးလေး လှမ်းထွက်တော့ပါသည်။

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ မသွားပါနဲ့၊ မသွား ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မနေခဲ့နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုလေး မသွားရဘူး'

ကျွန်တော် ချစ်ကြည်ညိုသော အစ်ကိုလေး ကျွန်တော့်ဘဝကို ထူ ထောင်ပေးသည့် ကျေးဇူးရှင်အစ်ကိုလေး သည်အစ်ကိုလေးနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခြင်းမရှိနိုင်တော့အောင် အပြီးသတ် ခွဲခွာရမည်ကို ကျွန်တော်ရင်ထဲ က မခံမရပ်နိုင်ရှိလွန်းလှပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်မှ ပြောမိပြောရာ ကို ပြောပြီး အစ်ကိုလေး၏လက်ဝဲလက်ကို လက်မောင်းရင်းမှနေကာ တစ်အားဖက်တွယ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါ၏။

အစ်ကိုလေးကတော့ ရိုးဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခပ်တွေတွေ ပြန်ကြည့်နေတော့သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခဏချင်းမှာပင် အစ်ကို လေး၏ မျက်နှာထားသည် တင်းခနဲဖြစ်သွား၏ ထိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှာပင် သားရေအိတ်ကို ဖုတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်ကာ ပြင်းထန်သော လက် သီးတစ်ချက်သည် ကျွန်တော်၏နားရင်းဆီသို့ 'ခွပ်'ခနဲ ကျရောက်လာ လေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။ မျက်လုံးထဲမှာ မီးဝင်းခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းထဲမှာ ထုံကျင်မူးဝေပြီး တော်တော်နှင့် ခေါင်းမထူ နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားရသည်။

အစ်ကိုလေးသည် ဤတွင်မှပင် သူ့လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ကောက် ဆွဲလျက် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လေးလေးလံလံ ထွက်ခွာသွားသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်၏ မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းသော မျက်လုံးများက မြင်လိုက်နိုင်ပါ သေး၏။ အရှေ့ကိုလော အနောက်ကိုလော ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ ထွက်ခွာသွား သည်ကိုဖြင့် ကျွန်တော် မသိစွမ်းနိုင်တော့ပါပြီ။ ကျွန်တော် မည်မျှဝမ်းနည်း ဆွေးမြေ့ရသည်ကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်၍များ စာဖွဲ့နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

၁၀ မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာနေခဲ့ပြီး၍ ခေါင်းထဲမှ ထုံကျင်မူးဝေခြင်းများ

ပျောက်သွားတော့လည်း ရင်ထဲမှာ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး
သာရှိနေ၏။ ဤအပြစ်အတွက် ကျွန်တော်ကဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်
လိုက်သည်။ ကြုံရာဘဝတစ်ခုခုသို့ သွားရောက်ကာ အရက်ကို မူးလဲသည်
အထိ သောက်လိုက်ရပေမည်။

*အမိုက်မ မိတစ်ယောက် မိုက်မိမှားမိလေသမျှအတွက် အခုတစ်ခါ
ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေဦး ကိုလေးရယ်၊ မိအပြစ်ကို ကြေပါနော်*

*အို... ထ ထ ဘယ်နှယ်ခြေထောက်ကို ဆံပင်နဲ့ တိုက်နေရတယ်
လို့ပဲ၊ မလုပ်ကောင်းပါဘူးမိရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲနဲ့ ဒါလောက်
ပဲ တောင်းပန်နေရသတဲ့လား၊ တကယ်အပြစ်ရှိတာက ကိုလေးရယ်ပါ*

*အို ဟင့်အင်း ဒီလိုမပြောရဘူး၊ ဒီလိုပြောတာကို မိ မကြားချင်ဘူး၊
တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားခဲ့ဖူးတာက ဟိုတုန်းက တင်လှမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်
ကလေး။ အခုဟာက မိကြည့်ညိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီး လှမွန်၊ မိချစ်တဲ့
ကိုလေး ကဲ...*

*အမယ် သူ ခုမှ စကားတွေ သိပ်တတ်နေတယ်၊ တော်တော်ကြာ
ကိုလေးကို မေ့ပြီး တင်လှမောင်ကိုသာ သတိရနေမဖြစ်*

*ဘာလဲ ကိုလေးက ဘာမနာလို့နေရတာလဲ၊ ဒါလောက် ရှိလှတာ
တင်လှမောင်ကိုပဲ မိချစ်မယ်၊ သူ့မှာရှိဖူးတဲ့အပြစ်ကို မိမေတ္တာနဲ့ဆေးကြော
ပြီးတော့ ချစ်နေမယ် ကဲ...*

*တင်လှမောင်က မိကို သူ့ထက်အသက်ကြီးနေလို့ ချစ်ရမှာ ရှက်
နေရင်တော့ကော*

*တယ်... ဘယ်သူ့ကို စောင်း တရားဟောနေရတုန်းဟင်၊ အဲဒီ
တင်လှမောင်တော့ ရင်ဘတ်ကြီးကို ပိတ်ထုပ်ပစ်လိုက်ရပြန်...*

ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ

ခစ် ခစ် ခစ်

ရယ်သံများနှင့် ရောနှောလိုက်သော စကားသံ တတ္တတ်တွတ်ကို
နားထဲမှာ ကောင်းစွဲကြားနေရသည့်တိုင် ဦးခေါင်းထဲမှာ ရိုဝေလေးလံ၍

နေကာ မျက်စိမဖွင့်နိုင် ဖြစ်နေရသေးသည်။ အိပ်မက်မဟုတ်နိုင်သည်ကို တော့ ကျွန်တော် ကောင်းစွာသိနေပါ၏။ သို့တိုင်အောင် အိပ်မက်နှင့် တူလှချည်ဟုလည်း ထင်စားမိသေးသည်။ ဝိုးတဝါးအသိကို မဖြေရှင်းနိုင် သေးပဲနှင့်ပင် ကျွန်တော်က မှိန်းနေလိုက်ပြန်ပါ၏။

‘ကဲ သွား သွား မျက်နှာသစ်ပါဦး၊ ကိုအောင်လည်း နှိုးလိုက်တော့ မယ်နော်’

‘မနှိုးပါနဲ့ဦး မိရယ်... အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပါစေ၊ ဒီကောင်ကို အစ်ကိုလေး သိပ်သနားမိတယ်၊ သွားခါနီး ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ပစ်ခဲ့ရတုန်း ကများ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားတာပဲ’

‘ဟွန်း ညီအစ်ကိုတွေက သိပ်အဖြစ်သည်းတာပဲ၊ ကိုလေး ညီက လည်း မူးသာမူးတယ် အမူးပါးကြီး သီလား၊ စကားမတတ်ဘူး၊ မတတ်ဘူးနဲ့ တတ်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော’

‘အဲ အဲ သူဘာတွေ ပြောလည်းလို့ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး မိရယ်၊ ကား ပေါ်မှာတုန်းကလည်း ဦးနဲ့ဖို့ သေသေချာချာ မမေးခဲ့ရဘူး’

‘ဘာပြောရမလဲ ကိုလေးရဲ့၊ မိကို ရန်လာတွေ့တာပေါ့၊ ဘယ်လို မေတ္တာမျိုးဖို့ ကိုလေးအပေါ်မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာလည်းတဲ့၊ ကျောက်မျက် ရတနာကောင်းမှန်ရင် အနာလွှတ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုလေး စာရေးဆရာ သတင်းစာ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ကို တိုင်းပြည်က လက်လွှတ်လိုက်ရ တာမှာ ခင်ဗျားဟာ တရားခံပဲတဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို တိုင်းပြည်ကသိအောင် ဖော်ကောင်လုပ်ရပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ အောင်မလေး အရှည်အဝေးပါပဲ ကိုလေး ရယ် မိတောင် ပြန်မပြောတတ်တော့ဘူး’

‘ဒီတော့ မိက...’

‘မိက ငိုတာပေါ့၊ မိ အသည်းထဲမှာလည်း လောင်ကျွမ်းသလိုဖြစ်ပြီး တမြေမြေဆွေးနေခဲ့ရတာပါ၊ ကြည်ညိုလွန်းမက ကြည်ညိုနေတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပြစ်ချက်မျိုးနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီး သိလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ သိပ်နာပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားမိတာ တင်းမာမိတာပေါ့၊ တကယ်အစစ်အမှန်ကျတော့ ဘယ်မှာဟန်ဆောင်လို့ရတော့မှာလဲ၊ မိလေ

ကိုအောင်ကို စိတ်ဆိုးရမယ့်အစား မရှက်နိုင်၊ မကြောက်နိုင်၊ လူးလို့ချည့်
ငိုပစ်မိတာ တစ်အိမ်လုံးလည်း သိကုန်ပါရောပေါ့*

ဒါပေမဲ့ ခမည်းတော်ကြီးက တော်ရှာပါတယ်

*အဟင်း တော်လို့သာ ပြေးမယ့်ဆဲဆဲ ဝရမ်းပြေးကြီးကို ဖမ်းလာမိ
တာပေါ့၊ ဖေဖေက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဒုက္ခရောက်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
ဘာလို့လှည့်စားချင်ရတာလဲ၊ မိကိုပဲ ဆုံးမနေသေးတယ်၊ ကိုလေးညီကိုရော
ဖေဖေကိုယ်တိုင် ချောသိပ်လိုက်ရတယ် သိလား၊ မေမေနဲ့ မိနဲ့ကတော့
ညကြီးမင်းကြီးပဲ ဒရိုင်ဘာကိုနှိုးပြီး ဘိုးဘိုးအောင်အိမ်ကို ပြေးလိုက်ရ
သေးတယ်*

*တော် တော် ဒုက္ခရောက်သွားကြတာပေါ့လေ၊ ကိုလေးရင်ထဲမှာ
လည်း ဒါလောက်မကအောင် မီးတောက်နေလို့သာ ပြေးရတာခင်ဗျာနဲ့*

*ဟုတ်သေးဘူး မိ သိပါတယ်၊ ယူကေသွားပြီး ခွန်နှစ်လွှာအက
ကြည့်မလို့ဟာကို ခစ် ခစ်...*

*ဟဲ့ ဟဲ့ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ ပြောရောမယ်ကွာ၊ ဆက်စမ်း
ပါဦး ခုနစ်ကားကို...*

*ပြောပါ့မယ် ကိုလေးရဲ့ ဘိုးဘိုးအောင်ကလည်းလေ ကိုလေး
နိုင်ငံခြား သွားတော့မယ်ဆိုတာကို မိတို့ပြောပြမှ သိရတော့ အံ့အားကြီးကို
သင့်လို့ပဲ၊ ဘယ်နိုင်ငံသွားမယ်ဆိုတာ သူ့အဖို့လည်း မမှန်းမဆတတ်အောင်
ဖြစ်ရတာ ပဲတဲ့၊ နေကောင်းပြီး အလုပ်ပြန်ဝင်စတည်းက ဘာအကြောင်းမှ
မပြဘဲ၊ အလုပ် ထွက်ပါရစေ ပြောနေလို့ တစ်လလောက်စဉ်းစားပါဦးလို့
သူပြောထားရတာ၊ ဒီလိုလုပ်သွားလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှမစတွေးခဲ့မိဘူးတဲ့၊
ဘာကြီး ခမျာ အတော်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက်သွားရှာတာ၊ နောက်ပြီး ယူ-
ဘီ-အေ ရုံးမှာ သွားစုံစမ်းရင်တော့ ဘယ်နိုင်ငံသွားတယ်ဆိုတာ
သိရမှာပေါ့တဲ့ ပြောပြီး မိတို့အိမ်ကိုတောင် ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သတင်းစုံစမ်းဖို့
တဲ့ လိုက်လာခဲ့ သေးတယ်*

နို့ ယူ-ဘီ-အေ ကော သွား စုံစမ်းသေးသလား

*ဟင့်အင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက ပြောတယ်လေ၊ သွားဖို့
မလိုပါဘူးတဲ့၊ ဓောင်အောင်တင်က မနက်သုံးနာရီလောက် ထွက်မယ့်

လေယာဉ်နဲ့ လိုက်မှာလို့ ပြောတယ်တဲ့၊ လေဆိပ်ကို ဖေဖေနဲ့ မိနဲ့ အမိ သွားစောင့်ပြီး ပြန်ခေါ်လာရင် ပြီးတာပါပဲတဲ့၊ အဟင်း မိတို့ အိမ်သားတွေ ဆိုတာ ဝရမ်းပြေးစောင့်ဖမ်းရတာနဲ့ ညက အကောင်းမအိပ်ရဘူး သိလား၊

အစ်ကိုလေးကော အိပ်ပျော်တယ်မှတ်လို့လား၊ ဒီရောက်တော့ အချိန် ကလည်း ၄ နာရီထိုးလို့ မိုးလင်းလှနေပြီ။ ပြီးတော့ ဒါလောက်ဝမ်းသာ နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဝမ်းသာနေတာကိုပဲ တစ်မိမိနဲ့ အရသာခံနေရသေး တာ ဘယ်မှာ အိပ်နိုင်တော့မှာလဲ

မိန်းမသော ကျွန်တော်မှာ ကြားရသမျှဖြင့် ဇာတ်ရည်လည်သွား တော့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ညဦးက ဘားမှထွက်လာပြီးနောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မိတို့အိမ်သို့ ရောက်လာမိသည်ကိုလည်း မှုန်ဝါးဝါးနှင့် သတိရလာသည်။ သို့ဖြင့် ကိုယ်ကိုအားနှင့် လိမ်ညစ်ပြီး၊ သမ်းဝေလိုက်ခါ *ဝါး...ဟား... ကောင်းပါ့ဗျာ*ဟု ဆိုလိုက်ရသည်။

ဟေး...ညီလေး...

အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ စီးမိုးငုံကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက် သည်။

အစ်ကိုလေး

ကျွန်တော်ကလည်း အစ်ကိုလေးလက်ကို အားရပါးရ ဆွဲညစ်ထား လိုက်သည်။

မင်း... ကိုလေး လက်သီးနဲ့ ထိုးခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ် ဖော်

ကျွန်တော့် မေတ္တာက အထိအခိုက်မခံတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို လေး

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာမျက်ရည်များ ဝှေ့လည်ကာ သည်လိုပြောတော့ မိက မခံမရနိုင်သလို မျက်နှက်ကလေးရွေ့ကြည့်ပြီး ကိုလေးလက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အမူအရာမျိုးနှင့် လာရောက် ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

မမမိကိုလည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ဟု ကျွန်တော် က ပြောရ၏။

*တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကိုအောင်ရယ်၊ ကိုအောင်ကြောင့်သာ

အချိန်မီသိရတာမို့ မိက ကျေးဇူးတင်နေပါသေးတယ်၊ နို့မို့ဆို မိ ရင်ကွဲသေမှာ သိလား။

‘တော်ပါတော့ မမမိရာ၊ နှစ်ပေါင်း (၇၀၀) က ၇ စက္ကန့်တိတိ စွန်းလာပြီ’

ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး ဟန်ပါပါပြောလိုက် ရာ မိက ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းထုလိုက်ပါသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ညက ဖြစ်မိတာအတွက် ဦးနု၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း သိပ်အားနာစရာကောင်းနေတာမို့ တောင်းပန်ရဦးမှာပါပဲ’

‘တောင်းပန်ချင် နောက်မှတောင်းပန်ပေါ့၊ မေမေရော ဖေဖေရော ရွှေတိဂုံဘုရားကို အာရုံဆွမ်းကပ်သွားကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာကြီး ဦးထွန်း အောင်အိမ်လည်း တစ်ခါတည်းဆက်သွားကြဦးမှာ’

‘ဪ ကိုလေးတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ ကားယူသွားသေးသလား’

‘မယူဘူး ကိုလေး ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားကြတယ်’

‘ကဲ ဒါဖြင့် ညီလေးထ၊ အိမ်ပြန် အဝတ်လဲပြီး တက္ကသိုလ်ဘက် သွားကြရအောင်၊ ပိုမှာ ကိုလေးမိတ်ဆွေ ကထိကတစ်ဦးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မှ ညီလေးကျောင်းတက်ဖို့နဲ့ ယူသင့်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေကို စီစဉ်ပေးရမယ်၊ မိလဲလိုက်ခဲ့ပေါ့’

မကြာမီ ကားလေးသည် တက္ကသိုလ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေ၏။ ကားရှေ့ခန်းမှ ကျွန်တော်က ကားနောက်ခန်းသို့ လှမ်းကြည့်မိလျှင် ကြည်ရွှင် ဝင်းပနေသော အစ်ကိုလေးတို့၏ မျက်နှာများကို မြင်ရသည်။

ဝီတီဖြင့် ဖြိုးကြွယ်နေသော ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားစိတ်တွင် ကား ကလေးသည် ပေါ့ပါးညင်သာလွန်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိ၏။ မျက်နှာ ကို လေတိုးငှေ့သွားသည်ကိုပင် အရသာရှိနေပေသေးသည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ဤလမ်းခရီးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမှ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိလာရသော ကျွန်တော်၏အောင်မြင်တိုးတက်မှု လမ်းခရီးဖြစ်သလို...

အပြစ်ရှာ၍ အနာတွေမိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောခဲ့ပြီးသော ရင့်သန်ကြီးမားသည့် မေတ္တာရှင်နှစ်ဦးအတွက်မှာလည်း သံသာလေကမ်းတိုင်အောင် ရည်မျှော်ပေါက်ရောက်သွားကြမည့် ချစ်လမ်းခရီး ဟူ၍ပင် မှတ်ပိုက်ထားကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပါချေ။